

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

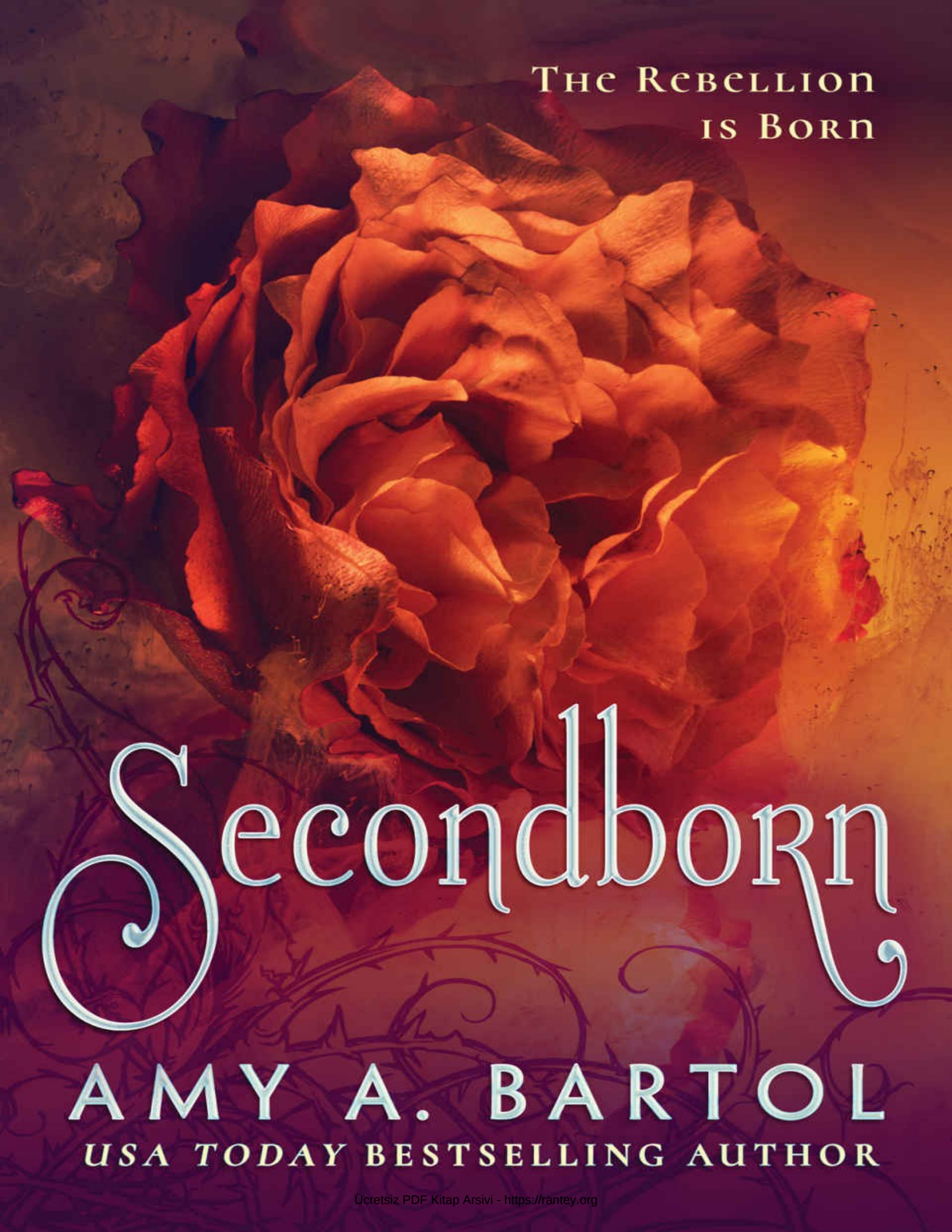
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE REBELLION
IS BORN

Secondborn

AMY A. BARTOL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Secondborn

*Amy A. Bartol tarafından da
yazılmıştır.*

The Cricket Series

*Farklı Yıldızların
Altında Yıldızlar Denizi
Yıldızları Karart*

The Premonition Series

*Kaçınılmaz
Sezgi Borçlu
Kışkırtıcı
Haksızlık
Bölünmüş (kısa öykü)*

Secondborn

AMY A. BARTOL

47NRTH

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik olaylar tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı © 2017 Amy A.
Bartol'a aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

47North, Seattle tarafından
yayınlanmıştır www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve 47North, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781477848357
ISBN-10: 1477848355

Kapak tasarımı: Shasti O'Leary Soudant

*Jason Kirk için,
aslan yürekli şairi
"İki bin kalpsiz parlak sonbahar kasidesi." İleri.*

İçindekiler

[Cumhuriyetin Dokuz Kaderi](#)

[Önsöz](#)

[1. Bölüm Kılıçların Tacı 2.](#)

[Bölüm Ani Hamle Yok 3.](#)

[Bölüm Kader Hainleri 4.](#)

[Bölüm Darbe Aldı 5. Bölüm](#)

[Artık Benim 6. Bölüm](#)

[Nüfus Sayımında](#)

[Bölüm 7 Netlik Anı Bölüm 8](#)

[Exo ve Ohs Bölüm 9 Bu](#)

[Benim Bölüm 10 Alım](#)

[Bölüm 11 Şu Yeni Gelen Kokusu](#)

[Bölüm 12 Gözaltı](#)

[Bölüm 13 Çirkin Köstebekler](#)

[Bölüm 14 Küçük Balık](#)

[Bölüm 15 Güzel Bir Suç](#)

[Bölüm 16 Beni Gömdükleri Yer Bölüm](#)

[17 Paramparça](#)

[18. Bölüm Flannigan'ın Adamı](#)

[19. Bölüm Ciddi Bir Şapka 20.](#)

[Bölüm Kılıç Şeklinde Kalp 21.](#)

[Bölüm Beyaz Gül](#)

[22. Bölüm Gül Renkli Taç 23.](#)

[Bölüm İkinci Doğan Hain 24.](#)

[Bölüm El ve Kalp 25. Bölüm Gül](#)

[Bahçıvanı Sözlüğü](#)

[Teşekkür](#)

Yazar Hakkında

Cumhuriyetin Dokuz Kaderi

ERDEMLERİN

KADERİ

KILIÇLARIN

KADERİ

YILDIZLARIN

KADERİ

ATOMLARIN

KADERİ

GÜNEŞLERİN

KADERİ

ELMASLARIN

KADERİ AYLARIN

KADERİ

DENİZLERİN

KADERİ

TAŞLARIN KADERİ

Önsöz

Hayatımın sona ermesini izlemek acı ve rahatlama.

Kalbim ölecekmiş gibi ağrısa da ölmüyorum. Kan damarlarımda davul gibi çarpıyor. Annem kürsüye çıkarken şakaklarım zonklıyor. Spot ışıkları üzerimizde parlıyor, şafak öncesi ışığının kasvetini yakıp yok ediyor. Orkestra önündeki tecrübeli bir şef gibi duraklayan annem alkışların dinmesini bekliyor. Avluda toplanan kalabalığın önünde sakın, kusursuz bir politikacı. Önündeki kameraları inceliyor, metanetinin Kılıç Sarayı'nın büyük balkonunun altında toplanan vatandaşlar üzerinde nasıl bir etki yarattığını biliyor. Kalpleri onun için kırılıyor, bir annenin fedakarlığı için. Bunlar onun destekçileri, burada olmak, tarihe tanıklık etmek için seçilmişler.

Sabahın serin havası ensesindeki zarif düğümden bir tutam ipeksi kahverengi saç dalgalandırıyor. Lacivert renkli sancaklar rüzgârda dalgalanıyor, altın kılıçların görüntüleri esintiyle arkasında dalgalanıyor. Gülümsemesini engelliyor.

"Kılıçların Vatandaşları ve tüm Kaderler," diye başlıyor. Melodik sesi malikanesinin zemininde yükseliyor, sesi balkondan bir taş gibi düşerek aşağıdaki kalabalığı sessizliğe boğuyor. "Bugün, yaşam tarzımız sadece Cumhuriyet'in Kaderleri'nin dışından değil, aynı zamanda içinden de tehdit altında. Bir zamanlar yüce olan ulusumuzun kaderi avuçlarımızın içinde ve hiçbir zaman bugünden daha fazla değil - Geçiş Günü."

Bir ürpertiği bastıramıyorum. Geçiş Günü. Hayatımın on sekiz yılı boyunca bu sözleri sık sık duydum. Kabusların malzemesi, insanlar sizi korkutmak istediklerinde söyledikleri şeyler: *bir gün yakında sevdiğiniz insanlar için bir yabancı olacaksınız*. Çerçevelediği bir resim. Bugünün geleceğini hep biliyordum. Buna hazır olduğumu sanıyordum. Ama değilim.

Ensemde ince boncuklar halinde terler oluşuyor. Kimse titrediklerini görmesin diye ellerimi arkamda kavıyorum. Uzun kahverengi saçlarım rüzgârda savruluyor.

"Tarihimizin hiçbir döneminde askerlik bu kadar hayati olmamıştı," diyor Mother. "Var olma hakkımızı ihlal eden Kader hainlerinin kanunsuzluğunun yol açtığı kanlı bir iç savaşın, ölümüne bir mücadelenin içindeyiz. Biz, ilk doğanlar, hükmetmeliyiz. Kaderlerin korunması için kendimizinkini feda etmek bizim doğuştan hakkımızdır. İkinci doğanlar için bu gururlu geleneğin şampiyonları olarak hizmet etmek, hayatlarını Kaderlerine ve hizmet çağrısına adanmak bir onurdur."

Kolunu bana doğru uzattı. Kalabalıktaki tüm gözler bana kayıyor. Devasa sanal monitörler görüntümü yansıtıyor. Ekranlarda hayattan daha büyüğüm. Sakin bir ifadeyi korumak için mücadele etmek zorundayım. Kameralar her şeyi görüyor ve performansım daha sonra eleştirilecek. *Kadere sadakat her şeyin üstünde.*

Yeni, kir rengi üniformamın yakasından küçük kahverengi holografik kılıçlar çıkıyor. Tropo. İrkilmemeye çalışıyorum. Bu amblem ordudaki en düşük ikinci rütbeyi, piyadelerin, yani harcanabilirlerin işaretini gösteriyor. Boğazım daralıyor. Sertçe yutkunup temizlemeye çalışıyorum. Dune'un yanımdaki uzun gövdesi beni rahatlatıyor. Akıl hocam Muhafız Yüzbaşısı'nın duyuru için burada olmakta ısrar etmesi benim için söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor. Bana ne olacağını belki de kendi ailemden daha çok önemsiyor.

Dune'un yakasındaki holografik kılıçlar çevresel görüşümde titreşiyor. Her zaman Geçiş Gününe ulaştığımda, ilk doğan olmasam da Dune gibi gümüş kılıçlar takmayı umut etmişimdir. Bir Clarity'yi -Cumhuriyet'in dokuz Kaderinden birinin liderini- hayatına yönelik tehditlere karşı koruyacaktım. Annem gibi bir lider, Othala St. Sismode, Kılıçların Kaderi'nin Clarity'si. Ordunun komutanı olarak en güçlü Clarity'lerden biridir ve Yüce Lider'den, Erdemlerin Kaderi Clarity'sinden sonra ikinci sıradadır. Bana Iono rütbesi verseydi, beni kişisel muhafızlarının bir subayı yapsaydı, ona değerimi kanıtlayabilirdim. Ailem ve Dune ile birlikte kalabilirdim. Onları koruyabilirdim.

Ama yapmadı.

Artık bunun sadece bir hayal olduğunu biliyorum. Asla onlardan biri olamayacağım. Her zaman sadece ikinci doğan bir gölge olacağım, yakında hayatlarından kaybolacağım.

Annemin dudakları buz gibi havada narin bir pembe. Sesini alçaltıyor. "Acılarınıza karşı bağışıklığım yok," diye devam ediyor. "Bir anne olarak kendi ihtiyaçlarımı bu zor durumdaki ulusun vatandaşlarınıninkinden üstün tutmadım. Hayır. Hepimizin yaptığı fedakârlığı hayatta kalmamız için adil ve gerekli olarak kabul ediyorum.

Bugün, devamıza biricik kızım Roselle'i teslim ediyorum. Kalbimi. Hayatımı. İkinci çocuğum."

Gözyaşları seyircilerin yüzlerini ıslatıyor. Beni iyi tanıdıklarına inanıyorlar. Onların gözleri önünde, kameraların önünde büyüdüm. İlk adımlarımı atarken, ilk sözlerimi söylerken, ilk dövüşümü kaybederken, ikincisini kazanırken ve bir gün Cumhuriyetin Kaderlerini egemenliklerine yönelik tüm tehditlere karşı savunmak için Dune ile sıkı bir şekilde antrenman yaparken beni izlediler.

Annenin gözleri kuru kalır. "Roselle genç olabilir," diye devam ediyor, "ama onun bir askere dönüştüğüne tanık oldunuz. Görevini yapmaya hazır; Şafak Kapıları asilerini topraklarımızdan, dünyamızdan ve zihinlerimizden sonsuza dek söküp atmak için savaşan Kılıçların saflarına katılmaya hazır." Alkış sesleri kulakları sağır eder. Anne yanağının içini ısıtır. "Bugün benim ve ailem için üzücü bir gün ama Geçiş'e dayanacağız. Başka bir Aziz Sismode'un bizi koruyacağını bilerek geliştireceğiz."

Bana dönüyor ve kalabalığın alkışlarına katılıyor. Hareket etmiyorum. Onları hiçbir şekilde kabul etmiyorum. Arkamızda dalgalanan pankartlar gibiyim, kontrol edemediğim güçler tarafından savrulan bir sembol.

Anne mikrofonlara doğru eğilir. "Kızım ile son birkaç dakika yalnız kalmak benim dileğim. Roselle'in bugün malikanedan ayrılırken Transition'a olan yolculuğunu takip edebilirsiniz. Desteğiniz için teşekkür ederim. Kaderler çok yaşasın!"

"Kaderler çok yaşasın!" Yılmayan annem kürsüden uzaklaşırken ilahiler ciddi bir şekilde başlıyor. Küçük omuzlarını dikleştiriyor ve bana bakmadan geçip gidiyor.

Bölüm 1

Kılıçların Tacı

Annemi, kişisel asistanını ve dört halkla ilişkiler uzmanını St. Sismode Sarayı'nın eğimli cam kapılarına doğru çekilirken takip ediyorum. En yeni halkla ilişkiler asistanı Clara, Othala'ya bir bardak su uzatıyor, yudumlamasını bekliyor ve geri alıyor. El yordamıyla birazını üzerine döker. Clara dantelli bir mendille su damlacıklarını silerken elinin arkasından çıkan holografik sembol kristal gibi parlıyor.

Sanırım o bir Elmas. Kılıç aristokrasisi arasında uzun süre dayanamaz. İçimde bir acıma hissi var. Sanki Clara'nın seçme şansı varmış gibi. O ikinci kez doğdu. Bu aslanlar yuvasına yerleştirildi ve eğer başarısız olursa, bu uzun bir düşüş olacak. İkinci doğuştan Geçiş pozisyonlarında başarılı olamayan kadınlar genellikle eğlence sektörüne girerler. Ürperiyorum. Muhtemelen ilk doğan bir subayın oyuncağı olacak. Clara zarif topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanıyor ve annemin hızlı temposuna ayak uydurmaya çalışıyor.

Konağa girdiğimizde gözlerim kapıların üzerindeki taş alınlığa takılıyor. Acaba Clara frizin üzerine oyulmuş kadim savaşçıları ya da askerlerin kılıçlarına kazınmış Aziz Sismode ismimizi fark etmiş midir? Bir Aziz Sismode'un, herkes hatırlayabildiğinden beri Kılıçların Kaderi'nin Berraklığı olduğunun farkında mı?

"Şimdi beni askerlik konusunda eleştirmeye çalışsınlar!" Annem öyle diyor. Gece mavisi halının üzerinde, onu tasarlayan atamızın adıyla Aziz Sismode kılıcı olarak adlandırılan altın bir füzyon kılıcıyla süslenmiş adımlarla ilerliyor. Halının yünlü bıçağının ucunda duraklayarak zaferle kendini kucaklıyor. "Hiçbir Kaderin Berraklığı benden daha fazlasını vermemiştir!" Kişisel asistanı Emmitt Stone'a dönüyor. Gururla parlıyordu.

"Kaderiniz sizi seviyor!" Emmitt fışkırıyor ve gösterişli alkışlar ekliyor. "Dokuz Kader'in hepsi seni seviyor!"

"Öyle, değil mi?" Othala saçlarını geriye doğru düzeltiyor, kendini o anın içinde kaybediyor. Eğer bir kedi olsaydı, mırıldanırdı.

Dune alçak sesle homurdanıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor acı acı. "Roselle hâlâ çok genç. Savaşa hazır değil!"

Othala ayılır. Toplanmış personeline gözlerini diker. "Bizi yalnız bırakın." Clara ve Emmitt kapıya doğru acele ederken neredeyse birbirlerine çarpıyorlardı. Onları takip etmek için dönüyorum.

"Kal Roselle," diye emrediyor Dune.

Tereddüt ediyorum, onay için Anneme bakıyorum. Diğerleri ayrılıp bronz kapıları arkalarından kapatana kadar sessiz kalıyor, sonra dönüp Dune'a bakıyor. "Bitti," diyor alay ederek.

"Bunu geri alabilirsin," diye ısrar ediyor Dune. "Roselle'i kurtarabilirsin." Zorlukla bastırılmış bir öfkeyle kaskatı kesilmiş durumda, sadece bir eli belindeki kılıcın yanında seğiriyor. Gözlerim açılıyor. Onun agresif duruşunu iyi bilirim. Saldırmadan önce kullandığı duruş bu.

"Onu küçümsüyorsun," diye cevap veriyor annem. "O dirençli ve önüne ne çıkarsa çıksın hayatta kalabilecek kapasitede. O benim kanımı taşıyor."

"Onun kanını dökeceksin!" Dune'un kum rengi gözleri kısılr. Anneme doğru tehditkâr bir adım atıyor. Verdiğim tepki otomatikti. Eğitim olduğum gibi Clarity ile akıl hocamın arasına giriyorum. Elim kendi kılıcımın kabzasında duruyor. Yüzümü Dune'a dönüyorum, uyarım açık. "Görüyor musun?" Dune elini bana doğru savuruyor. "O sadece seni korumak istiyor, Othala. Ondan korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Sana ya da Gabriel'e asla zarar vermez. İkinizi de seviyor."

"Ve sen ona *bakıyorsun*," diye tıslıyor annem. Altın ipek kanepenin etrafında dolaşarak onu bizimle arasına alıyor. Dune dişlerini gıcırdatıyor. Bu tam olarak anlayamadığım bir suçlama.

"Elbette ona değer veriyorum. Roselle emeklemeye başladığından beri benim öğrencim!" Elini yeni sakalının kısa, koyu renkli kirli sakalının üzerinde gezdiriyor. "Ona her zaman son derece saygılı davrandım."

"Evet, siz ikiniz oldukça yakınsınız. Sana bir baba gibi bakıyor."

"İkimiz de biliyoruz ki, öz babası ona ne kadar az ilgi gösteriyor. onu."

Othala Dalgalar onu el olarak Eğer için görevden alınmak
benim Baba gelen ve
konuşma, veya belki gelen onu hayat. "Kennet o
değil bir için form

Ekleri. Ama siz ona kendi kızınızmış gibi davranıyorsunuz. Ona bir lider, bir savaşçı, belki bir gün bu Fate'in komutanı olabilecek biri olmak hakkında bildiğiniz her şeyi öğrettiniz?"

"Onu her türlü olasılığa karşı hazırlamaya çalıştım."

Annem kanepenin arkasını kavırıyor, mücevherli tırnakları kumaşa batıyor. "Yoluna çıkan her şeyden kurtulman gerekecek, değil mi?"

Dune gözlerini ovuşturuyor, bir an için otuz sekiz yaşından daha yaşlı görünüyor. "Yani bu bana karşı bir intikam! Seninle olan kişisel ilişkiyi bitirme kararımın Roselle ile hiçbir ilgisi yok, Othala."

"Her şeyin onunla ilgisi var, Dune. Sen onun akıl hocasıydın. İkimiz de biliyoruz ki Gabriel ve bana bir şey olursa, Kılıç o olur." Annemin dudaklarını bir hırıltı büküyor.

Hâlâ kınında duran kılıcımın gümüş kabzasındaki elim nemleniyor. Dune gözlerimle buluşuyor ve gözleri yumuşuyor. "Kızının neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikri yok, Othala. O bir şövalyelik öğrencisi. Onun tek düşüncesi senin sevgini nasıl kazanacağı, gücünü nasıl çalacağı değil."

Annemin mavi gözleri yukarı bakıyor. "Bu düşünce aklından hiç geçmemiş olsa bile, o hâlâ çok tehlikeli, Dune. Gabriel'i korumak zorundayım. Bir gün Kılıçların Kaderi'ni o yönetecek, o değil. Bu onun doğuştan hakkı."

Yüzümü buruşturup anneme dönüyorum. "Ben kardeşime asla zarar vermem. Sadece ona hizmet etmek, onu korumak istiyorum."

Annemin normalde yumuşak olan ağzı sıkışıyor. "Bunu şimdi söylüyorsun Roselle, ama senin Geçiş Gününden sonraki birkaç yıl içinde ne olacak? Gabriel evlenecek, çocuk sahibi olacak. Sen hiçbir zaman bir ailen olmayacağını, hiçbir zaman bir bebeği kucağına alamayacağını ve ona benim diyemeyeceğini anlayacaksın. Gabriel tüm servetimizi ve mülkümüzü miras alacak. Hayatının geri kalanında sana açık olan tek seçeneğin devlet hizmeti olduğunu anladığında ne yapacaksın? Sen ikinci doğansın. Hayatın kaderin elinde. Bizi şimdi terk etmen daha iyi olur. Ani bir değişim, kaderine doğru yavaş ve acı verici bir yürüyüşten daha kolay olacaktır."

"Senin için daha kolay olacak demek istiyorsun." Kendi cüretim karşısında gözlerim açılıyor.

İlk defa, protokol ihlalimi fark etmemiş gibi görünüyor. "Sen gittiğinde hepimiz için daha kolay olacak."

Dune Othala'ya ters ters bakar. "Onu bir Iono askeri yapabilirsin - bu muhafızın bir parçası ya da başka bir Clarity için. O-"

"Gabriel için bir tehdit oluşturmadığını kabul etsem bile," diye araya giriyor Othala, "ki kabul etmiyorum, onu Iono rütbesine yükseltip diğer Clarity'lerden birinin görevine atasam bile, herhangi bir öneme sahip her ikinci doğan 'Nepotizm!' diye bağıracaktır." Kanepeyi bırakır ve adımlarını hızlandırır.

"Onu bu yüzden mi Tropo yaptığına inanmamı bekliyorsun?" Dune soruyor. "Bu onu kurtların önüne atmakla eşdeğer, Othala ve bunu sen de biliyorsun! Peki ne için? Birkaç şikâyeti dinlemek zorunda kalmayasın diye mi? Seni daha önce hiç rahatsız etmediler. İkinci doğanlar adaletsizlik hakkında mırıldanabilir, ama ne zaman yapsalar onları sert bir şekilde yere seriyorsun."

Durdu. "Onlara yerlerini gösteriyorum!"

"Ve neden ikinci doğanların isyan ettiğini merak ediyorsunuz? Onların acılarını hiç duymuyorsunuz."

"Onların acıları mı?" diye kekeliyor. "Kaderler yerine Şafak Kapıları'nın tarafını mı tutacaksın? Bu ihanettir!"

"Benim sadakatimin Kılıçların Kaderi'ne ve Cumhuriyet'in tüm Kaderleri'ne olduğunu en iyi siz bilirsiniz. Doğduğum günden beri onlar için savaştım."

"İlk doğduğun günden beri," diye düzeltiyor. "Bizden biri olduğunu asla unutma, Dune."

"Othala, mantıklı ol! Roselle işleme tabi tutulduktan sonra artık bir eşya olacak. Onu ön cepheye koyabilirler."

"Kız on sekiz yaşında ve bir Aziz Sismode! Komutanlarımız bunu yapmaktan daha mantıklı davranacaktır."

"Yani nereye yerleştirileceğini bile belirlemediniz mi? Kızınızın hayatına karar vermeyi ikinci doğan komutanlara ya da hangi algoritmayı kullanıyorlarsa ona mı bırakacaksınız?"

"Kaderin işlediğine inanmak zorundayım, Dune. Aksi takdirde, Şafak Kapıları haklı olur. Babam sisteme inanırdı. İkinci çocuğu için organik bir geçişe izin verdi. Hayatta olsaydı benim de aynısını yapmamı beklerdi."

"Bazzle geçişinden bir ay sonra öldü."

"Kadere onurla hizmet etti," diyor zayıf bir sesle. Masasına doğru yürüyor ve geniş cam ve dokunmatik ekranların arkasından bize bakıyor.

"Babanın Kılıç pozisyonunun bedelini kardeşin ödedi, Othala. Bazı ikinci doğanların kendilerini köle yapan bir sistemde adaletsizlik olarak gördükleri şeyin intikamı olarak öldürüldü."

Dune sol kolumu tutuyor. Beni annemin masasına götürüyor ve elimi arkasını annemin önüne uzatıyor. Ateşten bir kılıç şeklinde, başparmağımla işaret parmağım arasındaki derinin altına yerleştirilmiş çip altın renginde parlıyor. Takma adım benim kim olduğum. İsmimden yaşıma, adresime, DNA profilime kadar tüm bilgilerim içinde saklı - *beni ben* yapan hemen her şeye onu tarayarak erişilebilir. Hem Kılıçların Kaderi'nde hem de diğer sekiz Kader'de seyahat etmemi sağlayan tüm kodları içeriyor.

"Onu incelediklerinde ve senin onun annesi olduğunu öğrendiklerinde," diyor Dune, "Roselle senin Kılıç olarak verdiği kararların acısını çekecek. Bunu istiyor musun?" Othala'nın gözleri takma adıma kayıyor. Elimi Dune'un elinden hızla çekip arkama saklıyorum. Lakabım annem için her zaman bir rahatsızlık kaynağı olmuştur. Diğer herkesinki gibi değil. Sol elimde hilal şeklinde küçük bir doğum lekesi var. İmplantımdan gelen holografik görüntü cildimde parladığında, doğum lekesi tarafından kısmen gizleniyor, bu yüzden hologram kılıcın tepesini çevreleyen koyu bir taç gibi görünüyor. Gabriel bu konuda benimle alay eder, bana Kılıçların Tacı derdi.

"Onun kim olduğunu bilmek için lakabına ihtiyaçları olmayacak. Onun yüzü her yerde. Hepsi onun büyümesini izledi."

Dune'un gözleri şok içinde açılır. "Umurunda değil, değil mi?"

"Bizi yalnız bırak Roselle," diyor Othala. "Büyük Fuaye'de Dune'un sana katılmasını bekle." Bronz bir kapıdan geri çekiliyorum, kapıyı bir aralık açık bırakıyorum. "Ona hayatta kalması için gereken tüm araçları verdim," diyor Anne. "On sekiz yıl boyunca ona seni verdim. En iyi stratejistler onu eğitti. Onun iki katı yaşındaki ikinci doğanların hepsinden daha fazla şansı var. İkimiz de bu günün geleceğini biliyorduk ama senin aksine ben ona bağlanmayacak kadar akıllıydım. Şu anda hissettiğin her şey *senin sorumluluğunda, Dune.*"

Arkamdan bir ayak sesi geliyor ve Emmitt'i görmek için dönüyorum. İç çekerek kapıyı kapattım ve duygularımı belli etmemeye çalıştım. Birbirimizden nefret ediyoruz ama onu kızdırmak tehlikeli. Annemin tüm randevularını o organize eder. Tüm çocukluğum boyunca onu görmek istediğimde Emmitt'ten geçmek zorunda kaldım ve onunla görüşebilmem nadiren mümkün oldu. Beni ondan uzak tutanın o değil de Emmitt olduğuna inanmak istiyorum ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyorum. Emmitt kinci biriydi. Bir keresinde Tüm Kaderler Günü'nde saçıma pembe kadife fiyonk taktığım için şikâyet ettikten sonra tüm ayakkabılarımı birkaç numara küçük sipariş etmişti.

Emmitt beni değerlendiriyor, yeni üniformama bakıyor. Uzun parmaklarıyla burun kemiğini sıkıyor. "Hatırlat da

Tropo üniformalarının iğrenç halini Clarity ile bir sonraki oturumumuzda göreceğiz," diyor yanında duran Clara'ya.

"Ne fark eder ki?" diye soruyor, bana üstünkörü bir bakış atıyor ve lavanta rengi saçlarından bir tutamı keskin bir tırnağının etrafında döndürüyor. Emmitt'in sakinliği bir maske. Kimse tarafından sorgulanmaktan hoşlanmıyor.

"Bu renk kameralara pek iyi gelmiyor." Sırık gibi kolunu bana doğru sallıyor. "Gözlerini perili ve tenini çok solgun gösteriyor. Ve fit!" Zaten düz olan yakamı düzeltirken kıpırdamadan duruyorum. "Narin boynunu gizliyor."

"Savaşa gidiyor, çaya değil."

"İkinci doğan vatandaşlara fedakârlık örneğini göstermek her zamankinden daha önemli. Roselle, Kader'e borçlu oldukları hizmetin vücut bulmuş halidir."

"Yani propaganda yapıyor."

Emmitt homurdanıyor. "O yüce ulusumuz ve ilk doğan üstünlüğü için çok önemli. Erdemlerin Berraklığı, davaya desteğini göstermek için bugün son bir açıklama yapması konusunda kararlı."

Clara burnunu çekiyor ve kalemini mavi boyalı dudaklarına değdiriyor. "Onun desteği mi? On sekiz yaşında. Siz ne dersiniz onu yapmak üzere yetiştirildi."

"Ve bunu çok iyi yapıyor," diye mırıldanıyor Emmitt. Sanki ben burada değilmişim gibi benimle konuşuyorlar. Yakamla uğraşırken duraklıyor, etkiyi görmek için başını yana eğiyor ve bir kaşını zarifçe kaldırıyor.

"Gitmeden önce kardeşimi görebilecek miyim?" Ben soruyorum.

"Elbette kardeşinizi göreceksiniz. Sadece bu resmi açıklamayı ezberlemen gerekiyor, sonra Gabriel'le birkaç dakikan olacak." Alt tarafında Aziz Sismode'un arması olan küçük bir tablet uzatıyor. "Bunu ezberlemen ne kadar sürer?"

"Clarity Bowie'ye hizmet etmek ve Cumhuriyet'in Kaderleri'nin kuruluş ilkelerini korumak benim için onurdur," diye okudum. "Bugün ilk doğan soyun savunucusu olarak doğuştan gelen hakkımı yerine getiriyorum." Daha fazlası için aşağı kaydırıyorum ama başka bir şey yok. "Hepsi bu kadar mı?" Ailemin ilk doğanıyla aynı kanı taşıdığımı eklemekten duruyorum.

Emmitt uzun burnunu kırıstırıyor. "Ezberledin mi yoksa daha fazla zamana mı ihtiyacın var?"

"Ama *Kılıçların Kaderi* -Cumhuriyet'in Kaderi- ya da annem hakkında hiçbir şey söylemiyor-"

Emmitt tableti elimden kaptı. Mırıldanarak, aşağılayıcı bir şekilde yüksek sesle okuyor, sonra doğrudan bana bakıyor. "Tam olarak Clarity Bowie'nin söylemesini istediği şeyi söylüyor. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır." Çenemi indiriyorum.

Emmitt tableti tekrar ellerime tutuşturdu. "Geçiş noktanıza götürülmeden önce bunu uygulamak için bir saatten az vaktiniz var. Beni takip edin."

Kalçalarını titizlikle döndürüyor. Batı kanadını geçiyoruz. Koridorlarda ikinci dereceden hizmetkârların yanından geçerken kenara çekilip başlarını eğiyorlar. Emmitt onları görmezden geliyor. Onlar gibi o da Taşların Kaderi'nden. O bir Kılıç değil, ama öyleymiş gibi davranıyor, sanki kendisinin de ikinci doğuştan olduğunu unutmuş gibi.

Sarayın girişindeki Büyük Fuaye'nin kavernöz resepsiyon alanına giriyoruz. Pencereleler dışarıdaki Savaşçı Çeşmesi'nin manzarasını sunuyor ve ben de hovercade'in beni Taş Orman Üssü'ndeki ikinci doğuş işlemlerine götürmesini izlemek için toplanan fotoğrafçı ve seyirci kalabalığını inceliyorum.

Dışarıdaki ferforje demir kapılar ve çitler beni görmek için bekleyen insanlarla dolu. Küçük çocuklar ebeveynlerinin omuzlarında, üzerlerinde altın kılıçlar olan küçük mavi bayrakları tutuyorlar. Diğerleri "kırmızı Roselle gülleri" taşıyor; bu, babamın doğumunu kutlamak için anneme çiçek göndermesiyle başlayan bir moda. Bu fikir annemin halkla ilişkiler uzmanlarından birinden çıkmış ve annemle babamın ilişkisini sevgi dolu göstermeyi amaçlamış.

Tableti yakındaki bir masaya bırakıyorum ve yüzümü tek yönlü cama dayayarak bana veda etmeye gelen vatandaşları izliyorum. Arkamda kopan bir gürültü doğrulmama neden oluyor. Büyük Merdiven'in bir tarafından inerek fuayeye giren Gabriel'in sesi sinirli bir şekilde yükseliyor. Danışmanlarıyla tartışıyor. "O benim küçük kız kardeşim! O gitmeden önce onu göreceğim ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok!" Camdaki yansıması net. Akıl hocası Susteven'in elini sıkar. "Bana dokunan bir sonraki kişi elini kaybeder!" Gabriel uyarıyor.

Siyah çizimleri mermer zeminde tıkırdarken, ikimize de bir saygı gösterisi olarak etrafından dolaşmamız öğretilen kakmalı Aziz Sismode armasının tam üzerinden geçiyor. Camdaki görüntüsü büyüyor; karanlık ve düşünceli. Yanımda durdu, yüzü cama dönüktü. Benden en az bir karış daha uzun. Mavi gözlü bakışlarımız camda buluşuyor. Gabriel'in küçük parmağı benimkini okşuyor ve fısıldıyor, "O ben olmalıyım."

Bölüm 2

Ani Hareketler Yok

Gabriel son konuşmamızdan bu yana çok değişti. Bir zamanlar, beni dövüşürken izlemek için antrenmanlarıma gizlice girerdi. Ona dövüşmeyi öğretmemi isterdi; savaşa aşık bir çocuktu ama ona bu sanatı öğretecek kimsesi yoktu. Kimse ona el kaldırmaya cesaret edemezdi. Şimdi o bir erkek; ilk çocuk olduğunu unutmak için elinden gelen her şeyi yapan bir erkek.

Onun yansımasına bakarken kalbim acıyor. Şişmiş, geceden kalma bir görüntüsü var. Muhtemelen hala uyuşturucunun yol açtığı eğlencenin etkisinde. O ve ilk doğan kalabalığı, sarhoş olmak ve saray gibi dairelerini tahrip etmek için bahaneden biraz daha fazlası olan ve enkazı mülklerinin ikinci doğanlarının çözmesi için bırakan şenlikleriyle ünlüdür. Benim dinlemediğimi düşündüklerinde ikinci doğan hizmetlilerinin bu konuda fısıldaştıklarını duyuyorum.

Normal bir günde, öğleden önce evinden çıkmadığını söylüyorlar. Benim için bu istisnayı yapmasına biraz şaşırdım. Görünüşünden de anlaşılacağı üzere bu onun için kolay olmamıştı. Çok zayıf. Omuzları, muhafız erkeklerinin sürekli fiziksel eğitimle elde ettiği kas kütlesinden yoksun. Gabriel bunu daha kalın bir pelerin giyerek telafi ediyor. Gece mavisi yün, kılıç şeklindeki altın tokalarla omuzlarına tutturuluyor ve etkileyici boyundan sırtına doğru akıyor. Bir pazusunu örtüyor, diğerini açıkta bırakıyor. Türünün tek örneği olan kılıcı belinde kınında duruyor; anne tarafından büyükbabamızdan Kılıç'ın varisine bir hediye.

Omzuna yaslanıyorum. "Bu sen olmamalısın, Gabriel. Sen Geçiş için uygun değilsin. Kılıçların Kaderi'nin sana burada ihtiyacı var. Herkesin yarınlarının yükünü taşıyan sensin."

Utanç öfkeye dönüşür. "Yük falan yok! İstedğim her şeyi elde ediyorum Roselle. Hiçbir şey için çalışmıyorum. İşe yaramazın tekiyim."

"Sen bir sonraki Kılıçların Berraklığı'sın."

"Taşıdığım kılıcı nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum." Çenesi dışarı doğru çıkık. Elmacık kemiklerinin üzerindeki deri zayıflamış. En son ne zaman yemek yediğini merak ediyorum.

"Sana dövüşmeyi ben öğrettim."

Homurdanıyor. "Sen on bir yaşındayken. O zamandan beri kılıcıma dokunmadım." Parmakları kaşının kemerine, artık kılların çıkmadığı yere gidiyor. Küçük beyaz bir yara izi kaşından göz kapağının üzerine, sol gözünün alt kirpiklerinin hemen altına kadar uzanıyor. Derisini kestiğim anın dehşetini hatırlıyorum. İstemedен olmuştu, konsantrasyonumu kaybetmiştim ama çok sevdiğim kardeşimle neredeyse tüm temasıma mal olmuştu.

Çok rahatladım, gözünü kaybetmemişti. Hâlâ her zamanki gibi mavi. Yara yüzeyseldi, sadece füzyon bıçağımın ucunun sıyırdığı bir sıyrıktı. Hiç kan yoktu. Kılıcımın altın ışığının yoğun ısı etini yakıp geçti.

Gabriel yara izine baktığımı görüyor ve yüzü utançla bulutlanıyor. "Bu senin hatan değildi. Bana nasıl dövüşüleceğini göstermen için sana yalvardım."

"Eğer yapmazsam beni Transition'a göndermekle tehdit ettin. Dinle, sert görünüyorsun Gabriel. Kaşlarını çatmaya çalış ve Miras Konseyi'nin gözünü korkutarak tüm önemli meselelerinde senin yanında yer almalarını sağla."

Küçük bir iç geçiriyor ve bana isteksiz bir gülümseme veriyor. "Zaten biliyorum."

Vahşi bakışlarım yüzünden hepsi benden korkuyor."

Senin öfkenden korkuyorlar. Kılıç muhafızları ve Taş Oda çalışanları arasında geçen dedikoduları düşünüyorum. "Bu yüzden mi yara izini aldırmadın?" diye soruyorum. Deri yenileme sıradan bir işlemdir, sadece birkaç saat sürer ve neredeyse acısızdır.

"Annem bende kalması gerektiğini düşündü."

Yara izi bana fazla yaklaşmamam gerektiğini hatırlatıyor. Gözyaşlarımı geri kırıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Ah. Senin alaycılığın efsanevi olacak."

"Daha sonra seni görmeye gelmediğim için üzgünüm..."

Keskin bir acı kalbimi kesiyor, ruhumda Gabriel'in yarasını yansıtan kara bir leke. "Beni görmenin yasak olduğunu biliyorum."

"Bu bir mazeret değil."

Bir yanımda hemen gelmediği için memnun. Dune beni cezalandırmak zorunda kalmıştı; ağır bir bastonla yirmi kırbaç. Haftalarca yürüyemedim. Ama günler yılları kovaladı ve Gabriel'den tek bir kelime bile duymadım.

Onu sayısız kez görmeye çalıştım ama taleplerim hep reddedildi. Ben

Pencerelerden ve balkonlardan onu gözetlemeye, kurdele kesme törenleri ve benzerleri sırasında ekranda onun haberlerini izlemeye indirgenmişti. "Artık buradasın."

Gözleri kısıtlanmış bir suçluluk duygusuyla parlıyor. "Gitmek zorunda olmamalısın.

Annemle konuşacağım. Sebebini
anlayacaktır-" "Seni özledim,
Gabriel."

Elimi tutmaya çalışıyor. Teni pürüzsüz, avuç içi kılıç eğitiminden nasırlaşmamış. Elim ters çevirip avucumu açıyor ve parmaklarını avucumda gezdiriyor.

"Sen bir
savaşçısın." "Bu
benim kaderim."

"Keşke benim olsaydı." Dürüstlüğünde bir kıskançlık notası var. Elim yeni çeviriyor, sıcak parmakları derimin altındaki implant monikerinin çizgisini takip ediyor. Onun holografik sembolü benimkine paralel olduğunda, iki kılıcımız da altın renginde parlıyor. İçimi bir korku ürpertisi kaplıyor. Yakında kılıcımın ışığı gümüşe dönecek. Geçişimden sonra artık altın rengi olmayacak. Parlaklığı solacak ve hayatım sonsuza dek değişecek.

Gabriel taç şeklindeki doğum lekemin izini sürüyor. "Kılıçların Tacı," diye fısıldıyor. "Sence ne anlama geliyor?"

"Yok bir şey." Elim çekmeye çalışıyorum ama bırakmıyor. Tutuşu acı verici bir hal alıyor.

"Belki de herkes senin hakkında haklıydı," diye homurdanıyor ve sonunda bırakıyor. Başını öne eğiyor. "Belki de tehlikelisin Roselle. Ölmemi mi istiyorsun?"

"Benim kaderim tüm ilk doğanları *korumak*," diye soluyorum. "Ben bunun için doğdum yap."

Gabriel aniden kılıcını kınından çıkarır. Altın renginde parlıyor. Yoğunlaştırılmış füzyon enerjisinin uzunluğu, elması kesebilir. Eski bir kılıcın şekline ve uzunluğuna sahip ama demir ya da çeliğin ağırlığına sahip değil. Geri çekiliyorum, niyetine karşı temkinliyim. Gabriel'in danışmanları bizi izliyor. Birkaçı dehşete düşmüş görünüyor ama çoğu, Susteven gibi, kötü niyetli bir sırıtsa sahip. Kan dökülmesini bekliyorlar.

"İşte sana fırsat, Roselle. Eğer beni öldürebilirsen, ilk doğan sen olabilirsin." Gabriel'in bakışları sessiz bir hesaplaşmaya dönüşür.

Hareketsiz duruyorum. "Benim tek amacım Kılıç'a hizmet etmek, Gabriel- sana hizmet etmek." Silahının patlaması ve çatırdaması ensemdeki

tüyleri diken diken ediyor. Havadaki enerjisinin tadını alıyorum, tanıdık ve sıcak.

"On bir yaşındayken, kaza olarak görülebilecekken beni öldürmediğin için pişman mısın?" Fusionblade'ini baş döndürücü bir ışık yayıyla bana doğru savuruyor. Ateşten kenarından geri çekiliyorum ama duruşum değişmiyor.

Gabriel'in gözleri yırtıcı bir hal alır. Tekrar tekrar sallanıyor, aynı sakarlıkla. Yanından geçiyorum ve dengesini kaybedip sendeliyor. Gece mavisini pelerini öne doğru savruluyor ve kılıcına doğru sürükleniyor. Bir parça yere düşüyor ve aile armamızı çevreleyen dokuz kaderi gösteren, kuzey bölgesi Yıldızların Kaderi'ni kapsayan işlemeli mermer haritanın üzerinde duruyor. Burası açık isyanla boğuşan bölgelerden biri. İkinci doğan Yıldızlar, diğer Kaderlerden ikinci doğanlarla bir araya gelerek Şafağın Kapıları'nı, yani isyancı bir orduyu oluşturdular.

Yanan kumaş kokusu alıyorum. Gabriel doğruldu. Etrafında dönüyor ve mahvolmuş eteğini kavlıyor. Danışmanları parıldayan merdivenlerden kıs kıs gülüyor ve Gabriel'in eli silahının kabzasında sıkışıyor. "Kılıcını çekme nezaketini göster!" diye bağıyor.

"Hayır." Dudaklarım birbirine yapıştı.

"Hayır mı?" Tatlı çocuk yerini acı adama bıraktı. "Ben Kılıç olacağım!"

"Kim olduğunu biliyorum, Gabriel."

"Buradaki herkes beni öldürmeye niyetli olduğunu düşünüyor! İşte sana fırsat, Roselle! Sana saldırıyorum. Kendini savun." Kendini tekrar bana doğru fırlattı. Kılıcımı çekmeden geri çekiliyorum ve Fate of Swords tepesinde durduğumu fark ediyorum. İçimden küçük bir ses fısıldıyor, *ilk doğan ben olabilirim. Gabriel'i öldürebilirdim ve o zaman kimse bana bir daha el kaldıramazdı.* Ama bunun kefareti çok ağır olur, kardeşimi öldürürsem bir daha asla uyuyamam.

Gabriel saldırıyor. Kılıcından kaçıyorum ve başparmağını kavrayıp bileğine doğru geri çekiyorum. Silahını tutuşu gevşiyor ve düşürüyor. Vurmadan önce yakalayıp bizden uzağa doğru çeviriyorum ve Gabriel'i başparmağını bir kez daha çevirerek dizlerinin üzerine çökertiyorum. Başını eğiyor ve yüzünü buruşturuyor.

Başparmağını tutarak eğildim ve fısıldadım. "Bir gün Gabriel, güçlü bir Clarity olacaksın. O gün geldiğinde, kalbinin sesini dinle. İhtiyacımız olan lider ol, ihtiyacımız olmayan hükümdar değil. Seni seviyorum kardeşim. Hayatımın geri kalanında seni her gün özleyeceğim." Bırakıyorum ve gözlerinde ıstırapla yukarı bakıyor. Başımı Büyük Merdiven'e doğru salladım. "Danışmanlarından da kurtul. Seni dizlerinin üzerinde görmek hoşlarına gidiyor."

"Ben de senin kim olduğunu biliyorum Roselle." Gabriel nefesini kontrol etmeye çalışır. Issız bir gülümseme takınır. "Beni öldürmeyeceğini biliyordum. Sen hiçbir zaman yaralı hayvanları bulup saklayan, iyileşip onları özgür bırakana kadar onlarla ilgilenen kız olmadın."

Gözlerim açıldı. *Son yıllarda beni izliyormuş.* Ona elimi uzatıyorum ama o daha kıpırdamaya fırsat bulamadan annemin tiz sesi üstümüzdeki balkondan haykırıyor. "Vurun onu! İlk doğanı öldürmeden önce durdurun onu!"

Nefesim kesiliyor ve asma kata dönüyorum. Othala'nın gövdesi yaldızlı parmaklıkların üzerine eğilmiş, vahşi hamlelerle beni işaret ediyor. Dune onun hemen arkasında, yüz ifadesi asık ve gergin. Korkuluk boyunca muhafızlar füzyonla güçlendirilmiş tüfeklerini kaldırıyor. Gabriel'in füzyon kılıcına olan hakimiyetimi kaybediyorum. Elimden kayarak soğuk fayanslara çarpıyor ve kabzasındaki basınç kaybı yüzünden sönüyor.

Gabriel yerden kalkıyor, kollarını iki yana açıyor ve benimle askerlerin arasına giriyor. "Bekle, bekle, bekle!" Kollarını sallıyor. "Ben sadece buradaki herkese bunun bir hata olduğunu gösteriyordum. Roselle benim için hiçbir zaman bir tehdit olmadı. Bunu kanıtladım! *Ona* saldırdım ve o silahını bile çekmedi."

"Yoldan çekil, Gabriel!" Annem balkonun biraz daha ötesine eğiliyor ve kolunu ona doğru sallıyor.

"O hiçbir şey yapmadı!" Gabriel ısrar ediyor. "Roselle masum!" Gözleri Anne'den Dune'a, sonra da danışmanlarına kayıyor. "Söyle ona!" diye bağırır Susteven'e.

Parıldayan bir avizenin ışığı Susteven'in saçsız kafasında parlıyor. "Roselle onu dize getirdi," diyor bize doğru kurnaz bir bakışla. Boğazımda bir safra düğümleniyor.

Gabriel alay eder. "Düşündüğün gibi değil! Beni durdurmaya çalışıyordu." Annem öfkelenir. "Gabriel, çekil!"

Nefes almaya cesaret edemiyorum. Gabriel onları aksi yönde ikna edemezse, beni korumayı başaramadığı anda ölmüş olacağım. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama kendimi savunmak için tek bir kelime bile edemiyorum. Ona asla dokunmamalıydım. Sırf bu ihlali yüzünden hayatıma son verebilirler.

Dune, Othala'nın arkasından hareket eder ve aceleyle Büyük Merdiven'e gider. Merdivenleri ikişer ikişer iniyor. Bize yaklaşırken Gabriel'in sesi çatlıyor, bir yalvarış. "Bu onun hatası değildi, Dune! Bunu *ben* yaptım!"

"Onunla ben ilgilenirim, Gabriel." Dune, Gabriel ve benim aramda ilerleyerek beni dışarıda bekleyen kalabalığa açılan muazzam kapılara doğru çeviriyor. Titrek bir adım atıyorum, sonra bir tane daha. Dune tam arkamda. Onu da vurmadan kimse ateş edemez. Belki de annem ona hâlâ biraz sevgi besliyordur, çünkü öldürme emrini o vermiyor.

"Üzgünüm, Roselle!" Gabriel'in acı dolu sesi arkamızda yankılanıyor.

Kapılara ulaştık. Birini iterek açıyorum. Güneş ışığında gözlerimi kısarak eşiğin hemen üzerinde duruyorum. Kalabalığın gürültüsü mideme bir yumruk gibi iniyor. Dune üst kolumu kavlıyor ve diğer elini sallayarak kaldırıyor. "İçeri giremezsin. Seni öldürürler," diyor sahte bir gülümsemeyle. "Şu andan itibaren ileriye gideceğiz. Asla arkamıza bakmayacağız."

Bölüm 3

Kader

Hainleri

Dune beni bekleyen hovercar'a götürüyor. Savaşçı Çeşmesi'nin ince sisi tenime yerleşiyor. Bronz heykeller başımızın üzerinde elli metre ya da daha fazla yükseliyor. Gözlerimi onların vahşi görünümlü kılıçlarına kaldırıyorum. En iyi günlerde bile hırıltıları vahşicedir ama bu hayatımın en kötü günü. Şaşkınlık içinde başımı eğip Vicolt marka sürücüsüz aracın arkasına tırmanıyorum. Bu model yüzlerce yıldır üretilmemiş. Hovercar'ın arka kısmı krom ve camdan yapılmış. Bana ters dönmüş bir akvaryumu ve sergilenen beta balığı olan beni hatırlatıyor.

Dune yanıma biniyor, omzu benimkine değiyor. Kapılar kapandı ve bizi içeride hapsedti. Ellerimi sıkıp açıklamaya çalışıyorum. "Onu öldürmeye çalışmıyordum, yemin ederim! Gabriel kılıcını çekti ve-"

"Onu öldürseydin Kılıçların Kaderi daha iyi *olurdu*, Roselle."

"Ne?" Hayal kırıklığı değil, misilleme bekliyordum.

"Gülümse Roselle," diye emrediyor Dune. Sesi öfkeyle titriyor. "Hepsinin seni kıramayacaklarını bilmelerini sağla." Dudaklarım sadece kas hafızası olan bir sırtışa dönüşüyor. Koltuğun yuvarlak kenarını kavriyorum. Nefes almakta zorlanıyorum. *Annem beni öldürmelerini emretti. Bir daha asla eve gelmeyeceğim.* Öğürmekten kaçınmak için tüm irademi kullanıyorum.

"Annem Gabriel'i öldüreceğimi düşünüyor."

"Seni hiç tanımıyor."

"Ona benim bir canavar olmadığımı, asla-"

Ön cam aydınlanıyor. Kelimenin tam anlamıyla bir baş üstü ekranı; bir Saray muhafızının kafasının görüntüsü ekranı dolduruyor. Kadın yüzü dışarıdaki manzarayla birleşiyor. Iono üniformasına uygun gri gözleri var. "Yola çıkmaya hazırız Patrön," diyor Dune'a hitap ederken.

üst subay. "Rota Forge şehri üzerinden programlandı ve konuştuğumuz plandan sapmadı."

"Teşekkür ederim Seville," diye yanıtlıyor Dune. Koltuğuna geri yerleşir. "Başlamadan önce ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

"Hayır." Dune bana baktı. "Evet. Su." Aramızdaki konsoldan armut biçimli iki bardak buzlu su çıkıyor. "Teşekkür ederim. Artık hazırız."

"Pekâlâ, Patrön." Seville'in görüntüsü kaybolur. Vicolt, haftalardır bugün için antrenman yapan bir ekip tarafından uzaktan kumanda edilerek ileriye doğru süzülüyor. Biz uzaklaşırken Kılıçların Kaderi Sarayı'nın taş cephesi kayboluyor. Suyumu ağzıma götürüyorum, boşaltıyorum ve boş bardağı konsola geri koyuyorum, orada gözden kayboluyor.

Hovercar çit boyunca sürünerek ilerliyor ve kapıdan geçiyor. Gülümseyen iyi dilekçiler etrafımızı sarıyor, bana iyice bakmak için sabırsızlanıyorlar. Parlak renkli yün paltolarının uzun kuyrukları soğuk esintide sallanıyor. Şık yüksek yakaları onları sonbahar soğuğuna karşı koruyor. Vicolt'un krom kaplamasına dokunuyor ve hayranlıkla kan kırmızısı güller sallıyorlar. Yolun metal kaldırım taşları mıklatışlı hovercar'ı ileriye doğru hareket ettiriyor. Bu klasik araç sadece tören alaylarında kullanıldığı için, herkesin iyi görebileceği şekilde ilerliyoruz. Kargaşamı gizlemeye çalışıyorum.

Benim yaşlarımda hevesli bir adam kalabalığın arasından sıyrılıp hovercarın yanına koşuyor. Sıkıdığı yumruğunda kırmızı bir çiçeğin başı sallanıyor. "El salla, Roselle." Dune'un emrine uyararak elimi kaldırıyorum. Adam elini cama bastırıyor, gülü cama çarpıyor ve terli avucundan bir yaprak ve sis lekesi bırakıyor.

Daha önce sadece Saray'ın çatısından ya da ekrandaki görüntülerden gördüğüm binaları inceliyorum. Mülke bağlı kaldığım için çok şey kaçırmışım. Yapılar gökyüzüne doğru yükseliyor, detayları canlanıyor. Yıllık ilk doğan seçimlerinin yapıldığı ikonik Miras Binası'nı görüyorum - seçkin ilk doğanların kaderimizin liderleri olarak hizmet etmeye yemin ettikleri bir etkinlik. Bir gün Gabriel oraya gidecek ve Kılıçların Kaderi'ni ve tüm Kaderleri koruyacağına yemin edecek.

Miras Binasının kılıç şeklindeki kulesinin duvarlarından aşağıya devasa altın enerji akımları akıyor. Enerjinin kaynağı başımızın üzerinde, bulutların arasında, kabzasında saklı. Binanın tabanı dağlık bir kayayı andırıyor. Bir enerji kanalı

Kılıcın tabana saplanması. Taşa saplanmış bir kılıç; Kılıçların Kaderi'nin Taşların Kaderi üzerindeki üstünlüğünü betimleyen bir metafor.

Miras Binası arkamızda kayboluyor. Gerçek zamanlı görüntüm bir sonraki kule grubuna yansıyor, yaptığım her hareket bana geri yansıyor. Dune'un yanında küçücük kalıyorum ama kendimi hiç de öyle görmüyorum. İçimde ucsuz bucaksız bir dünya var. Her şeyin birbirine nasıl uyduğunu anlamakta zorlanıyorum. İlk doğanlar tarafından yönetilen bir dünyada ikinci kez doğmuş olmak beni sık sık hayal gücüne çekilmeye zorladı, aşağı doğumumdan dolayı bana yöneltilen sürekli utanç ve imalardan kaçınmak için. Zihnimi hayallerle doldurdum. Onlarda, fark edilmenin altında değilim. Ailemin beni sevmesini imkansız kılacak kadar düşük değilim. Küçük bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. *Öpücükler atmalı ve hepsine veda etmeliyim.*

Hovercar'ın dışındaki yuvarlak bir drone kamera bana doğru yaklaşarak görüşümü engelliyor. Ruh halimi, hareketlerimi, paylaşılabilecek, parçalara ayrılabilir ve ilk doğanlardan oluşan şiddetle sıkılmış bir toplum tarafından aşırı analiz edilebilecek her türlü tepkimi yakalamaya çalışırken gözlerini hiç kırpmıyor. Ben ise boş boş bakarak Elmas Kaderli medyaya dedikodu yapacak bir şey bırakmıyorum.

"Altın Geçiş Çemberi'ndeki ikinci doğan Taş Orman Üssü'ne vardığımızda," diyor Dune, "daha fazla kamera olacak. İşlemden önce konuşmanı orada yapacaksın." Dune'un düşünceli tonunu tanımaya başlamıştım. Bunu ilk duyduğumda altı ya da yedi yaşından fazla değildim. Malikânenin arkasındaki tertemiz çimenlikte füzyon kılıçlarıyla eğitim yapıyorduk. Şafak vaktiydi ve taze çiy otların yapraklarını gümüşe çevirmişti. Bir kurt köpeği sürüsü, geceleri arazide devriye gezen vahşi çeneleri ve pençeleri olan dev hayvanlar, beslenmek için ağıllarına geri çağırılıyordu. Hızlı ve vahşi köpekler ıslak çimenlikte koşturuyorlardı; siyah köpek dişleri hayalet gölgeler gibi uzanıyordu.

Dune'la dövüşürken, onun vuruşlarına çok daha küçük olan kılıcımın cızırtılı darbeleriyle karşılık verirken, küçük bir tepenin yamacından aşağıya doğru geri adım attım ve yolumdaki bir yumruya takılıp tökezledim. Düşükten sonra yuvarlandım ve ayağa fırladım ama gördüğüm şey ağzıma safra getirdi. Gece karanlığı bir kurt köpeğinin katledilmesiyle sonuçlanmıştı, parçalara ayrılmıştı ama hala sığ nefes alıyordu. Çene kemiği kırılmıştı. Pembe dili ağzından dışarı sarkıyordu. Organik dış yüzeyinin altında kıvılcımlar saçan devreler vardı.

"Birisi bir maginotu katletmiş!"

Yanında diz çöktüm ve abanoz kürkünü okşamak için uzandım ama Dune elimi engelledi. Y a n ı m d a çömeldi. "Bunu yapan biri değildi,

Roselle. Kendi sürüsü onu parçalara ayırdı." Leşler başımızın üzerinde daireler çizerek leşe saldırmak için bekliyorlardı.

"Bunu neden yapsınlar ki?" Yaralı cyborg'un gövdesinin sığ yükselişini ve düşüşünü izledim.

"Sürü için tehdit olarak algıladıkları bir zayıflık, bir aksaklık, bir tik, karakteristik olmayan bir sıklık göstermiş olmalı."

Çocuksu bir elimi böğrüne koydum ve kesik kesik nefes alışını hissettim. "Ama kırıldıysa bile tamir edilebilirdi."

"Yararlılığını yitirdi, bu yüzden öldürüldü. Bunda öğrenilecek bir şey var."

"İşe yararlığım hiç bitmeyecek mi?"

"Sürüye asla ama asla güvenme." Bununla birlikte kılıcını kaldırdı ve köpeğin dönen beynini kesip açarak işletim sistemini söndürdü. Cesedinden yanık köpek eti kokusu yükseldi.

Drone kamerası havadan çekim yapmak için penceremden yukarı doğru yöneldiğinde anılar kayboluyor. Caddeyi kaplayan binaları izlemeye geri dönüyorum, düşüncelerimi onların güzelliğinde kaybetmeye çalışıyorum. Kalabalığın arasında parlayan altın bir yüz dikkatimi mimariden uzaklaştırıyor. Yüzü örtülü bir kapüşonun altından parlıyor, taklit güneş ışığı ışınlarıyla göz kamaştırıyor. Göz açıp kapayınca kadar arkamızda kalıyor. Arkama bakıyorum ama kalabalığın içinde eriyip gitmiş. "Bunu gördün mü?" Dune'a sordum.

Penceremden dışarı bakıyor. "Neyi görüyorsun?" Bir köşeyi daha dönüyoruz. Sokak daralıyor.

"Parlak bir şey gördüğümü sandım." Kalabalık yaklaşıyor, kırmızı güllerin sesi yakınlıklarıyla birlikte daha da yükseliyor.

Dune boğazını temizler, konsolda monitörleri ve mikrofonları kapatan bir düğmeye dokunur. "Konuşmandan sonra vedalaşmak için zamanımız olmayacak Roselle. Bunu burada yapmalıyız. Şimdi."

Söylemek istediğim -söylemem gereken- binlerce şey aklıma geliyor ama boğazımda büyüyen yumruyu bir türlü geçemiyorum. Akmayan gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Bir şey söylemene gerek yok Roselle, sadece dinle. Ben gidiyorum. Annenin yanındaki görevimden ayrıldım."

Bunu anlamam biraz zaman aldı. "Nereye gideceksin?" Gerçekten önemli olmadığını bilerek soruyorum. Onu bir daha görmeme izin verilmeyecek.

"Clarity Bowie'nin kişisel koruması olarak kabul edildim. Bugün başkente doğru yola çıkıyorum. Bu akşam onların kaderinde olacağım."

"Purity'ye mi gidiyorsun? Peki ya annem Gabriel ne olacak? Onların sana ihtiyacı var."

"Bana ihtiyaçları yok," diye tersliyor, acısı etrafımızdaki havayı dolduruyor. "Seni ben yetiştirdim. Seni ben eğittim. Artık önemli olan tek şey sensin."

Sözleri karşısında şaşkına döndüm. "Ben ... önemli miyim?" "Sandığından daha fazla."

Gözlerim taze yaşlarla dolup taşıyor. Dune'u Faziletlerin Kaderi kadar uzakta hayal edemiyorum. O Purity'nin lüks başkentinde yaşayacak ve ben burada olacağım. Kaderimin dışına hiç çıkmadım.

"Bir adam var -ikinci doğum- Walther Petes. Adını söyle."

"Walther Petes." Bir vıraklamayla çıkıyor.

"Seni yerleştirdikten sonra onu bul. Bu kaderin içinde bir yerde konuşlanmış durumda. Bana haber verecek ve nerede olduğunu söyleyecek."

"Kim o?" diye sordum.

"Kardeşim."

"Ama soyadın Kodaline." "Öyle mi?"

Dune'un kaşları kalktı.

"Öyle değil mi?" Fısıldıyorum.

Başını iki yana sallar. "Benim kanımdan olmasan bile sen her zaman benim ilk çocuğum o l a c a k s ı n Roselle. Zamanı geldiğinde seni bulacağım."

Boğazımdaki yumru sallanıyor. "Ne için zaman?" "Yollarımızın tekrar kesişme zamanı."

"Ama-" Sorularım Vicolt'un ön camının tekrar devreye girmesiyle kesildi. Dune bana sağduyulu olmamı emreden bir bakış fırlattı.

Seville hologramından kaşlarını çatarak bize bakıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesi koltuk başlıklarımızdan duyuluyor. "Sesi kaybettik ve görüntümüz karartıldı."

Dune öne doğru eğilir ve mikrofonları tekrar açar. "Biz iyiyiz. Bunu yanlışlıkla açmış olmalıyım."

Seville rahat bir nefes alır. "İyi olduğunu duyduğuma çok sevindim. İhtiyacınız olan bir şey var mı?" "Hayır," diye yanıtlıyor.

Bir kez daha pencereden dışarı bakıyorum, Dune'un navigatörümüzle

yaptığı konuşmayı yarı yarıya dinliyorum ama aklım başımdan gidiyor. *Dune kim? Onu tanıyor muyum ki?* Ama elbette tanıyorum. Bildiğim her şeyi bana o öğretti. Varlığımı ona borçluyum. O olmasaydı, hiç aşkım olmazdı.

Ona daha fazla soru sormak istiyorum ama Seville susmayı reddediyor, böylece mikrofonun sesini kapatabiliyoruz. İpucunu anlamasını umarak manzarayla ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Muhteşem binalar gözden kaybolmaya başlıyor, yerlerini daha az görkemli yapılar alıyor. Artık her şey yabancı görünüyor. Hayatım boyunca Kılıç Sarayı arazisinden bu kadar uzaklaşmamıştım. Gerçi buradaki kalabalık da aynı derecede ateşli, gülleri aynı derecede parlak ama giysileri daha az gösterişli, daha pratik.

Bir ışık parıltısı gözüme çarpıyor, kalabalığın içinde altın bir maske. Aslında bir savaş kaskına takılmış bir siperlik. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Siperlikte güneş ışığının aydınlık çizgileri var, sanki adamın koyu renkli pelerininin örtülü kapüşonunun altında küçük bir güneş yakalanmış gibi. Kalabalığın içinden bir vizör daha geçiyor, sonra bir başkası. Karanlık galaksiler diğer maskeli adamların yüzlerini gizliyor, siperlikleri yıldızlar ve mor nebulalardan oluşan bir girdap. Bakır renkli atomlar diğer maskelerin yüzeyinde yörüngede dönüyor. Dalgalanan mavi su diğerlerinin üzerinde eşmerkezli daireler oluşturuyor.

Hovercarımız bir engel tespit ederek yavaşlıyor. Önümüzde, Sevilla'nın konuşan kafası aracılığıyla, yolun ortasında bir adam duruyor. Gece gökyüzünü gösteren bir maske takıyor. Vizörü yüz hatlarını gizliyor. Güçlü omuzlarının etrafında siyah bir pelerin dalgalanıyor. Siyah deri polimer göğsünü ve gövdesini kaplıyor. Kayan demir kapılar zırhının plakalarına kazınmış. Geniş bir duruş sergileyen bacakları siyah savaş botlarıyla kaplı.

Onunki gibi bir zırhı daha önce hiç görmemiştim, sadece Kılıçların Kaderi askerlerinin giydiği Kılıç zırhı. Diğer Kaderlerin savaşta temsil edilmesi eşi benzeri görülmemiş bir şey. Kaderimizin amacını ihlal ediyor.

"Şafak Kapıları," diye mırıldanıyor Dune. "Maksimum hıza çıkın. Engelden kaçınmayın."

Seville'in görüntüsü kaybolur. Hovercar ölümcül bir hızla ileri atılır. Gece yüzlü adam krom kaputtan sıyrılıp çarpılmaktan kurtulduğunda Dune'un gülümsemesi düşüyor. Girdap gibi dönen siyah pelerini pencereden giren güneş ışığını kapatıyor. Elindeki beyaz çiçeğin yaprakları pencerenin önünden şimşek gibi geçiyor.

Koltuğumda kıpırdanarak arkaya bakıyorum ve kaçağın bize doğru dönmesini izliyorum. Birden yüzlerce beyaz çiçek her açıdan üzerimize yağıyor. Bunlar calla lilyumları-ölüm çiçekleri. Onları en son büyükbabam öldüğünde ve cesedi Killian Manastırı'ndaki mezarına doğru cenaze töreninde sergilendiğinde görmüştüm.

Bir taş pencereme çarpıp yüzüme yakın camı çatlatınca irkiliyorum. Taşı atan adamın vizöründe bir dağ silsilesi beliriyor. Taş maskeli diğer adamlar da taş atmaya başlıyor ve Vicolt'un kaplamasında çukurlar açıyor.

Dune öne doğru eğilir. Navigasyon ekranlarına dokunarak haritalar ve çizelgeler çıkarıyor. Manuel bir kontrol paneli devreye girerek Vicolt'un işletim sistemini açığa çıkarıyor. "Seville."

"Patrön?" Seville'in sesi şaşkın geliyor.

"Planlanan rotadan sapıyorum." Her iki taraftan kayarak aracı bir uçağa dönüştüren kanatları devreye sokar.

"Ama Patrön, protokol gereği-"

"Protokol umurumda değil!"

Aracın kanatları geri çekilmeye başlar. "Süzülme modunda kalacaksınız," diyor Seville sahte bir gülümsemeyle. "Kanatçılar bölgeyi düşman kuvvetlerinden temizlemek üzere görevlendirildi. Planlandığı gibi belirlenen rotada ilerleyeceksiniz. Her şey kontrol altında-"

Dune öne eğilir ve konsolun altındaki devreyi ayırır. Baş üstü ekranı kaybolur. "Mesaj alındı," diye mırıldanıyor. Kanatları devreye sokmaya çalışır ama kanatlar hâlâ Seville ve ekibi tarafından kontrol edilmektedir. Dışarıda insanlar panik içinde maskeli adamlardan kaçıyor. Vicolt yavaşlayarak durur. Şafak Kapısı askerleri etrafımızda geniş bir çember oluştururken boşa kalıyoruz. "Yem olduk Roselle. Protokol, tehdidi yok etmek için birliklerin gelmesini beklememizi emrediyor."

"Askerlerimiz ne kadar yakın?" Elim kalçamdaki kılıcımı kavırıyor.

"Bilmiyorum. Geçitler bize saldırmıyor Roselle. Bekliyorlar." Vicolt'un kapısını açar ve dışarı çıkar. "Burada kal." Kapıyı kapatır. Fusionblade'ini çekerek kendisine atılan taşları kesiyor, çoğunu toz haline getiriyor ve gece maskeli askerin yavaşça bize doğru yürüdüğü yere geri dönerken diğerlerinden isabet alıyor. Düşmanlarımızın neden taş attığını merak ediyorum. Elbette ellerinde daha sofistike silahlar vardır - tabii onları kaderimize sokamadılarsa. Ellerindeki rumuzları görmeye çalışıyorum ama eldivenler onları örtüyor, gerçek kökenlerini gizliyor.

Korkunç gece yüzlü adam çoktan çiçeğini bir füzyon kılıcıyla takas etti. Kılıç siyah eldivenli elinde sallanıyor. Dune onunla buluşmak için hareket ediyor. Kalbim küt küt atıyor. Akıl hocamı orada tek başına, korumasız bırakamam. Dune'un emrine itaat etmeyerek kapımı kurcalıyorum. Kapı

Açılıyor ve kılıcımı çekerek hovercar'dan atlıyorum. Drone kameraları etrafımızda dönüyor.

Gökyüzü askeri gemiler ve ölüm dronlarıyla gürlemeye başlar. Siyahlar içindeki hain maskeli yüzünü yukarı kaldırıyor. Kılıcını söndürüp kınına sokuyor. Pelerininin astarından, avucunun içine sığan gümüş bir küre çıkarır. Başparmağını üzerine koyuyor. Dune kayarak durur ve yukarı bakar. Üzerimizde devasa hava gemileri yükseliyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra kollarını sallamaya başlıyor, yüzüne korku çizgileri kazınıyor.

Düşmanımız avucundaki cihazın düğmesine basıyor. Feci bir patlama bekleyerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ama hiçbir şey olmuyor. Gözlerimi açıyorum. Kılıcım söndü. Yeniden ateşlemeyi umarak salladım. Bir tuğla kadar işe yaramaz. Kafam karıştı, Dune'u aradım. Bana ulaşıyor, omuzlarımdan tutup beni hovercar'a doğru döndürüyor. Yanımızda, gökyüzünden bir şey düşüyor ve metal kaldırım taşlarına çarpıyor. Bu bir drone kamerası. Bir tane daha düşüyor ve parçalanıyor, sonra bir tane daha. Düşmanlarımız geri çekilmeye başlıyor, kaçan kalabalığın içinde eriyorlar.

Dune beni Vicolt'a doğru itti. Yüzümü gökyüzüne kaldırıyorum. Üzerimizdeki bir askeri gemi yana yatıyor, gürültülü sesi yerini düşerken çıkardığı seslere bırakıyor.

Bölüm 4

Pulse Pummeled

Asker gemisi bir binanın yan tarafına çarparak ve birkaç kata çarparak düşer. Pırıl pırıl, pürüzlü bir yağmur gibi görünen cam kırıklarıyla başka bir binanın üzerine devrilir. Kara duman mavi gökyüzünü geceye çeviriyor. Dune ve ben çılgınlık ve kaosu ortasında Vicolt'a ulaşıyoruz. İnsanlar yağın enkazdan kaçmaya çalışırken birbirlerini eziyorlar.

Dune beni Vicolt'un içine itti. Sürücü koltuğuna tırmanarak devreyi yeniden bağladı ve kapıları kapatırken hovercar ileri doğru hareket etti. Duman ve yoğun kaya tozu bulutları aracın üzerini kaplıyor ve onu bir pusla örtüyor. Gürleyen gümbürtüler öksürük seslerimi bastırıyor. Dune havalandırmaları kapatıyor.

Navigasyon sistemi tekrar devreye girer ve hovercar rotasına devam eder. Dune hâlâ nefes nefese, "O küre bir FSP'ydi, bir Füzyon Enfiye Darbesi. Bu yeni bir teknoloji. Casuslarımız geçen ay Yıldızların Kaderi'ndeki bir düşman laboratuvarına sızdı ve böyle bir cihazın kanıtlarını buldu. *Her şeye güç vermek için kullandığımız atomik füzyonu bozuyor.*"

"Ölüm dronlarını ve Winger'ları - dron kameralarını - kılıcım düşürdü," diye cevap veriyorum, güzelce işlenmiş gümüş kabzayı kaldırarak. Tutuşmuyor.

"Muhtemelen birkaç mil boyunca füzyonla çalışan her şeyi devre dışı bırakmıştır." Ancak Vicolt'un gücü eski moda elektromanyetik hücrelerle çalışıyor, Hidrojen hücreleri tarafından destekleniyor. Durmak için yavaşlıyor. Yumuşak bir esinti tozu savurarak yolumuzu açığa çıkarıyor. Askeri gemilerden birinin büyük bir kısmı önümüzde yanan bir yığın halinde yatıyor. İnsan parçaları caddeyi kirletiyor.

Bir parçam afalladı ama bunun için eğitildim. "Onlara yardım etmeliyiz."

Dune üniformasının pelerininden bir şerit koparıp bana uzatıyor. "Tozu ciğerlerinizden uzak tutmak için bunu burnunuza ve ağzınıza sarın."

Ortaya çıktık ve sonraki bir saat boyunca ekip olarak çalıştık, enkazda yaralı aradık, enkazı cesetlerden uzaklaştırdık, yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol ettik. Kurbanların çoğu o kadar kötü ezilmiş ki hayatta kalma şansları yok. Neredeyse umudumu kaybediyordum, ta ki enkazın arasında hâlâ nefes alan genç bir kadın asker bulana kadar. Ben diz çöküp üniformasından kopardığım kumaş parçalarıyla yaralarını sarmaya başlarken Dune geminin parçalarını onun üzerinden çekiyor. Simsiyah saçları tozdan neredeyse bembeyaz olmuş.

Tıbbi bir dronun çelik kolu beni kenara itiyor, silindirik gümüş gövdesi askerin üzerinde geziniyor. Mavi bir ışık onu tepeden tırnağa tarıyor, yaralarını değerlendiriyor. Diğer tıbbi dronlar geliyor, hayatta kalanları arıyorlar. Geri adım atıyorum ve tam arkamda duran birine çarpıyorum. Erkeksi kollar beni çevreliyor. Onun kucağında dönerken, bir Kılıçların Kaderi askerin vizörüne bakıyorum ve mat siyah yüzeyinde kabartmalı parlak siyah geniş kılıcı fark ediyorum. Vizör bölümler halinde geri çekiliyor, hınzır bir gülümseme ve muhteşem, çelik renkli gözler ortaya çıkıyor.

Asker yünü burnumdan ve ağzımdan uzaklaştırıyor. Kulaklıkları mikrofonunu yeniden yerleştirmek için elini kaldırdığında derin sesi mikrofonda yankılanıyor. "Onun yerini tespit ettim." Duraklıyor, dinliyor. "O olduğuna eminim." Bileğimi kavırıyor, kemerinden bir tanımlama işlemcisi çıkarıyor ve elimi yan tarafına, kılıç lakabımın genellikle parladığı yere yerleştiriyor. Tarayıcının tetiğini çekiyor. Mavi ışık tenimi aydınlatıyor. Tarayıcısı çalışıyor - enfiye atımının menzilinin dışından gelmiş olmalı. Kimliğim cihazında kayıtlı değil. Normalde, tüm hayati bilgilerimi içeren holografik bir ekran görüntülenirdi. Kaşlarını çatarak tarayıcıyı tekrar tetikliyor. Mavi ışık elimi üzerinde dans ediyor ve sonra ... hiçbir şey yok.

"Takma adı kızarmış ama bu o," diye kaşlarını çatarak gökyüzüne bakıyor. "Nasıl emin olabilirim ki? Kendimi bildim bileli her gün onu izlemek zorunda kalıyorum. Sanırım Roselle St. Sismode'u tanıyabilirim. Komutan Kodaline onunla birlikte."

Arkamdaki yaralı askere doğru dönüyorum. Dune onun yanında yerimi almış, tıbbi dron savaş sargılarını ve ilaçlarını uygularken onun elini tutuyor. Askerin eli üst kolumu sarmak için hareket ediyor. Beni kendisine doğru çeviriyor. Tutuşunun baskısıyla irkiliyorum. "Olduğun yerde kal," diye emrediyor. Diğer eli gövdeyi inceliyor. Ölü askerlerin kanı üniformama bulaşıyor.

"O benim kanım değil." Elini üzerimden çekmeye çalışıyorum. Etrafımızda kaos dönüyor. Yeni gelen kurtarma gemileri ve insansız hava araçları tepemizde dönüyor. Esen rüzgâr toz ve dumanı uzaklaştırarak daha rahat görmemizi ve nefes almamızı sağlıyor.

"Kıpırdamadan dur," diye emrediyor asker.

"Yaralı değilim. Lütfen bırak beni." Tekrar omuz silkmeyi denedim.

"Şokta mısın?" diye soruyor telaşla. "Erdemlerin Açıklığı kim? Nasıl bir kaderin içinde olduğumuzu biliyor musun?" Elini karnımda gezdiriyor, eldivenli eli daha fazla kan çıkardığında endişeyle alnını kırıştırıyor.

Yakışıklı yüzüne bakıyorum, kalp atışlarım rahatsız edici bir şekilde hızlanıyor. "Şokta değilim, Fabian Bowie Clarity ve biz Swords'dayız. Bırak beni."

Gitmeme izin vermiyor ve ben dokunulmaya alışık değilim, hele de yüzünde kalbimin göğsüme sığmadığını hissettiğim otoriter bir asker tarafından. Dirseğimi burnuna sokuyorum, kıracak kadar sert değil ama beni bırakması gerektiğini anlamasına yetecek kadar.

Yapıyor. Eldivenli elinin tersiyle kanlı burnunu siler. "Az önce bir amire vurdun-"

Geri çekiliyorum. "Teknik olarak, işlem görene kadar hâlâ kayıtsız bir ikinci doğanım. Sen benim üstüm falan değilsin. Şokta değilim, yaralı değilim ve ben izin vermedikçe bana dokunamazsın."

Kafatasımın arkasında bir tüfek namlusu hissediyorum. Ben hala. "Yardıma ihtiyacın var mı Hawthorne?"

Askerin kaşları daha da çatıldı. Elini uzatıp beni arkasına çekti ve silahı elinden aldı. "Gilad, silahını ona doğrultma!"

İkinci asker bunu yapamadan Dune tarafından etkisiz hale getirilir ve tüfeğin kabzasının altındaki füzyon şarjı sökülerek işe yaramaz hale getirilir. Dune silahı genç savaşçıya geri vermeden önce şarjörü cebine koyuyor. "Şafak Kapısı askerlerinden herhangi biri henüz yakalanmadı mı?"

İnanılmaz gözlere sahip, kendine aşırı güvenen kişi hazır olda durarak Dune'a ilk doğan rütbesinin ona borçlu olduğu saygıyı gösteriyor. "Herhangi bir tutsağın alındığından haberim yok, Patrön."

"Senin adın ne?" Dune sorar.

"Hawthorne Sword, Patrön, 11-171971." Sadece ilk adını, Kaderini ve numarasını verir. Soyadı, doğduğunda ondan alınmış.

işlendi. Artık ailesinden ziyade sadakat yemini ettiği Kaderiyle özdeşleşmesi gerekmektedir.

"Ya sen?" Dune'un bakışları namluyu kafama dayayan kişinin üzerinde.

Askerin siperliği geri çekiliyor. Benden çok daha yaşlı görünmüyor ama alnında, burnunda ve her iki yanağında beyaz yara izleri var. "Gilad Sword, 25-135472."

"Kaç yaşındasınız?" Dune onları inceliyor.

"On dokuz, Patrön," diye cevap veriyorlar hep bir ağızdan.

Etrafımızı saran yanan moloz yığınının üzerinden daha fazla asker tırmanıyor. "Peki ne zamandır Kader'in muhafızlarısınız?"

Hawthorne, "Ben on yaşındayken geçiş yaptım Patrön," diye yanıtlıyor. "Ben de on yaşındaydım Patrön," diye yanıtlıyor Gilad.

Dune'un dudakları alaycı bir ifadeyle bükülür. "İkinci doğan askerler gittikçe gençleşiyor. Hepinizin ailesi sizden korkuyor mu?"

Soru retorikti ama Gilad yine de cevapladı. "Şey, evet." Kusurlu dişlerini göstererek sırtıyor. "Bizler korkunç canavarlarız, Patrön."

Hawthorne kulaklığını dinleyerek başka tarafa bakar. Gözleri tekrar Dune'unkilere kayar. "Bir nakliye aracı sizi burada durdurmak ve Clarity Bowie'nin emriyle doğrudan Erdemlerin Kaderi'ne götürmek üzere yola çıktı."

"Roselle'e işleme kadar eşlik edeceğim. Konuşmasını yapacak.

."

Hawthorne yükseltir onun Avuç içi. "Olumsuz, Patrön. Sen için ayrılmak

Erdemler için hemen. Emirler böyle. Roselle St. Sismode'u durdurmak üzere ikinci bir nakliye aracı yola çıktı."

Üzerimizde iki gemi beliriyor ve hızla alçalıyor. Kapılar üstten açılıyor ve uçakların karınlarına doğru giden rampalar oluşturuyor. Gilad tüfeğini göğsüne dayıyor ve gemilerden birine doğru yürüyor. Hawthorne dirseğine dokunuyor ama gözlerim dirseğime kayınca elini çekiyor. "Gitmemiz gerek Roselle."

"Bekle!" Kasvetli gözlerim Dune'a doğru uçuyor.

"Bize biraz izin verir misiniz?" Dune sorar. Hawthorne başını sallar ve duyamayacağı bir yere doğru yürür.

Dune beni kucakladı. Üzerimizi kaplayan toza rağmen sandal ağacı kokusu alıyorum. Daha önce onun tarafından kucaklandığımı hiç hatırlamıyorum. Ağlamamaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Kısık bir

sesle, "Sana söylediğim ismi hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Evet."

Beni daha sıkı sıkıyor. "Roselle, bilmen gereken bir şey var," diyor, o kadar alçak sesle ki onu sadece ben duyabiliyorum. "Walther sadece ikinci kardeşim değil, o benim *ağabeyim*." Gözlerim açılıyor ve ona olan bağlılığımı gevşetiyorum. "Artık sırrımı biliyorsun. Bana ihtiyacın olursa beni bul. Senin için orada olacağım." Konuşamayacak kadar şok olmuşken alnımdan öptüğünde zorlukla tepki veriyorum. Dune doğruldu ve omzumun arkasından baktı. Yakışıklı asker bize doğru yaklaşıyor. "Hawthorne, eğer ona bir şey olursa, bundan seni sorumlu tutarım."

"Anlıyorum, Patrön. Olması gereken yere gittiğinden emin olacağım."

Bir süre daha Dune'a yapışıyorum, başım omzunda, sonra onu bırakıyorum, titrek bir adım geri çekiliyorum, sonra bir adım daha. Görüşüm bulanıklaştı. Hawthorne yanımda yürüyor, tüfeği elinde, bekleyen asker gemisine doğru ilerlerken düşmandan bir iz var mı diye tarıyor.

Rampanın yakınında Gilad'ın etrafı, hepsi benim yaşlarımda olan ve binlerce yıllık ruhların parlayan bakışlarına sahip bir manga asker tarafından sarılmış. Hawthorne uçağın uğultusu arasında sesini yükseltti. "Ben dönene kadar birlikten sen sorumlusun Gilad."

Gilad toplanan birliğine buyurgan bir şekilde gülümser. "Pekâlâ çocuklar," diye kükrer, "bu sadece canlı birini bulursanız bir kurtarma görevidir! Yardımımıza ihtiyacı olan Kılıçları ortaya çıkaralım ve onları iyileştirip göndermeleri için tıbbi dronlara işaret edelim!"

Hawthorne rampaya doğru eliyle işaret ediyor. "Önden buyur, Roselle." Gemiye doğru yürürken omzumun üzerinden beni gerçekten seven tek adama bakıyorum.

Bölüm 5

Şimdi

Benim

Uçağın kasvetli iç kısmına giriyorum. Sıra sıra siyah koltuklar duvarları ve göbeği kaplıyor. Ön taraftaki pilotlar ve yanımdaki Hawthorne dışında hava gemisi boş. Rampanın yanında bir koltuk seçiyorum. Hawthorne yukarı uzanıyor ve emniyet kemerini indiriyor. Etrafımdaki yerine kilitliyor ve karşımdaki koltuğa oturuyor.

Açık kapıdan Dune'u, ona Erdemler'deki başkente kadar eşlik etmeye gelen, kar beyazı üniforma pelerinleri tozdan griye dönmüş ilk doğan subaylardan oluşan bir birliğin arasında görüyorum. Komutan Kodaline'in aslında Dune Petes, üçüncü doğuştan Kılıç olduğunu bilmiyorlar - bir sahtekâr. *Ağabeyi Walther ikinci doğumlu bir Kılıç askeri olduğuna göre üçüncü doğumlu olmalı.* Panik damarlarımda dolaşıyor. Eğer o subaylardan biri Dune'un sırrını -genellikle sol elinde parlayan altın kılıç şeklindeki lakabın bir şekilde sahte olduğunu- keşfederse, onu durduğu yerde infaz etmek isteyeceklerdir. Cumhuriyet'in Kaderleri'nin tüm yasalarına göre, onun var olmaması gerekir.

Üçüncü doğum yasaları birkaç istisnaya izin verir. Üçüncü bir çocuk için kaynakları tüketmek açgözlülük olarak kabul edilir. İki çocuk sahibi olmaları gereken Clarity'ler genellikle kendilerine ayrılan çocuk sayısından fazlasını doğurabilen tek kişilerdir, ancak bunun için özel koşullar olması gerekir. Annemin bir çocuk daha doğurabilmesi için Gabriel ya da benim ölmemiz gerekir. Bir dilekçe ve yasal kanallar aracılığıyla özel izin alması gerekir. Bu oldu ama yaygın değil. Hükümetin Nüfus Sayımı adı verilen bir bölümü, üçüncü doğum kurallarını ihlal edenleri tespit etmeye ve ortadan kaldırmaya adanmıştır ve yetkisi neredeyse mutlaktır. Dune'un bana anlattıklarını asla kimseye anlatamayacağımı bildiğim için ürperiyorum. Eğer anlatırsam, avlanır ve katledilir.

Eğer Walther ikinci doğansa, o zaman ilk doğan kardeşleri kim?

"İyi misin?" Hawthorne soruyor. Ona boş boş bakıyorum. "Bayılacak gibi görünüyorsun."

"Altın Çember'e varmamıza ne kadar var?" Sesim benim gibi çıkmıyor. Her şeyi kaplayan tozdan ve boğazımı sıkıan duygulardan dolayı çakıllı ve çiğ-kuru.

Omuz silkiyor, koltuğuna geri yerleşiyor ve başının üstündeki kemeri aşağı çekerek yerine kilitliyor. "Yirmiden az."

Başımı salladım ve ondan uzağa baktım. Rampa yükseliyor ve Dune'u görmemi engelliyor. Yan tarafa sertçe çarparak bizi içeri hapsediyor. Sesi yankılanıyor. Uçak yukarı doğru kalkarken loş ışıklar içeriye aydınlatıyor. Ayaklarımın altındaki şeffaf koridordan yıkımın havadan bir görüntüsünü alıyorum. Birkaç bina devrilmiş. Yangınlar tüm şehir bloklarını sarmış. Parçalanmış hava gemileri yanmış zeminde iskelet gibi yatıyor.

Bu, kaderimin bu savaşta uğradığı ilk saldırı. Genellikle Yıldızların Kaderi, Atomların Kaderi ve Güneşlerin Kaderi'ndeki şehirleri, Şafak Kapıları askerlerini veya sempatizanlarını barındırdığından şüphelenilen şehirleri vuruyoruz. Anne muhtemelen kendini kaybetmiş durumda, birkaç yüzyıldır halkını -ilk doğanlarını- korumakta başarısız olan ilk Kılıç. Başka kimse umurunda değil.

Gözyaşlarımın arasından yukarı bakıyorum. Hawthorne beni inceliyor ve titrediğimi fark ediyorum, vücudum travmaya tepki veriyor. Hawthorne kemerinin kilidini açarak benimkinin yanındaki koltuğa geçiyor. Uyluk zırhının yan tarafındaki bir bölmeden kare şeklinde bir paket çıkarıyor. İki eliyle kırıyor ve sallıyor. "Al bakalım." Elime tutuşturuyor. İçinden ısı yayılıyor. Ellerimi birbirine vurarak paketin ikisini de ısıtmasına izin veriyor. Tıbbi malzemelerinden bir gazlı bez çıkarıp, bir su spreyi kullanarak sargıyı ıslatıyor. Suyu bir kenara koyan Hawthorne bezi yüzüme doğru uzatıyor.

Elinden kaçarak ondan uzaklaşıyorum. "Ne yapıyorsun?" "Seni temizliyorum. Çok dağınıksın."

"Nasıl görüldüğüm kimin umurunda?" Koluna çarpıp uzaklaştırarak soruyorum.

Bir güç kaynağı jeneratörünün krom kapağına uzanarak onu üniteden çıkarıyor ve yansımamla yüzleşmem için yukarı kaldırıyor. Ağlayan bir hayalete benziyorum. Gri toz cildimi kaplıyor. Gözyaşı izleri ıssız çizgiler oluşturuyor.

"Ağlamıyorum. Gözlerimde toz var" diye yalan söylüyorum.

"Biliyorum," diye o da yalan söylüyor. Krom kapağı yerine yerleştiriyor. Islak bez bir kez daha yüzüme yaklaşıyor. Bu sefer Hawthorne nazikçe yüzümü okşarken

yanığıma bastırıyor ve isi siliyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Burnun için."

Omuz silkiyor. "Daha kötülerini de yaşadım. Birkaç kez kırıldı."

"Söyleyemezsin." Endişeyle alt dudağıımı ısıyorum. Bana göz kırpmıyor. Kalbim çırpınıyor ve yüzüm ateş gibi kızarıyor.

"Ne zaman bozulsa tamir ettiriyorum. Gilad bu konuda benimle dalga geçiyor. Bunun boşa para harcamak olduğunu çünkü sonunda yine kırılacağını söylüyor. Muhtemelen kendisi tarafından."

"Değerler nedir?"

"Özel ayrıcalık birimleri. Bunları işleri herkesten daha iyi ya da daha hızlı yaparak kazanırsınız. Ya da başkalarının yapamayacağı şeyleri yaparak."

"Onları kazanmanın başka bir yolu var mı?"

"Bazen bir turner olarak -diğer ikinci doğanları kural ihlalleri için rapor ederek- onları kazanabilirsiniz. Yine de bunu tavsiye etmem. Döneklerin çoğu birimde çok uzun süre kalmama gibi bir huyu vardır."

"Yani öldürüldüler mi?"

"Yani asla iyileşemeyecekleri bir kaza geçiriyorlar."

"Değerleri başka ne için kullanabilirsin ki?"

Yüzümü temizlemeyi bıraktı ve arkasına yaslandı. "Her türlü şey-ekstra erzak, roman dosyaları, dergi dosyaları, sabun, saç ürünleri, tatlılar, eğlence-"

"Ne tür bir eğlence?"

Kirli bezi toplar ve bir çöp kutusuna atar. "Film ve müzik var... randevu gecesi." Bana değerlendirici bir bakış atıyor ve gülümsüyor. Kalbim göğsümde daha sert çarpıyor. "Bir randevuya gidiyorsun -her kişi birbiriyle tanışmak için para ödüyor. Sizi uyumlu olabileceğiniz biriyle eşleştiriyorlar ve sonra buluşmanıza izin veriyorlar ve ..." Elini bir sonraki adımı gösteren bir hareketle sallıyor. "Ve her neyse." İki kaşını da kaldırıyor.

Sadece ona bakıyorum.

Kaşlarını çatı. "Lütfen bana neden bahsettiğimi bildiğini söyle." Başımı sallıyorum.

"Seks, Roselle. Seksten bahsediyorum." Oturduğum yerde doğruluyorum ve konuşmamızın aldığı şekilden utanarak ondan uzağa bakıyorum. "Seksin ne olduğunu biliyorsun o zaman?" Gülüyor.

"Ne olduğunu biliyorum. Biri neden bunun için değerlerini boşa harcasın anlamıyorum. Çocuk sahibi olmanıza izin verilmiyor ki. Biz ikinci doğanları. Bizler

Üremek yasak. Randevu gecesinin ne anlamı olabilir ki?"

Tavana bakıyor. "Ne anlamı olabilir ki?" İnanmaz bir bakışla bana döndü. "Zevk, Roselle. Önemli olan zevk. Buluşma başlamadan önce ikimiz de hap alacağız, böylece çocuk yapma şansımız olmayacak."

"Yani bir ... sahibi olma ayrıcalığı için para ödüyorsunuz."

"Aradığınız kelime *kız arkadaş* ve hayır, kimsenin kız *arkadaşı* olmaz. Devam eden bir ilişkimiz olmasına izin verilmiyor. Bir dahaki sefere yeni biriyle çıkacağım."

Umutsuzca konuyu değiştirmek istiyorum. "Şafak Kapısı askerlerinden herhangi birinin yerini tespit edebildiler mi? Gece gökyüzü vizörü olan bir asker vardı. Üzerinde dönen bir kara delik vardı" -elimi yüzümün önünde alınımdan çeneme doğru sürüklüyorum- "burada. Hover'ımla karşı karşıya geldi." Yanaklarım yanıyor ve Hawthorne'un yüzündeki kibirli sırıtışı tokatlamak istiyorum.

"Bilmiyorum. Şu anda kimse benimle konuşmuyor." Kulaklığının kulağına dokunuyor.

"Nasıl öğreneceğiz?" Kolumdaki tozu silmeye çalışıyorum, gözleriyle karşılaşmamak için her şeyi yapıyorum.

"Muhtemelen daha sonra soruşturmanın durumu hakkında bilgilendirileceğim. Siz, büyük olasılıkla, saldırı hakkında bildiklerinizden dolayı sorgulanacaksınız. Ne biliyorsunuz?"

"İlk askeri Miras Binası'ndan çok uzak olmayan bir yerde gördüm."

"Ama saldırı oradan daha uzakta oldu. Neden onların varlığını daha önce fark etmediniz?" Kendini beğenmiş gülümsemesi buharlaştı.

"Ne gördüğümünden emin değildim."

Gözetlenip gözetlenmediğimizi anlamak için gözlerini etrafta gezdiriyor. Kulaklığının mikrofonunu kapatıyor. "Az önce bana söylediklerini kimseye söyleme," diye fısıldıyor.

"Neden? Altın bir güneş maskesi vardı-"

Beni susturuyor, bana dönmeden önce omzunun üzerinden bakıyor. "Askeri hemen rapor etmediniz. Bu düşmana yardım etmek olarak görülebilirdi."

Sesim birkaç oktav düşüyor. "Kafam karıştı. Evimden yeni ayrılmıştım - travmatikti - düşünemiyordum."

Uzanıp bileğime dokunuyor. "O anın nasıl bir şey olduğunu bilirim - evi bir daha asla göremeyeceğini anladığın an." Gözlerimin içine bakıyor ve acımın bana geri yansıdığını görüyorum. "Ama onlara o asker hakkında hiçbir şey anlatamazsın. Sadece saldırıya uğradığın noktadan başla. Güven

Ben. Seni korumaya çalışıyorum. Anlıyor musun?" Başımı salladım. "Güzel." Elini mikrofondan çekti.

Hawthorne gözlerinde endişeyle beni izlemeye devam ediyor. Asker gemimiz midemi altüst eden bir hızla alçalıyor. Askeri bir üssün eteklerindeki bir hava gemisi pistinin ortasına iniyor. Uçağımızın kapısı açılıyor ve bizi bulutlu bir gökyüzüyle karşı karşıya bırakıyor. Uzun, gri sütunlar önümüzde yerden taş bir ormandaki ağaç gövdeleri gibi yükseliyor, bulutlara doğru yükseldikçe sivriliyorlar. Her birinin çapı birkaç şehir bloğu kadar olmalı. Her bir yapının ağaç dallarına, her biri birkaç bin asker barındırabilecek büyüklükte, böbrek şeklinde hava gemileri bağlı. Bu gemiler, uyku odaları, yemekhane ve eğitim tesisleriyle birlikte savaş bölgelerine ve diğer askeri üslere havadan asker taşıyabilecek şekilde tasarlanmış mobil kışlalar. Gemilerden oluşan taş ormanını değerlendirdiğimde, sadece bu üste yüz binlerce asker olması gerektiğini görüyorum.

Hawthorne koltuğundan kalktı. Isınma paketini elimden alıyor ve bir çöp kutusuna atıyor. "Hadi." Ayağa kalkmamı bekliyor. "Seni olman gereken yere götüreceğim." Namlusu yere doğrultulmuş tüfeğini vücuduna yakın tutarak, uçaktan çıkmadan önce dışarıdaki Üs'e bakıyor. Onu takip ediyorum.

"Neden oraya yanaşmadık ki?" diye sordum. "Görünüşe göre üssü çevreleyen alan temizlenmiş."

"İşlemlerinizi tamamlanana kadar oraya girmenize izin verilmiyor. Sanki gizli bir şövalyeler topluluğuna katılıyormuşsunuz gibi göstermeye çalışıyorlar."

"Ve sen buna inanmıyor musun?" Yanında yürürken profilini inceliyorum. Hawthorne kaşlarını çatıyor. "Artık duvarın diğer tarafında ne olduğunu biliyorum, Roselle." On yaşındayken buraya getirilip hakkında işlem yapıldığında, muhtemelen asil bir amaç için burada olduğuna inanıyordu.

"Sence yine de konuşmamı yapmak zorunda kalacak mıyım?"

Hawthorne yukarı bakar ve kaşlarını çatar. Hava, taş ağaçların üzerindeki rıhtımlarından fırlayan askerî gemilerle doludur. Rüzgârın gökyüzüne savurduğu yarım ay yapraklarını andırırlar. "Sanırım basın toplantınız iptal edildi. Burada hiç insansız hava aracı kamerası yok ve daha önce hiç bu kadar çok hava birliğinin aynı anda harekete geçtiğini görmemiştim. Bir misilleme saldırısı düzenliyor olmalılar. Sahayı da daha önce hiç bu kadar boş görmemiştim.

-Özellikle de Geçiş Günü'nde. Sanki burada sadece biz varmışız gibi."

"Normalde nasıldır?" diye sordum.

"Genellikle binlerce çocuk sıraya girmiş işlemlerinin yapılmasını bekliyor. Bazıları ağlıyor, bildikleri tek yuvadan ayrılmak için çok küçükler. Ama bazıları da hazırdır - belki de ailelerine hiç uyum sağlayamadıkları gibi buraya da uyum sağlamayı umuyorlardır."

"Birincisi miydin yoksa ikincisi mi?" Yumuşakça soruyorum.

"İkincisi." İniş pistini geçip devasa ormanı çevreleyen abanoz bir duvara giden geniş, asfalt bir yola çıkıyoruz. Tepesini görebilmek için boynumu geriye doğru uzatmam gerekiyor. Duvarın ortasında, en az beş katlı binalar kadar büyük üç altın metal geniş kılıçtan oluşan bir kapı var. Ortadaki kılıcın tasarımı çok eski, füzyonun gerçek olmadığı bir çağdan kalma. Yanındaki iki kılıçtan bir kat daha uzun. *Büyülü bir ormana açılan mistik kapılar* sanırım.

Hawthorne geçit boyunca konuşlanmış silahlı askerlerden birinin yanında duraklar. "Chet?" Askere cebinden çıkardığı selofana sarılı küçük beyaz bir pul uzatır.

Asker, izleyen biri olup olmadığını kontrol etmek istercesine etrafına bakınır. "Teşekkürler." Teklif edilen pulu kayıtsızca alır ve silah kemerindeki bir bölmeye sokar. Etrafı tarayan Hawthorne ona "Geçiş adayları nerede?" diye sorar.

"Gittiler. Onları geri çevirdik. Bugün surlardan içeri Kılıç'tan gelen ikinci doğmuş Kılıç emirleri dışında kimse giremiyor."

"Neden sadece o?" Hawthorne bana kaşlarını çatı.

"İnceleme konusunda endişeliler. Takma adlar gizemli bir şekilde çalışmaz hale geliyordu. Bu herkesi tedirgin ediyor. Adayları inceleyemediğimiz için onları kabul edemiyoruz. Herhangi biri kapımıza gelip Kılıç olduğunu söyleyebilir. Tanımlayıcı çalışmazsa kimse bunu doğrulayamaz. Bu artık bir nüfus sayımı sorunu."

Hawthorne başını sallar, kendisi de gergin görünmektedir. "Teşekkürler." Yürümeye devam eder.

"Chet nedir?" Onu takip ederek soruyorum.

"Rahatlamak isteyip de rahatlayamadığınız zamanlar içindir. Ağzınıza koyarsınız, dilinizin üzerinde erimesine izin verirsiniz ve her şey yoluna girer."

"Yani bu bir uyuşturucu mu?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Hayır, bu bir chet-uyuşturucu gibi bağımlılık yapmaz ve bu kadar küçümseyici bakma. Bir gün ihtiyacınız olabilir. İhtiyacın olmazsa kendini şanslı sayabilirsin ve onları istediğin diğer şeyleri almak için kullanabilirsin."

"Bilgi gibi mi?"

"Evet, öyle."

Duvara yaklaştıkça daha fazla savunma özelliği fark ediyorum. Üssü çevreleyen karanlık duvarın yüzeyinde yanardöner bir kalkan dalgalanıyor. Kalkan büyük olasılıkla füzyonla güçlendirilmiş. Ürperiyorum. Bu savunma bir FSP'ye karşı işe yaramaz. "Tüm tahkimatlarımız füzyonla mı çalışıyor?" diye soruyorum.

Hawthorne duraksıyor ve dönüp bana bakıyor. "Neden sordunuz?" "Öyle mi?"

"Çoğu."

"Başka bir enerji kaynağına dönüştürülebilirler mi? Mesela hidrojen hücrelerine?"

"Bunu neden yapalım ki? Hidrojen, füzyonun sahip olduğu kapasite ve ömrün onda birinden daha azına sahiptir."

Birden önümüzde bir asma köprü açılıyor. Yere kakılmış Altın Çember'in önündeki en yüksek kılıcın ortasından düşüyor. Eşiğin diğer tarafındaki kılıç askerleri füzyonla güçlendirilmiş tüfeklerini üzerimize doğrultuyor.

Kapıların önündeki güzel Altın Çember'e giriyoruz. Ortada, yerden eski bir geniş kılıç yükseliyor. Hawthorne siyah eldivenini çıkarıyor ve lakabını ortaya çıkarıyor. Kılıcın kabzasındaki altın ışığa tutuyor. Gümüş kılıç şeklindeki lakabı taranıyor. Altın kılıcın kabzasının tepesinden Hawthorne'un holografik bir görüntüsü yansır ve yanıp sönen göstergelerde birimi, rütbesi ve diğer bilgiler ayrıntılı olarak gösterilir. "Yakışıklı şeytan, değil mi?" Hawthorne fısıldıyor.

"Ben olsam ona değer vermezdim," diye fısıldıyorum.

Kaşları kalkıyor ve tam başka bir şey fısıldayacakken kapıdaki askerlerden biri dikkatini bana odaklıyor. Sesi etrafımızı sarıyor. "İşlem için takma adınızı tarayın."

Elimin arkasını kaldırıyorum. Belirgin bir parıltı yok, sadece tenimdeki gül rengi taç şeklindeki doğum lekesi var. "Bu sabahki saldırıda hasar gördü. Kısa devre yapmış gibi görünüyor."

"İşlem için takma adınızı tarayın yoksa sakınleştirileceksiniz."

Emirlerine uyuyorum. Elim tarandığında podyumdan hiçbir görüntüm çıkmıyor. Konuşan asker, hazırda sakınleştirici silah tutan başka bir askeri işaret ediyor. Kalbim hızlanıyor. Hawthorne'un alnı

kaşlarını çattı. "Bu Roselle St. Sismode," diye sesleniyor. "Bunu anlamak için ona bakmanız yeterli."

"Olabilir - ya da İkinci Doğan Aziz Sismode gibi görünmesi için ameliyatla geliştirilmiş bir casus olabilir." Asker yere tükürür.

Hawthorne bana doğru işaret ediyor. "Onu muhtemelen en az bin kez görmüşsünüzdür! Sadece onu işle ve ona yeni bir takma ad ver!"

"Onu sıçıtığımın daha fazla gördüm ama düşmanlarımız da öyle. Takma adı taranmadan işlem yapılamaz. Eğer yeni bir takma isme ihtiyacı varsa, bunu bizden alamaz. O artık Census'un sorunu."

Nüfus sayımından bahsedilmesi bile kanıma şiddetli bir korku salıyor. Hawthorne kürsüden inerek beni askerlerin görüş alanından çıkardı. Ben saklanacak biri değilim, bu yüzden onun yanında durmak için etrafından dolaşıyorum. Kaşlarını çatıyor ve yüzünü kapıya dönüyor. "Bunu nüfus sayımı yapmadan kendi içimizde halledemez miyiz? Bu bir ikinci doğan."

Askerlerin arkasından kusursuz giyimli bir adam çıkar. Kıyafeti Gabriel'in çevresindeki en iyi giyinen ilk doğanı bile kıskandıracak cinstendi. Etkileyici fiziğini sergilemek için dikilmiş uzun siyah deri ceket, yüksek cilalı siyah deri botlarının baldırlarına değiyor. Beyaz gömleği ipek gibi parlıyor ve siyah pantolonu da ceketıyla aynı özenli çizgilere sahip.

Ama beni asıl duraksatan gözlerinin yanındaki dövme. Gözlerinin dış kenarlarından şakaklarına doğru kıvrılan ince, siyah çizgiler kalıcı olarak kazınmış. Onu kedi gibi ve ölümcül gösteriyorlar. Jilet gibi ince çizgilerin ne anlama geldiğini biliyorum. Her çizgi bir avı ve öldürmeyi ifade eder. Bu Nüfus Sayımı ajanı en az elli kişiyi başarıyla izledi ve infaz etti - muhtemelen üçüncü doğanlar ve onların yordakçıları.

"Kapımızda kim var?" diye soruyor ajan, elleri arkasında. Kıkırdarak altın kemerli kapıdan içeri giriyor. "Efsanevi Roselle St. Sismode olabilir mi? Neden, sevgili kızım, seni inimize getiren nedir? Neden seni bu cehennem varlığına sürgün ettiler? Soyunu göz önünde bulundurarak sana çok daha uygun bir pozisyon verebilirlerdi." Önümde durdu ve dengesiz bir harlequin gibi sırttı.

Gerçekten yakışıklı, eski bir kral gibi. Yirmili yaşlarının ortasında, bir Diamond reklam modeli kadar uzun ve zarif. Yüksek kaşları ve keskin çenesi çekici, ama işlerin ters gitmeye başladığı yer gülümsemesi. Üstteki dört ön dişi çelikle değiştirilmiş. Alt dişlerinin çoğu da öyle.

Dişler. Bana attığı son derece ürkütücü bakışa tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum.

Census'un Kılıçlar arasında, tüm kaderler arasında saha ajanları olduğunu biliyordum. Sadece bir tanesiyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Takma adımın başarısızlığa uğrayacağı, kimliğimin sorgulanacağı hiç aklıma gelmemişti.

Ajanın ruh hali yem atmaktan düşünceli olmaya doğru kayar. "Tabii" - bir elini arkasında tutuyor, diğer eliyle kaygan sarı saçlarını düzeltiyor- "Roselle St. Sismode değilseniz. Kılıçların Kaderi'ndeki en büyük kaybeden olan ikinci doğan Kılıç mısınız?"

Ona öylece bakıyorum, hakaretini özömsüyorum. Aceleyle bir açıklama yapmamı istiyor - kendimi tanıtmak için çaresizlik içinde çırpınmamı. Panik yüzeyin hemen altında olsa da gülömsüyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Hawthorne boğazını temizler. "Bu Rose-"

"Sessiz ol!" Ajan hırlarken gözlerini benden ayırmıyor: "Bunun kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Onu savaş alanından aldın, değil mi?"

"Şey, evet, ama-"

"Hiçbir şeyi varsaymayalım, olur mu?" diye bağırır ajan. "Şimdi, yavaştan alalım." Ajan belinden öne doğru eğiliyor, böylece gözlerimin içine bakarken nefesini yanağımda hissedebiliyorum. "Kim. Kimsin? Kimsin?"

"Roselle-"

Nüfus sayımı ajanı beni vurdu. Çelik ok göğüs zırhımı parçalayıp içime zehir kusarken acıdan boğuluyorum. Fişek göğsümden kalbimin hemen üzerine çıktı. Yakın mesafeden ateş etti. Çok geç olana kadar arkasından çektiği silahı görmedim bile.

Acı içinde kıvranırken çıkardığım seslere ajan sırtıyor. Çelik dişlerindeki yansımanı görebiliyorum. Beni sabitlemek için eli omzuma gidiyor. Saçlarıma dokunuyor. "Konuşma. Sadece panikle." Beni kucaklarken kelimeleri kulağımın dibine üflüyor.

Ellerim beline uzanıyor. O kendimi tuttuğumu sanıyor ama ben deri kemerini çözüp pantolonundan çıkarıyorum. Hızlı bir hareketle kayışı boynuna doladım ve bir ilmik haline getirdim. Deri boğazını kesiyor. Çekmek için tüm gücümü kullanıyorum. Gözleri şişiyor ve açılıyor. Kavrama gücüm zayıflıyor ve sendeliyorum. Başım dönüyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, hala kayışı tutuyorum. Ajan da dizlerinin üzerine çöküyor, ilmiği gevşetirken öksürüyor ve hırıltılar çıkarıyor.

Askerler bağılıyor ve bize doğru koşuyorlar. Bir de baktım ki yerdeyim ve bulutlu gökyüzüne bakıyorum. Ajan, Hawthorne ve diğer askerleri el sallayarak uzaklaştırdı. Hawthorne'u tutarak geri çekiliyorlar. Yanımda diz çökmüş olan ajan tekrar gülümsüyor. Safir renkli bir gözünün yanındaki mürekkepli çizgilerin üzerinden bir damla yaş süzülüyor. "Artık benimsin," diye fısıldıyor kulağıma, beni kucağına alarak. Çelik ok hâlâ kalbimin üzerinde duruyor. Başım sallanıyor ve o beni altın eşikten kabuslar ormanına taşırken dünyayı baş aşağı görüyorum.

Bölüm 6

Nüfus

Sayımınd

a

Oda küçük, dikdörtgen şeklinde ve alışılmadık bir yer; bir oda değil, bir hücre. İçindeki tek eşya köşedeki küçük bir tuvalet ve çelik bir lavabo. Karşımda çelik bir kapı var. Ağzımda garip, tenekemsi bir tat var. Sırtım ağrıyor. Soğuktan ve kaslarımı sertleştiren hareketsizlikten dolayı kayıyor ve inliyorum. Gömülmüş gibi hissediyorum. Kılıcıma uzanıyorum ama o da gitmiş, üniformam da. Üzerimde dar, gece mavisi uzun kollu bir gömlek ve aynı renk ve kaba kumaştan bol, elastik belli bir pantolon var. Ayaklarım çıplak. Cenin pozisyonundan bacaklarımı uzatıyorum. Altımdaki zemin soğuk.

Uzun bir tüp bacağımdan aşağı iniyor ve alttaki bol pantolon paçasından çıkıyor. Neredeyse dolu olan bir idrar toplama kutusuna bağlı. *Ne kadar zamandır buradayım?* Kateter tüpünü çıkarıp bir kenara itiyorum. Sağ kolumun kolunun altında bana ilaç ya da sıvı veren bir damar içi cihaz var. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama çıkarılmasını istiyorum. Çekiştiriyorum ve çıkarırken acıtıyor. Midem gurulduyor ve sanki kendi kendini kemiriyormuş gibi hissediyorum. Daha önce hiç böyle bir açlık hissetmemiştim.

Kendimi ayağa kaldırdım. Kollarımı gererek irkildim. Parmaklarım okla vurulduğum bölgeyi tarıyor. Acıyor. Gömleğimi kaldırdığımda kalbimin üzerinde siyah ve çirkin ama sararmaya başlayan büyük bir çürük görüyorum; yeni değil. *Ne zamandır baygındım?*

Kapının yanındaki bir panelde bulunan takma isim tanımlama tarayıcısına doğru ilerliyorum. Elime bakıyorum. Takma adım hala ölü. Yine de taramaya çalışıyorum, klostrofobik hissediyorum ve dışarı çıkmak için çaresizim. Mavi lazer üzerinden geçiyor. Kapı kımıldamıyor.

Vuruyorum ve sesim kısılana kadar yardım için bağıryorum ama kimse gelmiyor.

Soğuk zemin çıplak ayaklarıma acımasızca vuruyor. Titriyorum. Kollarımı kavuşturup ellerimi koltuk altlarımdan kıvrımlarına sıkıştırırken bir aşağı bir yukarı zıplıyorum. Bir süre, hayali bir kılıçla saldırarak pis hücrede volta atıyorum. Yorulduğumda, bir topun içine kıvrılıyorum. Bekliyorum. Ara sıra, kapının dışındaki ayak sesleri kendimi hazırlamama neden oluyor, ama her seferinde devam ediyorlar. Bir noktada tekrar uykuya dalıyorum ve tekrar uyandığımda yalnız değilim. Tenim karıncalanıyor.

"Sadece rüyanızda ne gördüğünüzü merak ediyordum," diyor nüfus sayım memurunun hırıltılı sesi. "Yavru köpekler mi?" Metal bir sandalyeye oturuyor, uzun bacaklarını açıyor ve öne doğru eğilerek kollarını kalçalarına dayıyor. Zarif beyaz gömleğinin yaka düğmeleri açık. Boğazında kırmızı, kızgın sıyrıklar göze çarpıyor. Çelik gibi gülümsemesi gözdağı vermek içindir ve işe yarar.

Doğrudum ve duvara yaslandım. Gözlerimdeki uykuyu silerek başımı sallıyorum. "Ben de bazen gökkuşağı hayal ediyorum -kupiler ve gökkuşağı- tıpkı senin gibi, hayal edebiliyorum. Neredeyim ben?"

Sırıttırıyor. "Mışıl mışıl uyuyorsun. İlk geldiğimde numara yaptığını düşünmüştüm."

Omuz silkiyorum. "Sakinleştiriciler bana bunu yapıyor. Sanki yer altındaymışız gibi hissediyorum." Başını yana eğiyor. "Aslına bakarsanız, öyleyiz. Census'ta benim misafirimsin." Eldivenlerini çıkarıyor, siyah deri parmaklarının her birini kırışıklıklar düzelene kadar çekiyor. Lakabı sol elindeki altın bir halkada parlıyor. Halesi Erdemlerin Kaderi'ni simgeliyor - ilk doğan ya da işlenmemiş için altın. Yirmi beş yaşlarında olduğu için ilk doğan olduğunu biliyorum. Eğer altın bir hale lakabı olsaydı ve on sekiz yaşında ya da daha genç olsaydı, ya ilk doğan olacaktı ya da gümüş bir hale lakabına geçmemiş olacaktı.

Fazilet Kaderi ikinci doğan. Bu bir ikinci doğanın Geçiş Gününde olur.

Gözlerim açıldı. Hayal gücünün her türlüşüne göre şu anda başkentte, ikinci doğan hizmetkârlarla dolu bir malikânede olması gerekirdi. Erdemler lakabına sahip ilk doğanların çoğu aristokrasiden geliyor - ya da yargıçlar, yasa koyucular, yönetici din adamları, ileri gelenler veya tedarik zinciri sahipleri. Pek çok ilk doğan ve ikinci doğan Erdemler Kaderi'nde ikamet eder, yönetici sınıfa hizmet etmek için doğar, ancak bu Kader'den gelen lakaplara sahip değildirler. Taş veya kılıç şeklinde lakapları vardır - diğer Kaderlerden gelen lakaplar.

Ailem Kılıç aristokrasisidir, Erdemlerin Kaderi'nden gelen ilk doğanlarla aynı seviyededir çünkü annem Berraklıktır, ancak diğer ilk doğan Kılıçlar, Erdemler lakaplılardan daha düşük rütbededir. Neden böyle

bir şey yapsın ki?

Sayım ajanı olmak. Çoğu ilk doğanlar, ama daha düşük Kaderlerden geliyorlar.

-Atomların Kaderi, teknoloji kastı ya da Denizlerin Kaderi, balıkçı köyleri gibi, ilk doğan Erdemler gibi zenginlik ve statü üretmedikleri bilinmektedir.

"Size nasıl hitap edeyim?" Sakin bir tavır takınmaya çalışarak soruyorum.

"Kendimi daha önce tanıtmadığım için beni bağışlayın. Adım Ajan Kipson Crow, Faziletlerin Kaderi'nin ilk çocuğuyum. Lenity'den geliyorum."

Purity, Erdemler'in başkentidir. Lenity ise en büyük mülklerin çoğunun bulunduğu kardeş şehirdir. "Burada ne yapıyorsunuz Ajan Crow? Başkentte olup ikinci doğanların uyması gereken yasaları geçirmeniz ve servetinizi istiflemeniz gerekmiyor mu?"

Gülümserken gözlerinin etrafındaki sürmeli siyah çizgiler kırışıyor. "Yasaları geçirmekle, onları uygulamaktan daha az ilgilendiğimi fark ettim."

"Benden ne istiyorsunuz, Ajan Crow?"

"Lütfen bana Kipson de. Peki sana nasıl hitap edeyim?"

"Bana adımla hitap edebilirsin."

"Hangisi?"

"Adımın Roselle St. Sismode olduğunu biliyorsun." "Biliyor muyum? Hâlâ kim olduğunuzu anlamaya çalışıyorum." "Hayır, değilsin."

"Bana yalancı mı diyorsun?" Öfkeli olmaktan çok kuşkulu ve eğleniyor.

"Benim Roselle St. Sismode olduğuma inanıyorsunuz, peki beni Üssün dibinde kilitli tutacak kadar benden ne istiyorsunuz?"

"Belki de seni daha iyi tanımak istiyordumdur."

"Neden? Ben ikinci doğanım. Sen ilk doğansın. Bunun bir amacı yok." "İlgimi çekiyorsun."

"Nasıl yani?" Ben soruyorum.

"Her zaman izlediğim Roselle, sanal erişimdeki küçük bir robot gibiydi," diye yanıtlıyor, hayatımın büyük bölümünde beni takip eden ve erişim kanalları aracılığıyla herkesin izleyebilmesi için video yayınlayan drone kameralardan bahsederken. Günde birkaç saat mahremiyetim vardı ama çoğunlukla hayatım Ajan Kipson Crow gibi sadist röntgencilerin sık sık incelediği açık bir kitap gibiydi. "Onu tanıdığımı sanıyordum ama sen o olamazsın. Bana asla saldırmazdı. Üstüne boyun eğdi."

"Beni tam kalbimden vurdun. Bazı içgüdüler bastırılamaz, hayatta kalmak gibi."

"Söylenecek ne kadar tehlikeli bir şey, hatta haince," diye yanıtlıyor ürpertici bir eğlenceyle.

"Neden Kılıç Üssü'ndesiniz Ajan Crow? Burada olmayı kendin seçmedin, değil mi? Bu sana uymuyor gibi görünüyor. Nüfus Sayımı'ndaki pozisyonunuz size çok yakışıyor ama burası değil. Bir şekilde sana yakışmıyor." Dune'un bana bir düşmanı sorgularken yapmamı öğrettiği gibi, ince ipuçları için yüzünü izliyorum. Ajan Crow bana pek bir şey söylemiyor, sadece gözlerinin kısıklığında bir şeylerin titreşimi var. "Buraya kendi isteğinle gelmedin. Avcı rolünü seviyorsun ama . . . buraya gelmek zorundaydın . Çünkü..." Takma adına bakıyor. "Çünkü lakabın her zaman altın değildi. Eskiden gümüştü. Sen ikinci doğuştun." Kalbim korkmuş bir tavşaninki gibi atıyor.

"Bir zamanlar bir ablam vardı. O öldü." Sesi acımasız geliyor. "Ona ne oldu?"

"Bir kaza geçirdi. Benim aksime Sabah yüzme bilmezdi. Kimse ona öğretmedi -ilk doğan zavallı kuzuya-. Annemle babam ona karşı çok temkinliydim, en ufak bir şeyin ona zarar vereceğinden endişe ediyorlardı. Bir sabah onu ördek havuzunda yüzüstü yüzerken bulmuşlar."

Onu o öldürdü. Gözlerinden okunuyor. Ondan daha fazla korkabileceğimi düşünmezdim ama korkuyorum. "Ne talihsizlik. Yani ailen-"

"Şimdilik Erdemler dışındaki ilgi alanlarımın peşinden gitmemin daha iyi olacağını düşündüm." Aralarındaki katili kınayamazlar çünkü o tek varisleri konumuna yükselmiştir. Kan bağı onunla devam etmek zorunda yoksa o da ölür. Ailesinin malları ve mülkleri yeniden paylaştırılacak. Onlar için küçük bir maaş ayrılacak. Belki Taşların Kaderi ya da Güneşlerin Kaderi'nde bir yerde ikamet edebilirler ama bir varisleri olmadan ya da başka bir varise sahip olma izni ve yeteneği olmadan asla Erdemlerin Kaderi'nde kalamazlar.

"Başka bir yerde hangi ilgi alanlarını takip etmeniz gerektiğini düşünüyorlardı?"

"Pek çok tutkum var. Üçüncü doğanları avlamak bunlardan biri. İşkence başka bir şey, ama sen bundan şüpheleniyordun. Bunu gözlerinde görebiliyorum, çok mavi, çok büyük gözlerin. Her şeyi görüyorsun, değil mi? Beni hemen efendiniz olarak tanıdınız ve bu sizi korkuttu, bu yüzden tepki gösterdiniz."

"Seni görüyorum," diye mırıldanıyorum. Ama daha çok onu hissediyorum. Zalimliği haykıran bir varlığı var. Buz gibi parmaklarıyla

uzanıyor ve beni iliklerime kadar ürpertiyor.

"Ailem, özellikle evlenip ailenin lideri olmadan önce tüm bunları kafamdan atmamı istiyor. Ama benim küçük bir sırrım var." Ajan Crow bana yaklaşıp fısıldıyor. "Acıya olan düşkünlüğümü asla kaybedeceğimi sanmıyorum."

Ayağa kalkıyor ve yavaşça paltosunu çıkarıp sandalyenin arkasına asıyor. Altın haleli kol düğmelerini gömleğinin gözlerinden teker teker çıkarır ve kollarını sıvamadan önce siyah pantolonunun cebine koyar. Parmakları kemerinin tokasına gidiyor, onu acı verici bir dikkatle açıyor ve kemer halkalarından dramatik bir şekilde çekiyor. Onu boğmak için kullandığım kemerin aynısı.

Ayaklarımı omuz genişliğinde açarak ayakta duruyorum. Kollarım savunma pozisyonuna geçiyor. Korkuyu kontrol etmek daha zor. "Bana işkence etmenize izin vermeyeceğim Ajan Crow. İkimiz de sebebin olmadığını biliyoruz. Kimliğim artık söz konusu değil. Bu bir sorgulama değil."

"Bana saldırdın Roselle. Saldırganlığın şüpheli. Askerler, kimliğin doğrulanamadığı durumlarda standart prosedür olan sakinleştirilmeye verdiğin tepkiye tanık oldular. Bu da bana bu sorgulama hattını sürdürmem için gerekçe sağlıyor."

"Kimliğimi bir saç örneğiyle doğrulayabilirsiniz," diye cevap veriyorum ve yaklaşma çabasından uzaklaşıyorum.

"Kan örneğini tercih ederim."

Hamlesini bekliyorum. Kemerin bir ucunu yumruğuna doluyor, kolunu geriye atıyor ve öne doğru savuruyor. İlk darbe, blok halinde kaldırdığı ön koluma geliyor. Kaba mavi kolum acının bir kısmını emiyor ama iz bırakıyor. Yine de pek hissetmiyorum. Kırbacın koluma dolanmasına izin veriyorum ve o geri çekemeden diğer elimle kayışı kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum.

Çıplak ayağımı kaldırarak karnına olabildiğince sert bir tekme atıyorum ve kemeri serbest bırakıyorum. Yüzünde şaşkınlık ve acı maskesiyle geri çekiliyor. Kendine gelmesini beklemedim. Belinden bükülürken ayağımı kaldırıp çenesine tekme atıyorum. Tökezleyerek geri çekildi. Kafasına tekme atıyorum. Yana doğru sendeliyor.

Hücremin kapısı açılıyor. Yan tarafıma baktığımda sivil giyimli bir kadın görüyorum, yanında da Ajan Crow'unkine benzer siyah deri ceket giymiş bir Nüfus Sayımı ajanı var. Bazılarını düşman saldırısının enkazından tanıdığım bir avuç ikinci doğmuş asker de

Onlar. En çok göze çarpan Hawthorne, neredeyse herkesten bir kafa daha uzun ve kaşları çatık.

Kanlı ağzını gömleğine silen Ajan Crow, kapının yanındaki davetsiz misafirlere bağırır. "Bir tutukluyu sorguluyorum!" Elindeki kemeri büyük bir gürültüyle şaklatır.

Hawthorne, Ajan Crow'un yanağında giderek büyüyen kırmızı yarayı göstererek, "Görünüşe göre bunun için yeterince ajan getirmemişsiniz," diye cevap veriyor.

"Böldüğüm için üzgünüm ihtiyar," diye araya giriyor kapıdaki ajan, "ama görünüşe göre tutuklunun kimliği artık söz konusu değil. Buraya getirildiğinde alınan saç örneği doğrulandı. Kendisi Roselle St. Sismode, Kılıç'ın ikinci çocuğu." Holografik bir çip tutuyor. Loş ışıktaki parlıyor. "Yeni takma adı burada."

Ajan Crow öfkeden kuduruyor. Sarı saçları dağılmış, alnına dökülüyor. "Saç örneğini ben göndermedim Ajan Losif. Nasıl doğrulandı?"

Ajan Losif ayaklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor. "Bu Agnes Moon." Yanında duran çekici kadını işaret ediyor. "Kendisi Swords'da görev yapan bir ikinci doğan savunucusu. İkinci Doğan Aziz Sismode'un serbest bırakılması için dilekçe verdi."

Ajan Crow gözlerini düzgün vücutlu kızıla dikeyyor. "Onun otoritesi burada tanınmıyor." Ajanın soğukkanlı tavrı geri döndü. Aynı savunma pozisyonunda sabit kalıyorum. Tahmin edilemez biri çünkü gücünün mutlak olduğuna inanıyor.

Agnes doğrulur ve parlak mavi yüzlü bir bileklik tutar. Bilekliği Ajan Crow'a doğru sallıyor. "Ben de bölmek istemezdim ama İkinci Doğan Aziz Sismode'u Fates'in önünde bir bilgilendirme ve basın toplantısına yönlendirmek için emir aldım."

"Kimin yetkisiyle?" Ajan Crow havlar.

"Clarity Bowie. Secondborn St. Sismode'un Fate'ine yapılan saldırıyla ilgili bir yayın yapması için doğrudan emir verdi. Yetkiyi şimdi size gönderiyorum." Bilekliğinin yüzüne dokunur. Ajan Crow'unkinden mavi bir ışık parlar. Kemerini metal sandalyenin üzerine bırakır. İletişim cihazının yüzeyine dokunarak Agnes'in kendisine gönderdiği mesajı gözden geçiriyor.

"Bu tutuklu bana Fate hainleriyle işbirliği yaptığına inanmam için sebep verdi. Kılıçların Kaderi'ne karşı düzenlenen saldırıya katılım düzeyini tespit etmek için bir sorgulama yapıyorum."

"Erdemlerin Berraklığı'nı gerçekten üzmem mi istiyorsun?" Agnes kaşlarını kırmızı kâküllerinin arasına daldırarak soruyor.

"Şansımı deneyeceğim," diye parlıyor Ajan Crow.

Hawthorne tüfeğini kaldırıp Ajan Crow'a doğrultarak, "Tutukluyu gözetiminizden almak için emir aldık," dedi. "Kızıdan uzaklaşın." Gilad da tüfeğini kaldırıyor ve birliklerindeki diğer iki asker de onları takip ediyor.

Ajan Hawthorne'a soğuk bir bakış fırlatır. "Onu buraya getiren asker sensin. Kardeşlerini üzerlerine düşen şehirden kurtarıyor olman gerekmiyor mu? Ya da daha iyisi, sorumluları bulman? Saldırı hakkında bildiklerini öğrenmek için bunu sorgulamak için planlarım var. İkinci doğan komutanlarınız için faydalı bir bilgi olabilir. Bilgileri paylaşacağım. Bu sizin için çok değerli olabilir."

Nefesimi tutuyorum. Ajan Crow'un rüşvetini alırlarsa, tek başıma kalırım.

Hawthorne silahını indirmiyor. Bana bakıyor. "Roselle St. Sismode, bizimle gelmeni emrediyorum."

Temkinli bir şekilde kapıdaki Hawthorne'a doğru ilerliyorum. Ajan Crow "Dur!" diye bağırmadan önce bir adım bile atmamıştım. Durdum. "Takma adı olmadan buradan ayrılamaz. Bunu ona sadece biz verebiliriz." Kapıdaki ajana doğru ilerliyor ve avucunu açıyor. Ajan Losif parlak holografik tanımlayıcıyı içine bırakıyor. Parmaklarını onun etrafında kapatan Ajan Crow, diğer elini kaldırarak etin altına bir takma ad yerleştirmek için kullanılan monkalatı alıyor.

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Ajan Crow cerrahi aletin üzerindeki bir yuvayı açıyor ve takma adımı içine yerleştiriyor. Doldurulma sesi beni irkiltiyor. Ajan Crow'un gözleri benimkilerle buluşuyor. Orada bir duygu karışımı saklı; öfke, şehvet, saldırganlık. Bir ürpertiye daha bastırıyorum.

Elimi kaldırıyor, başparmağını başparmağımla parmağımın arasındaki derinin üzerinde gezdiriyor. "Doğum lekeniz var," diyor. Aleti doğum lekemin yanına yerleştiriyor ve bir düğmeye basıyor. Derimi hedef alan başlıktan beyaz bir hava püskürüyor. Anında bölgeyi uyuşturuyor. İnce bir lazer elimin arkasında bir çizgi kesiyor. Yandıkça dudagımı ısıırıyorum ama acı baş edilemez değil. Küçük duman kıvrımları burnuma doğru yükseliyor. Ajan Crow derin bir nefes alıp beni izliyor.

Lazer sönüyor ve aletin silindirik gövdesinde küçük bir kısaç beliriyor. Çelik bir kol üzerindeki küçük bir pençe kızarmış takma adımı çıkarmak için içeriye uzanırken, derinin kanatlarına kilitlenip onları ayırıyor. Alet

Pençe kırık, kanlı çipi yere düşürür. Metalik gövdenin içine geri çekilir ve yeni tanımlayıcıyı alıp yerine yerleştirir.

Göz kapaklarım, sinirlerime yerleşen yeni çipin yoğun acısıyla bir parça kapanıyor. Ajan Crow acımın tadını çıkararak izliyor. Pençe ve kelepçeler aletin gövdesine geri çekiliyor. Kırmızı lazer ışığı derimi kapatıyor ve zonklayan pembe bir kesik izi bırakıyor.

Ajan Crow elimi dudaklarına götürüp yaramı öpüyor. Elimini ondan çekmeye çalışıyorum ama gülümseyerek elimi sıkıca tutuyor. "Seni rüyamda göreceğim Roselle," diye söz veriyor. Kanımın akışı zayıflıyor.

Yeni kılıç şeklindeki hologramım ilk kez parlıyor. Artık altın rengi değil. İşlenmiş bir ikinci doğuma geçişi ifade eden gümüş rengine. Ajan Crow bana sırtıyor. Elimini onunkinden çekip kapıya doğru ilerliyorum. Hawthorne, Gilad ve diğer iki asker etrafımı sardı. Ajan Crow'un dikkati Hawthorne'a kayıyor. "Bir yüzü asla unutmam," diyor, "bir hakareti de."

Hawthorne, tüfeğini hâlâ Ajan Crow'a doğrultmuş halde, "Ben de öyle," diye cevap verir. Ajan Losif ve ay lakaplı kadın ilk ayrılanlar oluyor. Hawthorne'un birliğindeki askerler beni dışarı yönlendiriyor. Hawthorne hücreden çıkana kadar silahını indirmiyor. Dönüp bana baktığında, yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Yürüyün" diye emrediyor.

Bölüm 7

Netlik Anı

Agnes ve Ajan Losif önden giderek bizi dünyanın dibi gibi hissettiren çorak bir koridora yönlendiriyorlar. Çıplak ayaklarım serin zeminde uyuşuyor ama fark etmiyorum bile. Köşeleri dönerken ve tüm rumuzlarımızın tarandığı ve sorgulandığımız kontrol noktalarından geçerken yön duygumu kaybediyorum. Tekrar hareket ettiğimizde Hawthorne'un eli sırtımın alt kısmına dokunuyor ve beni bir asansöre doğru yönlendiriyor.

Ajan Losif hariç hepimiz asansöre giriyoruz. Kapıyı tutuyor ve Agnes'e sesleniyor. "Buradan refakatsiz olarak yüzeye çıkabilirsiniz. Mümkünse bir süre geri gelmemenizi öneririm. Ajan Crow bu tür bir ihlali affedecek biri değildir."

"Umarım hiçbirinizi bir daha görmem," diye cevap veriyor ters bir şekilde.

Kapılar kapanır ve Agnes asansörün duvarına yığılır. Yeşil gözleri Hawthorne'unkileri delip geçer. "Daha fazla iyiliğe ihtiyacın varsa, bunu unutabilirsin. Kipson Crow'la yüzleşeceğimizi bilseydim, beni yardım etmeye ikna etmenin hiçbir yolu olmazdı."

"Sana borçluyum, Agnes."

"Bunu bana geri ödeyecek kadar değer yok Hawthorne."

Ve artık buluşamayız. Birlikte görünemeyiz."

"Biliyorum. Teşekkür ederim."

Bana alayla bakıyor. "Roselle St. Sismode. Hayranın olacağını hiç düşünmezdim Hawthorne."

"Bana St. Sismode manevrasını öğretti. Ona borçluydum." Fusionblade savaşında maksimum itiş ve güç sağlamak için tasarlanmış bir dizi koreografik kılıç saldırısından bahsediyor. Manevranın sanal erişimli gösterilerini yapmam gerekiyordu.

"Bunun senin kılıcınla bir ilgisi olduğunu biliyordum," diyor Agnes ekşiyerek.

Titriyorum. Hawthorne kalçasındaki cepten bakır renkli metalik bir parça çıkarıyor ve onu açarak omuzlarıma sardığı bir battaniye haline getiriyor. Onu kendime doğru tutuyorum. Kumaş ben titredikçe kırışıyor ve ses çıkarıyor ama beni ısıtıyor, bunun için minnettarım. Yüzeye ulaşıyoruz ve asansörün kapıları metal bir sığınağa açılıyor. Muhafızlar geniş çelik kapıyı açmadan önce bir kez daha kimliklerimizi kontrol ediyor. Ay tepemizde soluk bir ışık saçıyor. Hava gemileri, rüzgarda sallanan taş ağaçların dallarındaki rıhtımlarda parlıyor.

Hawthorne'un yanında, Sayım sığınağından uzaklaşan bir patikada yürüyorum. "Orada ne kadar kaldım?"

"Üç gün ve bir düzine saat," diye yanıtlıyor. "Seni çıkarmak beklediğimden uzun sürdü, ama en azından onu dilekçelerle ve senin adına yapılan soruşturmalarla meşgul ettik. Agnes aklına gelen her türlü yasal engeli onun üzerine attı."

"İkinizden biri bunu neden yapsın ki?" Müdahalesi karşısında şaşkına dönmüş bir halde soruyorum. "Sen de artık bizden birisin. Kendi başımızın çaresine bakarız. Bu doğru değil mi? Gilad?"

Gilad alaycı bir ifadeyle bana baktı. "Bu doğru. Biz seni mahvedebiliriz ama başka kimse yapamaz. Bu bir ikinci doğan kılıç kuralıdır: Bizden birine bulaşırsan, biz de sana bulaşırız."

"Ne yazık ki ikinci doğan Ay-Kaderler aynı kurallara uymuyor," diyor Agnes, eli bileğindeki iletişim cihazının bandını sıkarken. Takma adının gümüş parlaklığı, başımızın üzerinde ayın küçük bir yorumunu yayıyor. "Tek başımayım, o yüzden ihtiyacım olursa sizden iyilik istemeyeceğimi sanmayın -özellikle de senden Roselle, gerçi o ucube tekrar peşine düştüğünde kendine bile yardım edebilecek durumda olacağından şüpheliyim. Seni ondan kurtaracak tek şey Elmas Kaderli basın. Seninle bu röportajı yapmak için kuduruyorlar."

"Yani gerçekten bir basın toplantısı mı var?" diye sordum. Bırakın sorguyu ve basın toplantısını, akşam yemeğinde kendimi nasıl toparlayacağımı bile bilmiyorum.

"Sence olmasaydı oraya gider miydin?" Agnes'in yeşil gözleri kısıılır. "Tabii ki bir basın toplantısı var. Doğru kişilere ulaşarak ayarlandı. Propagandanın gerekli olduğunu düşünmelerini sağladık. İnsanlar saldırıyı gördü. Onları rahatlatmanızı istiyorlar."

"Neden bana yardım ediyorsun?" Yüksek sesle merak ediyorum.

"Arkadaşın benden ona bir iyilik yapmamı istedi," diye mırıldandı.
"Sadece teşekkür et."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum.

Taş döşeli bir avluyu geçip, gökdelen büyüklüğünde ve yüksekliğindeki taş ve metal ağaçların ilkinin geçiyoruz. Tam teçhizatlı Secondborn Sword askerleri ışıklı geçitte devriye geziyor. Hızlı hareket eden askeri tarzda bir hovercar bize yaklaşıyor. Yanımıza yaklaştığında, içindeki tek kişinin Emmitt Stone olduğunu fark ediyorum.

Kapıyı açıyor ve dilini şaklatarak gözlerini üzerimde gezdiriyor. "İşleme seninle aynı fikirde değil, Roselle," diyor selam verirken. "Ne giymişsin, saçların ve tırnakların!" Elimi kavradı. Şu anda biraz mizah anlayışım olsaydı, onaylamaması komik olurdu. Metalik battaniyeyi omuzlarımdan alıyor ve Hawthorne'un birliğindeki kara gözlü kıza uzatıyor. Üniformasındaki etikette "Hammon" yazıyor.

"Ona ayakkabı veremez miydin?" Emmitt Gilad'ı azarlıyor, Gilad da ona hırılıyor. Emmitt bir adım geri çekiliyor, eli kendini yatıştırmak için boğazının dibine gidiyor. "Seni kameraya hazır hale getirmeliyiz." Bana dönüyor ve beni hovercar'a doğru itiyor.

"Annem benim adıma emir mi verdi?" diye soruyorum. Beni kurtaracak kadar önemseydiği düşüncesiyle kalbim daha hızlı atıyor.

"Kimse ailenizi zaten olduğundan daha fazla utandırmanızı istemiyor. Hazırlanacaksınız ve süsleneceksin."

Durdum ve Emmitt'in yüzüne baktım. "Ailemi rezil mi ettim?" Bu ezici bir darbe, bana vurmuş olmasından daha güçlü.

Ellerini kalçalarına koyar ve ayağını yere vurur. "Takma adını bozdun. Seville sana yolda kalmanı emretti ama sen ve akıl hocan Vicolt'tan çıktınız. Drone kameralarının seni takip ettiğini biliyorsun. Bütün kaderler senin yüzünden utancımıza tanık oldu!" Onunla tartışmak dilimin ucunda. Kaderimiz saldırıya uğradı - tehdit edildim - Vicolt'ta kalsam da kalmasam da lakabım mahvolacaktı. Annem saldırıyı gizleyebileceğini mi sanıyordu?

"Biz de seninle geliyoruz." Hawthorne, Emmitt'i kenara itti ve beni hovercar'a yönlendirdi. O da yanıma bindi. Gilad da kayarak bindi. Agnes, Hammon ve diğer asker arkamızdaki koltuk sırasına tırmandılar.

Emmitt önde oturuyor. Hovercar ilerlerken omzunun üzerinden bize bakıyor. "Bu gerçekten gereksiz. Bundan sonrasını ben hallederim. Yardıma ihtiyacı yok."

Hawthorne başını sallar. "O bizim sorumluluğumuzda. Birliğine teslim edilene kadar onu korumak için emir aldık." Hawthorne'a bakıyorum. Enfes gri gözleri bakışlarımla buluşuyor.

"O artık benim sorumluluğumda," diyor Emmitt. "İşi bittiğinde geri gelebilirsin. Onu hazırlamak için yapmam gereken çok şey var."

Hawthorne, "Müdahale etmeyeceğiz," diye karşılık verir. "Sadece gözlemleyeceğiz."

Emmitt burun kemiğini sıkıyor. "İkinci Doğan Kılıçlar çok sıkıcı. Onu Kılıç'ın titiz standartlarına uygun hale getirmek için nasıl bir baskı altında olduğumu anlamıyorsun."

"Dilini koparmamı ister misin?" Gilad Hawthorne'a sorar.

Hawthorne, "Belki," diye yanıtlar. Emmitt suratını asar ve arkasını dönerek koltuğuna yığılır.

Büyük bir su kütesinin yakınında duruyoruz. Yanındaki bir tabelada şöyle yazıyor: Aspen Gölü. Gümüş ay ışığı dalgalanan suda parlıyor. Gölün diğer tarafına yaklaştıkça ağaçlar taş gibi gövdelerinden güzel cam gövdelerine dönüşmeye başlıyor. Cam gövdeler gecenin içinde parlıyor, faydacı olmaktan ziyade görkemli ve ihtişamlı. Aracımız en uzunlarından birinin önüne yanaşıyor. Bu açıdan şeffaf çatıdan yukarı baktığımda, karmaşık dallarıyla binanın sonu yokmuş gibi görünüyor. Emmitt hovercar'dan çıkıyor ve benim çıkmamı bekliyor.

"Bu taraftan," diye eliyle işaret ediyor. Kapıya doğru ilerliyor. Onu takip ediyorum, refakatçilerim de arkamda. Muhafızlar karşımıza çıkıyor. Her birimize rumuzlarımız okutuluyor. Agnes elini ışığın altına koyduğunda kırmızı bir ışık yanıp sönüyor. Kılıç muhafızları füzyon kılıçlarını çekip yaklaşarak Agnes'in yolunu kesiyorlar. "Sen bir Kılıç değilsin ya da onaylı ziyaretçi listesinde değilsin. Girmek için yetkiniz yok. Geri çekilmek zorundasın."

Agnes'in gözleri hayal kırıklığıyla Hawthorne'unakilere kayar. Aralarında samimi bir bakış geçer. "Seni burada bırakıyorum," diye mırıldanır Agnes.

Hawthorne onu kenara çekiyor. Göz ucuyla onları izliyorum. Dokunmasalar da gözleri okşuyor. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama vücut dilleri bana son bir dansı hatırlatıyor. Değiş tokuş bir dakikadan fazla sürmüyor. Veda öpücüğü yok. Agnes sadece dönüyor, hovercar'a geri tırmanıyor ve ayrılıyor.

Emmitt bizi Glass Tree'nin resepsiyon bölümüne götürüyor. Hawthorne yetişiyor ve yanımda yürüyor. Ağzı aşağı doğru kıvrılıyor ve gözleri taze bir acıyla tetikte. Tüfeğini göğsüne bastırarak sıkıca tutuyor. Üzüntüsünü hafifletecek bir şey söylemek istiyorum ama söyleyecek sözüm yok.

Gilad alçak sesle ıslık çalıyor. "Bir subayın meşe ağacının içini göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Hammon ona yumuşak, gamzeli bir gülümseme attı. "Çünkü senin soy ağacın bir çalı."

Gilad çalılara ne yapmak istediğini ayrıntılarıyla anlattı. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Hammon onun yorumlarını ciddiye alıp çapkınca gülüyor.

Bina botlarımızın ve seslerimizin gürültüsünü emiyor. Konik atriyum yüzlerce kat boyunca başımızın üzerinde yükseliyor. Beton sütunlar cam yürüyüş yolları, beton rampalar ve spiral merdivenlerden oluşan bir labirenti ayakta tutuyor.

Boynumu dikleştirip duvarlara bakıyorum. İlk doğan amirallerin devasa portreleri zemin katı çevreliyor. Çoğunu tanıyorum. Hatta birkaçıyla tanıştım. Swords'un en iyi ailelerinden gelen liderler.

Galerinin ortasında annemin resmi yer alıyor. Yanında veliahtı Gabriel'in, diğer tarafta ise babasının portresi yer alıyor. Çerçevesinin altındaki altın plakette "Kennet Abjorn - *Kader Kılıcı*" yazıyor. Kılıç'ın eşi için kullanılan kukla isimden nefret eder.

Babam annemin soyadını almak yerine kendi soyadını korudu çünkü onunki anneminkinden biraz daha prestijliydi. Annem onun soyadını almadı çünkü o Kılıç'tı -her zaman Aziz Sismodos vardı- ve soyadının kendisiyle bitmesine izin vermeyecekti. Babası, annemle babamın evlilik sözleşmesinde çocuklarının onun adını miras almasını şart koşmuştu. Bu tartışmalı bir noktaydı, etkileşime girmek zorunda kaldıklarında hala birbirlerine savurdıkları birçok noktadan biriydi.

Babam, insanlara söylemekten hoşlandığı Erdemlerin Berraklığı unvanını miras almak için sıradadır. Önünde dört varis olduğu ve bu unvanı alabilmesi için hepsinin ölmesi gerektiği gerçeğini atlıyor. Bununla birlikte, kendisinden önce Erdemlerin Berraklığı olacağını annesinin yüzüne vurmayı seviyor. Ailesi beşinci sırada. Eşleşmelerinin ardındaki fikir de buydu. Birlikte daha da güçlüler.

Portresini inceliyorum. Ellerini kucagında kavuşturmuş ve Fazilet Kaderi hologramı herkesin görebileceği altın bir hale gibi parlıyor. Karanlık yakışıklılığı ve boğucu, çapkın gülümsemesi Kılıç Sarayı'ndaki ikinci doğan Taş Kaderli hizmetkârların çoğunu kendinden geçirirdi. Onu birkaç yıldır

görmedim. I

Nasıl olduğunu, Geçiş'teki sorunumu duyup duymadığını, umursayıp umursamadığını merak ediyorum.

Yakındaki küçük bir oturma alanından gelen keskin bir kahkaha sesi havayı tedirgin ediyor. En yüksek askeri rütbeye sahip ilk doğan subaylar - büyük olasılıkla bu binada yaşayan Eksolar - eğlenen bir merakla beni izliyorlar. Etrafımızda altın rengi alkol içip alçak sesle sohbet ediyorlar. Tertemiz siyah pelerinlerle bezenmiş üniformaları, benim tutuklu kıyafetim ve ikinci doğan askerlerin siyah savaş kıyafetleri, göğüs zırhlarına kazınmış gümüş Ağaç amblemleri ve ölümcül tüfekleriyle tam bir tezat oluşturuyor. Her Exo'nun kabzasında karmaşık bir aile arması kabartması olan bir füzyon kılıcı var. Benim fusionblade'im muhtemelen Census'un derinliklerinde bir yerlerde. Kırılmış olsa da, hala onu geri almayı arzuluyorum.

Emmitt bana doğru yaklaşıyor. "Kendini dışlanmış hissediyor musun?" diye soruyor, portrelere başını sallayarak.

Babamın gülümsemesini bir savunma mekanizması olarak benimsiyorum. "Beni istemeyen bir kulüpte olmayı tercih etmem, Emmitt."

Nüfus Sayımı hücrelerinden beri bizimle birlikte olan sessiz asker boynunu tamamen geriye atmış, üstümüzdeki katlara bakıyor. Zırhında "Edgerton" yazıyor. "Burası bizim ormanımızdan farklı," diyor ilk kez konuşarak.

"Ne farkı var?" Ben soruyorum.

Sarı sakalını kaşıyor ve ön dişlerinden birinin eksik olduğunu fark ediyorum. "Bizimkinde pencere yok, burası beton." Kolunu binanın cam kabuğuna doğru sallıyor. Ciddi kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Hangisini daha çok seviyorsun?" Ben soruyorum.

Bir an bana bakıyor, soruma şaşırmış gibi - ya da belki bundan daha fazlası. Belki de onunla konuştuğum için şaşırmıştır? Tekrar başını kaldırıyor ve ay ışığının parladığı başımın üzerindeki pencereyi işaret ediyor. "İş üstünde olmadığımız zamanlarda arada bir gece gökyüzünü görmek güzel olurdu."

"Öyle olurdu," diye kabul ediyorum. O da gülümsüyor. Ortadaki fiskeye, gizli bir kaynaktan etrafımızda çalan hoş bir konçertoyla senkronize bir şekilde suyla dans ediyor. Şarkıya aşınayım ve usulca mırıldanıyorum.

"Bu müziği biliyor musun?" Edgerton sorar. "Biliyorum. Sen biliyor musun?"

Başını sallıyor ve omuz silkiyor. "Hayır, müzik hakkında ne bilebilirim ki? Hawthorne gibi ben de on yaşımdan beri Transitioned'im. Birlikte büyüdük." Ayaklarını mermer zeminin turuncu, kıvı ve altın renkli mozaik yaprakları üzerinde sürüyerek yürüyor. Sanki ağacın kendisi onları dökmüş gibi.

"Bu Sovenagh'ın doksanıncı senfonisi. Adı *Akla Tecavüz*."

Bir asansör kabinine giriyoruz. Bagajın ortasında bir yere yükselirken hiçbirimiz konuşmuyoruz. Kapılar açıldığında annemin halkla ilişkiler asistanı Clara Diamond bizi karşılıyor. "Onu bulmuşsunuz!" Clara, Emmitt'e gözle görülür bir rahatlamayla meliyor. "Kılıç, yakında ona rapor vermezsem beni öldürtmekle tehdit ediyor." Şaka yapmıyor. Dehşeti beyaz dudaklı yüzünden okunuyor. Annemin öfkesi dillere destandır.

Asansörden çıkarken Clara koluma uzandı. Koluma girmesine izin veriyorum çünkü onun bugün ölmeyeceğinden emin olması kadar benim de onun desteğine ihtiyacım var. "Seni bilgilendirme toplantısına götürmeliyiz. Seni daha sonra temizleyebiliriz."

Onun ve Emmitt'in peşine takılıyorum. Kılıç askerleri bizi takip ediyor, huşu içinde bakıyorlar. Dekor alışkın olduğum sofistikelikten yoksun ama halı çıplak ayaklarımın altında yumuşacık. Clara beni avluyu çevreleyen uzun bir koridora götürüyor.

Birkaç kat aşağıdaki zeminin üzerinde havada asılı duran yuvarlak platformlara giden birkaç iskelenin yanından geçiyoruz. Clara en büyüğünde duraklıyor. Emmitt beni cam korkuluklu, ışıkl bir iskeleye doğru iterek ilerlememi sağlıyor. Yolun ortasında duruyorum.

Emmitt diğerlerini geride tutar. "Yalnız gitmesi gerekiyor. Siz burada bekleyeceksiniz." Hawthorne onu kenara iter ama Emmitt tekrar önüne geçmeyi başarır. "Ben sadece senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Bu özel bir konuşma. Katılmak için gerekli güvenlik seviyesine sahip değilsin. *Benim* de katılacak güvenlik iznim yok." Ne demek istediğini anlatmak için elini göğsünde tutuyor. "Onu buradan koruyabilirsin. Hiçbir yere gidemez ve Clara tüm bu katta sadece bizim olduğumuzdan emin oldu."

Hawthorne bana gönülsüzce başını sallıyor. Dönüp iskeleyi takip ediyorum, rozet şeklindeki platforma ulaşana kadar cam tırabzanı tutuyorum. Atriyumun üzerinde sallanmak bana havada süzülüyormuşum hissi veriyor. Yaklaşık yüz metre ötede, dört bir yanı sarı balkon katları var. Korkulukların üzerinden baktığımda, sanki dev bir leviathan'ın göğüs kafesinin içine hapsedilmiş gibiyim.

Asılı platformun etrafında karanlık bir kubbe oluşuyor. Artık askerleri ya da Ana'nın Sarayı'ndaki görevlileri göremiyorum. Zemin aydınlanıyor. Artık toplantımıza kim katılacaksa onun tarafından holografik bir görüntü olarak izleniyorum.

Önümde yaşlı bir amiralin holografik görüntüsü beliriyor. Beyaz bıyıkları son derece demode ama bakımlı. Son derece süslü bir üniforma giymiş. Doğruluyorum. Daha önce birçok kez karşılaştığım ilk doğan Kılıçlardan biri. Adı Amiral Yarl's Dresden. Zampara ve alkoliktir. Saray'ın ikinci doğan Taşları ondan korkar.

Amiral Dresden beni tanımıyor. Rahat bir nefes almak için kendimi zor tutuyorum. Işıktan yapılmış güzel bir gümüş balo elbisesi giymiş ince bir kadının başka bir holografik görüntüsü bitişik balkondan havaya doğru yürüyor ve ada platformuma yaklaşıyor. Simsiyah saçlarının üzerine yarım ay şeklinde bir taç takmış. Benden birkaç adım ötede durdu. Onu Ayların Kaderi'nin lideri Clarity Toussaint Jowell olarak tanıyorum. Amiral Dresden'i selamlıyor ve beni tamamen görmezden gelerek hava durumu hakkında sessiz bir sohbete dalıyorlar.

Başka biri daha göz kırıyor; belki kırklı yaşlarının başında, ilk doğan Yıldızların Kaderi olduğunu gösteren altın kayan yıldız şeklinde bir lakabı olan çekici, yaşlı bir adam. Uzun siyah saçlarını deri bir kravatla yüzünden uzak tutuyor. Simsiyah sakalına hiç ak düşmemiş. Diğer ikisi gibi resmi kıyafetler giymemiş; onun yerine, serin havada bir gece yarısı yürüyüşü için mükemmel olabilecek siyah yünlü bir pelerin giymiş. Yıldız Kaderli adam diğer hologramları selamlıyor. "Amiral Dresden." Eşlik eden baş sallaması göstermelidir.

"Daltrey." Amiral Dresden bozuk bir şey tatmış gibi onun adını tükürür.

Daltrey Clarity'i selamlıyor. "Clarity Jowell."

"Eminim senin için zor bir gün olmuştur, Daltrey. Düşüncelerimiz seninle," diyor sempatik ama flörtöz bir şekilde.

"Öyle. Düşünceleriniz için teşekkür ederim."

"Eviniz hâlâ ayakta mı?" Amiral Dresden, Daltrey'e sırtarak bakar ve bıyıklarını burar.

"Öyle. İlgilendiğiniz için teşekkür ederim," diye yanıtlıyor Daltrey kesik bir bakışla.

"Yazık oldu," dedi Amiral Dresden, "Kaderinize saldırmamız gerekti ama bu Kader hainlerinden kurtulmalıyız. Şafak Kapıları Kaderinizi çok seviyor gibi görünüyor. Ya da belki de Kaderiniz onların ikinci doğmuş isyancılarını besliyordur."

"Benim Kaderim özgür düşünenlerden oluşur. Güç ve enerjiyi kullanmak ve tasarlamak için özel bir zihne ihtiyaç vardır."

"Hainleri de yetiştirmesi çok kötü."

"Evet. Çok kötü," diye onaylıyor Daltrey, ama samimiyetsiz geliyor. Ona bakıyorum.

Annem göz kırparak içeri giriyor ve diğer konuşmaları bölüyor. Gece mavisi balo elbisesi içinde zariftir ve gece gökyüzündeki yıldızları taklit eden gümüş noktalar vardır. Kestane rengi saçlarına narin bir gümüş taç örülmüş. Beni tanımıyor ama diğer katılımcıların her birini sağlıkları hakkında kısa konuşmalarla selamlıyor. Sessizliğe gömüldüğünde ağzı telaşla sıkışıyor ve zaman tutucusuna kaşlarını çatıyor.

Clarity Fabian Bowie'nin ilk doğan oğlu Grisholm Wenn-Bowie, annesinden sonra çembere katılıyor. Onu tanıştırmadan tanıyorum. Gençliğinde Gabriel'i dövmek için birçok kez Sword malikânesine gitmiş. Benden sadece birkaç yaş büyük. Yirmi bir yaşında, fena halde yakışıklı ama daha sıkı bir eğitim rejimine ihtiyacı var.

Belli ki bu toplantı bir tür kutlamayı kesintiye uğrattı çünkü Grisholm'un altın, hale şeklindeki tacını koyu renkli, tüylü yelesinin üzerine sadece onu evcilleştirmek için taktığını sanmıyorum. *Saçlarını şekillendirmek saatlerini alıyor olmalı.* Grisholm'un sadece tımarı değil, gece kıyafetleri de muhteşem. Kaderlerin ilk doğan varisi siyah ve beyazın bir kontrastı. Hayal gücüne pek yer bırakmayan, deriyi saran siyah pantolon, gördüğüm en parlak siyah botlarla buluşuyor. Belinde halo şeklinde tokası olan altın bir kemer parıldıyor. İpekli beyaz gömleği ve karmaşık bir şekilde bağlanmış kravatı, kar beyazı pelerini kadar kusursuz.

Grisholm sıkılmış görünüyor. Diğer herkesi görmezden geliyor ve küçümseyici bir dudak kıvrımıyla beni inceliyor, kıyafetlerime ve muhtemelen düğümlemiş olan saçlarıma bakıyor. Bir elimle Census tarafından verilen paçavralarımın kenarını düzeltiyor, etek ucunu kalçamda düz duracak şekilde ayarlıyorum.

"Bu İkinci Doğan Aziz Sismode olabilir mi?" Grisholm lezzetli bir koku almış gibi gülümsüyor. "Neden büyüdüğün halde hâlâ kayıp bir kimsesiz çocuğa benziyorsun Roselle?"

"Temiz yaşam, İlk Doğan Komutanı," diye cevap veriyorum. Bu bir kıkırdamaya yol açıyor. Düşünüyorum *da, hala kıcını tekmeleyebilirim Grisholm, tıpkı on yaşındayken yaptığım gibi ve*

Gabriel'in kafasına salondaki masanın saatiyle vurdun.

Gözleri suçlu kıyafetlerimin ve uzun, dağınık saçlarımın üzerinde geziniyor. "Yetkililerle başın derde girdi, değil mi?"

"Census, engelli takma adımı çözene kadar beni birkaç gün misafir etme nezaketini gösterdi. Onlara bir spa sepeti göndermem gerekecek. Ne tavsiye edersiniz, Birinci Komutan? Çeşitli sabunlar mı?"

"Köpük banyosuyla," diye devam ediyor, kötü kötü gülümseyerek. Tıpkı hatırladığım gibi; iyi bir aşağılamayı seviyor. "Sizin adınıza göndereyim mi?"

"Bu çok cömert bir teklif, Birinci Komutan."

"Kime hitap edeyim?"

"Ajan Kipson Crow."

"Ooh." Alay ediyor.

"Ah, onu tanıyorsun."

"Ben biliyorum. Erdemlerin Kaderi sandığınızdan daha küçüktür. Hiç şansın yaver gitmedi, değil mi Roselle?"

"Bolca sahip olduğum tek şey sadakat, Birinci Komutan."

"Sadakatinizi hatırlıyorum," diye cevap verir, başının yan tarafını ovuşturarak

Gabrielle'e yaptıklarının cezası olarak onu dövmüştüm. O zamanlar ikinci doğmuş küçük bir kızıdan dayak yediği için çok utanmıştı, bu yüzden yaptığının bedelini ödemek zorunda kalmadım. "Sadakatinin karşılıksız kalması çok kötü." Sözleri acı veriyor. "Ajan Crow'un hediyeni aldığından emin olacağım."

Bir an için Ajan Crow'u yemlemekten endişe ettim ama ajan ne yapmayı planlıyorsa onu yapacaktır. Erdemlerin Berraklığı'nın varisi olan Birinci Komutan tarafından benim adıma gönderilen bir sepet, onu harekete geçmekte tereddüt ettiren tek şey olabilir.

Bir sonraki katılımcı çembere katıldığında herkes sessizleşir. Clarity'nin oğlununkinden daha ince olan tuzlu ve biberli saçlarını hale şeklindeki bir halka taçlandırıyor. Fabian'ın fiziği de Grisholm'unkine benzer bir şekilde daha ince. Kırklı yaşlarının sonunda, bana söylendiğine göre nadiren oturan bir eylem adamı ve bu holografik formda bile ortaya çıkıyor.

Fabian Bowie'yi hayatımın her günü şu ya da bu sıfatla gördüm; ister sanal ekranda kaderlere hitap ederken, ister çok daha gençken annemin ofisinde. Karşılaştığımız zamanlarda, biraz küçümseyici olsa da her zaman samimi davrandı. Yine de reddedilmeyi hiç umursamadım. Onun huzurunda mükemmelden daha az olmak asla

İyi fikir. Daha acımasız kararlarından bazılarına tanık oldum, örneğin onu hoşnut etmeyen ilk doğanlara suikast düzenlemek gibi. Annem bu cinayetleri düzenler, genellikle Amiral Dresden'in yetiştirdiği havuzdan bir suikastçı bulur. Fabian Bowie'nin tüm tebaasından mutlak itaat talep ettiğini erken öğrendim. Tek istisna ilk doğan oğludur.

Clarity Bowie'nin dikkati bana odaklanmışken, "Onun yokluğunda Clarity'nin yerine geçmekte zorlanıyor musun, İlk Doğan Leon?" diye sordu.

Yakışıklı Yıldız Kaderli Daltrey boğazını temizler. "Sorun değil, Clarity Bowie. Onun yokluğunda Kaderime hizmet etmek bir onurdur."

"Kan dökülmesini asla hazmedemez," diyor liderimiz, yüz hatlarında küçümseme yazılı. "Clarity Aksel'i Safılık'a geldiğinden beri ayık görmedim. Kaderini yönetmekten çok kadınlardan hoşlanıyor."

"Zor bir dönemden geçiyoruz," diyor Daltrey gönülsüz bir şekilde. "O yokken Kaderimizin tüm ihtiyaçlarını karşılamak ikinci Yıldız ailesi olarak benim görevim." Clarity Bowie Othala'ya ters ters bakıyor.

"Güvende miyiz?" Anne bileğindeki iletişim cihazına sesleniyor. Hiçbirimize bakmıyor.

"Burada her şey kilitli," diye yanıtlıyor Emmitt, sesi bileğindeki cam çemberin içinden duyuluyor. Telsizini kapatır, böylece Emmitt artık konuşmaları duyamaz.

"Roselle Sword." Annem bana ilk kez işlenmiş ismimle sesleniyor. Çenemi ona doğru kaldırıyorum. Bu ismi kullanarak benden uzaklaştığını fark ettiğimde midem bulanıyor. "Üç gün önce Kılıçların Kaderi'ne karşı gerçekleştirilen saldırıyı bize anlatır mısınız?"

Ağzım kuruyor ama Dune'a ve bana yapılan saldırıyı anlatırken sesimi normal çıkarmayı başarıyorum. Hawthorne'un önerdiği gibi ilk altın maskeli adamı görmeyi atlıyorum. Suyu bulandırmaya gerek yok. "Düşman savaşçılar Füzyon Snuff Darbesi kullanarak hava gemilerimizi, lakabımı ve kılıcımı düşürdüler" diyerek bitiriyorum.

"Ne olduğunu nasıl bildin? Fusion Snuff Pulse mı?" Beni ilk sorgulayan Daltrey oldu. Yoğun bakışlarında bir korku notası var. Yüz hatlarını daha yakından incelemek için ona doğru bir adım atıyorum. "Belki de Kılıç Sarayı'nda böyle bir cihazla ilgili bir şeyler duymuşsundur?" Kum rengi gözleri bana iyi bildiğim bir bakış atıyor - ihtiyatlı olmayı gerektiriyor. Bu bakışı Dune'da binlerce kez görmüştüm. Bu adam bir şekilde onunla akraba ama

Nasıl, bilmiyorum. O bir Yıldız Kaderli ilk doğan, ama yine de eminim. Tavrıları aynı. Özellikleri benzer. Akıl hocamın daha yaşlı bir versiyonu.

Diğerlerinin yüzlerine bakıyorum. Daltrey'nin söylediğinden başka bir şey olduğuna dair hiçbir fikirleri yok. Ona bakmıyorlar bile. Dikkatim tekrar Daltrey'e yöneliyor. "Kılıçlar Sarayı'ndaki cihazı annemin danışmanlarından duydum. Geçiş Günümle ilgili ayrıntılar için onu görmeye çağrıldığımda bunu tartışıyorlardı."

Annemin bana yalancı demesini bekliyorum. Bir saniye geçiyor ve sonra bir saniye daha. Ona bakıyorum. Bana inanıyor gibi görünüyor, neden olmasın? Sarayda onların arasında yaşamıştım. Herkes benim etrafımda gevşekti çünkü ben onlar için bir hayalettim. Gözlerim Daltrey'inkilere kayıyor. Rahatladığı her halinden belli, ama bunu gören tek kişi benmişim gibi görünüyor. Hafifçe başını sallıyor ve Clarity Bowie Othala'dan cevaplar istemeye başlıyor. "Hepimizi bu füzyon darbesinden korumak için ne yapıyorsun, Clarity St. Sismode?"

Korku içimi vahşi ısırmalarla kemiriyor. *Az önce dünyanın en güçlü iki insanı olan Erdem ve Kılıç'a yalan söyledim. Neden yalan söyledim?* Ellerim o kadar titriyor ki onları kalçalarıma bastırmak zorunda kalıyorum.

Clarity Bowie, Othala'nın kaderleri bu yeni silahtan korumak için kararlı bir şekilde harekete geçmemesinden etkilenmez. "Düşmanlarımız daha cesur hale geldi, Othala. Bize ordumuzun kalbinden saldırıyorlar ama sen hiçbir şey yapmıyorsun!"

"Yerlerini tespit ettiğimizde Üslerine saldırıyoruz," diye gerekçelendiriyor Othala, "ama Yıldızlar ve Güneşler gibi Kaderlere bu şekilde saldırmaya devam edemeyiz. Çalışmalarını sekteye uğratıyoruz. Yıldızların enerji üretmesini ve Güneşlerin de yiyecek tedarik etmesini sağlamalıyız. Onların ilk doğan vatandaşları bizimle. Ortadan kaldırmamız gerekenler haydut ikinci doğanlar."

"Güç kaynaklarımıza yönelik tehdit konusunda ne yapıyorsun, Daltrey?" Clarity Bowie Yıldız Kaderi'nin ilk doğanını işaret ediyor.

"Güç kaynaklarının etrafına onları darbeden korumak için kafesler inşa edilebilir. Ancak bunu büyük ölçekte yapmanız gerekir ki bu da Yıldız mühendislerinin 24 saat çalışmasını gerektirir -Atom mühendisleri de yardımcı olabilir. Bu görevi başarmak için Cumhuriyet'in her kader bölgesine, özellikle de başkente erişimleri gerekecek. Saraylarınızdan başlamalıyız."

"Clarity Jowell, Daltrey ve mühendislerinin Census'tan ihtiyaç duydukları erişimi almalarını sağlayın."

"Zor olacak, Clarity Bowie," diye yanıtlıyor Ayların Kaderi'nden gelen diplomat. "Nüfus sayımı kimseye özel erişim izni vermekten hoşlanmıyor. Bunun üçüncü doğanları takip etmelerini engellediğini düşünüyorlar."

"Karanlıkta sarayınızda oturmayı mı tercih edersiniz, Clarity Jowell?"

Jowell "Hayır," diye yanıtlıyor. "Ben halledilmesini sağlayacağım. İlk doğan Leon, bana ulaştırır ulaştırmaz işçilerin bir listesine ihtiyacım olacak."

Daltrey Leon başını sallar. "Bir hafta içinde elinizde olacaklar."

Grisholm iki eliyle yüzünü ovuştururken kaba bir ses çıkarır. "Tüm bunlar çok ilginç baba, ama tüm bunları özel muhafızınızdan duyduk, neydi adı Kum?"

"Dune," diye düzeltiyor Clarity Bowie. Kalbim onun adını duyunca daha hızlı atıyor.

Şimdilik güvende.

"Evet, o." Grisholm parmağıyla babasını işaret ediyor, sanki odada beraberlermiş gibi. Belki de öyledir. "Sen halletmen gereken işlerle ilgilen Daltrey, ben de İkinci Doğan Denemeleri'nin Açılış Törenleri'ne döneyim. Yıldızların Kaderi'nden bir ikinci doğan üzerine çok sağlam bir bahis oynadım -Linus Star- ve yarınki ilk maçtan önce onunla konuşma şansım olsun istiyorum."

Othala'nın hoşgörölü gülümsemesi sahte. "Kılıçların Kaderi'ne karşı asla bahse girmemelisin. Biz neredeyse her yıl Denemeleri kazanırız."

"Kılıç şampiyonlarının saldırı olasılığı düştü, biliyorsun. Kaderiniz birdenbire yanılmaz görünmemeye başladı."

Annem sanki yüzüne tokat atmış gibi görünüyor. Yine de bunu gizlemeye çalışarak sırtmaya zorluyor. "Kimin galip geleceğini görmek ilginç olacak."

"Denemeler'in galibi asla Kader'ine geri dönmez, değil mi?" Grisholm onu yemleyerek sorar.

Dişlerini sıkan Othala bir gülümseme daha zorlar. "Sanırım haklısın. Balthazar geçen yılki Denemeleri kazandıktan sonra Kılıçlar'ı terk edip Erdemler'de yaşamayı seçti."

Grisholm, "Erdemleri gördükten sonra onları Kaderlerine terk edemezsin," diye takılıyor. "Ayrıca kadınlarımız"- beni yerden yukarı değerlendiriyor

-"Moda anlayışlarında diğer Kaderlerden daha seçicidirler." Grisholm'un sırtışından uzaklaşmak için ada modölünün parmaklıklarından atlamayı ve ölüme düşmeyi düşünüyorum.

"Oğlumu affet Roselle," diyor Clarity Bowie teslimiyetle.

"Emeklemeye başladığından beri doğuştan sahip olduğu sorumluluklardan kaçtı."

"Affedilecek bir şey yok. Her zamanki gibi hizmetinizdeyim," diye cevap veriyorum, kendi gülümsememi zorlayarak.

"Akıl hocanız sizden övgüyle bahsediyor - yoksa eski akıl hocanız mı demeliyim?" "Komutan Kodaline'i her zaman akıl hocam olarak göreceğim.

Onu bir daha hiç görmedim."

"Senin iyi bir lider olacağını söylüyor." Annemin yüzü rengini kaybetti.

"Bir gün kendi ikinci doğan alayına liderlik etmeyi umuyorum.

Hedefime ulaşabilmek için sıkı bir şekilde çalışacağım."

"Bir ikinci doğan olarak kendini farklılaştırmanın başka yolları da var. Kılıç kullanmakta oldukça yetenekliymişsin, ya da Dune bana öyle söyledi."

"Hayatım boyunca bir tanesiyle antrenman yaptım."

"Faydalı olabilirsin. Kaderlerimizde pek çok düşmanımız var." Clarity Bowie Amiral Dresden'e bir bakış attı. "Sizce de öyle değil mi Dresden?"

Amiral beni inceliyor. "Özel operasyonlar için potansiyeli var."

"Baba," diye atıldı Grisholm, "bizi uçağa geç mi bırakmaya çalışıyorsun?

şenlik mi? Annem, Denemeler'in ikinci doğan kapsül sakinleri arasında yalnız kalırsa çok üzülür."

"Ona bir şey olmaz. İkinci doğmuş kapsül sakinlerine karşı oldukça zevklidir. Gerekliyse git." Berraklık oğlunu el sallayarak uzaklaştırır.

Grisholm'a ikinci kez söylenmesine gerek yok. Holografik görüntüsü yanıp sönüyor. Sonraki bir saat boyunca, basın sormasına izin verilecek tüm sorulara hazırladığım cevapları prova ederken konseyin geri kalanı beni sorguya çekiyor. Toplanan hologramlar hazır olduğumdan emin olduklarında, Fabian ve Othala hariç hepsi göz kırpıp sönüyor.

Erdemlerin Berraklığı beni onaylarcasına başını sallıyor. "O halde seni yalnız bırakayım. Bizi gururlandır, Roselle."

"Affedersiniz, Clarity Bowie?"

Ona hitap ettiğim için şaşırmış görünüyor ama beni hoş görüyor. "Evet?"

"Fusion Snuff Pulse hakkında ne söyleyeceğimi hiç konuşmadık. İnsanlara hava gemilerini düşüren ve şehrin bir kısmındaki gücü yok eden silah hakkında ne söyleyeceğim?"

"Daha önce de söylediğimiz gibi bu bir patlamaydı."

"Ama bu bir patlama değildi. Tamamen güç kaybıydı."

"Eğer bu biliniyor olsaydı, yaygın bir panik yaşanırdı."

"İnsanlara söylemezsek, bunun bomba tespit birimleriyle önlenebilecek bir şey olduğunu düşünecekler. İnsanlara söylemezsek

bir zeplinde uçarken aniden tüm gücü kaybetmek gibi. Herkese enerji kaynaklarının etrafına nabız koruma kafesleri inşa etmeli ve tehdit geçene kadar yerde kalmalarını söylemeliyiz. Ya da en azından bu süre zarfında hidrojen enerjisine geçmelerini sağlamalıyız."

"Hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Herkes hiçbir şey onlara dokunamayacakmış gibi çalışmaya ve yaşamaya devam etmeli. Anlıyor musunuz?"

"Ama eğer onlara kendi anti-nabız kafeslerini nasıl inşa edeceklerini öğretilsek-" "O zaman Yıldız Kaderli ikinci doğanların işini yapıyor olacaklar. Bu gerçekleşemez. Kaderiniz sizin kaderinizdir ve ona bağlı kalmalısınız yoksa kötü şeyler olur."

"Kötü şeyler oluyor," diye ısrar ediyorum.

"BADEP hakkında tek kelime etmeyeceksin! Anladın mı?" diye bağırır.

"Anlıyorum." Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım, Ajan Crow tarafından bile. Şu anda gerçekten titriyorum ve bunu saklamak mümkün değil.

"Sana güvendiğim için beni pişman etme."

Bir anda, sadece annem ve ben kaldık. Bana baktı. "Tam bir rezilsin. İçeri girmeden önce temizlenemez miydin?"

"Bana bu toplantının son derece aceleyle yapılacağı söylenmişti-"

"Beni yine hayal kırıklığına uğratma Roselle. Çok kısa bir bağın var Şimdi. Bu işi berbat edersen hayatının sefaletle dolmasını bizzat ben sağlayacağım."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Zaten yaptın. Kendini temizle! Sabah ilk iş olarak, Denemeler başlamadan önce bu işin bitmesini istiyorum." Hologramı veda etmeden sönüyor.

Bölüm 8

Exo ve Ohs

Artık bir gizlilik balonunun içinde olmadığımı fark edene kadar birkaç dakika boyunca adanın platformunda şok olmuş bir bitkinlikle duruyorum. İskeleye doğru döndüğümde altı meraklı yüzle karşılaşıyorum. "Basın toplantısı sabah, İkinci Doğan Denemeleri'nin ilk testinden önce," diyorum uyuşmuş bir şekilde.

"Biraz uyumalısın. Şiş gözlerinle ancak bu kadarını yapabilirim, mucize yaratan biri değilim!" Emmitt panik içinde cevap verir.

Hawthorne adanın ortasında bana katıldı. "Roselle'i hava kışlamıza götüreceğiz ve sabah size geri getireceğiz."

Emmitt parmağını Hawthorne'a doğru sallar. "Hayır, hayır, hayır. Onu bu binadan götüremezsin. Zaten bütün gece onun saçını ve kıyafetini planlamakla uğraşacağım. O burada kalacak. İşimiz bittiğinde geri gelebilirsin."

Emmitt, Hawthorne ile didişiyor. Taş'ın sesinde bir boşluk var. Etrafımızı saran asma ağaçları, benim için kavga ederken darağacı gibi bekliyor. Hawthorne aniden duruyor. "En son ne zaman yemek yedin?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. Açlık hissetmiyorum, sadece dehşet hissediyorum.

"Doğru." Emmitt'e döner. "Roselle'in yemeğe ihtiyacı var. Bizi kamaramıza götür ve erzak gönder ki bayılmasın ya da sabahki basın toplantısında neden olmadığını açıklayabilirsin."

Emmitt bana sert bir bakış atıyor, bakışlarında binlerce gözün ağırlığı var. Hawthorne'la aynı fikirde olmalı, çünkü Clara'nın öne çıkması için ellerini kaldırıyor. "Kalacak yer ayarladınız mı?" Emmitt soruyor. "Yerleştirmemiz gerekiyor" -elini Kılıç askerlerine doğru küçümseyen bir bakışla sallıyor- "onları da."

"Treetop'ta birkaç kat yukarıda bir daireye erişimim var. İlk doğan bir subay sütünü kullanmamıza izin verdi." Bileğine bakıyor

İletişimci. "Clifton Salloway. Görünüşe göre Roselle'imizin hayranıymış." Bana doğru başını salladı. "Bu taraftan." Clara bizi asansörlere götürüyor.

Asansör bizi en üst kata çıkarıyor. Kapılar bir süite açılan başka bir kapıya açılıyor. Misafir odasının ortasında çok katmanlı bir hava-bilardo masası var. Islak bir bar ve lounge alanı birbirine karışırken, beş veya daha fazla özel oda yan koridorlarda gizleniyor. Gilad duvar boyutundaki sanal ekranı sesli bir komutla etkinleştiriyor. Neredeyse her kanal, kaderimize karşı şiddet eylemi gerçekleştiren Şafak Kapıları isyancılarının avlanmasıyla ilgili yorumlar yayınlıyor ya da İkinci Doğan Denemeleri Açılış Törenlerinin canlı yayınlarını yapıyor veya bu yılki Denemelere katılanlar hakkında raporlar sunuyor.

Elmas Kaderli yorumcular, aralarında Tilo Sword, 61-924501'in de bulunduğu elli kadar Kılıç temsilcimizi tartışırken Gilad şampiyon profillerine yerleşiyor. Onun istatistiklerini, güçlü yönlerini ve özelliklerini sıralıyorlar. Ekranda gerçek bir dev gibi görünen Tilo, sanki hiçbir şeyden korkmuyormuş gibi küstah bir gülümsemeye sahip. Fusionblade'in aramızdaki en büyük eşitleyici olduğunu bilerek kılıç çalışmasını inceliyorum. Onu yenmek için onun sahip olduğu güce ihtiyacım yok. O yavaş ve benim füzyon kılıcım hızlı, ama şimdi, benim tercih ettiğim silah bir düğmeye basarak - doğru türde bir darbe - bir FSP ile kullanılmaz hale getirilebilir. Tilo gibi biriyle çelik bir kılıçla dövüşmek zorunda kalsaydım, benimkinin küçük ve hafif olması gerekirdi, bu da ona avantaj sağlardı çünkü o bir geniş kılıcı kolaylıkla kullanabilirdi.

Gilad ve Hammon Denizlerin Kaderi'nin bir sonraki şampiyonlarının zayıflıklarını tartışırken ben uzaklaşıyorum. Edgerton bilardo toplarını engellerle dolu, havayla çalışan masanın etrafında patlatmak için bir hava çubuğu kullanıyor. Emmitt ve Clara bir konferans duvarı ünitesinin önünde bir araya gelmiş, sabaha kadar ihtiyacımız olan erzak konusunda Cam Ağacı personeliyle pazarlık yapıyor. Emmitt her zamanki gibi tartışmayı kazanıyor.

Balkona çıktığımda, dallardaki yanaşmış gemilerden birinde olmadığımızı görüyorum; daha ziyade, altımızdaki göle doğru uzanan balkonları olan gövdedeyiz. Taş ve camdan ormanın bu ağaç tepesi manzarası sadece kuşlara ve İlkdoğan Exo subaylarına sıradan geliyor olmalı. Ay, gölgelik boyunca uzanan ağaçların bazılarının tepelerini kaplayan düz iniş pistlerini aydınlatıyor ama bizimkini değil. Çok yüksekteyiz, bulutların arasında yuvalanıyoruz.

Tüm bu yabancılık neredeyse nüfus sayımında olmak kadar korkutucu. Tüylerim diken diken oluyor ve beni küçümseyenleri düşünmemeye çalışıyorum.

Annemin yüzü. *Şafak Kapıları FSP'yi tekrar kullanırsa ve ben herkesi uyarmayı başaramazsam ne olacak? Bu ölümlerin sorumlusu ben mi olacağım?* Gözyaşlarım gözlerime batıyor ve yanaklarımdan aşağı kayıyor. Uzun ve gevşek saçlarım esintide birbirine karışıyor.

Hawthorne korkulukta bana katılırken, "Daha önce hiç Treetop apartmanında bulunmamıştım," diyor. Kolumla yüzümdeki gözyaşlarını hızla siliyorum. Fark etmemiş gibi davranıyor. "Bu tür bir lüksü sadece sanal ekranlarda gördüm." Yorum yapmıyorum çünkü benim için bu lüks değil. "Eminim buna alışkınsındır."

Boğazımı temizliyorum ama sesim hâlâ kalın. "Bunların hepsi benim için de yeni."

"Öyle mi?"

"Evet. Bundan daha lüks bir kafese alışkınım." Kollarımı kavuşturup ellerimi üzerlerinde ovuşturuyorum. Esinti soğuk ama içeri girip diğer askerlerin önümüzdeki birkaç gün içinde acı çekerek ölecekleri neredeyse kesin olan şampiyonların erdemlerini tartışmalarını izlemek istemiyorum. Hawthorne'a bakıyorum ve kaşlarını çatıldığını görüyorum. Miğferini çıkarmış. Saçları kum sarısı, bir askerden beklediğimden biraz daha uzun. Bu onun çapkın doğasına uygun. "Söylediklerimi unut," diye mırıldanıyorum.

"Her zaman çok odaklanmış görünüyordun."

"Ne zaman?" diye sordum. Onu tanıdığımdan beri kendimi dengesiz hissediyorum.

"Seni ekranda izlediğimde. İkinci doğan olmaktan ve Kaderimize hizmet etmekten dolayı her zaman çok minnettar görünüyordun."

Başka bir röntgenci. "Nankör olduğumu düşündüren ne?"

"Onca insan arasından sizin evinize 'lüks bir kafes' demenizi beklemezdim."

"Burası artık benim evim değil ve lütfen söylediklerimi unutun."

Hawthorne yanımdan uzaklaşıyor. Birkaç merdiven inerek çukur bir oturma alanına giriyor ve ortadaki ateş masasını yakıyor. Temsili alevler çekirdeğinden yükseliyor ve yüzünü altın bir parıltıyla aydınlatıyor. Kaynaşarak oluşan ısıya doğru ilerleyip ellerimi uzatıyorum.

Hawthorne masanın karşısında bana bakıyor. "Ajan Crow sana zarar verdi mi?" Temsili ateş ışığı gözlerine yansıyor. "Günlerdir oradaydın."

"Sadece son bir düzine saati hatırlıyorum. Bilmiyorum. Denedi ama ben izin vermedim. İzin vermeseydin daha kötü olurdu, teşekkür ederim."

Hawthorne dişlerini sıkarken çenesi gerilir. "Onunla birlikte aşağıda bir drone bırakmazdım." Kalbim sıkışıyor. Bir parçam onun

bana yardım etmeye geldi çünkü orada olan *bendim*. "Oraya vardığımızda kendi başının çaresine bakıyor gibiydin."

"Ajan Crow beni hafife aldı. Bu hatayı bir daha yapmayacaktır."

Hawthorne kaşlarını çatarak, "Hayır, yapmaz," dedi. "Onun gibi adamlar

Dur, Roselle."

"Belki, eğer şanslıysam, bir şehir onun üzerine düşer." O kadar yorgunum ki söylediklerim konusunda dikkatli olmayı unutuyorum - ya da belki de Hawthorne'u çok az tanımama rağmen ona güveniyorum.

"Umut edebiliriz," diye yanıtlıyor Hawthorne. Haince yaptığı anlaşma karşısında gözlerim açılıyor.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, "İyi misin?" diye soruyorum. Bakışları alevlerden bana doğru kayıyor. "Agnes hakkında. Ona veda etmişsin. Kalıcı görünüyordu."

Omuz silkiyor. "Bir keresinde randevulaştığımız." "

"Bu bir randevu gecesinden çok daha fazlasıydı," diye cevap veriyorum. "Bu bir ilişkiye benziyordu."

Bana kaşlarını çatıyor ve duyulup duyulmadığımızı anlamak için etrafına bakınıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun!" diye homurdandı. "İlişki kurmamızın yasak olduğunu biliyorsun - sadece gündelik karşılaşmalar."

"Asla söylemem," diye mırıldandım. "Siz ikiniz gizlice mi tanıştınız?"

"Bitti, Roselle! Her ne yaşadıysak artık bitti. Ajan Crow'un tehditleri yüzünden birlikte görünemeyiz. Onu daha fazla riske atmayacağım."

"Özür dilerim," diyorum ve bunda ciddiğim. Beni kısık bir sesle onayladı.

Başını salladı.

Clara balkon kapılarını açıyor ve bizi içeri çağırıyor. "Erzaklar Buraya. Her şey bitmeden içeri girseniz iyi olur. Gerçekten, siz askerleri beslemiyorlar mı?"

Balkonu geçip süite giriyorum. Askerler silahlarını ve zırhlarını çıkarmış, duvarlara ve kanepelere dayamışlardı. Hawthorne da onları takip ederek tüfeğini ve göğüs zırhını çıkarıp bir köşede düzgün bir yığın halinde bırakıyor. Göğsünün genişliğinin sebebinin zırhı olduğunu sanmışım ama yanılmışım. Zırh ince ve hafif. Tüm hacim Hawthorne'un kaslarından kaynaklanıyor. Yüzüm kızardı ve başka tarafa baktım.

Bir hizmetçi bize yemek alanında bir masa hazırladı ve lüks yan masaya bir büfe yerleştirildi. Büyük tepsilerde et ve peynir çeşitleri, ekmek ve hamur işleri, sebze ve meyveler sergileniyor. Askerler yiyecekleri tabaklarına dolduruyor. Hawthorne bana porselen bir tabak uzatıyor ve

O bir şey almadan önce kendime servis yaparım. Uzun masada yanıma oturdu. Emmitt diğer tarafıma oturdu.

Gilad, Hammon, Hawthorne ve Edgerton sanki daha önce hiç bu kadar güzel bir şey tatmamışlar gibi yemeklerine saldırıyorlar. Ben öğürmemeye çalışarak sakın bir tempoda yiyorum. Tamamen kötü değil ama et tuzlu, peynir pek kremesi değil ve meyveler alıştığım kadar taze değil. Emmitt yemeğinin yenemeyeceğini söylüyor ve tabağını itiyor. Gilad tabağından başını kaldırır ve bıçağıyla Emmitt'in bifteğine saplayarak el koyar.

Emmitt ona kaşlarını çatır. "Zorunda mısın?" diye sorar.

Gilad cevap vermiyor, sadece Emmitt'e bıçaklanacakmış gibi bakarken çiğnemeye devam ediyor. Yemeğin sonunda gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Birkaç esnemeyi bastırdıktan sonra kibar olmaya çalışmaktan vazgeçiyorum. "Herkesi iyi akşamlar dilerim," diyerek masadan uzaklaşıp ayağa kalkıyorum. Hawthorne da ayağa kalkıyor ama diğer askerler kahkahalara boğuluyor.

Gilad bir an için nefesini tutuyor. "Size de iyi akşamlar." Biri benimle alay ettiğinde bunu anlayabiliyorum ama nedenini bilmiyorum. Anlaşılan Clara da Emmitt de bilmiyor, çünkü onlar da benim kadar şaşkın.

Hawthorne kaşlarını çatarak ekibine, "Vahşileşmeyin," diyor. "Hepiniz biraz terbiye alsanız iyi olur."

"Savaşta görgü kuralları ne işe yarar?" Gilad sorar.

Cevabı duymayı beklemeden süitin arka tarafındaki en uzak kapıya doğru yürüyorum ve Hawthorne da beni takip ediyor. "Walther Petes kim?" Hawthorne soruyor, sesi duyulmayacak kadar alçak.

Tereddüt ederek kapı aralığından geri dönüyorum ve boş gözlerle ona bakıyorum.

Bu ismi nereden biliyor? "Pardon, kim?"

"Walther Sword - soyadı ikinci doğum işlemine kadar Petes idi - numarasını bilmiyorum." Sanki içimi görüyormuş gibi yoğun bir bakışı var.

"Bilmiyorum. Neden?" Kapı çerçevesine uzandım. Dizlerimin bağı çözüldü.

Walther ne olursa olsun saklamam gereken bir sır.

Hawthorne zayıflığımı fark etmemiş gibi görünüyor. "Yıldızların Kaderi'nin sınırına yakın ikinci doğan Üssü'nde bir birliğe komuta ediyor - Alacakaranlık Ormanı."

Omuz silkiyorum ve kapının pervazına yaslanıyorum. "Ne olmuş yani?"

"Demek Vector Bölüğü'nün muharebe komutanı. Bir muharebe komutanı senden ne ister?"

"Bilmiyorum," diye yalan söylüyorum. Dune beni bulması için ağabeyine haber vermiş olmalı -belki de Dune herkes gibi yerimi şansa bırakmıyor. "Neden soruyorsun?"

Hawthorne kapı çerçevesinin diğer tarafına yaslanıyor. "Sizi Sayım'dan çıkarmak için komutanımdan emir almıştım ama bu gizli bir görev olacaktı. Bunu kendi başıma halletmem, kendi ekibimi kurmam gerekiyordu. Beni gönderdiler çünkü beni tanıyorsun. Seni bulursam bana güveneceğine dair onları temin ettim."

"Sana güveneceğimi nereden bildin?" diye sordum.

"Biliyordum işte." Özel odaya çekilmek ve sorularından kaçmak için arkamı dönüyorum ama Hawthorne kolumu tutuyor. "Komutan Aslanbek - kendisi benim komutanım- ve Komutan Walther arasındaki bir brifingin sonuna yetiştim."

"Ne dediler?"

"Senin hakkında tartışıyorlardı - seni kimin elinde tutacağı hakkında."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Yalnız hareket ettiğini sanıyordum." Neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum ama uğradım. Hawthorne'un arkadaşım -tek arkadaşım- olduğu için bana yardıma geldiğini sanıyordum. Daha iyi bilmeliydim. Dune dışında hiç gerçek bir arkadaşım olmadı. Bırak arkadaş edinmeyi, nasıl arkadaş olunur onu bile bilmiyorum.

Hawthorne gözlerini kısarak bana bakıyor, sanki hayal kırıklığımla fark etmiş ama bunun nedenini anlamamış gibi. Doğruluyorum. "Günün ilk ışıklarıyla görüşürüz," diyor. Kolumu bırakıyor.

Sadece başımı sallayabiliyorum. Yatak odasına girip, kapıyı kapatmak için kapıya doğru yığılıyorum. Yastığa başımı koymadan önce yüzümü yıkama zahmetine bile girmiyorum.

Kabus gibi bir uykudan uyandığımda boynum ağrıyordu. Yatağımda uzanmış, Ajan Crow'un deri ceketinin kıvrımları kadar karanlık, tanıdık olmayan gölgelere bakarken hava hâlâ karanlık. Kalbim yavaşlıyor ve keşke yatmadan önce kendime biraz su koymayı akıl etmiş olsaydım diyorum.

Rüyamda, hava gemilerinin enkazında ceset arıyordum. Kaya tozundan öksürürken canlı kimseyi bulamadım, sadece insan parçaları bulabildim; yumruklarında hala kırmızı güller olan eller. Parçalanmış cesetlerden bazıları molozların altından tökezleyerek çıkmıştı, uzuvları ezilmişti.

Böylece kırık bacaklarını ve ayaklarını sürükleyerek sıçrayıp durdular. Ölü askerlerden bazılarının çeneleri yana doğru bükülmüş ve kafaları garip açılarda duruyordu. Etrafımda toplanıp üniformamı mincıkıyorlardı, ta ki elimde gümüş küreli bir Fusion Snuff Pulse olduğunu fark edene kadar. Düğmeye basarak güçlerini çaldı ve onları bir kez daha ölü hale getirdi.

Yataktan kalkıp tökezleyerek banyoya gidiyorum. Soyunup çirkin mavi giysilerimi bir kenara atarak duşu açıyorum ve içeri giriyorum. Duşun sıcaklığı boynumdaki bükülmeyi yatıştırıyor. İşim bittiğinde, dolapta bulduğum bir bornoza sarınıyorum. Banyodan çıkıyorum ve salona giriyorum. Barda bir bardak buluyorum ve musluktan kendime biraz soğuk su dolduruyorum. Suyu yudumlarken Edgerton'ı görüyorum, yalnız ve bana bakıyor. Kocaman kanepeyi yatak yapmış.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, başka kimseyi uyandırmak istemiyorum.

"Güneş henüz doğmadı. Sen de olmamalısın," diye fısıldıyor Edgerton. Üstü çıplak, silahı elinin yanında duruyor. Hawthorne ve Gilad'dan daha zayıf ama nasıl dövüşüleceğini bilen birinin sırim gibi kaslarına sahip.

"Kötü bir rüya gördüm." Söylemesi çok garip bir şey. Hemen pişman oluyorum.

Islak saçlarımla, dört beden büyük, etekleri yerde sürünen, kolları ellerimi saklayan bir bornozla karşısında dikilmeme ne anlam vereceğini bilemiyor. "Oh," diye cevap veriyor. "Kötü rüyalardan nefret ederim."

"Ben de istiyorum."

"Kapıyı üzerlerine kapatmalısın."

"Bunu nasıl yapacağım?" Bardağı yere bıraktım. Tüm dikkatim ondaydı.

"Arkadaşlarına onlardan bahsetmelisin, kaç kere olursa olsun konuşmalısın ve sonra puf" - kapalı eli açılır ve parmakları birbirinden ayrılır - "canavarlar gider."

"Benim hiç arkadaşım

yok." "Ben senin

arkadaşınım."

"Öyle

misin?"

Başını

sallıyor.

"Neden?"

"Çünkü bana baktığında beni görüyorsun, Kılıç Dağları'ndan gelen, hiçbir işe yaramayan soğuk su köylüsünü değil. Bana iblislerinizden bahsedebilirsiniz, onlarla ilgili tecrübem var."

Kabarık bir sandalyede yanına oturarak ona parçalanmış cesetlerden, kollarıyla uyuşmayan ellerden, yan duran kafalardan bahsediyorum. Fusion Snuff Pulse ile ilgili kısmı atlıyorum. Ona söylemem yasak ve bunu bildiği için yetkililer tarafından tehlikeye atılabilir. Ben bitirene kadar hiç ses çıkarmadan dinliyor.

"Herkes ölür, Roselle. Onların zamanıydı. Bu bir savaş. Kimse ne zaman ve nasıl öleceğini seçemez. Ne zaman olacaksa o zaman olur. Bunun için endişelenmenin anlamı yok."

"Onlar öldürüldü, Edgerton."

"Swords'un çoğu kendi cinayetlerini işledi - bu sizin içinde bulunduğunuz birkaç günden daha uzun süredir devam ediyor. Biz askeriz. Bir şeyleri öldürürüz. Bir şeyler tarafından öldürülürüz. İşimiz bu. Farklı bir iş istiyorsan, yanlış doğum sırasını ve yanlış kaderi seçmişsin demektir."

"Ya bir şeyleri öldürmek istemiyorsam - ya bir şeyleri kurtarmak istiyorsam?" "Yani, ikinci doğan bir kılıç olmamak mı?"

"Evet."

"Eğer bir seçim şansın olsaydı, hangi kaderi seçerdin?" diye soruyor.

Alt dudağımı çiğniyorum, düşünüyorum. "Bilmiyorum. Hepsinin dezavantajları var çünkü ben ikinci doğanım. Hiçbir kaderde söz hakkım yok."

"Bu asla değişmeyecek. Onunla barışmalısın yoksa seni yok eder." Silahının kayışına uzanıyor. Üzerindeki bir bölmeyi karıştırarak selofana sarılı beyaz bir pul çıkarır. "Bende bir chet var. Gerçekten kötü bir şey için saklıyordum. İşte," diyor pulu bana uzatırken. "Alabilirsin. Seni rahatlatacaktır."

"Hayır, sende kalsın." Teklifini kabul etmeyerek ayağa kalktım. "Basın toplantısı için hazır olmalıyım." Edgerton başını salladı ve yerine koydu.

"O bunun için fazla güçlü, Edge," diyor Hawthorne kemerli geçitten. Kollarını kavuşturmuş, sırtını duvara dayamış.

"Ne zamandır oradasın?" diye sordum. Yüzüm utançtan yanıyor.

Hawthorne sempatik bir şekilde, "Hepimiz gece terörü yaşıyoruz," diye cevap veriyor. "Hammon'ınki çok kötü." Edgerton ayağa kalkar ve gömleğine uzanır,

sürüklüyor. "Bazen onu bütün gece tutmam gerekiyor, bu da görüldüğü kadar kolay değil çünkü ikimizin de diğerinin kapsülüne girmesine izin verilmiyor."

"Sen ve Hammon ..." "O

benim kızım."

"Ama bu ..."

"Biliyorum. Bu yüzden saklıyoruz. Sana söylüyorum çünkü nasıl olsa öğreneceksin. Her şeyi görüyorsun. Sırrımı saklayacak mısın?"

Başımı salladım. "Yapmayacağımı düşünseydin bana söylemezdin."

"Haklısın. Bana kendi sırları benimkilerden çok daha büyük olan biri gibi geliyorsun. Sen dönek değilsin."

"Hammon ve Gilad'ın-"

"Onlar en iyi arkadaşlar," diye araya giriyor Edgerton, "ama o ve ben hep birlikteydik."

"Jambon ve Kenar," diye onaylıyor Hawthorne.

Koridorun sonunda bir kapı açılır ve bulanık gözlü Clara Diamond ayaklarını sürüyerek salona girer, neredeyse Hawthorne'a çarpacaktır. "Ugh, neden olmak zorunda olmadığınız halde *ayaktasınız*?" diye soruyor, bir eliyle saçlarını tararken. Bara doğru yürür ve kahve için bir seçim yapar. Kahve, hazır atlıkarınca ünitesinde sıcak olarak gelir. Fincandan bir yudum alıyor ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi yüzüme bakıyor. "Ah, güzel, uyanmışsın. Görünümüne başlamamız gerekiyor. Beni takip et." Yatak odama doğru yürüyor.

Edgerton yumuşak bir sesle, "Görünüşünü düzeltmeye başlamalısın," diye takılıyor bana. Sandalyenin üzerindeki yastığa uzanıyorum ve ona doğru fırlatıyorum. Yastığı yakalıyor, ben Clara'yı takip ederken kahkahaları beni izliyor.

Clara'nın lavanta rengi saçlarını hayranlıkla izliyorum, çünkü o benim saçlarımı banyo ünitesinin otomatik bakım makinesine bırakmadan, elleriyle şekillendirmek için birkaç saatini harcıyor. Saçlarımı uzun, gevşek bukleler halinde düzenliyor, sonra yüzüme kozmetik ürünler sürüyor ve bulduğu her sıyrıktaki iç geçiriyor.

Emmitt koluna doladığı giysilerle bir kasırga gibi banyoya girer. "Terziler bütün gece *senin* için bu şaheseri hazırladılar Roselle, her ne kadar beğenmeyeceğini bilsem de."

Daha önce gördüklerime hiç benzemeyen bir Tropo üniformasını dikkatlice açıyor. Üst kısmı süet ve ipek olmak üzere iki farklı kumaştan yapılmış. Süet korse beni belimden sıkıyor ve o kadar sıkı oturuyor ki nefes almakta zorlanıyorum. İçine büzülüyorum ve Clara omurgam boyunca uzanan altın kancalar ve gözlerden oluşan hattı tutturuyor. Güzel bej süet bir kum saati etkisi yaratıyor.

Süetin bedenine göğüslerimin hemen üzerinden dikilen bej renkli ipek bir panel, yaka ve kolları oluşturuyor. Şeffaf olacak kadar ince, köprücük kemiğimi ve omuzlarımı gösteriyor. Boğazın ortasındaki yakada gerdanlık gibi daha kalın bir ipek panel var. Aynı esnek süet pantolon üzerime ikinci bir deri gibi oturuyor. Diz hizasında, mat siyah deri botlar kıyafetimi

tamamlıyor.

Kalbimin üzerindeki siyah çürük koyu bir gölge. Ona dokunuyorum ve parmaklarım bej ipeğe bastırıyor. Hâlâ acıyor ama Census'ta ilk uyandığım zamanki kadar kötü değil. "Peki ya bu?" diye sordum. "Bu çürüğü görebilirsin."

"Bunun için bir çözümüm var." Emmitt uzun bir deri ceket tutuyor. "Bu onu gizler." Kollarımı ceketin kollarına sokmaya çalışıyorum ama beni durduruyor. "Uhht, uhht," diyor siyah deri ceketini geri çekerek, "omuzlarına örtüyüm de etkisini gör." Ceketini üzerime geçirirken ikimiz de önümüzde duran boy aynasına bakıyoruz. Bir pelerin ve bir palto görünümünü birleştiriyor. Ceket, Ajan Crow'un ceketine benziyor, açıkça Sayım üniformalarının bir taklidi, ancak bu ceketin yakalarının her iki yanında bir sıra altın kılıç şeklinde düğme var.

Emmitt gülümsüyor. "Bunu giyme şeklin belli bir umursamazlığı gösteriyor, sanki saldırıyı umursamıyormuşsun gibi. Asiler seni korkutmuyor."

"Nüfus sayımı ceketine benziyor."

"Öyle, ama o kadar farklı ki insanlar nedenini bilmeseler de otomatik olarak otorite sahibi olduğunuzu düşünecekler."

Ne kadar zeki olduğunu şimdi anlıyorum. Kozmetik ürünlerinin arasından bir sürme çubuğu çıkarıyor ve alt kirpiklerime kedi gibi bir açıyla kalın bir çizgi çekiyor. Ajan Crow burada olsaydı, muhtemelen beni onun bakışını çalmakla suçlardı. Emmitt yansıma bakarken aklımdan geçenleri okuyor. "Bir ajanın umabileceğinden çok daha fazla ölümden sorumlu olacaksın. Al bakalım." Ceketinin cebine uzanıyor ve sol elimin üç parmağına sivri uçlu bir yüzük takıyor, muşta gibi çıkıntılı pençeler şeklinde ama altın.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Tahmin etmediğiniz bir soruyla karşılaşırsanız, düşünürken bu yüzüğe bakın, sanki sorudan cevap veremeyecek kadar sıkılmışsınız gibi."

"İnsanlar bunu rahatsız edici bulmayacak mı?" Elimi kaldırıyorum, incelerken gözümü dışarı çıkarmamaya çalışıyorum.

"Hayır. Onlar inanacak birini arıyorlar. Korku göstermeyen sen, onların ihtiyacı olan şeysin. Yanılmaz ol. Korkusuz ol. Basın toplantısını bu Treetop çatı katının balkonunda yapacağız. Kaba çevreniz hepsini tüketmeden önce bir şeyler yiyeceksin."

Emmitt'i takip ederken yağmur yağmasını umuyorum. Terasa açılan pencerelere yaklaşırken dışarıya bakıyorum. Drone kameralar basın toplantısı için gelmeye başlamış bile. Yüzen platformlar düz asfaltlar gibi havalanıyor, yüksek

profil ünlü yorumcular. Bu kalibrede bir canlı yayın yeteneğinin benden ziyade İkinci Doğan Denemeleri'ne odaklanmasını beklerdim. Anlamsızlığı kucaklıyorlar. Dune her zaman bunun sebebinin ciddi gazeteciliğin ağır sansüre tabi olması olduğunu söylerdi. Şimdiye kadar onlardan çoğunlukla uzak durdum çünkü sanal erişimimin kendi özel kanalı vardı, çoğunlukla drone ve nadiren etkileşimde bulunduğum sabit kameralar.

Kahvaltı kokusunu yemek alanına kadar takip ediyorum. Gilad ve Hawthorne çoktan kocaman yemek tabaklarını bitirmişlerdi. Henüz zırhlarını giyme zahmetine katlanmamışlar. Edgerton ve Hammon ellerinde tabaklarla büfenin başındalar. Hammon Edgerton'a yaklaşarak sepetten bir ekmek seçiyor. Kadının gövdesi adamın bileğine değiyor. Adamın eli hafifçe kadının yan tarafına uzanarak kalçasının kıvrımını okşuyor. Ağzı kulağına yakın durur. Kızın yüzü kızarıyor. Gözlerini kapatıyor ve boynu adamın dudaklarına değecek şekilde dönüyor. Bu yakınlık benim de yüzümün kızarmasına neden oluyor.

Yanlarında olduğumu fark ettiler ve birbirlerinden ayrıldılar. Elimde dolu tabağımla onları masaya kadar takip ediyorum ve Gilad'ın karşısına oturuyorum. Yemeye başlıyorum, çatalım ve bıçağım tabağa yumuşak sesler çıkarıyor. Çiğnerken bütün gözler üzerimdeydi. "Ne?" Yutkunduktan sonra soruyorum.

"Ne giyiyorsun?" Gilad soruyor.

Kendime bakıyorum. Göğüs dekoltem bej süet ve ipeksi kumaşa kışkırtıcı bir şekilde bastırıyor. "Bir üniforma."

"Kimin üniforması?" Gilad kaşlarını kaldırarak soruyor. "Bu bir Kılıç üniforması değil."

Gülümsüyorum ve yemeğe devam ediyorum. "Merak etme Gilad. Bir sonraki talepte bir tane alacaksın."

"Öyle görünen bir şey giymiyorum," diye homurdanıyor.

Hawthorne, "Sen bunun yarısını bile dolduramazdın," diye alay ediyor. Fırtına rengindeki muhteşem gözleri üzerimde oyalanıyor. Ben çatalımı bırakana kadar sessizce yiyoruz. Hawthorne çenesini kaldırıyor. "Bunun için hazır mısınız?" Dışarıda toplanmakta olan gazeteci kalabalığını işaret ediyor. Yemek odasının kemerinden onları görebiliyorum.

"Birkaç dakika içinde öğreneceğiz," diye cevap veriyorum. "Lütfen müsaade edin." Ben ayağa kalkınca o da ayağa kalkıyor. Tabağımlı büfenin yanındaki temizlik tepsisine götürüyorum. Tabağı bıraktıktan sonra, balkona açılan cam kapıların önünde Clara'ya katılıyorum. İkimiz de dışarıda, korkulukların yakınında hava sahası için yarışan mobil platformlardaki muhabir kitlesine bakarken konuşmuyor. Ben görüş alanıma girer girmez drone kameraları canlanıyor ve daha da yaklaşıyor.

Ana odadaki ekran bu haber konferansını yayınlayan bir kanala ayarlanmış durumda. İkinci doğan Desdemona Diamond, Treetop apartmanına girişimi anlatıyor. "Roselle Sword, eski adıyla Aziz Sismode, ilk doğan Sword ve Salloway Mühimmat Konglomerası'nın varisi Clifton Salloway'in lüks dairesine giriş yaptı. Clifton'ın kendisini henüz görmedik ama bu Kaderler arası zevk arayıcısını güzellerle olan ününden tanıyoruz."

Desdemona benim gösterişli kıyafetlerimi hayranlıkla ve biraz da kıskançlıkla inceliyor. Göz kapaklarım ekrana doğru daralıyor. Bana sanki gizli bir sevgilinin saklandığı yerde bulunan, zina yapmış Elmas Kaderli bir ilk çocuk oyuncusuymuşum gibi davranarak her şeyi alçakça gösteriyor.

Desdemona yardımcı sunucusu İkinci Doğan Suki Diamond'a döner. "Roselle, Forge sokaklarındaki talihsiz geçit töreninden bu yana geçen dört gün boyunca neredeydi?"

"Nereye gittiğinden emin değilim," diye cevap veriyor Suki baş döndürücü bir şekilde, "ama onu burada, Clifton Salloway'in Treetop aşk yuvasında bulmamız çok ilginç." Ellerini kucağında kavuşturup Desdemona'ya doğru eğiliyor, uzun siyah saçları parıldayan bir çağlayan halinde ayak bileklerine kadar sarkıyor. "Belki de eski alevine, İlk Doğan Celestial Bastille'e ulaşmalıyız?" Onun kim olduğunu bilmiyorum ama yükselen bir panikle öyle olmamasını umuyorum.

Hammon cam kapıda bana katılıyor ama onun da dikkati benimki gibi duvardaki ekranda. "*Daily Diamond'a girmeyi başardın!*" diye hayretle nefes alıyor.

Desdemona, Clifton Salloway'den ve onun bir dizi kırık kalbinden bahsederken uzun saçlarını savuruyor. Saçları muhteşem, mavinin yedi tonu, en koyu renk iplikle başına dikilmiş, böylece dikişler elmas desenleri oluşturuyor. Elmas ışıltıları uzun kirpiklerinden ve koyu elmacık kemiklerinin üzerinden parlıyor. Mavi dudaklarının ortası beyaz bir elmasla boyanmış ve uzun mavi tırnakları da öyle.

Suki ve Desdemona kıyafetimi tekrar tartışmaya başladıklarında Emmitt kulağıma fısıldayarak, "Bu çok hoş bir gelişme Roselle," diyor. Kıyafetin mükemmel uyumuna dikkat çekiyorlar ve tasarımcıların bahar koleksiyonlarında askeri kesim ve stili tercih edebileceklerini düşünüyorlar. "Bunu kendi yararınıza kullanın. Clifton Salloway bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş hali ve seninle tanışmak istiyor."

"O burada mı?" diye sordum. Önümdeki cam kapılardan içeri girmiş olsaydım daha garip hissedemezdim.

"Hemen şurada." Emmitt ellerini omuzlarıma koyarak beni bara doğru çeviriyor. Köşede, ilk doğan bir subay elinde üç parmaklık bir bardak açık mavi sıvıyla duruyor. Arka taraftaki tezgâha yaslanmış, beni izliyor. Onu daha önce fark etmediğim için şaşıyorum. Hawthorne sert bir yakışıklıyken, Clifton film yıldızı gibi bir güzelliğe sahip. Gabriel'inkine benzer siyah bir Exo üniforması giymiş olan Clifton, amiral dışındaki en yüksek rütbeli Kılıç. Exo, hem son derece iyi eğitilmiş ilk doğan askerlere hem de çok az askeri beceriye sahip birkaç aristokrat ilk doğana verilen rütbedir. Nereye girdiğini bilmiyorum.

Sanki ona bakışlarım bir davetmiş gibi, tezgâhtan uzaklaşıyor ve sinsice yaklaşıyor. Bir adım ötemde durup sol elimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor. Doğum lekemin tepesini öpüyor ve gümüş kılıç lakabımın burnunun köprüsünde parlamasına neden oluyor. Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor.

"Roselle," diye mırıldandı, "Clifton Salloway. Sizinle tanışmak bir onurdur." Arkasında, ekranda, *Daily Diamond*'ın yardımcı sunucuları Clifton ve benim aramdaki "ilkel kimya" hakkında yorum yapmak için çılgına dönmüş durumdalar. Clifton yumuşak bir kahkaha attı. "Fark edildik Roselle," diye alay ediyor.

Gülüşüm daha gergin. "Bunun olmasından nefret ediyorum Patrön. Eğlenceyi mahvediyor."

"Senin kadar güzel birinin eğlencesi asla mahvedilmemeli. Ve bana Clifton demen konusunda ısrar ediyorum." Clifton yirmili yaşlarının ortalarında görünüyor, ancak temiz traşlı yanakları onu olduğundan daha genç gösteriyor olabilir. Kayan yıldızların kuyruklarını andıran altın rengi beneklere sahip boğucu yeşil gözleri, yana savrulmuş sarı saçlarının altından bana bakıyor. Elimini biraz isteksizce bırakırken gözleri daha da parlıyor.

"Demek burası senin dairen, Clifton?" Doğrulurken sordum.

"Onlardan biri. Aktif görev turlarımı yerine getirmem gerektiğinde kaldığım yer burası."

"Anlıyorum. Dairenizi kullandığınız için teşekkür ederim. Çok cömertsiniz."

"Sizi temin ederim, hiç sorun olmadı. Ben sizin hayranınızım." Kaşlarım kalktı. "Benim hayranım mı?"

"Bana oldukça fazla sayıda kılıç manevrası öğrettiniz. Söylesene, bana özel ders vermeyi düşünür müsün?"

"I-" Şaşkınlık içinde yakışıklı yüzüne bakıyorum. Elbette kendi kaderimden sorumlu olmadığımı biliyor olmalı. Ne zaman kalkmam ve ne zaman uyumam gerektiği, ne zaman yemek yemem ve ne zaman antrenman yapmam gerektiği, ne zaman çalışmam ve ne zaman yıkanmam gerektiği bana söyleniyor. Hepsi benim kontrolüm dışında - hayatımla ilgili her şey benim kontrolüm dışında.

Hawthorne bana katıldı. "Sanırım dışarıda seni bekliyorlar, Roselle." Eliyle beni nazıkçe cam kapılara doğru yönlendiriyor.

"Affedersiniz, Patrön," diye mırıldanıyorum Clifton'a. Clifton göz kırparak "Elbette," diye yanıtlıyor.

Ben arkamı dönerken, Hawthorne Clifton'a alçak sesle homurdanıyor. "Özel ders vermiyor. Git kendi yaşında biriyle çalış."

Omzumun üzerinden onlara bakıyorum. Clifton arkama bakıyor. "Eğitmenlerimden sıkıldım. Roselle'de gördüğüm vahşilikten yoksunlar. Beni epey çalıştırırdı."

"O sadece on sekiz yaşında." Hawthorne aramızda sert bir şekilde duruyor. "Yani onu savaşa göndermek sorun değil, ama ona izin ver-" "Eğer bana kalsaydı, asla bir savaş alanı görmezdi."

"O zaman ona benimle eğitim almayı düşünmesini söyle, ben de onun asla savaş görmemesini sağlayayım."

Hawthorne döner. "Gilad, bu Exo özel ders istiyor. Vahşilik arıyor. Eğitim seansına var mısın?"

Gilad yaralı yüzü ve ölü adam bakışlarıyla kötü huylu bir hobgoblin gibi görünüyor. "Her zaman," diye cevaplıyor Gilad.

"Siz onun birlik komutanı mısınız?" Clifton spekülatif bir bakışla Hawthorne'a sorar.

"Hayır. Ben sadece ikinci doğanlara göz kulak olan biriyim."

Emmitt yanımda neşe içinde. Ellerini çırpıyor ve beni dışarıdaki drone kameralarına doğru döndürerek kulağıma fısıldıyor. "Tüm kaderde en sevdiğim kişi olma yolunda hızla ilerliyorsun! *Gah!* Clifton Salloway ve o muhteşem Kılıç benim küçük Roselle'im için kavga ediyorlar. Sırada ne var?" Odadaki testosteronun sarhoşluğuyla eşikte durur. "Şimdi," diyor ellerini omuzlarıma koyup sıkarken, "aklını başına topla ve bir gün daha yaşamak için bundan sağ çık."

Başka bir gün umabileceğim en iyi şey olabilir. Kapılar açılıyor ve beni biraz iterek balkona çıkarıyor. Kapılar arkamdan kapanıyor,

ve ben bir muhabir duvarıyla baş başayım. Güneş yanımızda yavaşça yükseliyor. Gözlerim alışırken biraz gözlerimi kısıyorum. Deri montumu daha sıkı sarıyorum. Omuzlarımı dikleştirerek birkaç adım daha yürüyorum ve korkulukların ötesinde flaşları patlayan ve birbirleriyle yarışan gazetecilerle karşılaşıyorum.

Birçok açıdan sorular soruluyor. "Roselle, sen ve Clifton Salloway sevgili misiniz? Son dört gündür neredeydiniz? Sen ve Clifton nasıl tanıştınız? Clifton seni Şafak Kapısı askerlerinin elinden kurtardı mı? Clifton Salloway senin ikinci doğuştan olduğunu biliyor mu? Bu ilişkiyi ne zamandır sır olarak saklıyorsun? Kardeşin İlk Doğan Salloway ile olan ilişkin hakkında ne düşünüyor? Gabriel bu ilişkiden dolayı kendini tehdit altında hissediyor mu?"

"Merhaba," diye selamlıyorum onları. Herkese bakıyorum, fotoğrafçıların ve drone'ların fotoğraflarını çekmelerine izin veriyorum, olabildiğince çok yönde birkaç saniye duraklıyorum.

"Roselle, Roselle." Desdemona Diamond dikkatimi çekmek için yarışıyor. Ona doğru kayıyorum ve soruyor, "İlk doğan Clifton Salloway senin sevgilin mi?"

Yapmak istediğim gibi kaşlarımı çatmak ya da kaşlarımı çatmak yerine usulca gülüyorum. "İlk Doğan Salloway ile birkaç dakika önce tanıştım. Kendisini kapının yanında çok çekici bir şekilde tanıttı." Omzumun üzerinden Clifton'ın camdaki silüetini gösteriyorum. Gazetecilere el sallıyor. "Yüzlerce farklı yasayı ihlal etmeden ne onunla ne de tanıdığım başka bir erkekle ilişki kurabilirim. En son kontrol ettiğimde bu yasaktı."

Suki Diamond en yüksek sesle bağırır. "O zaman onun dairesinde görünmenizi nasıl açıklıyorsunuz?" Muhabirler ona doğru akın ediyor.

"İlk doğan Salloway, bu basın toplantısına hazırlanmamız için dün gece bize evini sunma nezaketini gösterdi."

"Bahsettiğiniz *biz* kimiz?"

"Basın toplantısında bana eşlik eden ikinci doğan askerlerden oluşan ekip."

"Taş Orman Üssü'ndeyken nasıl olur da size eşlik edecek bir grup askere ihtiyaç duyarsınız? Güvenliğinizden endişe mi ediyorlar? Şafak Kapıları için bir hedef misiniz?"

"Bu soruya verecek bir cevabım yok. Bu soruyu Taş Orman Üssü'nün bölük komutanına ya da amiraline yöneltmeniz gerekecek."

"Forge'un Kılıç başkentine yapılan saldırıda Şafak Kapıları'nın özellikle sizi hedef aldığına inanıyor musunuz?" diye soruyor siyah saçlı

Üst dudağının ortasında küçük bir yara izi olan ikinci doğmuş bir adam. Bana bakmıyor ama elinde sesli bir diktatör tutuyor ve onun için not alırken ekranını okuyor.

"Düşman askerleri Taş Orman Üssü'ne giden güzergahım üzerindeydi, bu nedenle bir ölçüde olayın medyatik cazibesi için beni hedef aldıklarına inanıyorum."

"Düşman askeri olduklarını nereden biliyordunuz?" diye sorar.

"Kılıç askerlerinden farklı siperlikleri ve miğferleri vardı."

"Sence neden sana saldırırsınlar ki?"

"Bunu kişisel bir saldırı olarak görmüyorum. Mümkün olduğunca çok zarar vermek ve korkutabildikleri kadar çok insanı korkutmak istediklerine inanıyorum. Benim Geçiş'im bu profile uyuyor."

Adam yorumumdan etkilenmiş görünüyor. "Kılıçların Kaderi'ne nasıl girdiklerine dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır."

"Ama tahmin etmek zorunda olsaydınız?" diye sorar. "Özür dilerim. Bilmiyorum."

"Sana getirdikleri beyaz çiçekleri beğendin mi?"

Hemen cevap vermedim. Sorduğu soru gözlerimin dolmasına neden oluyor. Sertçe yutkunuyorum ve yüzüğüme bakıyorum, onun duygusuzluğu karşısında şok olmak yerine sıkılmış görünmeye çalışıyorum. Platformlar sessizleşti. Drone kameralarının tıkırtıları yüksek ve hızlı. Sesimin beni ele vermeyeceğinden emin olduğumda başımı kaldırıp babamın ölümcül sırtışının en iyi taklidini yapıyorum. "Calla zambaklarını güllerden daha çekici buluyorum. Bir dahaki görüşmemizde onlara da biraz getireceğinden emin olabilirsiniz."

Muhabirler, ne demek istediğimi anlayarak etrafıma üşüştiler. Sesler soruları haykırıyor. "Bir sonraki Kılıç dalgasıyla birlikte savaş alanına gidecek misiniz?"

"Henüz emirlerimi almadım."

"Hava gemilerini düşüren patlamaya tanık oldunuz mu?"

Duraksadım. "Hayır. Bir patlamaya tanık olmadım. Bir hava gemisinin düştüğünü gördüm." Bu bir ihmal yalanı ve beni rahatsız ediyor.

Aşağıdaki soruların çoğunu dün gece liderler panelinde prova ettim. Verdiğim cevaplar detaylardan yoksun ve görmediğim şeyler üzerine yoğunlaşıyor. Hızlıca üzerinden geçiyorum. Sonunda Emmitt arkamdaki daireden çıktı, yanımda durdu ve "Roselle'in sadece

Birkaç soru daha." Çoğu şu anki üniformam ve hem ikinci hem de ilk doğanlar için yeni stil trendleri belirleyip belirlemeyeceğimle ilgili. Bunları Emmitt'in cevaplamasına izin veriyorum, ancak o bu işi gizli bir Diamond-Fated tasarımcısının yaptığını iddia ediyor.

Son soru, geldikleri için herkese teşekkür etmemi böldü. "Clifton'ı tekrar görme planınız var mı?"

İçten içe inliyorum. *Sözde aşk hayatıma olan bu ilgi de neyin nesi? Clifton'la bir ilişki yaşarsam hapse atılabileceğimi ya da öldürülebileceğimi gerçekten anlamıyorlar mı?* Omzumun üzerinden dairesinin içinde duran Clifton'a bakıyorum. Sanki evet demem için dua ediyormuş gibi ellerini kaldırıyor. Bu, erkeklerin kıkırdamasına ve kadınların iç çekmesine neden oluyor. Gözlerim Hawthorne'unakilere kayıyor. Endişeli görünüyor. Bir kez daha muhabirlere dönüyorum. "Ben plan yapmam. Emirleri uygulayım."

"Tamam," diyor Emmitt gazetecilere el sallayarak. "Bugün geldiğiniz için teşekkürler. Basın paketlerini Savaşçı Kapısı'ndaki Üs Komutanı'ndan alabilirsiniz. Kaderlerinize doğru keyifli yolculuklar dilerim." Emmitt sanki her zaman çok iyi arkadaşmışız gibi benimle kol kola giriyor ve cam kapılara doğru yürüyoruz. "Aferin Roselle! Kusursuzdun!"

Hawthorne beni eşğin hemen ötesinde karşıladı. Savaş üniformasını yeniden giymiş, tüfeğini sırtına asmış ve miğferini başına takmış, siperliğini açmamış. Kaşlarının aşağıya doğru eğimi uğursuz hissettiriyor. Öfkeli bir yüzle kollarımın üst kısmını kavriyor ve homurdanıyor: "Gidiyoruz. Şimdi." Hawthorne'a yetişmek için acele ederken Emmitt'in kolunu bırakıyorum. Beni kapıya doğru yürütüyor.

Onu durdurmaya çalıştım. "Ev sahibimizle vedalaşmalı ve Emmitt ile Clara'ya yardımları için teşekkür etmeliyim. Bu şekilde ayrılmak kabalık olur."

"Çekil," diye bağıyor. "Bu bir emirdir." Direnmeyi bıraktım. Deri montum bir omzumdan kayıyor. Birkaç kalp atışı içinde dairenin kapısındaız. Emmitt arkamızdan gürlüyor, terbiyesizliğimiz karşısında şok olmuş. Gilad, Hawthorne ve benim için kapıyı açık tutarken Hammon asansörün kapılarını tutuyor ve Edgerton tüfeğini tehditkâr bir şekilde omzumun üzerinden bir hedefe doğrultuyor.

Arkamdan Clifton Salloway seslendi, "Teklifimi düşün Roselle. Seninle çalışmayı çok isterim."

Hawthorne nefesinin altında küfrediyor. Kapıyı arkamızdan çarpan Gilad'ın yanından geçip gidiyor. Asansöre giriyoruz ve yüzümüzü yere doğru muazzam düşüşü gören cama dönüyoruz. Gilad ve Edgerton

asansör de var. Hammon kapıyı kapatıyor ve zemin katı seçiyor. Aşağı inerken, kolumu Hawthorne'un tutuşundan kurtarmaya çalışıyorum. Kolumu sıkıyor ve sonra canımı yaktığını fark edip bırakıyor. Montumu çıkarıp Ajan Crow'un bıraktığı morlukları gizlemek için kolumun üzerine katlıyorum.

"Az önce orada ne olduğunu açıklayabilir misiniz?" diye sordum.

"*Whoo!*" Edgerton bağıyor. Şaşkınlıktan ve sesin şiddetinden irkiliyorum. Boğazını yumruklamamak için tüm irademi kullanıyorum. Kalçasını tokatlıyor ve sonra iki büklüm oluyor, elleri dizlerinin üstünde, gülüyor. "Kahretsin, çok eğlenceliydi!" Gözündeki bir damla yaşı siliyor. "Roselle'in sunağında ibadet etmesine fırsat vermeden asansöre tahliye ettiğimizde yüzündeki ifadeyi gördün mü?" Hammon, Edgerton'ın yanında kahkahalarla gülüyor ve Gilad bile gülümsüyor. "O yaşlı çocuk avlanabilir!" diye devam ediyor. "Roselle'i şiddetle istiyor!" Beni işaret ediyor. "Ve seni! Elmas Kaderli dangalaklarla başa çıkma konusunda şimdiye kadar gördüğüm en havalı müşteri olmalısın!"

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde alnımı ovuşturuyorum. "Kim *bu yaşlı çocuk*?" diye soruyorum.

Hammon bana acıyor ve açıklıyor. "Biz bazen ilk doğanlara *yaşlı çocuk* ya da *yaşlı adam* deriz. Orada erkek arkadaşın Clifton'dan bahsediyordu."

"Ona *erkek arkadaş* deme," diye azarlıyor Hawthorne. Gerçekten çok kızgın. "Böyle konuşmak onu öldürtebilir! Bu tür bir ilişki sadece tehlikeyle flört etmek değil, tehlikenin ta *kendisidir*." Hawthorne beni işaret ediyor. "Sen, ondan uzak dur. O senin için iyi değil. Senden tekrar özel ders istiyor, sen de ona hayır diyorsun, sonra da komutanına kimseyi eğitmekle ilgilenmediğini söylüyorsun. Beni anlıyor musun?"

"Sanırım *özel derslerin* silah eğitimiyle bir ilgisi yok." Alnımı asansörün camına yaslayıp hızla yaklaşan zemini izliyorum. Bir parçam, bu asansörde askerlerle yüzleşmek zorunda kalmamak için onun tarafından sıçratılmayı umuyor.

Edgerton, "Silahının eğitilmesini istiyor, tamam mı?" diye yuhalıyor ve tekrar iki büklüm oluyor.

"Uyarın için teşekkürler," diye cevap verdim. "Ondan uzak duracağım."

Zemin kata ulaşıyoruz ve asansörden ilk inen Gilad oluyor, onu Hammon ve Edgerton takip ediyor. Hawthorne kapıyı benim için açık tutuyor. Bana dokunmadığı için memnunum. Bugün tartaklanmak için limitimi doldurdum. Bir sonraki deneyen kişi canımı yakacak.

Bölüm 9 O

Benim

İlk doğan subay ağacının zemin katına doğru ilerliyoruz. Hawthorne hâlâ öfke saçıyor. Gilad onun yanında yürüyor. Hammon ve Edgerton onların önünde. Ben arkadan geliyorum, topuklu botlarım ve kısa bacaklarımla onlara yetişmekte zorlanıyorum.

Maiyetim, dış kapıya en yakın sandalye kümesinin yanından geçerken, onlardan birinde oturan şeytani görmüyor. Ajan Crow'a bakarak adımlarımı yavaşlatıyorum. O gülümsüyor. Çelik dişleri parlıyor. En yakın sütunu çevreleyen gerçek boyutlu sanal monitörü işaret ederek bakışlarımı yönlendiriyor. Görüntüm ekranda, haber konferansının bir tekrarı. Gözlerimi kırıştırıyorum. Olduğumdan çok daha yaşlı görünüyorum - annemi izleyerek öğrendiğim bir özellik olan özgüven havası takınıyorum. Özenle uyguladığım savaş boyamın arkasından yayılıyor.

Ajan Crow'un kalçasındaki füzyon kılıcımın kabzasını fark ettiğimde duruyorum. Aile armamı taşıdığı çok açıktı. Kalbim sıkıca sıkışıyor. O kılıcı bana büyükbabam ben doğduğumda vermişti. Ondan aldığım tek şey bu.

Ajan Crow, "Basın toplantınızda benden bir kez bile bahsetmediniz." diyor.

"Siz önemli değilsiniz, Ajan Crow."

"Beni yaraladın, Roselle."

"Daha iyisini istemezdim."

"Benimle dalga geçme," diye yanıtlıyor.

"O benim kılıcım," diyorum. Kılıcı üzerinde taşıması o kadar rahatsız edici ki lazer gibi odaklanıyorum.

"Öyleydi, Roselle. Bu senin kılıcındı." Gözleri neredeyse parlıyordu. "Hayır. O benim kılıcım. Onu benden çaldın."

"Dikkatli ol." Gülümsemesi buharlaşıyor. "Etrafta dolaşıp kanıtlayamayacağın suçlamalarda bulunmak istemezsin."

"Bunun benim kılıcım olduğunu kanıtlayabilirim. Kabzasının ortasında bir gül kabartması var.

kabz

ası." "Gülleri severim." Eğlenceli bir sırıtışla omuz silkiyor.

"Gül, Aziz Sismode armasıyla iç içe geçmiş." "Tasadüf."

"Sanmıyorum. Kılıcımı

istiyorum." "Şey, onu

alamazsın." "Neden?"

"Nasıl olsa komutanınız onu sizden alacak.

Artık bir St. Sismode değilsin. Sen Roselle Sword'sun. Roselle St. Sismode artık yok. Bu sadece eskiden olduğun kişinin bir temsili. Bunu senin için saklamama ne dersin? . . sonrası için?"

"Hayır diyorum."

Hawthorne arkamda o kadar yakın ki, "Geri çekil" diye fısıldarken yanlışlıkla bana sürtünüyor.

"Hayır."

"Ajan Crow haklı," diye açıklıyor Hawthorne. "Onu sadece senden alacaklar, Roselle. Bırak gitsin."

"Hayır. O benim kılıcım." Kimliğimle, ailemle aramda kalan tek bağ o. Geri çekilmektense savaşmayı ve sonuçlarına katlanmayı tercih ederim. Ajan Crow'a doğru hamle yapıyorum.

Hawthorne saldırıma hazır. Kipson Crow'un kendini beğenmiş suratına dokunamadan kollarımı arkamda kenetlerken ayaklarım yerden kesiliyor. Ona karşı mücadele ediyorum ve beni mermer zeminde güreştiriyor. Yanağım sertçe yere çarpıyor ve sekiyor. Yanımda diz çökmüş olan Hawthorne dişlerini gıcırdatıyor. "Sakin ol, Roselle! Herkesin içinde sebepsiz yere ona vurursan ölürsün. Akıllı ol!"

Hawthorne'un dizine botumun topuğuyla tekme atıyorum. Savaş zırhına zarar vermiyor ama dizi altından kayıyor. Yanımda yere yığılıyor ve kollarımdaki tutuşunu gevşetiyor. Silkelenip kurtuluyorum ama Gilad'ın dizi sırtımın ortasına saplanıp beni yerde tutuyor. Başımı geriye atıyorum ve Gilad'ın burnuna çarpıyorum. İnliyor ve küfrediyor. Hawthorne ayağa kalkmaya çalışıyor ama benimki gibi kafası yere çarpına kadar onu kulağından çekiyorum. Elimdeki altın yüzük yanağında pençe izleri bırakıyor.

Mücadele ederken, cüsselerine ve ağırlıklarına rağmen Hawthorne ve Gilad'ı neredeyse üzerimden atıyordum. Edgerton da beni yakalayınca tekrar yere düşüyorum. Kılıç Dağları'ndan gelen sırim gibi asker kollarımı bir kez daha arkama aldı. Herkes tutunuyor. Gilad ve Hawthorne bacaklarımı tutarken, bileklerime kelepçe takılıyor.

Hammon benimle göz hizasına iniyor. Kahverengi atkuyruğu kaskından dışarı sarkıyor ve yeri süpürüyor. "Bana bak!" diye emrediyor. "Bundan kurtulacaksın! Seni artık istemeyen bir aile için ölmene izin vermeyeceğiz. Sen ikinci kez doğan bir Kılıçsın. Artık bizim ailemizsin!"

Tek yapabildiğim nefes nefese kalmak, üzerimdeki ağırlıktan tam nefes alamıyorum. Gilad ve Edgerton üzerimden kaydılar. Hawthorne beni bileklerimden tutarak ayağa kaldırdı. Dayanılmaz olsa da haykırmayı reddediyorum.

Ajan Crow alkışlamaya başlar. "Bu çok dokunaklı. Bu kadar kısa sürede ne kadar küçük bir aile birimi oldunuz." Yine de pek memnun değil. Ona vurmamı istedi.

Hawthorne öldürücü bir bakışla beni Gilad ve Edgerton'a doğru itiyor. İkisi de kolumdan tutup beni yerden kaldırıyor ama artık mücadele etmiyorum. Onlar beni binadan dışarı çıkarırken Hawthorne arkamdan seslenen Ajan Crow'la birlikte geride kalıyor. "Kılıcını güvende tutacağım, Roselle! Endişelenme!"

Dışarıda güneş ışığı gözlerimi kısmama neden oluyor. Gilad, Hammon'a "Bir hover bul," diye homurdanıyor. O da Ağaç uşağından bizim için hafif bir hover çağırmasını rica ediyor. Gilad ve Edgerton'a beni getirmelerini işaret ediyor ve yarı sürükleniyorum, yarı ayaklarımın kaldırılıyorum ve araca itiliyorum. Gilad ve Edgerton beni aralarına yerleştiriyor, geniş omuzları beni eziyor. Hammon da binip arkamızdaki sıraya oturuyor.

Dilimde kan tadı alıyorum. Dudaklarımı yalıyorum. Kanıyor. Hawthorne birkaç dakika sonra ortaya çıktı. Aracın ön tarafına biniyor ve deri ceketimi koltuğun üzerinden bana fırlatıyor. Göğsüme çarptı ve kucağıma düştü. Bluzumun kolu omzumdan yırtılmış, derim ortaya çıkmıştı. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, gözyaşlarımın akmasını istiyorum. Duygularımı dizginlediğimde onları açıyorum. Bu çaba boğazımı ağrıtıyor.

"Sektör 4-15. Ağaç 177," diye tıslıyor Hawthorne, yanağında bıraktığım çiziklere dokunarak. Parmakları kulağının kabuğuna gidiyor, muhtemelen hâlâ takılı olup olmadığını hissetmek için. Hovercar ilerliyor, trafiği kendi başına yönlendiriyor.

Gilad burnundaki kanı savaş zırhının koluna siler. Akışını durdurmak için pek bir şey yapmıyor. Hiçbir şey söylemiyor.

Edgerton kıkırdar. "Çok ateşlisin, Rose-"

"Kapa çeneni!" Hawthorne ön koltuktan ona ters ters bakarak emrediyor.

"Evet, öyle," diye mırıldandı Edgerton nefesinin altında. Taktığım altın pençe yüzüğü Hawthorne'a fırlattı. "Al, sana bir hatıra aldım." Hawthorne onu yakalıyor ve zırhının bölmelerinden birine yerleştiriyor.

Beton Ağaca gitmek için geçen on beş dakika boyunca tek bir kelime bile konuşulmadı. Taşıttan önce Gilad, ardından da Hammon iner. Edgerton ılık çalarken parmaklarıyla bir dönme hareketi yapıyor. Dönüyorum ve ona sırtımı gösteriyorum. Bileklerimdeki bağları çıkarıyor. Koltuğumda doğrulup bileklerimi ovuşturuyorum, o da kelepçeleri savaş kemerine geri takıyor ve araçtan iniyor.

Dışarı çıkmak için yana kayıyorum ama Hawthorne beni durduruyor. "Bir şey diyeceğim Roselle." Durup ön camdan dışarı bakıyorum. Hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor. "Aristokrasiden ikinci kez doğan bir Kılıç'ın Geçiş Günü'nden sonra ortalama yaşam süresini biliyor musun?"

Cevap vermeyeceğim.

"Dört hafta. Yaklaşık otuz gün eder. Neden çok uzun sürmediğini biliyor musun?"

Cevap vermeyeceğim.

"Çünkü kimse onları sevmiyor. Sevimsizler. Genellikle işleri nasıl yapacaklarını bilmezler, kibirli ve tembeldirler ve işlerin kendileri için yapılmasını beklerler. Yaşadıkları zorlukların herkesten daha kötü olduğuna inanırlar. Bunun siz olmadığınızı şimdiden söyleyebilirim. Güçlüsünüz, yeteneklisiniz ve şikayet etmiyorsunuz. Ama kibirlisin ve kibir seni diğer özelliklerinin toplamından daha hızlı öldürtür. Dinle, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum-"

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. *Hayatımın* nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok!" Boğazım daralıyor. "Senin bilemeyeceğin şeyler biliyorum. Kimse senden bir şey beklemiyor Hawthorne, emirlere uyman dışında. Sana söyledikleri yere git. Söyledikleri yere otur. Söyledikleri yerde uyu. Ve sana söyledikleri her şeyi yaparsın ve iyi yaptığında da ödüllendirilirsin."

"Senin ondan ne farkın var?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Ah, anlıyorum," diyor tiksintiyle. "Benden çok daha fazla kaybedecek şeyin olduğunu düşünüyorsun. Benimkinden daha iyi bir

aileden geliyorsun, öyle mi?" İşte bu

Kısmen, ama hepsini değil. Ona söylemediğim şey, ne yaparsam yapayım her zaman dezavantajlı olduğum. Doğduğum aile *nedeniyle* herkesin benim kim olduğuma dair önyargılı bir fikri var. Herkesin hayatıma sanal bir erişimi var. İkinci doğan bir Kılıç'ın sembolü olarak oynamak zorunda kaldığım idealize edilmiş rol beni takip ediyor, beni farklı kılıyor. İçinde bulunduğum gibi bir durumda olabileceğim en kötü şey farklı olmaktır.

Hawthorne bunların hiçbirini görmez. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin Roselle, aynı yere düştük. Artık benden daha iyi değilsin ve senin aksine ben burada nasıl hayatta kalacağımı biliyorum. Sen hâlâ bunu çözmek zorundasın." Deri montuma sarılıp onu göğsüme doğru çekiyorum. Hawthorne düşünmeye çalışıyormuş gibi parmaklarıyla şakaklarını ovuşturuyor. Ellerini bırakıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bil diye söylüyorum" -eliyle bana doğru işaret ediyor- "ne kadar dayanacağın konusunda şimdiden bahse girildi."

Çenemi indiriyorum, kendimi hasta hissediyorum. "Başaracağım."

"Yapacak mısın?" diye sorar usulca. "O zaman ben de seni ikiye katlarım." "Sadece benden uzak dur. Yardımına ihtiyacım yok."

"Evet, sanki nüfus sayımında bana ihtiyacın yokmuş gibi?" Yüzünde alaycı bir ifade vardı.

"O iş artık bitti. Artık bana göz kulak olmana gerek yok." İç çekiyor. "Bir arkadaşına ihtiyacın olacak."

Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Bir arkadaş kılıcımı geri almamı engelleyemezdi." Arabadan dışarı kayıyorum ve bize katılmasını bekliyorum. Geldi, asık suratlı görünüyordu. Ceketimi kolumun üzerinde tutarak ellerimin titrememesi için kumaşı düzeltiyorum.

Hawthorne diğer askerlere dönerek, "Birliğe yeniden katılın ve görevlerinize devam edin. Dağılabilirsiniz." Gilad hiçbir şey söylemeden uzaklaşır.

"Görüşürüz Roselle," diyor Edgerton.

Beton ve metalden oluşan askeri hendeğe girmeden önce durduruluyoruz. Kimliklerimiz taranıyor. Bizden en az on yaş büyük iri yarı bir asker tarayıcının ekranını okuyor. "Roselle Sword, Giriş bölümüne rapor vereceksiniz.

-Sektör 23, seviye 5, alt bölüm 7Q." Derin sesi keskindir. Yanındaki bir askere eliyle işaret eder.

Hawthorne elini kaldırır. "Roselle'i oraya götüreceğim." Hawthorne bilek iletişim cihazının yüzüne dokunur. Bir harita görüntüsü ortaya çıkar.

Yaşlı asker ona keskin bir baş selamı veriyor. "Patrön." Hawthorne onunla gelmem için eliyle işaret etti. Bir hangar kapısından giriyoruz.

topçu kalkanları. Eşiği geçer geçmez, metal bankların bulunduğu bir ön oda karşımıza çıkıyor. Odanın diğer tarafında, Ağacın gövdesine açılan dikdörtgen şeklinde büyük bir kemer var.

Hawthorne miğferini çıkarır. Saçları keçeleşmiş. Elini saçlarının arasından geçirip otomatik konveyör sistemine doğru ilerliyor. Çeşitli boyut ve şekillerdeki duvar bağlantı noktaları küçük odanın bir tarafını kaplıyor. Hawthorne kaskını üzerine fırlattığı anda konveyör portlarından biri aktif hale gelir. Hava onu yakalar ve şeffaf bir borudan yukarı, tavana ve görüş alanının dışına çıkarır. Hawthorne tüfeğini çıkarıp başka bir konveyör portunun üzerine bırakır. Hava onu da yakalar ve saniyeler içinde yok olur.

"Aktif görevden döndüğümüzde," diye açıklıyor Hawthorne, "teçhizatınız için bırakma noktaları var. Her şey sizin için kodlanır, böylece temizlenmiş ve şartlandırılmış olarak kapsülünüze geri gönderilir. Zırhınızı her kullandığınızda bunu yapmak istersiniz çünkü yapmazsanız çabucak rütbe alır."

"Kim temizliyor?" Ben soruyorum.

"Üssümüze atanan taş işçileri." Hava akımı, savaş botlarını bir delikten konveyöre fırlattığı anda alır. Kalan silahlarını - fusionblade'ini, fusionmag'ini - mermi benzeri enerji patlamaları ve bıçak fırlatan, füzyon gücüyle çalışan bir el silahı - çıkarıyor ve delikten fırlatıp atıyor. Göğüs zırhını ve zırhını çıkarıp taşıyıcıya yerleştiriyor. Yalınayak, savaş tozlukları ve sıkı bir savaş gömleği giyerek bitişikteki bir duvar ünitesine geçer. Tropo rütbeli askerler duvar boyunca sıralanmış otomatik istasyonlarda sıra beklemektedir. Hawthorne üzerinde "Strato" yazan boş bir istasyona gidiyor. Takma adını tarar. Önünde hepsi de Tropo'dan daha yüksek rütbeli kıyafetlerin hologramları yanıp söner. Gece mavisi bir Strato üniforması, çorapları ve eğitim botlarını seçer. Şeffaf plastikte sarılmış bir paket duvar ünitesinin yanındaki bir kutuya iner. Paketi açıyor ve hızla gömlek ve pantolonu giyiyor. Bekliyorum, gömleğinin altındaki kaslarının gerginliğine hayran kalmamaya çalışıyorum. Bir banka oturuyor ve botlarının tokalarını bağlamak için eğiliyor.

İşini bitirir, doğrulur ve ayağa kalkar. "Hadi," diyor.

Bir kargo alanına giriyoruz. Loş iç mekâna alışmak birkaç dakika alıyor. Pencereless olmayan bu Ağaç, camlı olana kıyasla karanlık ve bunaltıcı. Doğal ışığın yerini akkor ampullerin hayalet mavimsi izleri alıyor. Yine de hareketli. Askerler her yerde. Kimse oturmuyor. Subayların cam ağacının zemin katı ise

toplanma ve sosyal etkileşim, bu tamamen faydacı, devasa depolama birimleri ve askerlerin hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu her şeyin paletleri.

Hawthorne kolumu tutuyor. "Dikkatli ol," diyor ve beni parlak, sivri burunlu bir drone'dan uzaklaştırıyor. Göz hizamda, zeminde geniş sarı bir şeritle boyanmış bir iz üzerinde uçuyor. "İğnelerin gelmediğinden emin olmak isteyeceksin. Taş Ağaçlar'ın çevresini dolaşıyorlar."

"Ne yapıyorlar?"

"Güvenlik devriyeleri, takma adları kataloglayan ve ping atan otomatik dronlar. Olmanız gereken yerde değilseniz, rotalarından sapacak ve sizinle yüzleşeceklerdir. Altın bir yoldan asla bakmadan geçmeyin."

Başımı sallıyorum, lastik gagalamaya devam ediyorum. Bir iğnecik gövdenin çevresinden dolaşarak tanıdık bir sığınağın yanından geçiyor. Kalın metal kapıların dışında başka iğneler de konuşlanmış. "Oradaki de ne?"

"Bu bir Nüfus Sayımı erişim istasyonu."

Kalbim daha hızlı atıyor. "Yani onlar da bu Ağacın altında mı yaşıyor?" Census'un soğuk hücrelerini, diri diri gömülme hissini hatırladıkça kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Yeraltına inen asansörleri koruyan o ağır kapıların diğer tarafında nöbet tutan muhafızları hayal ediyorum.

"Bu bölgedeki çoğu ağacın altında yaşıyor ve çalışıyorlar. Tüm bu Üssün altında bir ağırları var. Bazı tünelleri paylaşıyoruz. Eğer saldırıya uğrarsak, savaşçı olmayan tüm personel yerin altına inecek. Bazı triyaj birimleri ve tıbbi tesisler de altımızda."

Etrafımda, otomatik ağır makineler malzemeleri havayla çalışan konveyörlere taşıyor ve bunlar tüplerin içine giriyor. Bu tüpler Ağaca giden atardamarları oluşturuyor ve mühimmattan erzağa, yeni bot ve battaniye kartonlarına kadar her şeyi taşıyor. Hawthorne işaret ediyor. "Bu tüplere floem deniyor. Her şey boşaltılır ve kodlanır, ardından binlerce floem boyunca gövdedeki farklı departmanlara ve dağıtım merkezlerine taşınır. Şuradaki borular," diyor farklı renklerdeki sıvı dolu boruları işaret ederken, "bunlara diri odun denir. Su, yakıt, atık ve benzerlerini gövdeden yukarı ve aşağı, yukarıdaki dallara ve dallardan aşağıya taşırlar."

Bir bölük asker, çevreye yayılan yeşil bir parkuru kullanarak yanımızdan düzen içinde koşuyor. Askerler koşum takımları ve kaya tırmanışı ekipmanlarıyla gövdenin dik uçurum yüzlerinden sarkıyor. Zip hatları seviyeleri birbirine bağlıyor. Askerler katları inmek için fermuarlı hatlardaki el arabalarını, çıkmak için de otomatik arabaları kullanıyor. Yukarı bakıldığında, gövdenin her yerinde karanlık koridorlar görülüyor,

Muhtemelen her farklı yönde dallara ve ardından Ağaçların yapraklarını oluşturan dış asılı hava gemilerine yol açar. Subaylar Ağacı'nın aksine, gövdenin açık havası kanopiye kadar uzanmıyor. Katı seviyeler çok üstümüzde başlıyor.

Hawthorne'u takip ediyorum, kargo bölümlerinin etrafında dolaşıyorum ve gövdenin ortasına varıyoruz. "Buraya öz odun deniyor," diye açıklıyor. Her iki yanında basamaklar olan bir dizi direk sürekli yukarı veya aşağı hareket ediyor. Elli ya da daha fazlası bu alanda kümelenmiş durumda. Askerler sııkları tutuyor ve bir merdiven gibi yükselen ya da alçalan, ancak basamakları dışarıda değişen yüksekliklerde olan merdivenlere adım atıyor.

"Daha önce hiç kullandın mı?" Hawthorne soruyor. "Çok kolay. Sadece bir basamağa çıkın, direği tutarak kendinizi sabitleyin ve seviyenize ulaştığınızda inin. Senin durumunda bu seviye beş." Birine doğru yürüyor ve duraklıyor, öz odun asansörlerinden birine giden trafik akışını engelliyor. Tropo askerleri gecikmeyi önlemek için farklı hatlara geçerler. "Ne zaman hazır olursan, Roselle."

Bir basamağa tırmanıyorum ve iki elimle direği kavırıyorum. Beni kaldırıyor ve deri montum kolumun kıvrımına doğru kayıyor. Hawthorne da aynı anda aynı asansöre adım atıyor ve benimkinden biraz daha alçak olan yandaki basamağa çıkıyor. Gri gözlerinin içine bakıyorum, yüzümün kızardığını ve kalp atışlarımın kulaklarımda hızlandığını hissediyorum. Cam bir boru hattına giriyoruz ve şimdi asansörden düşmek oldukça zor ve çok samimi.

"Birinci seviyeye yaklaşıyoruz," diye anons ediyor kadınsı robotik bir ses. Zemine ulaştığımızda, adım atmamız gereken bir açıklık var, ancak bir kez daha buzlu cam tüp tarafından çevrelenerek yukarı doğru devam ediyoruz.

Hawthorne uzanıp yanağıma dokunuyor. Parmak uçları sıcak ve sert. Fusionblade'imi almamı engellediğinde mermer zemine çarptığım yerdeki ağrıyan noktayı okşuyor. "Seni incittiğim için özür dilerim." Kaşlarını çatıyor. "Çok hafıfsın. Çok fazla güç kullandım. Ajan Crow'a çarpacaksın ve sonra da seni bizden alacaklar diye korktum. Seni nüfus sayımından iki kez çıkarabileceğimi sanmıyordum."

"Ona vuracaktım." Hawthorne'u suçlayamam. Muhtemelen beni çok daha büyük bir işkenceden, hatta belki de ölümden kurtardı. Onun anlamadığı şey, füzyon kılıcımın benim için ne anlama geldiği. Burada her şey tek kullanımlık olarak görülüyor - insanlar da dahil. "Merak etme," diye mırıldandım. "Bu benim ilk çürüğüm değil."

"İkinci seviyeye yaklaşıyoruz." Katı geçiyoruz.

Tekrar buzlu camın arkasına gizlenirken başparmağı alt dudağımda geziniyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir özlem, daha önce hissettiğim öfkeyi paramparça ediyor. "Bu senin ilk çürüğün olmayabilir ama benim ilk çürüğüm ve bunun için üzgünüm." İçim daralıyor ve tüm bedenim sıcaklıkla dolup taşıyor. Ağrının şiddeti beni nefessiz bırakıyor.

"Suratına bir yumruk atıp ödeşтик diyelim mi?" Destek için kalçamı aramızdaki direğe yaslayarak soruyorum.

"Üçüncü seviyeye yaklaşıyoruz." Geçip giderken platforma bakmıyorum bile.

Sırıttıyor. "Yapar mısın? Bu beni çok daha iyi hissettirir."

"Belki başka bir zaman."

"Dördüncü seviyeye yaklaşıyoruz." Zemin yanımdan süzölüyor.

Hawthorne elini bırakır. "Bir sonraki seviye beş. Orada ineceğiz." Ona yakın olmanın verdiği baş döndürücü heyecan dizlerimi zayıflatıyor. Hayatım boyunca etrafım güçlü adamlarla çevrili oldu ama hiçbirini beni bu kadar etkilememişti. Tam olarak anlamadığım bir şey için kısır bir özlem. Saçlarına dokunmak, parmaklarımı yüzünün köşeli düzlemleri üzerinde kaydırmak istiyorum.

Birden aklıma bugünden sonra birbirimizi bir daha göremeyebileceğimiz geldi. Bu Ağaç tek başına bir şehir büyüklüğünde ve ikimizden biri her an başka bir Ağaca ya da yeni bir Üsse atanabilir. Belki de fazla bağlanmamak daha akıllıca olur. Bağlanmak istiyorum ama Hawthorne'u da Dune'u özlediğim gibi özleyeceğim düşüncesi içimi burkuyor.

Hawthorne parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek, "Bu biziz," diyor. Öz odundan atlıyoruz ve parlak metal güverteye zarifçe iniyoruz. Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyorum. Onunki güneşte kızarmış, güçlü ve yetenekli. Benimki kıyaslandığında çok daha küçük. En son ne zaman birinin elimi tuttuğunu hatırlamıyorum. Hawthorne'un sesi şefkatli. "Bu taraftan."

Kahverengi ve mavi üniformaların oluşturduğu akıntıya karışıyor ve akıntıyla birlikte hareket ediyoruz. Hawthorne elimi bırakmıyor. Tavan, kargo bölümüyle aynı açık kırıslara ve donuk aydınlatmaya sahip. Işık panelleri koridorun kenarlarında uzun pencereler gibi sıralanıyor.

Her birkaç adımda birinin kolu omzuma çarpıyor. Hawthorne beni ayakta tutmak için burada olmasaydı onların arasında boğulurdum. O kadar çok köşeyi dönüyoruz ki saymayı unutuyorum. Sonunda, üzerinde "Giriş" yazan bir kapıya geldik. Hawthorne elimi bırakıyor ama ben hâlâ onun yankısını hissediyorum. Askerler dalgalanıyor

Etrafımızda. Kabul tesisine giden kısa koridordan kimse dönmüyor. "Hazır mısınız?" Hawthorne soruyor.

Hazır olup olmamam önemli değil. Artık benim hayatım bu. Bu Ağaç, onlar söylediği sürece benim evim. Şu andan itibaren hayatımı etkileyecek kararların çoğu beni hiç tanımayan Kılıç komutanları tarafından benim adıma verilecek.

"Hazırım," diye yalan söyledim.

"Ben buralardayım, bilirsin, işler ters giderse ve bana ihtiyacın olursa. Beni bulabilirsin."

Ciddiyeti kalbimin sıkışmasına neden oluyor ve tüm varlığım ona uzanıp sarılmak için can atıyor. "Ben de buralardayım," diyorum usulca. "Bilirsin, işler ters giderse ve bana ihtiyacın olursa."

Hawthorne bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. Elini kaldırdı ve kulağını burktuğum yeri ovuşturdu. "Bir dövüşte senin gibi birine ihtiyacım olabilir."

"Güzel," diye cevap veriyorum. Dönüyorum ve boş koridora doğru omuzlarımı dikleştiriyorum. "Görüşürüz Hawthorne." Sürgülü kapılardan geçip Giriş tesisine giriyorum, sonra omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Hâlâ orada, kapılar kapanırken beni izliyor.

Bölüm 10

Alım

Boş turnikelerin ve Geçiş Günü'nde yeni katılanları yönlendirmek için kullanılması gereken ağılların yanından geçiyorum. Burada tek olmak garip hissettiriyor. Yaklaştığımda kayarak açılan iki cam kapıya ulaşıyorum ve beni yere sabitlenmiş sıra sıra metal banklarla dolu bir bekleme odasına götürüyor. Tavandaki hoparlörlerden yumuşak bir oda müziği çalıyor. Benden yaklaşık on yaş büyük sarışın güzel bir kadın banklardan birine yayılmış, tavana bakıyor ve kablosuz kulaklıklardan müzik dinliyor. Tepede çalan şarkıdan farklı bir müzik olmalı çünkü siyah botlu ayaklarıyla vurduğu ritim çok daha hızlı. Saçları kırmızı üniformasının yakasının üzerinde sıkı bir şekilde toplanmış. Aynı parlak kırmızı renkteki bol paltosu açık bir şekilde bankın iki yanından sarkıyor. Üst dudağı ile burnunun alt kısmı arasında bir kalem tutuyor. Yanındaki bankta, üzerinde karbon atomunun Atom-Fated sembolü bulunan bir tıbbi tablet durmaktadır.

"Affedersiniz." Elimi sallayarak dikkatini çekmeye çalışıyorum.

Yanıt yok. Yaklaştım ve onun üzerinde durdum. Korkuyla gıcırıyor, neredeyse banktan yuvarlanıyor ve ayağa fırlıyor. Kalem yere çarptı. "İçeri girdiğini duymadım!" Kulaklıkları kulaklarından çıkarıp paltosunun cebine soktu. "Saldırıdan bu yana girişler askıya alındı. Yeni takma adlar verilene kadar kimse işleme alınmıyor. Sizi beklemiyordum." Kalemi ona geri veriyorum ve gözleri açılıyor. "Sen Roselle St. Sismode'sun!"

Eğer bu kadar gergin olmasaydım, onun şaşkınlığı komik olabilirdi. "Ben ... şey, artık sadece Roselle Sword'um."

Görgü kurallarını ihlal ettiğinin farkına varıyor ve kendini toparlayarak başını sallıyor. "Elbette. Demek Ağaç 177'ye atandınız?"

"Evet." Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm.

"Ben de!" Bana sırtıyor ve elini göğsüne götürüyor. Benden ne istediğinden ya da ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Birbirimizi tanıyormuşuz gibi sırtıyor ama ben onunla daha önce hiç tanışmadım. Kıpırdanıyorum, kendimi garip hissediyorum. "Ah! Alım için buradasın!" diyor, sanki aklına yeni gelmiş gibi.

"Evet."

"Roselle St. Sismode'u alacak kişinin ben olacağımı hiç hayal etmemiştim." Sesindeki baş dönmesini gizlemeye çalışmıyor. Çok daha profesyonel bir tavır takınarak tabletini geri alıyor. "Beni takip ederseniz." Metal kapılardan geçip özel odalara açılan kapılardan oluşan bir koridora doğru ilerliyor. Kırmızı önlüklü diğer profesyonellerin yanından geçiyoruz, masalarda oturup duvarlara bakarken sıkılmış görünüyorlar, çeneleri Atom monik ellerinde dinleniyor.

"Bu arada benim adım Emmy ve alımınızın mümkün olduğunca sorunsuz geçmesi için buradayım. Herhangi bir sorunuz olursa, sormanız yeterli." Beni muayene masası ve tıbbi makinelerin bulunduğu özel bir odaya götürüyor. Ürküyorum. Makineler Kılıç Sarayı'ndaki revire kıyasla arkaik görünüyor.

"Lütfen masaya oturun ve başlayalım."

Odanın ortasındaki metal levha masa pek davetkâr değil ama oturuyorum. Buradaki diğer her şey gibi, odanın da cıvataları açıkta olan koyu metal kirişleri var. "Dosyalarını getireyim Roselle." Emmy dostça bir gülümsemeyle masada yanıma oturuyor, sonra yüksek sesle nefes alıyor. "Sana yeni bir lakap takıldı! Sen de benim gibi beta testçisin. Sadece Atomlar test ediyor sanıyordum!"

Takma ismime bakıyorum. Elimdeki kılıç şeklindeki hologram eskisinden daha parlak, tacı daha belirgin. "Dün bana yeni bir tane verildi."

"Bakabilir miyim?" Elimi tutuyor ve Ajan Crow yeni işlemciyi yerleştirdiğinde moncalate cihazının bıraktığı küçük yara izine nazikçe dokunuyor. "Kılıcının etrafında gül rengi bir halka var. Neden hiç çıkarılmadı?"

"Doğum lekesi çok derin, bu yüzden tek çözüm derinin kesilip çıkarılması ve üzerine yeniden doku eklenmesi. Akıl hocam buna karşı çıktı çünkü anlamsız olduğunu düşündüğü bir şey için eğitimimin ertelenmesini istemiyordu. İkinci kez doğduğum için kimse onunla tartışmadı."

"Bence ilginç," diye yanıtlıyor Emmy komplocu bir göz kırpmayla. "Yeni takma adını henüz kullanmadın mı?" Yan masaya gidip parlak gümüş renkli, lazer benzeri bir alet alıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"En son teknolojiyle donatıldınız. Bu çok gizli Atom cihaz yazılımı. Takma adınız son teknoloji ürünü, klonlanması imkansız. Bu güzellikler yerleştirildiğinde Şafak Kapıları Kaderlerimize gizlice sızmakta zorlanacak. Yakında bunları genel nüfusa yaymaya başlayacaklar."

"Bunun nesi yeni?" Ben soruyorum.

"Kimse sana takma adını nasıl kullanacağını söylemedi mi?" "Hayır."

Elimi tekrar kendi elinin içine alıyor. "Öncelikle şu yara izini halledelim."

"Sana ödeyecek param yok."

"Oh, bu bedava. Taktırdığınızda b u n u sizin için yapmaları gerekirdi." Lazeri kesi izinin üzerinden geçiriyor. Isı hissediyorum ama başka bir şey yok. Lazeri bir kenara koydu. Masanın altındaki çekmeceye uzanarak bir avuç dolusu test tüpü şeklindeki şişeleri çıkarıyor. Cilt tonuma uygun bir renk bulana kadar elime tutuyor. Kapağı çıkararak bir silindir top aplikatörü ortaya çıkarıyor ve şişeyi kesi izimin üzerinde yuvarlıyor. Soğuk, etli bir jel yara izini kaplıyor. Şişenin kapağını kapatıyor ve çekmeceye geri koyuyor. Lazeri bir kez daha kaldırarak jelin üzerinden geçiriyor. Jel eriyor ve cildimle karışıyor. Yara izi kayboluyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Bu prosedürü sık sık yaptırdım. Fusionblades ile eğitim yapmak tehlikelidir.

Emmy elimi bırakıyor ve lazeri bir kenara koyuyor. "İşte, sana yeni takma adının neler yapabileceğini göstereyim. Benimkini daha geçen hafta taktırdım." Elini kaldırarak bana karbon atomu şeklindeki gümüş takma adını gösteriyor; altı elektron, altı protondan oluşan bir kümeyi çevreliyor. "Benimki sadece kendi dokunuşuma yanıt verecek. Takma ismin uzunluğu boyunca bir dizi dokunuş var. Bunu bir klavye gibi düşünün." Deriye dokunuyor. Holografik bir ekran yanıyor. "Ekranı etkinleştirdiğinizde, onunla etkileşime geçmek için bu basit menüyü kullanabilirsiniz."

"Ne işe yarıyor?" Ben soruyorum.

"Bu sizin yetki seviyenize bağlı. Kişisel kullanımım için sadece en temel işlevlerden bazısına sahibim. Bu eninde sonunda bizim

bilek iletişim cihazları ve tabletim. Dosyalara doğrudan takma adımdan erişebileceğim. Bunun işimi daha verimli hale getirmesi gerekiyor. İşte, size göstereyim." Menü çubuğuna bakıyor, sadece bakışlarıyla seçenekleri seçiyor. Profilim holografik ekranında beliriyor. "Bu şimdiye kadar bulduğum en iyi fonksiyon! Sizinle iletişime geçeceğim." Ekranındaki profilime bakıyor. Menü öğeleri o seçtikçe yanıp sönüyor. Elimdeki moniker titreşiyor. Gözlerim açılıyor. "Cevap vermeyecek misin?" Gülüyor.

"Nasıl?"

"Kılıcın ucuna dokun, uzun-kısa-uzun."

Dediğini yapıyorum. Elimde holografik bir ekran beliriyor. "Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

"Tamam, 'Gelen kişi' yazan menü ekranına bakın. Şimdi 'Kabul Et'i seçin."

Bunu yapıyorum ve elimin üzerindeki holograf yüzünün yan tarafını gösterecek şekilde değişiyor. Kendi ekranına bakıyor. Yüzündeki sırtış küçük bir hologramda yayınlanıyor. "Merhaba!"

"Merhaba!" Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Temel bilgileri öğrenene kadar kişi özelliğiyle oynuyoruz. Emmy onu kişi listeme eklemem için ısrar ediyor. Bana Ağaç 177 ve Taş Orman Üssü'nün diğer alanlarında gezinmeme yardımcı olacak rehberlik sistemi gibi diğer özellikleri gösteriyor.

Sonunda Emmy iç geçirir. "Boş zamanlarınızda takma adınızı daha fazla keşfetmelisiniz. Sadece eriştiğin tüm dosyaların kaydedildiğini unutma."

"Ne demek istiyorsun?"

"Konumunuzu, neye baktığınızı ve kimin sizinle iletişime geçtiğini takip edebilirler. Hepsi kayıt altında."

"Oh," diye mırıldandım. "Bunu kapatmanın bir yolu var mı?"

"Bilmiyorum. Sanırım programcılardan birine sormanız gerekecek. Ben tıbbiyim." Tabletini bir kez daha kaldırıyor. "Bundan sonra ne yapmak istersiniz, tıp sınavı mı yoksa yerleştirme mi?"

"Yerleştirme."

Başını sallıyor. Sarı kaşları konsantrasyonla aşağı iniyor, aralarında küçük bir kırışıklık oluşuyor. "Sen kısaca Trityum 101-T-101'sin. Aktif saha operasyonları için ambulatuvar tugayına atandın. Şimdilik, aktif görev sırasında sahadaki yaralıları etiketleyeceksin." Verdiği haberin ne kadar vahim olduğunu biliyor olmalı ki sahte bir iyimserlikle devam ediyor. "Aktif görevden ayrıldığınızda sizi havacılık eğitimi için planladılar-

Whoa . ." diyor. "Pilotluk eğitimine girdiğine göre çok zeki olmalısın."

"Trityum 101 ne zaman aktif olacak?" Ben soruyorum.

"Birkaç gün içinde cepheye gideceksiniz." "Ne kadar süre için?"

Gözleri özür diliyor. "Bir rotasyon genellikle birkaç ay sürer." Otuz gün kazanma şansım önemli ölçüde azaldı. "Sahadayken istediğin zaman benimle iletişime geçebilirsin. Danışmanlık için her zaman ulaşılabilir olacağım. Seni kontrol edeceğim. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

"Tıbbi muayene için hazır mısınız?"

Uyuşukça başımı sallıyorum. Beni masaya yatırıyor ve el cihazıyla hızlı bir vücut taraması yapıyor. Morluklarımı soruyor ama ona düştüğümü ve beni rahatsız etmediklerini söylüyorum. Bana şüpheli bir bakış attı ama ısrar etmedi. Onun yerine beni bir kez daha ayağa kaldırdı. "Her şey normal görünüyor, birkaç ay önceki kayıtlarınızla uyuyor. Herhangi bir sorunuz var mı?"

"Hayır."

"O zaman seni giydirelim, o l u r mu?" diye soruyor sahte bir parlaklıkla.

Beni bu odadan koridorun sonundaki başka bir odaya yönlendiriyor. Bir çeşit duş tesisi. Beni duş almaya yönlendirdi. Bugün bir tane aldım ama itiraz etmiyorum. İşim bittiğinde kaba bir bornoza sarınıyorum. Uzun saçlarım sırlıklam ve ağır. Havluyla kurulanıp kabinden çıkıyorum.

Emmy'nin benim için bir üniforması var zaten. Yakalarındaki hologramlar kahverengi kılıçlarla parlıyor, parlayan bıçakların üzerinde T-101 yazıyor. Çabucak üstümü değiştiriyorum. Şimdiye kadar giydiğim en kaba donuk kahverengi ve bej. Botlar daha iyi sayılmaz, sert ve inatçı.

Emmy dudağını ısıırıyor. "Normalde saçınızı keserdik ama dosyanızda kesilmemesi gerektiğine dair bir not var. Bunlar bende var." Saç bağlarını tutuyor. "Amirinizin kabul edeceği birkaç farklı şekilde nasıl şekillendireceğinizi göstereceğim. Bunların dışına çıkma, yoksa ihtar alırsın ve bu da ayrıcalıklarını kaybetmene neden olur."

"Neden sadece kesemiyoruz?"

"Yapamam." Neredeyse utanmış görünüyor. "Bunu bazen görüyorum, bir alım konusu son derece güzel olduğunda. Bazen dış görünüşle ilgili ayrıntıları şart koşan bir şart oluyor."

"Bana konulan şartı kim yazdı?" diye sordum.

Tabletine bakıyor. "Kim *yapmadı*? Bir liste var."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Kimler?"

"Kılıç Amiral Dresden, Kılıç Exo Clifton Salloway"-sesi bir oktav yükselir-"Fazilet Sayımı Ajanı Crow!"

Korkunç bir geçit töreni. "Keselim" diye cevap verdim.

"Hayır!" Paniklemiş bir halde iki elini birden havaya kaldırıyor. "Eğer yaparsan ben ölürüm." Aşırı tepki verdiğini düşünmeme rağmen onunla kavga etmiyorum. Onun yerine aynanın önündeki sandalyeye oturup saçına verdiği şekli inceliyorum. "Rütbelerde dikkat dağıtıcı olacaksın."

"O zaman keselim," diye cevap verdim. Daha önce kesmeme hiç izin verilmemişti çünkü görünüşümden Emmitt sorumluydu. Belki de istediğimi yapmanın zamanı gelmiştir. Emmy'ye meydan okuyan bir bakış attım. "Ne yapacaklar, beni savaşa mı gönderecekler?"

"Durumunun değişmeyeceğini bir an bile düşünme Roselle. Bundan *çok* daha kötüsü var. Bana bir iyilik yap ve seninle ilgilenen güçlü insanları kızdırmamaya çalış. Bu hayatta kalman için kötü olur."

Haklı olduğunu biliyorum ama evimden ayrıldığımdan beri isyan etmekten başka bir şey istemedim. Göğsümde içi boş bir karanlık büyüyor. Herkes tarafından ihanete uğramış hissediyorum. Belki de her ikinci doğan kendini burada bulduğunda böyle hissediyordur.

Emmy, Hawthorne'un savaş teçhizatının altına giydiklerine benzeyen giysilerle dolu bir paket topluyor. Odama göndermek üzere bir hoverbine yerleştiriyor.

"Bunlar bende kalabilir mi?" Atılmış üniformamı ve deri ceketimi göstererek soruyorum. Burada işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama eğer chetler bilgi karşılığında takas ediliyorsa, deri, süet ve ipek karşılığında ne alınabileceğini merak ediyorum.

Alt dudağını ısıırıyor. "Onları atmam gerekiyor. Bunlar kaçak mal." Etrafına bakınıyor ve sonra onları alıp hızla hoverbin içindeki diğer giysilerin altına yerleştiriyor. "Yakalanırsan bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Anlaşıldı. Teşekkür ederim."

Dronu programlıyor ve dron bir duvar tüpü ünitesinin içinde kayboluyor. "Kapsülünü görmeye hazır mısın?" Emmy, üzerimizdeki dallara yanaşmış hava gemilerinden birinin yatakhanesindeki uyku odamı kastederek soruyor.

"Ben hazırım."

Beni kapıya doğru götürüyor. "Gelip seni alması için Trityum 101'deki gemi arkadaşlarından birini aramam gerekiyor ama" -boş koridorlara bakıyor- "burada kimse olmadığı için seni oraya götürebilir ve etrafla gezdirebilirim, eğer itirazın yoksa."

Gülümsüyorum. "İtiraz etmiyorum."

"Yaşasın! Birkaç saatliğine buradan çıkabilirim!" Kollarını başının üzerine kaldırıyor ve abartılı bir heyecanla yüzünü buruşturuyor. Kollarını indirerek koridordan aşağı sesleniyor. "Stanton, yeni bir acemiye hava kışlasına götürüyorum!"

Kel bir adam kapı aralığından kafasını uzatıyor. "Hey, bana Üs Borsası'ndan bir crella getir."

Göz kırparak ona bir parmak tabancası fırlatıyor. "O şeyler kanın için zehirli olsa da anladın. Tüm o hamur ve şeker sana kalp rahatsızlığı yaşatacak."

"Sadece şanslıysam," diye karşılık verir.

Emmy, Trityum 101'in yerini bulmak için yönlendirme sistemimi programlamama yardım ediyor. Elimdeki parlayan haritayı takip ederek Giriş tesisinden birlikte çıkıyoruz. Emmy bana hangi eğitim tesislerinin ve yemekhanenin Trityum 101'e tahsis edildiğini gösteriyor. "Tayın rotasyonunuz için rapor vermeme gibi bir hata yapmayın. Yemek saatini kaçırsanız, telafi etmenize izin verilmez."

"Tamam." Vitrini andıran bir alana doğru devam ediyoruz.

"Burası yenilebilir yiyecekler, eğlence eşyaları ve kişisel eşyalar bulabileceğiniz Üs Borsasıdır; ödemeyi değerlerle yaparsınız. Değerlerinizi buradan, takma adınızdan takip edebilirsiniz." Bana farklı bir ekranda profil menümü gösteriyor.

"Hiç değerim yok. Beş parasızım," diye düşünürüm.

"Biraz kazanacaksın. Sana güveniyorum," diyor. "Ama onları nasıl kazandığına dikkat et." Uyarısı havada asılı kalıyor. Görev yerindeki personel için birkaç crella satın alıyor ve Güverte 772'ye doğru yol alıyoruz. Dallar ayrılıyor, karanlık koridorlar asılı yatakhane hava gemilerinin Ağacın dış yüzeyine bağlandığı limanlara açılıyor. Merkezdeki gövdede birkaç sektör var: savaş uçakları için hangarlar, eğitim tesisleri, yemek tesisleri ve iletişim ve bilgilendirme alanları.

Güverteden çıkan kollardan birini takip ederek karanlık, dolambaçlı bir koridora giriyoruz. Sağımızdaki hava kilidinin geniş bir sekizgen kemeri var. Üstündeki ışıklı tabelada "Trityum 101" yazıyor.

Yatakhane hava gemisine giriyoruz. İçerisi böbrek şeklinde ve bir amfityatro gibi kademeli. Her katta demir örgülü bir yürüme yolu ve yuvarlak ambar kapıları olan beş yüksekliğe dizilmiş kapsül sütunları var. Merdiven benzeri basamaklar ve tırabzanlar sütunlar arasında değişmektedir. Kapılar renk kodlu ve numaralandırılmış. Heartwood'lar aralıklarla podyumlarda bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Burası neredeyse boş, sadece birkaç asker var.

"Ben Bölüm Siyah, sıra 102, kapsül 1001D."

Etrafına bakınıyor. "İşte." Siyah kapılı bölümü işaret ediyor. "Şu öz odunu alabiliriz." Bir adım atıp direğe tutunuyorum ve onu Emmy'yle birlikte 102. sıraya kadar götürüyorum. Demir podyuma çıkıyoruz ve sütundaki dördüncü kapsül olan 1001D'yi bulana kadar onu takip ediyoruz. Bir taraftaki basamaklara tırmanıyorum. Emmy diğer tarafa tırmanıyor. Yuvarlak kapının bir tarayıcısı var. Lazerin altındaki takma adıma bastığımda yukarı doğru açılıyor. Kapsülün üç ayak yarıçapı ve yaklaşık dokuz ayak derinliği var.

İçeri tırmanıyorum. Kalın beyaz bir palet, ince beyaz bir battaniye ve dolgun beyaz bir yastık içerideki tek eşyalar. Paletin üzerine uzanıyorum.

"Paletin altında bazı kişisel eşyalar için saklama alanı var," diyor Emmy, yatağı kenara çekerek metal çitanın altındaki sık bir bölmeyi ortaya çıkarıyor. Paleti tekrar aşağı katlıyorum. Başımı çarpmadan oturabiliyorum. Tavan sanal bir ekranla aynı malzemeden yapılmış.

Emmy kapının yanındaki konsolda birkaç düğmeye basıyor. Sanal ekran açılıyor ve Secondborn Denemeleri'nin canlı yayınına bağlanıyor. "Ah, şu Petree Atom muhteşem, sence de öyle değil mi?" Emmy, tam bir sadist tarafından tasarlanmış gibi görünen labirent gibi bir engelli parkura giren İkinci Doğan Atom şampiyonunun ardından iç geçirerek soruyor.

"Korkmuş görünüyor," diye gözlemledim. Kim korkmaz ki? Tüm Denemeler onu öldürmek için tasarlandı.

Emmy yanıma tırmanıyor ve omuz omuza ekranı izliyoruz. "Korkmuş görünmüyor," diye itiraz ediyor. "Kararlı görünüyor."

Başımı salladım. "Tereddütleri varmış gibi görünüyor." "Rüya gibi görünüyor."

"Kıyafetlerim nerede?"

"Dolabınızda, bu sektördeki duş tesisinde. Görmek ister misin?"

Kapsülü terk ediyoruz. Kapı otomatik olarak kapanıyor ve kilitleniyor. Tuvalet giden podyumdan geçiyoruz. Oda her iki cinsiyet tarafından da kullanılıyor. Her yerde sıra sıra lavabolar ve aynalar var. Bireysel duş odaları

küçük dolaplar, sabahları beş dakikalık bir duş ve antrenmandan sonra başka bir duş için zamanlanmış. Kapsülümle aynı numaraya sahip özel bir dolabım var. İçinde bej ve kahverengi bir aktif görev üniforması, Census'tan aldığım kıyafetlere benzeyen bir takım bej pijama, bir çift bot, duş terliği, çorap, iç çamaşırı, sütyen, savaş zırhı, kask, jenerik füzyon bıçağı, fişekli füzyon tüfeği ve kişisel eşyalar, hepsi mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş. "Bir Kılıç'ın hayatta kalması için gereken her şey," diyor Emmy biraz alaycı bir ifadeyle. "Bir programın var Roselle. Seni sisteme bırakır bırakmaz programını takip etmen ve birliğine katılman gerekecek. Görev için zamanında rapor vermemek ihtarla sonuçlanacaktır. Yeterince ihtar alırsan bunun sonuçları olacaktır."

"Ne tür sonuçlar?" Ben soruyorum.

"Duruma göre değişir. Yemek kaybı, ayrıcalıkların kaybı, gözaltı ya da daha acı sonuçlar olabilir. Dosyalarınızdaki Giriş kılavuzunuzu okuyun. Burada, takma adınızdaki bu simgede programınız var. Bu küçük simgeleri görüyor musun?" Bir kılıç, bir tüfek, bir üniforma, zırh ve daha fazlası. "Bunlar programınızda görünecek, böylece eğitim için ne giymeniz ve yanınızda ne getirmeniz gerektiğini bileceksiniz. Taş Kader soyunma odası görevlileriniz neye ihtiyacınız olduğunu bilecek ve sizin için hazır edecekler. Kirli giysilerinizi buraya geri koymanız yeterli; temizlenip iade edileceklerdir."

Başımı salladım.

"Bundan sonra gittiğiniz her yere füzyon kılıcınızı da götürmeniz gerekecek. Eğitim veya savaş amacıyla aksi belirtilmedikçe tüfeğini burada bırakabilirsin."

Dolabımdan fusionblade'i alıyorum. Büyükbabamdan kalan diğer kılıç kadar güzel değil ama yine de ona sahip olmak daha iyi hissettiriyor. Pürüzsüz kabzası jenerik, sadece benim numaramla kodlanmış: 00-000016. Uyluk kemerini sağ bacağıma takıyorum ve silahı kınına sokuyorum.

Emmy bana yatakhane hava gemisinin geri kalanını gösteriyor. Kamaramızın altında savaş uçaklarının istiflendiği bir güverte var. Teknisyenler ve pilotlar şık araçlar ve asker taşıyıcılar üzerinde çalışarak onları savaş görevlerine hazırlıyorlar. Hava kışlasının geri kalanı benim gibi Tropo askerlerinin giremeyeceği daha yüksek seviyelerle sınırlandırılmış.

"Yapacağınız şeylerin çoğu bir orman ağacının gövdesinde ya da savaş alanında gerçekleşecek. Burası aslında sadece senin kamaran. Şimdi sizi sisteme bırakacağım ve ilk faaliyetinizi gerçekleştireceksiniz." Tabletini alır ve

cebinden kalemini çıkardı. "Tamam, programınızı açın ve bana nerede olmanız gerektiğini söyleyin."

Takma adımdaki programımı açıyorum. "Öğle yemeği," diyorum, "sonra da Q tesisinde fusionblade eğitimi."

"Sizinle yemekhaneye kadar yürüyeceğim. Sizinle yemek yedim ama tesisiniz için kodlanmadım," diye açıklıyor. "Hem zaten peşinize takılmamı istemezsiniz. Tüm potansiyel Kılıç Kaderli arkadaşlarınızı korkutup kaçırabilirim - Atom Kaderli, biliyorsunuz - Şafak Kapıları ve diğer şeyler yüzünden son zamanlarda kötü bir ünümüz var."

"Seni asla düşman olarak görmedim, Emmy," diye yanıtlıyorum. "Senin gibi bir arkadaşla sahip olmak güzel olurdu."

Bunun üzerine sırtıyor. "Sen özelsin Roselle. Değişmemeye çalış."

Yüksek sesli bir siren sesi ikimizi de korkuttu. Panik içinde etrafıma bakındım. Dallanan koridorlardan birinin üzerinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyor. "Sorun yok," diyor Emmy. "Bu siren bu kattaki tüm askerlere toplanma çağrısı. Yeni bir hava gemisi yanaştı - cepheden dönen askerler. Önümüzdeki birkaç gün içinde daha fazla hava gemisi geri dönecek çünkü bir döngü sona eriyor. Bu onları karşılamanın bir yolu. Siren sesini duyduğunuzda, yaptığınız her şeyi bırakıp belirlenen alana gitmelisiniz."

Bagajda toplanan asker selini takip ediyoruz. Binlercemiz ana güvertede bir şube salonu hava kilidinin önünde toplanıyor. Hava kilidi açılıyor ve etrafımdaki herkes alkışlıyor. İlk asık suratlı askerler karanlık tünelden çıkıp yanımızdan geçiyorlar. Üniformaları benimkiler gibi yeni görünüyor ama içlerindeki askerler benden olabildiğince farklı. Yeni fusionblade yaraları yüzleri demiryolu hatlarına çevirmiş. Gözler kayıp. Kulaklar yok. Parmaklar ve eller yok. Bunlar sadece yürüeyebilenler.

Alkışlar azalır. Kalabalığın içinde üzgün bakışlar ve giderek artan bir korku duygusu dalgalanıyor. Kalabalıktan hiç kimse böyle bir geçit töreni beklemiyordu. Bir zafer kutlaması bekliyorlardı, lanetli bakışların geçit törenini değil. Kırmızı ceketli sağlık uzmanları kalabalığın arasında ilerliyor. Doktorlar askerleri sedyelerle yanımızdan geçirerek gövdenin altındaki hastane tesislerine götürüyor.

Son yaralılar da temizlendikten sonra ayrılmak için harekete geçiyoruz ama siren tekrar çalıyor ve ikimiz de hareketsiz kalıyoruz. Bitişik koridorun üzerinde kırmızı ışık yanıyor. Hangar kapısı kalkıyor. Tropo, Strato ve Meso Sword askerleri tünelden çıkıyorlar, hiçbiri yaralanmamış. Kalabalık patlıyor. Şapkalar havaya uçar

Savaş kahramanları, yüzleri asık bir şekilde yanlarından geçip giderken. Kalabalık sessizleşir. Geri dönen askerler dağılmıyor. Bunun yerine, sırtları bize dönük geniş bir daire şeklinde bekliyorlar.

Son iki asker ağır şekilde dövülmüş bir Tropo askerini yerde sürükler. Onu çemberin ortasına taşırlarken başı kayıtsızca sallanıyor. Sonra birlik komutanı koridordaki gölgelerin arasından belirir. Yüzünde savaş yaraları vardı. Toplanan kalabalığı inceliyor. Konuştuğunda sesi güvertede yankılanıyor.

"Askerler!"

"Oosay!" Herkes bir ağızdan cevap verir.

"Aramızda bir korkak var!" Çemberin ortasında kanlar içinde yatan genç adama doğru yürür. Bilinci yerindeyse bile başını kaldıramıyor. İki asker onu kollarından tutar.

"Bu adam bir hain!" diye bağırır komutan. "Neden diye sorabilirsiniz? Ne yaptığını merak edebilirsiniz? Hiçbir şey! Kesinlikle hiçbir şey yapmadı!"

Askerler arasında şaşkın bir konuşma başlar.

"Görevi," diye devam ediyor komutan, "yaralı askerlere tahliye için sahada işaret vermek. İşini yaptı mı?" Eli ileri geri sallanıyor. "Fena sayılmaz. Bazı yaralı askerleri işaretledi. Tıbbi dronlar düşenlere yardıma geldi. Kendisinden istenen asgari şeyi yaptı."

Bir keseyi karıştırıyor ve başparmak tırnağı büyüklüğünde siyah, yuvarlak bir disk çıkarıyor. Havada tutup çeviriyor. "Bu bir ölüm-drone işaretçisi. Ayakta tedavi gören sıhhiye askerleri yaralı bir *düşman* savaşçısıyla karşılaştığında kullanılır! Bu feneri yaralı düşman askerinin vücuduna yerleştirin ve bir ölüm dronunu uyarın. Ölüm dronu gelecek ve düşmanınızı sizin için sorgulayacaktır! *Ölüm dronu, düşmanın* daha fazla sorgulanmak üzere bir Üsse nakledilip nakledilmeyeceğini belirleyecektir. Eğer *düşmanınızın size* ait olan havayı solumaya devam etmesine gerek yoksa, ölüm dronu *düşmanınıza* hızlı ve adil bir adalet sağlayacaktır!"

Manik alkışlar seyirciler arasında dalgalanıyor. Komutan başını sallar. "Bu asker tarafından kaç tane ölüm dronu çağrıldığını biliyor musunuz?" diye sorar komutan. "Sıfır." Eliyle bir 0 işareti yapar ve herkesin görebileceği şekilde döner. "Yok edilmesi için *düşmanlarınızdan* tek birini bile etiketlemedi."

Kalabalık ve askerler arasında yumuşak tıslamalar yükselir.

"Bu, bir sonraki aktif görevinize gitmek üzere olan sizlerin, *işini* yapmış olsaydı öldürülebilecek olan aynı Şafak Kapısı askerleriyle yüzleşmek zorunda kalacağınız *anlamına* geliyor!"

Komutan baygın askeri işaret ediyor, daire çiziyor. Tam bir dönüşten sonra yaralı adama yaklaşır. İşaret kesesini Tropo'nun başının üzerinde tutan komutan, çantayı boşaltır. Diskler aşağı akar, askerin tenine ve üniformasına siyah bir yağmur gibi yapışır. Kulakları sağır eden bir tezahürat dalgası yeniden patlar.

Diğer askerler yaralı adamı bırakıp geri çekilir. Ölüm dronları askerlerin çıktığı koridorun eşiğinde duraklar. Tüm güverte sessizleşir. Herkes etiketlenmiş adamdan uzaklaşır.

Ben hariç. Ona doğru bir adım attım.

Emmy kolumu kavriyor. "Roselle," diye tıslıyor. "Artık onu kurtarmanın bir yolu yok." Kolumu ondan çekiyorum ve kalabalığın arasından ilerliyorum.

Siyah gövdeli ölüm dronları, bir mağaranın ağzından çıkan dev yarasalar gibi, bitişikteki tünelden sessizce ortaya çıkıyor ve işaretlerin çağrısını takip ediyor - ses bizim için kaydedilemeyecek kadar tiz.

Yaralı askerin vücudunun üzerinde gezinen bir ölüm dronu, kanlı hedefinin üzerinde mavi lazer ışıkları yakıyor. Diğer dronlar da ona katılır ve asker mavi üçgenlerle kaplanır. Bir an geçiyor, sonra iki. Boğazım düğümleniyor. Yaklaşmaya çalışıyorum ama geniş omuzlar ilerlememi engelliyor ve ben bir yol bulamadan ölüm dronları Tropo askerinin beynine çelik kurşunlar atmaya başlıyor.

Kendimi kötü hissederek katliamdan uzaklaştım. Beni takip etmekte olan Emmy kolumdan tutup beni aşırı çalışan kalabalığın alkış ve alaylarından uzaklaştırdı. Beni bir tuvalete sürüklüyor ve arka tarafa yakın özel bir bölmeye itiyor. "Daha yavaş nefes al," diyor usulca. Eğiliyorum ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. Serin elini enseme koyuyor.

"Ona bir duruşma bile vermediler!" Fısıldıyorum.

"Burada imtihan yok Roselle. Sadece hayatta kalmak var. Onlara karşı gelersen, onların havasını soluma hakkını kaybedersin."

"Buna inanamazsın," diye mırıldandım.

"Bu doğru." Benimle birlikte birkaç derin nefes alıyor. "Herkesi kurtaramam ama bu benim seni kurtarma şansım. Başını aşağıda tut. İşini yap ve bunu atlatacaksın. Ne kadar çok çalışırsan o kadar hızlı yükselirsin ve buradan çıkmayı başarabilirsin. Her zaman böyle olmayacak. Bu savaş bir gün bitecek ve her şey normale dönecek."

"Normal olan ne?"

Başını iki yana sallıyor. "Bilmiyorum, daha az şiddet, daha çok can sıkıntısı. Dinle, sana yemekhaneni göstereyim, biraz su getireyim. Birliğiniz burada konuşlanmışken ofis saatlerimdeki rotasyonlarım sırasında gelip benimle konuşmak için zaman ayarlayabilirsiniz. İyi olacaksın."

Doğruldu, başımı salladım. Dudaklarında rahatlamış bir gülümseme beliriyor. Banyodan birlikte çıkıyoruz ve ismimin üzerindeki haritaya bakmak için elimi kaldırdığımda elim titriyor. Emmy aşırı aktif sinirlerimi görmemiş gibi davranıyor. Haritayı takip ederek en yakın kafeteryaya gidiyoruz.

"Seni burada bırakıyorum Roselle," diyor Emmy girişte. "Soruların olursa bana takma adından ulaşabilirsin."

"Tamam." Başımı salladım. Ama tamam değil. Uyuştum.

"Al." Bir torba dolusu krep elime tutuşturdu. "Bunlara Stanton'dan daha çok ihtiyacın var. Ne dediğimi unutma. İhtiyacın olursa bana ulaş." Bu sözlerle birlikte arkasını dönüp bir oduna doğru yürüdü, üzerine çıktı ve gözden kayboldu.

Bölüm 11

Şu Yeni Gelen Kokusu

Burada yalnız kalabileceğin neredeyse hiçbir yer yok. Kalabalık beni yemek salonuna sürüklüyor. Aşırı sıcaktan bunalmış çocuklar birbirlerinin sırtına vuruyor ve arkadaşlarına bağıyorlar. Az önce gördüklerinden rahatsız olmuş gibi görünenleri bulmak daha zor.

Kolumun altındaki krep torbasıyla mutfak seçenekleri arasında geziniyorum. Lezzetli yiyecek seçenekleri sınırlı. Et seçenekleri şüpheli görünüyor. Meyveli yulaf lapası, kızarmış ekmek ve peyniri tercih ediyorum. Büyük porsiyonlar, oturma alanında yürürken beni takip eden ve takma adımı izleyen havada asılı bir tepsiye atılıyor. Masaların çoğu tamamen dolu. Ne zaman boş bir yer bulduğumu düşünsem, biri kafasını kaldırıp geldiğimi görüyor ve masadaki boş alana bir tepsi kaydırıyor. Dördüncü seferden sonra bunu kişisel algılamaya başlıyorum.

Yemek salonunun ilerisinde üniformalar bej ve maviden diğer tonlara dönüşür. Altın renkli üniformalar da -Yıldızların Kaderi güç ve teknoloji mühendisleri- bu tesiste görevlendirilmiştir. Ancak Kılıçlar ve Yıldızlar arasında bir kaynaşma yok. Atomların Kaderi tıp ve bilim mühendislerinin kırmızı renkli üniformalarını görüyorum ama Taş Kaderli işçilerin turuncu renkli üniformalarını görmüyorum.

Yıldız üniformalı dört mühendisin oturduğu bir masaya oturmaya çalışıyorum. Oturduğumda ve havada asılı duran tepsim önüme yerleştiğinde telaşlanmış görünüyorlar. İçlerinden üçü ayağa kalkıyor ve arkalarında yarısı yenmiş mezeler bırakarak ayrılıyorlar. Tepsiler hızla masadan kalkıyor. Yanımdaki Yıldız Kaderli adama dönüyorum. Üniformasındaki etikette *Jakes* yazıyor.

"Burada yeni olmalısın," diye mırıldanıyor. Sanki daha önce hiç yemek yememiş gibi ağzına yemek tıkıştırıyor ya da gidebilmek için hızlı yemeye çalışıyor.

"Bu sabah işleme alındım." Krep paketini yanımdaki masanın üzerine bırakıyorum. Kucağıma bir bez peçete açıyorum, kaşığımı alıyorum ve dumanı tüten yulaf lapamı karıştırıyorum. Hiç iştahım yok ama yemem gerektiğini biliyorum. Bundan sonra eğitimim var. "Neden gittiler?"

"Bela istemiyorlar." "Ben sorun muyum?"

"Sen sadece bir kılıç değilsin, aynı zamanda kılıçsın."

"Benim annem Kılıç. Ben sadece ikinci doğan Kılıç'ım. Bana da buradaki herkes gibi davranılmalı."

Homurdanıyor. "Sana iyi şanslar. Eğer adalet ve eşitlik arıyorsanız, yanlış yere geldiniz. Sana bir ipucu vereyim. Aziz Sismode olmasanız bile birlikte oturmamamız gerekiyor. Kaderler birbirine karışmaz."

"Seninle oturmama izin verilmediği nerede yazıyor?"

"Yazılı değil-herkes bunu biliyor."

"Bu çok saçma bir kural ve gittiğini görmüyorum."

Bana bakmıyor. "Acıktım. Kahvaltıyı kaçırdım ve sevap kazanma konusunda pek başarılı değilim." Kalın gözlükleri bunun kanıtı. Bunu yapacak erdemleri olsaydı görüşünü düzeltebilirdi. "Neden bizimle oturdun ki? Kendi türüne uyum sağlamak istemiyor musun?"

"Onlarla oturacak yer bulamadım."

"Sana kılıcın sıcak ucunu veriyorlar, değil mi?" diye soruyor alaycı bir gülümsemeyle. "Hiç şaşırmadım. Çoğunun beyni gelişmemiş, anne ve baba sorunları var. Daha ilk sivilcelerini çıkarmadan hükümete teslim edildiler çünkü aileleri onlardan korkmaya başladı." Küçümsemesi daha keskin çünkü doğru.

"Onlardan korkuyormuş gibi davranıyorsun."

Elini sallayarak etrafımızdaki kahverengi ve mavi üniforma denizini işaret ediyor. "Burada sayıca biraz azım."

"Doğru." Yulaf lapamdan bir ısırık alıyorum ve irkiliyorum. Berbat bir şey.

"Beklediğin gibi değil miydi?" diye soruyor, kâsemi işaret ederek.

"Bu yetersiz bir ifade olurdu."

Çatalını bir kenara bırakıp ağzını siliyor. "Eğer yeterince uzun yaşarsan, buna asla alışamayacaksın." Ayağa kalkmaya başlar.

"Masana arkadaş aramak için oturmadım, Jakes." Gözlerimiz buluştu.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, tekrar masasının kenarına oturarak.

Otur.

Füzyon kılıcımı uyluğuma bağlı kınından çıkarıp aramızdaki masanın üzerine kaydırıyorum. "Bu hidrojen gücüne dönüştürülebilir mi?"

Önce silaha, sonra bana baktı. "Neden böyle bir şey yapmak istiyorsun ki? Füzyon hidrojenle çok daha güçlüdür."

"Yapılabilir mi diye soruyorum. Yapılabilir mi?"

Eli uzanıyor ve soğuk gümüş kabzaya dokunuyor. "Sanırım öyle. Emin olmak için bir tanesiyle oynamam gerek ama sanırım füzyonla çalışan bir hücreyi hidrojenle çalışan bir hücreyle değiştirebilir ve yine de aynı muhafaza içinde tutabilirsiniz."

"Değiştirmek istemiyorum. Değiştirmek için bir yol istiyorum. Bir fusionblade ve bir hydroblade tek bir ünite. İkisi arasında geçiş yapmanın bir yolu var mı? Bunu yapmana degecek. Bir iyiliği asla unutmam."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Karşılığında ne alacağım?" "Başlangıç olarak bunları." Kese kâğıdını ona doğru itiyorum.

İhtiyatla bakar, sonra yaklaştırır ve açar. Yüzü aydınlanır. "Bunları nasıl aldın?" diye sorar. "Burada dört tane var! Ben sadece küçük bir parça crella yedim."

"Beni dinlediğin için bunu bir ödeme olarak kabul et. Eğer bana yardım edemezseniz, sizden tek istediğim başka kimseye bir şey söylememeniz. Eğer bana yardım edebilirsiniz, birkaç gün içinde aktif göreve gidene kadar her öğün bu yemekhanede olacağım. Benim için bir şey hazırladığınızda ödemeyi konuşabiliriz."

Jakes çantayı kapatır ve küçük bir el çantasının içine sokar. "Bunu düşüneceğim." Ayrılacakmış gibi ayağa kalkar.

Bileğini kavıyorum ve hafifçe sıkıyorum. "Bunu hızlıca düşün. Fazla zamanım yok."

Jakes başını sallamaya başlarken sert bir el omzuna düşer ve onu tekrar koltuğuna oturmaya zorlar. "Ah, ne güzel bir resim." Burnu kalkık, kafası tıraşlı bir kılıç öğrencisi aramıza çömeldi. "Randevu gecesi falan mı yapıyorsunuz? Bu otomatik bir para karşılığı buluşma mı?" Arkamızda dört Tropos gülüyor. "Rastgele olmalı diyorum çünkü kimse *bu* adamla bilerek yatmaz." Kılıç'ın iri eli Jakes'in omzuna tekrar sertçe iniyor.

Kötü niyetli adam bana döndü ve dudak büktü. "Şuraya bakın! Aramızda ünlü biri var! Söyle bana Roselle" -kaşları düşünceli bir bakışla aşağıya indi- "tanıştığın her erkekle yatmayı mı planlıyorsun? Clifton Salloway ile aranızın çok iyi olduğunu duydum. Annen ne derdi?"

Uzanıp kel kafasının arkasını kavıyorum ve alnını masaya çarpıyorum. Kafası sekiyor ve kaplamada kanlı bir girinti bırakıyor. Yere kayıyor ve inliyor. Fusionblade'imi kaldırıyorum, ateşliyorum ve altın ışıltısını benimle yerdeki adamın maiyeti arasında sallıyorum. Temkinli bir şekilde geri çekiliyorlar. Jakes'in solgun, gergin yüzüne bakıyorum. "Artık gidebilirsin."

Ayağa fırlıyor, alnından boncuk boncuk ter damlıyor. Eşyalarını toplayarak masadan uzaklaştı ve yemek salonundan çıktı. Kılıcımı söndürüp kınıma geri sokuyorum, oturuyorum ve hiçbir şey olmamış gibi yemeğe devam ediyorum. İnleyen asker başını tutarken arkadaşları onu sürükleyerek götürüyor. Bana sabitlenmiş binlerce çift gözü fark etmemiş gibi yapıyorum. Yemeğimi bitiriyorum ve programımdaki bir sonraki randevuya yetişmek üzere salondan çıkıyorum.

Atlama eğitimi benim ilk dersim. Hafif bir savaş zırhı giyiyorum ve bir askeri gemiden fırlatılma hızını taklit eden bir simülatör modülünden dışarı itiliyorum. Simüle edilmiş araziye serbest düşüş için kolay kısmı. Hava beni iterken esnemeyi öğreniyorum ve kıyafetimdeki arazi dedektörü devreye girerek yerçekimine karşı koyan ve inişimi yavaşlatan bir güç yaratıyor. Sonra sanki parçalanıyormuşum gibi hissediyorum; gövdem geride tutulurken uzuvlarım düşmeye devam etmek istiyor. Eğitimci bağılıyor, "Sırt düz ve göğüs dışarı!" Yerçekimi regülatörü kapandığında yere çarpmadan önce başımı kaldırmam için bana bağırırken mevcut tüm kaslarımı kullanıyorum. Simüle edilmiş toprağa nefesimi kesecek kadar sert çarpıyorum.

Eğitim seansının sonunda zırhımı çıkarmaktan mutsuz değilim. Ağrıyan boynumu ovuyorum ve aceleyle bir sonraki dersime gidiyorum: silah eğitimi. Bir tüfeğin parçaları hakkında talimat alıyorum. Eğitimci yarım kulakla dinliyorum çünkü anlattığı her şeyi zaten biliyorum. Dikkatsizliğimi fark ediyor ve bana sesleniyor. "Sen oradaki. Buraya gel. Bu ders için fazla zeki olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, Patrön."

"Bu tüfeği yeniden birleştirmeni ve şuradaki hedefi vurmanı istiyorum." Cebinden bir saat çıkarır. "Başla."

Tüfeği on saniyeden kısa bir sürede yeniden monte ettim ve hedefi vurdum. Atış tam isabet. Dudaklarından beklenmedik bir gülümseme geçiyor ve gözleri neşeyle kısılıyor. Saatini çevirip ağzı O şeklinde olan diğer eğitime gösteriyor. Seansın geri kalanında, simüle ettikleri savaş alanında hareket eden her şeye ateş etmemi istiyorlar. Beni izlemek için bir kalabalık oluşuyor.

simüle edilmiş düşmanları tek atışta tek öldürme isabetiyle indirerek sınıf arkadaşlarımdan dikkatli ve kıskanç bakışlarını üzerime çektim.

Bir sonraki dersim fusionblade eğitimi. Bunu atlamak istiyorum. Zaten dışlanmış durumdayım, ileri düzey eğitimim beni diğer Tropo öğrencilerinden uzaklaştırıyor, ama bundan kaçınmanın bir yolu yok, bu yüzden eğitim odasına giriyorum ve eğitmeni beklerken geriniyorum.

Eğitmenin adı Chaplan. Kendisi Meso, benden iki rütbe üstte. Uzun boylu, güçlü, dolgun sakallı ve yeşil gözlü, kendisine "Kılıçların Efendisi" ya da kısaca "Efendi" dememizi tembihliyor. Bize becerilerinin ilk gösterimini yapıyor ve bir fusionblade'in nasıl kullanılacağı konusunda iyi bir anlayışa sahip olmasına rağmen, bana bu konuda ustalaşmış biri gibi gelmiyor.

Eşleşiyoruz ve yanıklar ve çürükler bırakabilen ancak uzuvları koparmayan modifiye eğitim kılıçları kullanıyoruz. Eşleştiğim ilk öğrenci neredeyse hiç eğitim almamıştı. Kendisinden daha fazla şey bilmemden memnun değil ve ilk molamızda eşlerimizi değiştirmek istiyor.

Sahte savaşlarda birkaç öğrenciyi yendim ve sonra Üstat Chaplan'ın asistanı Brody ile dövüşmem istendi. Brody'nin kafasını koparabileceğim açıkça belli olunca Üstat Chaplan dövüşü durdurdu. Usta devreye girerek asistanını rahatlattı. Eğitim füzyon kılıcımdan savaş kılıcıma geçmem gerektiğini söylüyor.

Alışlageldiği üzere önünde eğiliyor, doğruluyor ve önünde durup bir dizi hareket yapmasını izliyorum. Birkaç yıl önce kaydedilmiş bir sanal erişim eğitimi seansındaki hareketlerim olmasalardı etkilenirdim. *Benimle antrenman yaptığını bana bildirmeye mi çalışıyor, yoksa bunu kendi çalışması olarak mı göstermeye çalışıyor?*

Durum ne olursa olsun, öğrencilerden alkış alıyor. Birinin beni alaşağı etmesini bekliyorlar. Görünüşe göre, kimse her şeyi bilenlerden hoşlanmıyor. Birkaç saniye saygı göstermeyi düşündüm ama sonra gururum devreye girdi ve fikrimi değiştirdim. "Hazır mısın, öğrenci?" Üstat Chaplan hissedilir bir küçümsemeyle soruyor.

Çenem küçük bir onaylamayla eğiliyor. Kılıcımı iki elimle tutuyorum, kabzası sağ omzuma yakın. Etrafımda dönüyor, sanki kılıçla savaşmaktan çok güreşmeye meyilliymiş gibi sırtı eğik. Kıpırdamadan duruyorum. Bekliyorum. Bana arkadan saldırıyor. Kılıcının açısını kendi kılıcımla kolayca yakalayıp onu engelliyorum. Saldırıyor. Sol ayağımı kalçasına koyarak, vücudumu döndürerek ve sağ ayak bileğimi kılıcının etrafına sararak yan adım atıyorum.

Boğazını. Sonra tek yapmam gereken sırtımı kamburlaştırmak ve ağırlığımı geriye doğru vermek, bu da onu boğuyor ve kafasını boynundan koparmamam için sırt üstü düşmesine neden oluyor. Küçük bir ters taklayla ayaklarımın üzerine düşüyorum.

Şaşkın ve bitkin bir halde minderden kalkmaya çabalıyor. Etrafındaki sessiz kalabalığa bakıyor, yere serilmenin etkisiyle sarsılmış, ama yeteneğimi takdir etmek yerine gururu onu yeniyor. Beni tekrar takip etmeye başladı.

Keşke bunu kişisel algılamasaydı ama algıladı. Göz kapaklarını indiriyor ve ağzını büzüyor. Yan tarafına tekme atıyorum ve başımın üstünden inen kılıcını engelliyorum. Tekmem onu önümdeki pozisyona getiriyor ve fusionblade'imi vücudumda sağdan sola doğru savuruyorum. Vurmadan önce mümkün olan son saniyede, tutuşumu gevşetiyorum. Bıçağı vücudunda gezdirirken bıçak sönüyor. Herkes çılgık atıyor, onun parçalara ayrıldığını göreceklelerinden eminler. Bıçak vücudundan çıktıktan sonra tutuşum tekrar sıkılaşıyor, bu hareket o kadar hızlı ki kılıcımın tam içinden geçtiği yanılsamasını yaratıyor.

Bu bir salon numarası ve Dune burada olsaydı bunun için beni azarlardı ama kendimi hiç suçlu hissetmiyorum. Efendi Chaplan kılıcını bırakıyor ve yükselen panikle göğsüne dokunuyor. Anlayışla bana bakıyor. Ağzı artık öfkeyle kısılmıyor. Boyundan büyük işlere kalkıştığını fark edince korkuyla büzülüyor.

Arkamdan biri yavaşça ve yüksek sesle alkışlıyor. "Bravo! Brav-o!" Bu Ajan Crow. Bir grup siyah ceketli Sayım ajanı odanın etrafında dolanıp kapıların yanında pozisyon alıyor. Kılıcımı söndürüp kınına sokuyorum.

"İnsanları gülünç duruma düşürmekte ustasınız," diyor Ajan Crow. Yüzü benekli ve kızarmış olan eğitimciye dönüyor. "Merak etmeyin. Bir zamanlar ben de onu hafife almıştım. Bu, işlediğimiz için kendimize fazla yüklenemeyeceğimiz bir hata. İkimiz de bunu bir daha asla yapmayacağımıza dair birbirimize söz vermeliyiz."

Ajan Crow bana doğru yürüyor, siyah deri ceketi arkasından parlıyor. Eğitim tesisi sessizleşti. "Ajan, varlığınıza duyduğumuz onuru neye borçluyuz?" Chaplan soruyor.

"Nüfus sayımına yeni bir görev verildi. Bugün bize geldi." Ajan Crow odada sıralanan diğer Census ajanlarını işaret ediyor. Kalabalıktan hafif tedirginlik mırıltıları yükseliyor. "Bu Üssü yeni takma adlara geçirmekle görevlendirildim." Sayım ajanları sıralanmaya başladı

askerleri duvara yasladı ve el cihazlarıyla mevcut rumuzlarını taradı. "Lütfen bu taraftan buyurun Kılıçların Efendisi. Tüm sorularınız iş arkadaşlarım tarafından yanıtlanacak." Elini kaldırıyor ve başka bir Sayım ajanına doğru işaret ediyor. Ben de gitmeye çalışıyorum ama Ajan Crow yolumu kapatıyor.

"Benim zaten yeni bir lakabım var, Ajan Crow. Beni alıkoymanıza gerek yok. Sizi görevinizle baş başa bırakayım."

Sol elimi kaldırıyor, gümüş kılıç hologramının parıltısına hayranlıkla bakıyor. Kaşlarını çatıyor, başparmağı tenimde geziniyor. "Yara izini aldırmissın." Bakışı suçlayıcı, sanki onun sahiplik damgasını kaldırmışım gibi.

Parmaklarımı kavrayışından çekiyorum, sırtım kaskatı kesiliyor. "Sizin gibi bir avcı için bu sıkıcı bir iş olmalı, Ajan Crow."

Çelik dişlerinin parıltısını göstererek gülümsüyor. "Başta ben de öyle düşünmüştüm.

Bu tür bir çalışma duyuları köreltiyor ama ilginç olduğunu kanıtlıyor."

"Eminim insanların etini parçalamaktan zevk alacaksın." Tekrar uzaklaşmaya çalışıyorum ama üst kolumdan tutup beni durduruyor. Onu silkeleyip bir adım geri çekiliyorum.

"Ne keşfettiğimi bilmek istemiyor musun?" diye soruyor. "Ya da kimi keşfettiğimi mi demeliyim?" *Dune'u biliyor mu?* Kaşlarımı kaldırıyorum çünkü sesime konuşacak kadar güvenmiyorum. Yaklaşıyor, hale şeklindeki lakabına dokunuyor. Hologram Agnes Moon'un görüntüsüne dönüşüyor. "Görünüşe göre arkadaşının kendine ait birkaç sırrı varmış."

Ajan Crow takma adındaki menüye bakıyor ve başka bir seçenek seçiyor. Agnes'in profilinden, neredeyse tanınmayacak kadar dövülmüş bir görüntüsüne dönüşüyor. "Seni gözetimimden almaya gelen kadın bir sahtekârdı. Klonlanmış bir takma adı vardı." Dehşet verici postmortem görüntüyü gördüğümde boğazımın arkasındaki safra yükseliyor. Ajan Crow yaklaşıyor. "Bu arada sabunlar için teşekkür ederim. Onları bir havluya sardığınızda oldukça etkili bir sopaya dönüştüklerini biliyor muydunuz?"

Ürperdim. Onu kışkırtmış olabileceğim düşüncesi öylece bir kenara itebileceğim bir şey değil. "Onu sen öldürdün. O senden ya da benden daha üçüncü doğumlu değildi."

Dirseğimi tuttu. "Dikkatli ol Roselle. Bir Nüfus Sayımı ajanının dürüstlüğünü sorgulamanın sonuçları olur." Dişlerimi sıkıyorum, istediği kişiye zarar vermesini ve buna adalet demesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Saçlarımı okşuyor. "Benim en çok ilgimi çeken şey, bu Ay Kaderli Agnes'in seni savunuyor olması. Üçüncü doğmuş biri keşfedilebileceğini bile bile neden Nüfus Sayımı'na girsin ki?"

Dokunuşundan çekiniyorum. "Bunu yapması için ona talimat verildiğini tahmin ediyorum. Grisholm Wenn-Bowie sorgumda özellikle sizinle ilgilendi Ajan Crow. Size o sepeti gönderme fikrini eğlenceli buldu." *Dezenformasyon. Onu Hawthorne'dan uzaklaştır.*

"Birinci Komutan Erdemlerin Kaderi'nin dışında olan biten çok az şeyle ilgilenir, bu konuda size söz verebilirim. Onun üzerinde bir etki bırakmış olmalısınız."

"Onu uzun zamandır tanıyorum. Onda bir iz bıraktığım söylenebilir," diye cevap veriyorum. "Agnes onu birinin gönderdiğini mi söyledi?" Ne kadarını biliyor? Bu işin Hawthorne'a, Walther'a ya da Dune'a uzanmasına izin veremem. Dune'un Ajan Crow'un merhametine kaldığını düşünmek bana acı veriyor.

"Agnes'e bağlantılarını sormaya hiç fırsat bulamadım, bunun kötü bir davranış olduğunu biliyorum. Öfke beni genellikle bunaltmaz ama bunun tek suçlusu oydu. Beni her fırsatta kışkırttı. Senin serbest bırakılman için durmaksızın uğraşması kişisel bulduğum bir şeydi."

"Kişisel bir şey değildi. Sword'un avukatı olarak onun işiydi."

Beni görmezden geliyor. "Agnes Moon ile ilgili bu yeni bilgiler ışığında, onun üçüncü doğumu, sana bazı sorularım var Roselle. Bunları Census'taki bir sorgu hücresinin güvenli ortamında sorman daha uygun olur." Elini ağzıma doğru kaldırıyor. Başparmağı yanağımı okşuyor ve oradaki kabuğun üzerinden geçiyor. Hawthorne beni yerde güreştirdiği için hâlâ acıyor. "Kanını tatmak için bir şans istiyorum." Geri çekiliyorum.

Dört askeri polis bize yaklaşıyor. Her askerin sol kolunda siyah bir kalkan üzerinde altın bir kılıç amblemi taşıyan koyu mavi bir kol bandı var. "Roselle Sword," diye hitap ediyor baştaki askeri inzibat bana, "47257 sayılı kanunu ihlal ettiğiniz tespit edildi. Bizimle gelmen emredildi."

Bahsettiği kodu biliyorum. Birkaç saat önce ihlal ettim. Buna dağlama deniyor. Savaş ya da eğitim dışı durumlarda füzyon kılıcımı ateşlememe izin yok. Kelepçeler bileklerimi bağladığında direnmiyorum.

Ajan Crow askeri polise kaşlarını çatıyor. "Bu askerin üçüncü doğanlar hakkındaki bir soruşturmayla ilgili bilgi sahibi olduğundan şüphelenmek için nedenlerim var."

"Kuralları ihlal etti. Birkaç gece nezarethanede kalacak. Onu orada, gözaltı merkezinde ziyaret edebilir ve sorularınızı sorabilirsiniz. Onunla iletişime geçin."

Eğer onu görmek için ayarlamalar yapmak istiyorsanız komuta subayı."

Ajan Crow'un kaşları birbirine çarptı. "Tesisinizde sormam gereken türden soruları sormam mümkün değil. Bu gizli bir bilgidir." Onu görmezden geliyorlar. Askerlerin en genci tarafından silahım elimden alındı.

Yetkili kişi, çok şey görmüş birinin çizgili yüzüne sahip orta yaşlı bir adam. Ağzının etrafındaki kırışıklıklar derinleşiyor. "O zaman sanırım o çıkana kadar beklemeniz gerekecek," diyor. "Oh, ama alayı kırk sekiz saatten kısa bir süre içinde aktif hale geçecek." Sanki bu düşünce aklına yeni gelmiş gibi parmaklarını şıklattı. "Cevaplarınızı almak için onu savaş alanına kadar takip etmeniz gerekecek." Ajan Crow'a doğru eğilir. "Ama senin gibi adamlar düşmanlarının silahı varken ve karşılık verebilecekken savaşmazlar, değil mi?"

Ajan Crow ona buz gibi bir bakış atıyor. "Buna pişman olacaksın." Gözlerinin yanındaki koyu çizgiler bir araya toplanır.

"Birçok kararımdan pişmanlık duyacak kadar yaşadım, Census. Bu onlardan biri değil." "Komutanınız kim?" Ajan Crow soruyor.

"Komutan Aslanbek," diye cevap veriyor sıkılmış bir ses tonuyla.

Eminim bir sürü

İnsanlar gözünü korkutmak için ona bunu soruyor. "Vedalaşın. Birkaç ay sonra aktif görevden döndüğünde onu görebilirsin."

Ajan Crow'a gülümsemem zoraki, ondan korkmadığıma inandırmak için. Şu anda yapabildiğimin en iyisi bu. Öğle yemeğinden beri polislerin gelip beni tutuklamasını bekliyordum ama onları gördüğüme sevineceğimi bilmiyordum.

"Sakın rahatlama Roselle," diye mırıldanıyor Ajan Crow.

Askerler beni dışarı çıkarıp bir odun yığınının götürürken yanıt vermiyorum.

Bölüm 12

Gözaltı

Ağacın gövdesinden ikinci kattaki gözaltı merkezine kadar neredeyse tüm yolu kat ediyoruz. Öncü inzibat çelik kapılara bakıyor. Kalın bir kapı açılıyor. İçeride daha geniş bir alana açılan cam bölmeli küçük bir antre var. Cama doğru yürüyoruz. Arkasında yalnız bir gardiyan bekliyor.

"Gözaltı için bir kişi. Tutuklu sessizdi," diyor baş inzibat camın arkasında görevli kadın gardiyana. "Değerlendirilecek ek bir suçlama yok, Tula." Jenerik fusionblade'imi elinde tutan muhafız, silahı bir floemin içine bırakıyor. Hava gücüyle çalışan boru hattı onu süpürüyor.

Tula, "Onu bize doğru tarayın," diye cevap veriyor.

Baş polis beni duvardaki panele götürdü. Kelepçelerim çıkarıldı ve ismim tarandı. Bu odayı tesisin geri kalanından ayıran camın bir parçası zemine iniyor. Baş inzibat "Geçin" diye emrediyor. İtaat ediyorum ve tüm vücudumu tarayan bir lazerin içinden geçiyorum. Diğer tarafta, tüm vücut görüntümü yansıtan cama bakıyorum. Tüm hayati organlarımı ve elimin içindeki moniker çipini görebiliyorum. Camdaki eksik parça yerden yükseliyor ve kapanıyor.

"Ellerini uzat," diye emretti Tula. Dediğini yapıyorum ve bileklerimi önümde kelepçeliyor. Birkaç adım atıp başka bir gardiyanın yanına gidiyoruz. "685 numaralı hücre için bir kişi." Beni bırakıyor ve görev yerine dönüyor.

Saçları seyrelmiş yaşlı bir gardiyanın gözetimine verildim. Beni götürüyor ve birkaç koridordan geçirerek tek tek hücrelerden oluşan bir koridora götürüyor. Birini açıyor ve girmemi işaret ediyor. Ben de girdim. Bana kırk beş saatlik hapis cezamı resmen okudu. Memur kelepçelerimi çıkarıyor ve hücre kapısını arkasından kapatarak gidiyor. Beş katlı bir ranzanın en alt ranzasına yorgun bir şekilde uzandım ve gözlerimi kapattım.

Ajan Crow'dan üçüncü kez kaçmamı sağlayan talihime şükrederek ellerimi kaldırdım.

"Markalama, tutuklanmak için çok saçma bir şey," diyor hafif kadınsı bir ses benimkinin üstündeki ranzadan. Yalnız olduğumu sanıyordum. Başını iki palet yukarıdaki ranzasının kenarından uzattı ve bana baktı. "Kalın kafalı falan mısın sen? Neden herkesin önünde birkaç dinsizi kılıçla tehdit ediyorsun? Demek istediğini anlatmak için daha iyi yollar bulabilirim."

"Açık sözlü olmak benim işime geliyor," diye cevap veriyorum.

Homurdanıyor. "Burada doğrudan konuşmak en iyi strateji değil." Siyah saçları yüzünün etrafına dökülüyor. Kaşlarının her birinin üzerinde bir sıra yıldız dövmesi var. "Aziz Sismode Kılıcı' demenizden daha hızlı bir şekilde sizi soğutucuya attırır. Şuna bakar mısın? Az önce adını söyledim ve bunu kastetmemiştim bile. Bu sadece burada kullandığımız bir deyim."

"Aptalca bir söz," diye mırıldandım.

"Evet, belki de öyledir ama söylediklerimde haksız değilim. Tehdit etmek, yavaş zekâlılar için bir tehdittir. Asla tehdit etme. Söz ver -özel olarak- ve bunu kelimelerden daha fazlasıyla destekle."

"Özür dilerim, isminizi duyamadım."

"Flannigan, ama arkadaşlarım bana Flan der."

"Ne için buradasın Flannigan?" diye sordum.

"Ah, şu ve bu, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Hayır, ben oldukça yavaş anlarım, bu yüzden bana açıklamanız gerekecek." "Ben bir şeyler alırım. İnsanların ihtiyacı olan şeyleri. Yararlı şeyler."

"Sen hırsız mısın?"

"Ben bir korsanım," diye karşılık veriyor. Elini ranzanın üzerinden sarkıtarak Taş Kader lakabını gösteriyor.

"Kaşlarının üstündeki yıldızlar ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Geceye aşık oldum." Kaşlarının doruklarından, dağların üzerinde yükselen yıldızlar gibi yükseliyorlarmış gibi görünüyorlar. "Sana bir iş teklifim var."

"Bir ne?"

"Yardımaınıza ihtiyacım var. Karşılığında, iyiliğinin karşılığını verebileceğim zamana kadar sana borçlu olacağım."

"Başarısız bir korsanın hizmetlerine neden ihtiyacım olsun ki?"

"Yaptığım işte çok iyiyim." Hakaretime karşı gözlerini kısıyor.

Onunla bu konuşmayı yaptığıma inanamıyorum. "Madem bu kadar örnek bir korsansın, neden bir hücreye kapatıldın?"

"Yakalanmak istedim." Burnunu çekiyor ve siyah boyalı tırnaklarına bakıyor.

Şaka yapıyor olmalı diye düşünüyorum ama yüz ifadesi değişmiyor. "Neden yakalanmak isteyesin ki?"

Tünediği yerden iniyor ve ranzamın yanında durup yanıma geçmemi bekliyor. İstemeye istemeye duvara yanaşıyorum ve o da yanıma uzanıyor, siyah saçları benimkileri örtüyor. "Kilit altında kalmak istedim çünkü bu bana kaçmak için bir strateji bulmam için zaman kazandıracak," diye fısıldıyor.

Bu varoluştan kaçma düşüncesi cazip geliyor. Nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok ama Ajan Crow'un ulaşabileceği her yer buradan daha iyi görünüyor. "Gözaltından kaçmak neden senin hava kışlandan daha kolay olsun ki?"

"Değil ama saklanacak bir yere ihtiyacım vardı." "Kimden?"

"Siyah önlüklü canavarlar."

"Nüfus sayımından mı saklanıyorsun? Burada mı?" Hücremizi işaret ediyorum.

"Bu doğru," diye fısıldıyor. "Takma adları değiştiriyorlar. Benimki klonlanmış - onu çıkardıklarında anlayabilecekler. Yakalanmadan bu Üsten çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. Şu anda Trityum 101 takma adları üzerinde çalışıyorlar çünkü yakında Alacakaranlık Ormanı'na ve oradan da cepheye gitmemiz planlanıyor. Bunu yapana kadar onlardan uzak durmalıyım."

Şok oldum. "Benim hava kışlamda mısın?"

"Evet. Deri ceketini senin için dolabına koyan bendim. Daha önce deriyi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Bu kaçak mal, dikkatini çekerim, eğer seni bununla yakalarlarsa, yine burada hapis yatarsın. Sen de benim gibi Siyah Bölüm'desin ama ben Kılıçlara yardım eden tüm Taşları koydukları alt güvertedeyim."

Kaşlarım şaşkınlıkla aşağıya indi. "Deri ceketimi dolabımda görmedim."

"Oh, onu senin için sakladım. Orada, senin için yarattığım sahte dipte. Bu arada, rica ederim."

"Teşekkür ederim."

"Eğer ilgileniyorsanız sizin için bir alıcı bulabilirim. Benim aracılığımle giderseniz, bunun için epeyce değer elde edebilirsiniz."

"Üçüncü doğuştan mısın?" Önseziyle sordum.

Ellerini sıkıyor, bu onda gördüğüm ilk korku belirtisi. "Hayır.

Ben ikinci doğanım. Sadece Taşların Kaderi'nden gelmiyorum." "Sen Yıldızlar'dansın."

"Evet." Dövmelerini işaret ediyor. "Bu güzellikleri korsan olmadan önce yaptırdım."

"Neden takma adını değiştirdin?"

"Taş Kaderlerin pek fazla avantajı yoktur. Hırsınız varsa muhtemelen içine doğmak için en kötü kaderdir, ama görünmez olmak istiyorsanız en iyi kaderdir. Turuncu üniformalarımızla bile kimse bizi görmez. Fark edilmiyoruz. Görünmez olmak benim mesleğimdeki biri için bir avantaj."

"Yakalanırsan ne olacak?"

Yüzü soluyor ve gözlerini benden kaçırıyor. "Benim iyi bir üçüncü doğan olduğumu düşünebilirler, ama ikinci doğan olduğuma inansalar bile, klonlanmış takma adımı nasıl aldığımı bilmek isteyecekler ve bunu onlara söyleyemem. Eğer söylersem, insanlar ölecek. O yüzden konuşana ya da beni öldürene kadar işkence edecekler. Her iki durumda da, bunun için yaşamaya değmez. Bende bu var." Küçük beyaz bir kapsül tutuyor. "Siyanür. Bu daha iyi bir ölüm."

Alnımı ovuyorum. Günün stresi baş ağrısına neden oldu. "Dinle, nüfus sayımından kaçınmana yardım edeceğim. Lütfen bundan kurtul."

"Sana geri ödeyeceğime söz veriyorum."

"Ödemek zorunda değilsin."

"Neden bana yardım ediyorsun ve karşılığında bir ödeme beklemiyorsun?" Beni inceliyor.

Çenemi indiriyorum, ela gözleriyle buluşamıyorum. "Census'un bana yardım etmeye çalışan birini -Ay Kaderi savunucusunu- yakalamasından ben sorumluyum. Crow adında bir ajan onu öldürdü. Bir bakıma borçluyum."

"O zaman bana gerçekten yardım edeceksin." Bastırılmış bir iç çekiş çıkarır. "Sana yardım edeceğim. Planın nedir?"

Otuz iki saatten biraz daha fazla bir süre sonra, gece yarısı civarında, hasta numarası yaparak yatağında kıvranıyor ve Flannigan'ın nöbetçi milletvekilinin dikkatini çekmeye çalışmasını izliyorum. Bir sürü kapı çalmak, zıplamak ve

ve el sallıyor ama sonunda bir gardiyanın hücreye gelmesini sağlıyor.

"Hey, hasta mısın?" diye soruyor bekçi, tek kelimesine bile inanmıyormuş gibi bıyıklarını burarak.

İnledim. "İyi olacağım," diye cevap veriyorum, elimi karnıma götürüp cenin pozisyonunda ranzama uzanıyorum. "Mide sorunları. Yulaf lapası yedim."

Hiç de anlayışsız değil ve benim için bir Atom-Fated doktoru çağırıyor. Doktor birkaç antiasit veriyor ve su içmemi söylüyor. Gardiyan ayrılmadan önce Flannigan elini onun koluna koyuyor ve teşekkür ediyor. Gardiyan doktoru dışarı çıkarıyor ve hücre kapısını arkalarından kapatıyor.

O gittiğinde oturuyorum, kireçli antiasitlerin tadını yok etmek için su içiyorum. "Aldın mı?" diye sordum.

"Evet." Ranzada yanıma oturuyor ve bana kahverengi bir dağ silsilesi sembolünden gümüş kılıç şeklinde bir sembole dönüşen lakabını gösteriyor.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum.

"Bu benim işlemcim. Ona taklitçi diyorlar. Bana bir servete mal oldu ve yarına kadar tamamen değersiz olacak. Yeni takma adlar teknolojiye sızma yeteneğini geri püskürtüyor. Birisi yeni takma isimli işlemcileri yenmenin bir yolunu bulana kadar başım ciddi belada."

"Eski takma adın hala duruyor mu?"

"Biliyorum ama burada değil. Yıldızlar'da. Kaderimi değiştirdiğimde üzerimde bulunmasına izin veremezdim."

Elini kaldırıyorum ve kılıç hologramına hayranlıkla bakıyorum. "Çok yere gittin mi?" diye soruyorum.

"Her yerde bulundum. Kendime ait olmayan binlerce hayat yaşadım." Ayağa kalkıp parmağını bana doğru uzatırken yirmi yaşından fazla göstermiyor. "Ve şimdi, ne zaman hazır olursan, seninle paylaşacak bir şeyim daha olacak. Beni takip et, bir süreliğine Holcomb Sword olacağız." Kıkırdıyor, sanki bu bir oyunmuş gibi, ama bu ölümcül bir oyun ve ben bunu oynamaya hazır olduğum gerçeğine daha yeni uyanıyorum.

Koridor temizlendiğinde, Flannigan geçitte klonlanmış takma adını tarıyor. Korunan koridorları atlatarak gözaltı merkezinin sıkı korunan dış kapısına ulaşıyoruz ve Flannigan beni temizlik ekipmanlarıyla dolu bir odaya çekiyor. Arka duvardaki ızgaralı bir havalandırma deliğini açıyor. "Beni takip et," diye fısıldıyor ve havalandırmanın içinde kayboluyor. Yanına tırmanıyorum, o da ızgarayı tekrar yerine çekiyor. Sürünerek bir

metal şaft başka bir ızgaraya açılıyor. Bu da loş beton bir tünele açılıyor.

Bu tünel boş ve rutubetlidir, Ağacın gövdesi boyunca su, yakıt ve atık taşıyan diri odun borularıyla kaplıdır. Ayrıca veri hatlarıyla dolu şeffaf tüpler de var. Flannigan doğrudan bunlardan birine bakıyor ve holografik bir tarayıcının bulunduğu küçük bir erişim paneline gelene kadar tünel boyunca onu takip ediyor. "İşte orada," diyor ellerini birbirine sürterek.

"Ne oldu?" diye sordum. Kalbim küt küt atıyor. Her an yakalanabileceğimizden korkuyorum. Flannigan endişemi paylaşmıyor gibi görünüyor ve Holcomb'un takma adını başka bir tarayıcının altına yerleştiriyor. "Ne yapıyorsun?"

"Gözaltı merkezinin mahkum listesine giriyorum ve bütün gece bizim hücremizdeymişsin gibi görünmeni sağlıyorum. Sabah beşte salıverilmen için program yapıyorum. Öte yandan ben orada hiç bulunmadım bile. Aramızda hiçbir bağlantı olmayacak. Hücreye geri dönmek zorunda kalmayacaksın. Eylem günlüğünü sorunsuz bir şekilde kapatacağım."

"Bunu yapabilir misin? Kendini gözaltı merkezi kayıtlarından çıkarabilir misin?"

"Her şeyi yapabilirim," diyor. Sırtışı kabadayılıkla dolu. "Bakın, az önce kendimi bu Üs'ten sildim."

"Yakalanırsak ne olur?"

"Yapmayacağız." Bana göz kırpmıyor. "Bu, Purity sokaklarında altın bir haleyle gezinmek gibi," diye fısıldıyor.

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ben bir Yıldız'ım, hatırladın mı? Aristokrasinin rahatlığı ve konforu için bu tür bir teknoloji yaratmak üzere doğdum. Sıkıldım ve bunun yerine dünyayı görmeye karar verdim." İşaret parmağıyla holografik ekranları karıştırıyor.

"Gidecek o kadar yer varken, buraya gelmene şaşırdım." Flannigan'da doğru olmayan bir şeyler var. Sadece özgür bir ruh gibi görünmeye çalışsa da, bana anlattıklarına pek uymayan bir yoğunluk ve dürtü var.

"Yanlış bir yola saptım." Omuz silkiyor. "İnanın bana, buradan olabildiğince çabuk çıkmak istiyorum." Buna inanabilirim. Holografik ekranı kapatıyor. "İşte," diyor muzaffer bir edayla. "Artık resmen özgür kadınlarız." Benimle kollarını birleştiriyor. "Hadi, sana dünyamı göstereyim. Ama önce!" Elimi tutuyor ve botunu yukarı kaldırıyor. Topuk kısmını yana kaydırarak küçük bir bölme açtı. İçinden iki parça ince kumaş çıkardı.

metal, iki inç'e dört inç. Topuğunu kaydırarak kapatıyor ve diğer botunun topuğundan bir çift parmaksız eldiven çıkarıyor. İkisi de solak eldiveni.

"Bu," diyor metal parçalarından birini tutarak, "kurşun." Eldivenlerden birinin parmağı ile başparmağı arasında küçük bir yuva açıyor ve metali içine kaydırıyor. Eldiveni bana uzatıyor. "Bunu giy."

Siyah eldiveni elime geçiriyorum. Kurşun takma adımı örtüyor.

"Takma adınız takip edilebilir. Şu anda sinyaliniz gözaltı merkezinden geliyor. Oradan uzaklaştığınızda, takma adınız sinyali engelleyerek görünmez hale gelmediği sürece bir iz bırakırsınız. Bu eldivenle, bir iğnenin yanından geçebilirsiniz ve orada olduğunuzu asla bilmez. Size meydan okumaz. Sizi milletvekillerine rapor etmeyecektir. Kör olacaktır. Stinger dronları, takma adınızla etkileşime giren yüksek frekanslı pingler gönderir. Kaynak kapalı olduğu için geri bildirim alamazlar." Kendi eldivenini giyiyor. "Şimdi, bakalım ne tür bir yaramazlık bulabileceğiz."

Yola çıktık. Yalnızca Yıldızlar, Atomlar ve Ağaç Üssü'nün altyapısını koruyan birkaç Kılıç tarafından kullanılan iç kalp ağaçlarının yerini tespit ediyor. Yukarı çıkana doğru yöneliyorum ama kolumu tutuyor. "Yukarı çıkamayız," diyor. "Nüfus Sayımı ajanlarının çoğu yukarıda, takma adları değiştiriyor. Biz aşağı ineceğiz."

Bir kat aşağıda, bir çamaşırhaneye geliyoruz. Taş işçiler gecenin bu saatinde bile yatak takımlarını ve üniformaları yıkamakla meşguller. Büyük endüstriyel makinelerin arkasına gizlenerek onları atlatıyoruz. Makinelerin gürültüsü ve uğultusu sesimizi bastırıyor. Ayrı bir koridora geldiğimizde, siyah deri paltoların bulunduğu büyük rafların arkasına gizleniyoruz.

"İşte." Flannigan raftan uzun siyah bir palto aldı ve bana doğru tuttu. Bir nüfus sayımı ajanının beyaz üniforma gömleği ve siyah pantolonuyla birlikte bana uzatıyor.

"Bu ne için?" Küçük bedenine uygun bir palto seçerken soruyorum.

"Fusionblade'ini geri almak istemiyor musun?" diye soruyor beyaz Census gömleğini giyerken. Bana bakıyor, meydan okuyor.

"Füzyon kılıcımı nereden biliyorsun?"

"Hizmet ettiğim askerler hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmeye öncelik veriyorum."

"Hayır," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak. "Yanlış bir şeyler var. Benim hakkımda çok fazla şey biliyorsun. Beni bir hapishaneye koyacaklarını biliyor muydun?"

Gözaltı mı?"

"Elini salladığın andan seni yakaladıkları ana kadar üç saatten fazla zaman geçti. Bu süre içinde Census sana bir hamle yaptı. Noktaları birleştirebilirsiniz."

"Beni sen mi aldın?"

"Tabii ki ettim. Kimse seni ihbar etmedi; Sword'un ikinci doğanlar için kuralı birbirlerini asla ispiyonlamamaktır, yoksa dönecek olarak damgalanırsın ve dönecekler kötü bir şekilde ölür. Bir şeyler yapmalıydım yoksa Ajan Crow seni öldürecekti." Siyah pantolonunu giyiyor.

"Kimsin sen?" Kımıldamadan soruyorum.

"Ben bir dostum. Şimdi kılıcını geri almak istiyor musun, istemiyor musun? Bu eline geçecek tek şans. Nüfus Sayımı ajanları Trityum 101 takma adlarını değiştirmekle meşguller, bu da sığınağı korumak için geride sadece birkaç kişi kaldığı anlamına geliyor." Kıyafetini, saçlarını gizleyen ve yüzünü gölgeleyen siyah deri düz bir keple tamamlıyor. Bir Nüfus Sayımı ajanının üniforması değil ama fark edilmeyebilir.

"Onu nasıl bulabiliriz ki? Tüm bu Üssün altında bir tünel ağı var."

"Şemalar bende," diye yanıtlıyor. Paltoların arasına saklanmış bir çanta bulur ve içine uzanarak bir bilek telsizi çıkarır. "Yeraltına inene kadar iletişim cihazını açamam, yoksa fark edilir." Gücü kesilmiş bilekliği takar.

"Bu delilik."

"Değer verdiğiniz her şeyi bir günde elinizden almalarından daha çılgınca bir şey olamaz. Bunun ışığında, bunun çok akıllı başında bir karar olduğunu düşünüyorum."

Çantasını yanına alıp, kayışını omzuna atarak iç ormana doğru yürüyor. Ben de onu takip ediyorum ve birlikte yer seviyesine doğru iniyoruz. Flannigan gülümsemesini engellemek için kendini zor tutuyor. "Gelebilmene sevindim," diyor. Saçlarımı düz kasketin içine sokuyorum ve kısa deri faturayı yüzümü gölgeleyecek şekilde aşağıya çekiyorum.

Zemin kata ulaştığımızda, hizmet koridorlarından geçip bir depo alanına çıkıyoruz. Geçmek çok basit. Sanki oranın sahibiymişiz gibi hareket ediyoruz. Stingerlar çevrede devriye geziyor ama bizi görmüyorlar.

Census'un çelik sığınak kapılarına yaklaşıyoruz. Kapıların her iki yanında havada asılı duran devasa eşek arılarına benzeyen iki iğne daha titreşiyor. Buz gibi korku omurgamı diken diken ediyor. Safrayı yutuyorum. Kapının tarayıcısının yanında duruyoruz. Tarayıcı

Otomatik nöbetçilerin uğultusu daha da artıyor. Her dürtü bana dönüp kaçmamı söylüyor. Bunun yerine, bir iğneyle korsan gemisi arasında kıpırdamadan duruyorum.

Flannigan çantadan küçük bir kutu çıkarır. İçinde kurşun kılıflara tek tek yerleştirilmiş bir dizi takma ad çipi var. Birini seçiyor ve kurşun kılıfı ve kutuyu çantaya geri koymadan önce kılıfından çıkarıyor. Takma adın hologramı su rengi ışıkla parlıyor ve Flannigan'ın avucunda yükselen bir su dalgasını andırıyor.

Bu ilk doğanın Deniz Kaderi lakabı.

Bir an paniğe kapılıyorum, avucundaki fokurdayan isimden gelen pingleri okuduklarında iğnelerin bize saldıracağını düşünüyorum. İkisi de hareket etmiyor. Kimliğin bu bölgede bulunma yetkisi olmalı. Flannigan altındaki parlak, yuvarlanan dalgayı gösterdiğinde tarayıcı aydınlanıyor.

Sığınak kapıları açılıyor.

Flannigan sığınağa giriyor. Ben de arkasından. Kapılar kayarak kapanıyor. Önümüzdeki dar koridorda asansörleri koruyan iki silahlı asker duruyor. Adamlar zırhla korunuyor ama siperlikleri açık. Biz ona doğru ilerlerken küçük askerin yüzünde çarpık bir gülümseme oluşuyor. Cilveli sesi önümdeki Flannigan'a yöneliyor. "Peki sen kimsin-"

Flannigan göz açıp kapayıncaya kadar çantasından bir Census sakinleştirici silah çıkarır. Konuşan askere doğrultarak onu yanağından vurur. Şaşıran asker yavaş tepki verir. Silahını kaldırmaz. Onun yerine elini etine saplanmış gümüş darta doğru kaldırıyor. Flannigan dönüyor. İkinci muhafız duvara dayalı bir tüfeğe uzanır. Flannigan'ın silahından çıkan ok bu askerin şakağının altına isabet eder. İki kılıç da hemen yere düşmez ama ikisi de sendeleyerek sersemeler. Flannigan iki ok daha atar ve her iki adamı da çenelerinin hemen üstünden vurur. Gözler yukarı doğru yuvarlanır. Önce küçük olan düşer, hemen arkasından da ortağı.

Flannigan sakinleştirici silahı çantaya geri sokarken, "Bana yardım edin," diye fısıldıyor. O kollarını tutarken ben de gardiyanın ayaklarından birini tutuyorum. Onu karanlık bir odaya, gözden uzak bir yere çekmek için mücadele ediyoruz. Bir sonrakini hareket ettirmek daha zor ama başarıyoruz.

Flannigan aceleyle asansörlere gidiyor. Onu takip ediyorum. Çalıntı kimliğini kullanarak bir asansör çağırıyor. Birinin kapıları kayarak açıldı. İçeri giriyoruz.

"Bu taklitçi bir lakap mı?" Asansör inmeye başlarken soruyorum.

"Evet, ilk doğan profili Alacakaranlık Ormanı Üssü'nde görevli bir Nüfus Sayımı ajanına ait, ancak bu Üssün Nüfus Sayımı'na da erişimi var."

O

taklitçiyi eldiveninin yan tarafındaki yuvaya, derisine yerleştirilmiş takma adı örten kurşunun *üstüne* yerleştirir. Nüfus Sayımı ajanının çarpan dalgası eldivenin içinden loş bir şekilde parlıyor. "Açılması en zor kapılar için bunlardan birkaçını el altında tutuyorum. Birkaç gün içinde bir önemi kalmayacak. Hepsi işe yaramaz olacak." Bilek telsizini açarak Census'un yeraltı sığınağının şemasını çıkardı. "Etrafta dolaşmanın anahtarı güven yansıtmaktır. Kimsenin gözlerinin içine bakmamaya çalışın ama onlardan kaçmayın da."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Ayrıcalıklı can sıkıntısı aristokraside, özellikle de Erdemler'de işe yarar. Nüfus sayımı ajanları farklıdır. Bir avcı gibi davranmak zorundasınız. Hiçbir şeyden korkmazsınız. Sen avcısın. Avla."

Flannigan asansörü Üssün en alçak noktasına yakın bir katta durduruyor. Kapılar açıldığında üzerimize soğuk hava doluyor. Siyah deri paltolar şimdi bir anlam ifade ediyor.

Erin daha önce söyledikleri doğruymuş. Buraya son gelişimden farklı olarak, koridorları koruyan çok az Sayım ajanı var. Bu kattaki asansörün yanında durması gerekenler görev yerinde yoklar. Kontrol noktasından hiçbir engelle karşılaşmadan geçiyoruz. Koridorlarda karşılaştığımız az sayıdaki ajan bir amaç uğruna hareket ediyor ve bize neredeyse hiç bakmıyor. İçlerine asla sızılamayacağına dair kibirli inançları neredeyse komik. Bu kadar korkmasaydım gülerdim.

Bilek iletişim cihazını takip ederek bir mil uzunluğundaki koridorlarda aceleyle ilerliyoruz. Flannigan bana "Aspen Gölü'nün altındayız," diye bilgi veriyor. Bir çift sıradan metal kapının önünde aniden duruyor. "Buradalar."

Çantasından başka bir klonlanmış takma isim çıkarıyor ve kapıları açıyor. Tarayıcının erişim panelinde görüntülenen Grisholm Wenn-Bowie'nin holografik görüntüsünü tanıyorum. "Grisholm'un klonlanmış takma adını nasıl aldın?"

"Ona ulaşmak kolaydı. Güzel kadınların dokunuşlarından hoşlanıyor."

İçeri giriyoruz. Flannigan kapıları arkamızdan kapatıyor ve çantasını odanın ortasındaki granit masanın üzerine bırakıyor. Duvarları kaplayan zarif dolapların kapaklarını parlak çelik hasır kaplıyor. Paha biçilmez eşyalar -mücevherler, sanat eserleri, prototip silahlar- ağın arkasında parılıyor. Uzak duvarda bir kasa duruyor.

"Buraya füzyon kılıcımı almaya geldiğimizi söylemiştin," diye mırıldanıyorum uyuşukça.

Flannigan çantasını karıştırır ve cebine koyduğu küçük bir cihaz çıkarır. Tekrar uzanır ve bir fusionmag çıkarır. Silahtan çıkan mermiler bir hedefe isabet ettiğinde parçalanıyor ve sönüyor, hedefi dışarı çıkmadan ve daha fazla hasar vermeden öldürüyor. Fusionmag'i bir fişekle dolduruyor ve silahı bana uzatıyor. "Yalan söyledim. Bu bir füzyon bıçağından çok daha önemli. Kapıyı koru."

Kasaya gider ve açmak için Grisholm'un takma adının kopyasını kullanır. İçeride sıra sıra yeni takma ad çipleri, çipleri yerleştirmek için kullanılan moncalate aletleri ve bunları kimliklerle programlamak için kullanılan işlemci kutuları vardır. "Yeni takma adlar alabilmek için Nüfus Sayımı'na girmeme yardım edecek birine ihtiyacım vardı. Sen benim en iyi seçeneğimdin."

Kasadan ustalıkla bir işlemci kutusu ve bir moncalate aleti seçiyor ve çantasına koyuyor. Bir cihaz daha çıkarıp cebine atıyor, ardından çanta dolana kadar kasadan sıra sıra yeni takma ad çipleri alıyor. Kasada kalan takma adlar için hayıflanarak iç çeker ve cebinden çıkardığı cihazı onların yanına koyar.

"Bu bir yangın çıkarıcı, Roselle. Beş dakika içinde patlayacak ve yeni takma adları çalmak yerine havaya uçurmuşuz gibi görünecek. Bu şekilde onları aramaya gelmeyecekler. Hazır mısın?" diye soruyor cihazı kurarken.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" Fısıldıyorum.

"Bunu sana yapmıyorum. Senin için yapıyorum." Çantayı emniyete alır, kapıya doğru ilerler ve bir aralık açar. Koridorda kimsenin olmadığını görünce dışarı çıktı. Çıktığı anda silah sesleri duydum. Gövdeme, göğsüme ve yüzüme kan sıçradı. Flannigan kapıya çarpıp yere düştü.

İçgüdüsel olarak, fusionmag'i kaldırarak onun üzerinden geçiyorum. Koridorun aşağısından dört ajan yaklaşıyor. Her ajanı kafasından vurarak dört el ateş ediyorum. Kurşunlar patlıyor, kemik parçaları ve beyin parçaları duvarlara yayılıyor. Dönüyorum. Koridorun diğer tarafı boş.

Flannigan hırıltılı bir şekilde nefes alıyor, titreyen eli karnındaki deliği kapatıyor. "Bunları dolabına götür," diyor hırıltılı bir sesle. "Bu çanta sahte tabana sığacak. Rafta bir kaynak aleti bulacaksın. Dolabın altını kapat." Ağzından kan damlıyor. "Ona neredeyse kusursuz olduğunu söyle. Beni özlemesini söyle. Her gün."

"Kime söyleyeceksin?" Talep ediyorum, kalbim çılgınca çarpıyor.

Gülümsüyor. "Sana beni soracak olan adam." Cebine uzanır ve siyanür kapsülünü çıkarır, ağzına yerleştirir ve

Bana bakan tek şey onun cansız bakışları olana kadar sarsılıyor.

Şaşkınlıkla birkaç adım attım ama sonra geri dönüp düşürdüğü çantayı aldım. Uzun askıyı omzuma geçirip eldiveninin içine uzanıyorum ve Nüfus Sayımı ajanının taklit takma adını buluyorum. Çarpan su dalgasını kendi takma ismimi örten kurşunun üzerindeki yuvaya yerleştiriyorum. Flannigan'ın bilek iletişim cihazı hâlâ çalışıyor. Ondan alıp bileğime takıyorum. Sonra koşuyorum.

Bir sonraki koridora ulaştığımda yavaşlıyorum ve köşeden bakıyorum. Üç ajan bana doğru koşuyor. Köşeden bir adım atıyorum ve birini kafasına bir fusionmag ile vurarak yere seriyorum. Sonraki iki atışım, ajanlar silahlarını kaldıramadan hedeflerini buluyor. Cesetlerin yanından koşarak geçip başka bir köşeyi dönüyorum, labirent gibi görünen geçitlerin sonu yok. Kaybolmamak için bileğimdeki haritaya bakarak koşmaya devam ediyorum.

Aniden yer sarsılır. Yangın çıkaran cihazın gürültüsü tünelin duvarlarına çarparak yayılır. Ses azalırken, yeni bir ses -akan suyun sesi- onun yerini alır. Zemin sallanmaya devam ediyor. Neyin geldiğini görmek için beklemiyorum.

Arkamdan biri "Dur!" diye bağıyor. Durup omzumun üzerinden bakıyorum. Uzun boylu bir erkek ajan koridorların birleştiği yerde duruyor. Silahını kaldırıyor ama ateş edemeden Aspen Gölü'nün suyundan bir duvar ona çarpıyor ve diğer koridora doğru sürüklenerek yok oluyor. Tekrar koşuyorum. Arkamdaki ses sağır edici. Önümde asansör beliriyor. Sadece bir nüfus memuru koruyor. Yukarı bakıyor ve geldiğimi görüyor. Arkamda, gürleyen bir su nehri çarpıyor ve çalkalanıyor.

Ajan geri çekilir ve asansörün çağrı kutusundaki takma adını tarar. Kapılar açılır. Arabaya geri döndü. Fusionmag'imi kaldırıyorum, koşarken ona doğrultuyorum ve boynundan vuruyorum. Kurşun patlıyor ve içinden kıvılcımlar çıkıyor. Atardamardan akan kan asansörün duvarına sıçrıyor. Boğazını tutuyor ve yere doğru kayıyor.

Asansörün eşiğinden atlayarak geçiyorum, kapılar arkamdan kapanırken tam zamanında yetişiyorum. Su kapılara çarparak onları tekrar birbirinden ayırıyor. Arabayı dolduran gelgit dalgası beni sıırıslam ediyor. Öksürerek ve nefes nefese, yüzümü tavana doğru eğerek suya basmaya çalışıyorum ama dalga beni boğamadan araba yukarı kalkıyor ve yolundan çıkıyor. Göl suyu açık kapılardan hızla akıyor ve şafttan aşağı düşüyor. Nihayet kapılar kayarak kapanıyor.

Korkuluklara tutunup hıçkırıklara boğuluyorum. Titreyen dizlerim altıma çökmekle tehdit ediyor. Kattaki nüfus sayımı görevlisinin ölü bakışları dayanabileceğimden daha fazla. Ne olduğunu anlayamadan asansör duruyor. Kapılar açıldı. Gözyaşlarımı zor tutuyorum ve dönüyorum, fusionmag'imi kaldırıp önümdeki boş koridora doğrultuyorum. Hiçbir şey hareket etmiyor.

Bu aynı sığınak mı?

Durup dinliyorum. Ayağım ileri doğru kayıyor ve asansörden çekingen bir adım atıyorum. Botlarımın içindeki su vıcık vıcık sesler çıkarıyor. Fusionmag'i tarıyorum, hedefi ben bölgeyi tararken gözlerimin izlediği yolu takip ediyor. Solumdan gelen ağır nefes sesleri sinirlerimi bozuyor. Silahımı o yöne doğru sallıyorum. Asansörün yanındaki karanlık odanın kapısı aralık. Sürünerek içeri bakıyorum. Flannigan'ın sersemlettiği iki baygın asker hâlâ yerde yatıyor. Sessizce geri çekiliyorum.

Fusionmag'i ceketimin cebine sokarken, bilek iletişim cihazını çıkarıp asansöre geri fırlatıyorum. Araba sulu bir mezara iniyor. Sahte takma isim beni sığınanın hapishanesinden kurtarıyor. Açık kapıların arasında duruyorum ve taklitçiyi gizlice kurşun kılıfına geri sokup çantaya atıyorum.

İğnelerin çıkardığı vızıltı kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasına neden oluyor, ancak kendi takma adım kurşunlu eldivenle kaplı, tespit edilemez halde kalıyor. Depo katını geçerken arkamda damlayan sudan bir iz bırakıyorum. Çamaşırhaneye doğru bir odun alıyorum. Çamaşır makinelerinin hoş uğultusu ayak seslerimi bastırıyor.

Titreyen ellerimle ıslak üniformayı çıkarıyorum. Flannigan'ın turuncu tulumunu giyerken, neredeyse aynı bedende olduğumuzu fark ediyorum. Yüzümü gölgelemek için saçlarımın üzerinden bir kez daha aşağı çekerek düz kepi tutuyorum. Fusionmag'i nüfus sayımı ceketinden alıp çantaya koyuyorum.

Öz odun hattı ileride beliriyor. Çamaşırhaneden tökezleyerek çıktım ve bir tanesine atladım. Bulduğum katın ortalarına doğru, robotik, kadınsı bir ses eşliğinde bangır bangır bir siren çalıyor: *"Tüm personel, lütfen ikinci bir emre kadar hava barakalarınıza ve kapsüllerinize rapor verin. Tecrit altındayız. Lütfen derhal kapsüllerinize gidin."*

Öz odun zeminime ulaştığında, titreyen bir karmaşa içindeyim. Taş Kader çalışanlarının kullandığı koridoru kullanıyorum. Turuncu üniformalı personel bana ikinci bir bakış bile atmıyor. Asılı tabelalar beni hava kışlama yönlendiriyor. Tritium 101'in kapısında askerler nöbet tutuyor.

Önümdeki bir işçi rumuzunu okutmaya çalışıyor ama bir asker onu durduruyor. "Belirlenen bölgelerinizde yeni rumuzlar alacaksınız. Kapsüllerinize rapor verin, akşam boyunca çağrılacaksınız." Eldivenli elimi sadece parmaklarım görünecek şekilde kolumun içine çekiyorum. Askere ulaştığımda beni el sallayarak geçiriyor.

Güverte altı kapsüllerine ulaşmadan önce, dalıp Bölüm Siyah'a çıkan merdiveni kullanıyorum, merdivenin tepesindeki kapıyı açıyorum ve kendimi soyunma odasının arka köşesinde buluyorum. Beni ürkütücü bir sessizlik karşılıyor. Etrafta kimse yok. Hepsi kapsüllerine dönmüş. Islak botlarım fayans zeminde yankılanıyor.

Dolabımı bulup, kurşunlu eldivenimi çıkarmak üzereyken duruyorum. Duvardaki saat iki buçuk olduğunu gösteriyor. Dolabımı henüz açamam. Gözaltında olmam gerekirken takma adımın burada ortaya çıkması riskini göze alamam. Tahliye saatim 5:30. Beklemek zorundayım.

Saklanacak bir yer ararken, ayrı tuvalet odalarından birine gidip kapıyı kapatıyorum. İçeri girer girmez öğürmeye başlıyorum. Çelik komodinin üzerine eğilerek, içimde hiçbir şey kalmayana kadar kusuyorum. Sonunda kendime geldiğimde kalkıp kapıyı kilitliyorum. Sonra oturup bekliyorum.

Sarsılarak uyandım, etrafıma bakındım. Banyo. Çanta. Turuncu üniforma. *Panik*. Ayağa fırladım. Başım dönüyor ve lekeler görüyorum. Kollarımı duvara dayayıp dünya kendine gelene kadar bekliyorum, sonra kapıyı açıyorum. Soyunma odasında kimse yok. Dinliyorum ama tek duyduğum kalp atışlarının gürültüsü. Banyodan çıkmak için cesaretimi toplayıp çantayla birlikte dışarı çıkıyorum. Duvardaki saat beş yirmiye gösteriyor. *Yeterince yakın!* Kurşunlu eldiveni çıkarıp çantaya koyuyorum.

Aceleyle dolabıma gidip ismimi okutuyorum. Kapı açıldı. Dizlerimin üzerine çökerek sahte tabanı ayırıyorum ve çantayı içine, basın toplantısında giydiğim kıyafetin üzerine tikiştiriyorum. Flannigan'ın turuncu üniformasını ve düz şapkasını çıkarıp oyuk tabanın içine sokuyorum. Deliği metal parçasıyla kapatarak ayağa kalkıyorum. Soğuk tenime sıcak gelen bej pijamalarımı çekiştiriyorum.

Parmak uçlarımda yükselip üst rafa uzanıyorum ve göremeyeceğim kadar kısa olan kaynak aletini bulmak için aceleyle eşyaları deviriyorum.

Bu

orada arkada. Tekrar dizlerimin üzerine çöküyorum. Tetiğini çektiğimde altın bir alev tutuşuyor. Onu dolabımın zeminine koyup dikiş yerlerine kaynak yapıyorum. Eriyen metalden dumanlar yükseliyor. Doğrudan ona bakmamaya çalışıyorum ama bitirdiğimde kısmen kör oluyorum.

Dolabımın kapısını yumuşak bir *tıkırtıyla* kapatarak aceleyle tuvalet dolabına geri dönüyorum, kapıyı kapatıp kilitliyorum. Titreyen ellerimle kaynak aletini parçalarına ayırmaya başladım. Tuvalet kapısının dışından ayak sesleri geliyor. Aletin ilk parçası çözülüyor. Onu çelik çanağın içine bırakıyorum. Parmaklarım bir sonraki parça üzerinde öfkeyle çalışıyor.

Biri kapıya vuruyor. "Çık oradan!" diye bağıyor derinden gelen bir ses. Derin bir nefes alıyorum. "Sadece bir dakika!" Sesim çığ ve hırıltılı.

"Kapsülünden çıkmaman gerekiyordu!" Kapı menteşelerinde tıkırdıyor. İçimi burkan bir korku kalbimi sıkıştırıyor. Bir yumruk tekrar vuruyor. Kaynak aletinin bir parçası daha serbest kalıyor. Onu tuvalete düşürüyorum. Ter yüzümden aşağı kayıyor.

"Acil bir durumdu!" Geri çağırdım. Aletin keskin kenarlarının kestiği parmaklarım kanıyor.

"Ranzanın içine sıçsan da umurumda değil, Asker! Seni hemen burada istiyorum!" Kapı menteşelerinde tıkırdıyor.

"Tamam!" Son iki parça ayrılırken cevap veriyorum. Onları içeri bırakıyorum ve sifonu çekiyorum. Tüm parçaların süpürüldüğünden emin olduğumda kapının kilidini açıyorum. Kapıyı bir Strato askeri açıyor, yüzü kıpkırmızı, üzerime doğru yükseliyor, sanki ateş püskürecekmiş gibi bakıyor.

"Tropo! Ne yapıyorsun?" diye soruyor. Yüzümü gördüğünde öfke yerini kızgınlığa bırakıyor. Taş kesilmiş gibi görünmeliyim.

"Tuvalete gitmem gerekiyordu, Patrön."

"Kilit altındayız!" diye bağıyor. "Kapsülünüzü terk etmenize izin yok!"

"Buraya yeni geldim, Patrön. Bütün geceyi gözaltında geçirdim."

Çenesindeki kirli sakalı ovuşturuyor. "Yere yat ve bana elli sınav çek!" Banyo dolabından çıkıyorum ve yere düşüyorum. Bu kadar sıradan bir şeyi yapmak beni daha iyi hissettiriyor. İşim bittiğinde ayağa kalkıp onunla yüzleşiyorum. "Şimdi kapsülüne git," diye emrediyor.

"Önce ellerimi yıkayabilir miyim?"

"Hayır, yapamazsınız!" diye bağırır. Omzunun üzerinden birine seslenir. "Bu Tropo'yu kapsülüne götürebilir misin?"

Omzunun üzerinden dolapların yanında duran askere bakıyorum.
Hawthorne bana bakıyor. "Evet Barkley," diyor, "onu ben alacağım."

Bölüm 13

Çirkin Benler

Hawthorne "Terliklerini ister misin?" diye sorana kadar ayaklarımın çıplak olduğunu fark etmiyorum. Başımı hayır anlamında sallıyorum çünkü sesimin duygularla kalınlaşmayacağına güvenmiyorum ve dolabımı açarsam tam olarak ne göreceğini bilmiyorum. Kapsül katmanlarına açılan kapıya doğru yürümeye çalışıyorum. Hawthorne kolumdan nazıkçe çekerek beni durduruyor. "Barkley için üzgünüm. Tam bir baş belası. Mümkünse ondan uzak dur. Kurallara karşı çılgınca bir hayranlığı var ve senin olmadığını biliyorum."

Hawthorne'un kolumdaki güçlü eli gevşiyor. Tam elini bırakmak üzereyken dönüp alnımı göğsüne yaslıyorum. Hawthorne'un artık güvenlikle ilişkilendirdiğim kokusunu içime çekiyorum. Titreyen omuzlarım ona doğru eğiliyor. Bastıramadığım bir hıçkırık içime doluyor ve beni boğuyor. Tüfeğini, silah kayışının üzerinde sırtına yaslanacak şekilde hareket ettiriyor. Yüzümü bir kez daha göğsüne saklıyorum. Beni kendine doğru çekerken elleri omuzlarıma geliyor. "Şşşt," diye usulca sesleniyor, saçlarımı sıcak yüzümden geriye doğru tarayıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Seni ağlatan her neyse, ondan uzak dur. O sana sahip değil. Benim var."

Ona yeterince yaklaşamıyorum. Beni kollarının arasına alıp kaldırıyor, sonra bir banka oturup beni kucağına oturtuyor. Sırtını duvara yaslıyor. Ağlamayı bırakmam ne kadar sürüyor bilmiyorum ama sonlara doğru hıçkırık tutuyor. Hawthorne bu konuda benimle dalga geçmiyor. Silah kayışının cebine uzanıyor ve namludaki buğuyu gidermek için kullanılan bir bez çıkarıyor. Yüzümü silmek için kullandığında "Temiz," diyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Ne hakkında?" Bezi tekrar bölmeye yerleştiriyor. "Tüfeğimi daha önce Roselle'in gözyaşlarıyla hiç temizlememiştim. Ne kadar işe yaradığını sana haber veririm." Gülümseyip gülümsemediğimi görmek için bekliyor. Gülümsemiyorum. "Sen iyi misin?"

"Hayır," diye cevap veriyorum sulu bir bakışla ve burnumu çekerek.

"Bitkin görünüyorsun. Dağlama suçundan tutuklandığını biliyorum." "Kim söyledi sana?"

"Ajan Crow, bana bunu verdiğinde." Hawthorne bana yeni lakabını ve yara izini gösteriyor. "Ayrıca ikimizle de işinin bitmediğini söyledi."

"Tüm söylediği bu mu?" Ben sordum.

"Evet. Neden?" diye cevaplıyor. Yaltaklanıyorum. Hawthorne'un Agnes Moon'dan haberi yok. Ajan Crow ona söylemedi. Bana yardım etmek istediği için kız arkadaşının öldürüldüğünü ona nasıl söylerim? Ne kendini ne de beni asla affetmeyecek.

"Onu öldürdü, Hawthorne. Agnes öldü. Ajan Crow onu döverek öldürdü. Bana fotoğrafları gösterdi." Nefes ver. Ona böyle söyleyeceğim.

Hawthorne başını sallıyor. Yüzündeki dehşet ifadesini yaşadığım sürece asla unutmayacağım.

"Ajan Crow Agnes'i üçüncü doğuştan olmakla suçladı. Öyle miydi?"

Gözleri yanıyor. Burun delikleri parlıyor. "Hayır! O da bizim gibi ikinci doğandı!"

O sadece bir Ay'dı. Kendini savunmak için hiç eğitilmedi bile!"

"Bana yardım ettiği için onu her halükarda öldürecekti. O bir deli, Hawthorne. Özür dilerim." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Onun acısını dindirmek için kendimi güçsüz hissediyorum.

"Yardım etmek istemedi. Onu ben ikna ettim." Dudakları çaresizlik içinde inceldi. "Onu öldüreceğim."

"Bir gün. Sana yardım edeceğim." Yorgunluktan gözlerimi ovuşturarak kucağından kalkıyorum ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Hawthorne ayağa kalkıyor ve omuzlarımı tutuyor.

"Seni kapsülüne götürüyorum." İtiraz etmedim. Sırtımın küçük kısmına rahatlatıcı bir el koyuyor ve yürüyoruz.

"Hangisinin benim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Aynı hava kışlasında olduğumuzu öğrendiğimde etrafa sordum."

Duraklıyorum. "Bu tesadüften daha fazlası Hawthorne. Bu üste kelimenin tam anlamıyla bir milyon kapsül ve binlerce hava barakası var."

"Biliyorum," diyor acımasızca.

"Beni buraya senin yanına kim koydu?" Ona suçlayıcı bir şekilde bakıyorum.

Gözl

er. Yanağımı okşuyor. "Sana yemin ederim ki bilmiyorum Roselle." "Ben de bilmiyorum."

Kapsülüne ulaşana kadar yürümeye devam ediyoruz.

Hawthorne, "Biraz uyu," diye ısrar ediyor. "Seni daha sonra kontrol

edece
ġim."

Merdiveni dört kat tırmanıyorum, kapsülümü açıyorum ve sürünerek içeri giriyorum. Kapı kapanıyor. Başımı yastığıma yaslayıp battaniyemi üzerime çekiyorum ama saatlerce zifiri karanlıkta uyanık yatıyorum.

Düşüncelerim dün geceye dönüyor. Flannigan gözaltı hücreme yerleşti. Korsan, takma adları çalmasına yardım etmem için beni manipüle etti, ama kimin için? Onları almak için öldü. Onlarla ne yapmam gerekiyor? Teslim mi edeyim? Yanlışlıkla sekiz Sayım ajanını vurduğumu ve tünelde yaşayan avcılarının ve korkunç sorgu odalarının havaya uçurulmasına ve sular altında kalmasına yardım ettiğimi mi söyleyeyim?

Bir parçam sekiz ölümü merhamet cinayeti olarak değerlendirmek istiyor. Asansördeki hariç hepsi zaten ölecekti -su duvarında boğularak-. O muhtemelen kurtulurdu. Ama kaç tane üçüncü doğanı öldürmüştü? Gözlerinin önünde en az yirmi cinayet kaydı vardı. Belki de adaleti ben getirdim.

Tek bildiğim, işkence görmeme ve öldürülmeme neden olacak bir kaçak mala sahip olduğum. Şimdi düşünmek için zamanım var, her hatayı göz kamaştırıcı bir netlikle görebiliyorum. Cezam resmi olarak bitmeden birkaç saat önce serbest bırakıldım. Birinci hata. Biri Holcomb Sword'a sorarsa, beni serbest bırakmadığını söyleyebilecek. İkinci vuruş. Sabah saat beşte gözaltı merkezinden ayrıldığıma ya da saat beş yirmide hava kışlasına vardığıma dair, dolabımdaki giriş dışında bir iz bulamayacaklar. Ve hava kışlasına girdiğime dair bir kayıt da olmayacak. Üçüncü ve dördüncü ihtarlar.

Ajan Crow'un her an kapsülümün kapısına vurup beni tutuklayacağından giderek daha fazla emin oluyorum. Ama bir saat geçiyor, sonra bir saat daha, bir saat daha ve hiçbir şey olmuyor. Tavandaki sanal erişim ekranını açıyorum. Kimse Nüfus Sayım Üssü'nün bombalanması hakkında haber yapmıyor. Haberlerin hepsi İkinci Doğan Denemeleri'nin yarı final turlarıyla ilgili. Yarışmacıların yarısı bir dağın yamacına tırmanıyor. Diğer yarısı bir uçurumdan füzyon oklarıyla onları teker teker avlıyor. İçimde bir şey ölüyormuş gibi hissediyorum.

İrkilerek uyandım. Başımın üzerindeki görsel ekran hâlâ açık. Yorumcular, Denizlerin Kaderi'ndeki şampiyonlardan birkaçının, havacılar mücadelesinde ultra hafif uçaklarını bir yangın çıkarıcı cihazın tutuşturmasıyla ateşli bir kazada yanarak öldüğünü tartışıyor. Kapıma bir yumruk çarptı ve

Hawthorne'un sesi "Roselle?" diye sesleniyor. Panele doğru ilerliyorum ve kapıyı dışa doğru açıyorum. Merdivenden bana bakıyor.

"Merhaba." Gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki kalp krizi geçirmişim gibi. Seni Ajan Crow sandım." Gözlerimdeki uykuyu sildim.

"Taş Orman Üssü'ne geri döndü," diyor Hawthorne, gözlerinde nefret dolu bir bakışla. "Havadayız, Alacakaranlık Ormanı'na doğru gidiyoruz."

"Ne zamandır uyuyorum?"

"Kahvaltıyı ve öğle yemeğini kaçırdın. Bin dört yüz." Bana gümüş folyo bir erzak paketi uzattı. "Hindili makarna, en iyilerinden biri. Artık dışarı çıkabileceğini biliyor musun? Artık tecrit altında değiliz. Üsse yanaştığımız sırada onları endişelendiren her neyse, ayrıldığımıza göre geçti. Aktif görev için izin aldık."

"Ciddi misin?"

O endişeli ama ben rahatladım. Ajan Crow'un ona ulaşması daha zor olacak. Agnes'ten sonra onu nasıl koruyacağımı bilmiyorum, dolabımda saklı binlerce takma ad hakkında ona hiçbir şey söylememenin ötesinde. Buna dahil olamaz.

"Benimle koşuya çıkmak ister misin?" Hawthorne sorar.

Başımı sallıyorum, tayın paketini bir kenara bırakıyorum ve kapsülümünden çıkıp onunla podyumda buluşuyorum. Soyunma odasına gidiyoruz, orada yığınlar arasından bir egzersiz tişörtü ve eşofman alıyorum. Burada kimse utangaç değil, bunu öğreniyorum. Erkek ve kadın çıplak bedenler, tüm hava barakalarının bakması için etrafta dolaşıyor. Kıyafetlerimi bir banyo ünitesine götürüp orada değiştiriyorum.

Dışarı çıktığımda Hawthorne kollarını kavuşturmuş dolabıma yaslanmıştı. "Her kıyafetini değiştirdiğinde bunu yapmaya niyetli misin?" diye soruyor eğlenceli bir sırıtışla.

"Evet, biliyorum" diye cevap veriyorum. Bir dizimin üzerine çöküyorum ve koşu botumun kayışlarını sabitliyorum.

"Neden vücudunu saklamak istiyorsun? Çirkin bir benin falan mı var?"

"Uh, hayır. Köstebek yok."

"O şeyi çıkarman için sana biraz borç verebilirim, biliyorsun."

"Hawthorne," diyorum, yüzüm her saniye daha da kızarıyor. "On yaşından beri bu insanlarla soyunuyorsun. Kendi başıma değiştirebildiğimden beri kimsenin önünde kıyafetlerimi değiştirmedim."

"Erişim kayıtlarınız antrenmanınızı, diyetinizi, derslerinizi, hayatınızın neredeyse her yönünü gösteriyordu ama bize odanızı ya da buna benzer bir şeyi hiç göstermediler."

"Bütün bu yer -gördüğünüz her şey- benim odalarımıdı. Kılıç Sarayı'nın bütün bir kanadı bana aitti." Soyunma odasından çıktık ve bir sıra kapsül boyunca bir öz oduna doğru yürüdük. Birbirimize bakarak adım atıyoruz. Bizi alt katlara indiriyor.

Bana doğru eğildi. "Nasıl bir şeydi?"

"Çok yalnızdım Hawthorne. Biri benimle konuşmazsa delireceğimi düşündüğüm günler oldu. Sonra bir hayalet olduğumu ve beni sadece drone kameraların görebildiğini düşündüğüm zamanlar oldu. Şimdi ise sanki *herkes* beni görüyor ve başka tarafa bakamıyorlar."

Öz ağaçtan bir eğitim güvertesine çıkıyoruz. Çevresinde bir pist uzanıyor. Biz geçerken askerler konuşmayı kesiyor, gözleri üzerimde.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyor Hawthorne. "Sonsuza kadar sürmeyecek. Alay sana alışacak ve sonra dikkat etmeyi bırakacaklar."

Hawthorne ve ben ilk on dört mil boyunca tempo tuttuk. Günlerce antrenman yapmadıktan sonra koşmak iyi hissettiriyor. Kılıç Sarayı'ndan ayrıldığımdan beri -Dune'u kaybettiğimden beri- doğru dürüst bir antrenman yapmamıştım. Diğer koşucuları geçiyoruz ama kimse bizi geçmiyor. Son kilometrede Hawthorne benden uzaklaşıyor. Onun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorum ama bu imkansız ve beni yüz metre farkla geçiyor. Sonrasında zor nefes alma nezaketini gösterdi. Yan tarafımı çimdiklemek zorunda kalıyorum.

"Sık sık kaybetmiyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Sanırım bana karşı yumuşak davrandın." Soğukkanlı davranmaya çalışmaktan vazgeçip pistin dışında topallayarak siyah tavana bakıyorum ve ölecekmişim gibi nefes nefese kalıyorum. "O son mil . . . acı vericiydi."

Yüzünden ter damlayan Hawthorne bana bir havlu uzatıyor. "Sana göstermek istediğim bir şey var." Beni güvertenin diğer tarafına yönlendiriyor. "Vahallin Denizi'ne yakınız. Alçaktan, suya yakın uçacağız. Alçaldığımızı hissediyor musun?"

Beklememi işaret ediyor, küçük bir bölmenin kapısına gidiyor ve kilidini açıyor. Kapıyı kaydırarak açıyor ve bir kancayla kapanmasını engelliyor. Etrafımızda rüzgar esiyor. Bana elini uzatıyor. Ona doğru yaklaşıyorum, saçlarım tutunduğu yerden tutam tutam kurtuluyor. Rüzgâr o kadar gürültülü ki duyulmak için çığlık atmam gerekecek, o yüzden denemedim bile. Hawthorne'un kolunu kavırıyor ve ona yapışıyorum. A l t ı m ı z d a sürüklenip giden dünyayı keşfetmeyi a r z u l u y o r u m .

Koyunlarla dolu bu yeşil tarlalarda hiç yürümeyerek varlığımı boşa harcadım.

Bir uçurumun üzerinden uçuyoruz, kara aniden uzaklaşıyor ve Vahallin Denizi sanki nefes alıyormuş gibi hareket ediyor. Kokusu ilkel bir şey, gözlerimi yaşırtıyor, sanki kadim bir parçam onu hatırlıyor-derinliklerinde, enginliğinde yüzmenin nasıl bir his olduğunu biliyor.

Hawthorne omzuma vuruyor. Ona bakıyorum, yanaklarımda gözyaşları var. Başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor, sonra elimi tutup kalkmama yardım ediyor ve kapıyı kapatıyor.

"Bu-" Bunu tarif edecek kelime bulamıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bunu biriyle paylaşmak güzel." Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. "Hadi," diyor Hawthorne, "bir duş alabilirim." Gözlerim açılıyor. "Birlikte demek istemedim."

"Oh."

Siyah Bölüm'e geri dönüyoruz. Dolabımın önünde Hawthorne "Savaş zırhını giydin mi?" diye soruyor. Başımı hayır anlamında salladım. "Tamam, duşunu bitirdiğinde bunları giy." Zırhın altındaki dar siyah tişörtü ve taytları gösteriyor. "Sana nasıl zırhlanacağını göstereceğim."

Hawthorne uzaklaşıyor. Emmy'nin benim için istediği özel şampuanı ve saç açıcıyı, herkesin kullanabileceği malzemelerin bulunduğu raftan bir tıraş bıçağı ve tıraş kremi ile yığından bir havlu alıyorum. Sonra Hawthorne'u takip ederek onun dolabının benimkinden iki sıra ileride olduğunu görüyorum.

Köşeden bakıyorum. Hawthorne terli tişörtünü çıkarıyor. Geniş omuzları ve sırt kasları yoğun antrenmanına tanıklık ediyor. Teni mükemmel. Antrenman pantolonu dar kalçalarından aşağıya sarkıyor - o kadar aşağıya sarkıyor ki, yuvarlak arka tarafının hemen üzerindeki iki gamzeyi görebiliyorum. Geri çekiliyorum, yanaklarım yanıyor. *O haklı, ben tuhafım ve şu anda onun çirkin bir beni olmasını diliyorum.*

Günün bu saatinde boş bir duş kabini bulmak zor değil. Bir tanesine giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve kilitliyorum. Kıyafetlerimi çıkarıyorum ve takma adımları tarayarak suyu açıyorum. Sadece beş dakikam var.

Ama beş dakika yeterince uzun değil. Bir bacağımla susuz tıraş etmeyi bitiriyorum. Saçlarımı havluyla kuruladıktan sonra nemli bezi vücuduma sarıyorum, duş kabininden çıkıyorum, kirli giysilerimi giysi kanalına atıyorum ve parmaklarımı ıslak saçlarımdaki düğümlerin arasında gezdiriyorum. Dolapların yanında sıra sıra lavabolar var. Diş fırçama diş macunu sürerek saçlarımı fırçalamaya başlıyorum.

Birinin önünde dişler. Aynanın yan tarafındaki panelde iki düğme var. Üstlerinde "kurutucu" yazan bir etiket var. Üsttekine basıyorum. Sıcak hava üzerime üfleyerek saçlarımı kurutuyor. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdiğimde yumuşak dalgalar oluşuyor. Arkamdaki rafta tıraş bıçağı ve tıraş kremi gibi bakım malzemeleri var. Bacağımı düzgünce tıraş etmek için yeni bir tıraş bıçağı ve biraz tıraş kremi alıyorum.

Eşyaları lavabonun kenarına koyuyorum. Diş fırçam hâlâ ağızımdayken, belimden eğilip saçlarımı ters çevirerek alt taraflarının kurummasını sağlıyorum. Ellerimi saçlarımda gezdirirken buklelerin gevşediğini hissediyorum. Tıraş kremine uzanarak, tıraş bıçağını çekmeden önce ayak bileğime biraz sürüyorum. Başımı kaldırmadan bıçağı lavaboda duruluyorum ve sonra tekrar cildimde gezdiriyorum. Büyük ayaklar hemen yanımda duruyor. Uzun saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp kafamı kaldırıyorum. Hawthorne orada, sadece kalçalarına sardığı bir havluyla duruyor. Dizlerimi zayıflatacak kadar yakışıklı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Ağızım köpük içinde, "Kıçımı sallıyorum," diye cevap veriyorum. Onun ötesinde, bir grup erkek asker hayranlıkla izliyor. Dönüyorum ve tükürüyorum. "Ne?" Hawthorne'un aynadaki yansımasına soruyorum.

"O usturayla ne yapıyordun?" demek istedim.

"Bacaklarımı tıraş ediyorum. Tüyleri almak için ağdam yok, o yüzden."

"Sadece Elmas Kaderli kadınların bacaklarını tıraş ettiğini sanıyordum -modeller ve bilirsiniz, *kadınsı* kadınlar, askerler değil."

"Burada kimse bacaklarını tıraş etmiyor mu?"

Başını sallar. "Bilmiyorum. Hammon da bilmiyor." Diş fırçasına diş macunu sürdükten sonra arkasını dönüyor ve hala arkamızda beni izleyen erkeklere kaşlarını çatıyor. "Gösteri bitti. Şimdi gidin." Erkekler gülerek ona rahatlamasını söylüyorlar. Dağılmadan önce birbirlerini itip kakıyorlar.

"Bilmiyordum," diye mırıldandım, utanarak. "Biz evde her şeyi farklı yaparız. Her kadın bacaklarını ve koltuk altlarını tıraş eder ya da ağda yapar - tüm aristokrasi bunu yapar. Bunu iğrenç mi buluyorsun?"

"Hayır."

"Bunun iğrenç olduğunu düşünüyorlar, değil mi?" Keşke ben kendimi rezil *etmeden önce* biri bana bunları anlatsa.

"Roselle, az önce onların ilk beş listesine girdin," diyor diğer askerleri işaret ederek. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen zaten o listedeydin, ama şimdi bir numara olman kesin."

Burnum kırıışıyor. "İlk beş listesi nedir?"

"Bilmek istemezsiniz. Emin olun, sizi iğrençten de öte buluyorlar."
Başparmağımla omzumun üzerinden bir işaret yapıyorum. "Pekala.
Sadece gideceğim-" "Banyoda üstünüzü değiştirin-evet, aslında bu
iyi bir fikir."

Daha sonra dolabımda bulduğumuzda Hawthorne üniformasını giymişti. Uzun saçlarımı at kuyruğu yapıp atletimin yakasına sıkıştırıyorum. Yapışkan zırh altı kıyafetim hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor ve Hawthorne'un gözleri üzerimde geziniyor. Yanaklarım renkten renge giriyor. Gözlerini kaçırıyor ve dolabımın içinden zırhı almak için yanımdan uzanıyor. Kolu göğsüme değiyor. Dudağımla ısırıyorum ve ona daha fazla yer açmak için geri çekiliyorum.

"Affedersiniz," diyor.

"Sorun yok," diye onu temin ettim. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim." Parmaklarım gergin bir şekilde birbirine dolanıyor. "Daha önce hiç bu tür bir savaş teçhizatı kullanmamıştım."

"Sorun değil." Derin bir nefes alıyor, sonra yakınımaya eğilip saçlarımı kokluyor. "Asker gibi kokmuyorsun," diye şaka yapıyor. Burnu boynumu okşuyor.

"Oh." Yüzüm kızarıyor ve utanıyorum. "Saçımı kestirmeme izin vermedikleri için bana bu özel açıcıyı verdiler."

"Neden saçını kestirmene izin vermiyorlar?"

"Biliyorsunuz, görünüşümü değiştirmek için Amiral Dresden, Clifton Salloway ya da Ajan Crow'dan izin almam gerekiyor." Kendi bedenim konusunda tamamen özgür olmadığımı itiraf etmek aşağılayıcı.

Hawthorne'un çenesi titriyor.

"Peki, bu nasıl çalışıyor?" Savaş giysisini işaret ederek konuyu değiştiriyorum.

Bana gösteriyor ve çok zekice. Uzun görevler için zırhın iç kısmını bir kateter kaplıyor. Altımı ıslatmamam için toplayıcıyı nasıl yerleştireceğimi ve gerektiğinde nasıl değiştireceğimi anlatıyor. Kateter olmadan giysinin içine giriyorum. Zırh plakaları baldırlarımın, uyluklarımın, gövdemin ve kollarımın üzerinden geçiyor. Hawthorne dirsek tokalarımı sıkıyor, beni korumaya çalışıyormuş gibi zırhımı çekiştiriyor. Ona doğru eğilmek, dudaklarımı nazikçe onunkilere değdirmek istiyorum. Hiçbir fikri yok.

Hawthorne dolabımdan zırh göğüslüğünü çıkarıyor. "Bunu birkaç farklı şekilde giyebilirsiniz," diye açıklıyor. "Ben genellikle sağ tarafın klipsini açıyorum."

Kemerin tokasını takar, omuz silkerek başımı bu delikten geçirir ve kemer klipsini sabitlerim. Bazı askerler göğüs zırhını başın üzerine kaldırır ve ardından her iki kemer klipsini de sıkar. Sizin için hangisi uygunsa."

Onun yaptığı gibi yapıyorum. Geniş zırh kaplama kayışlar omuzlarıma asılarak zırhı yerinde tutuyor. Bel kemerinin sağ klipsini sabitliyorum. Belimi sıkmak için kemeri çeğiştiriyor, bana bir kulaklık veriyor ve bir kask uzatıyor. Sanki benim için yapılmış gibi üzerime oturuyor. Vizör yüzümü örtmek için bölümler halinde açılıyor.

Hawthorne bana dirsek hizasında eldivenler ve füzyonla çalışan bir tüfek uzatıyor. Benden uzaklaşıyor ve yaptığı işe hayranlıkla bakıyor. "Tanrım, Roselle. Bir asker gibi görünüyorsun!"

"Ben bir askerim."

Cebinden bir kutu balmumu çıkarır. "Bunu zırhının tüm parlak kısımlarına sür. Bazı klipslerin ışığı yansıtması ve konumunuzu ele vermemesi için köreltilmesi gerekiyor. Bunu bacaklarında kullanma. Bende sadece bu kadar var."

Omzumla onu dürtüyorum. "Çok komik."

"Tayın rotasyonu on dakika içinde gerçekleşecek. Sen üstünü değiştirirken ben seni burada bekleyeceğim." Dolaplara yaslanıp kollarını kavuşturuyor.

Hava kışlalarında yemek yemek olabildiğince gayri resmi, sadece folyo paketlerde önceden hazırlanmış yiyecek kutuları var. Kutular için sıraya giriyoruz. Aralarından seçim yapabileceğimiz pek bir şey yok. Kırmızı bir folyo paketi alıp etiketini okumaya başlıyorum ama Hawthorne onu elimden kapıp kutuya geri atıyor. "Sakın onu yeme. Unutma: 'Kırmızının bir sebebi vardır. Al.'" Yeşil bir folyo paketi elime tutuşturdu.

Hawthorne kırmızı paket hariç her şeyden iki tane alıyor.

Masalar ve sandalyeler odanın çoğunu kaplıyor. Gilad, Hammon ve Edgerton'ı bir masada görüyoruz. Hawthorne'u masaya kadar takip ediyorum ve Edgerton'ın yanına oturuyorum. Hawthorne benim yanıma oturdu. Folyo poşetten uzun plastik kaşığı çıkardım, folyonun üstünü yırttım ve içindekileri karıştırdım -kremalı tavuk salatası.

Hawthorne bana bir paket ekmek uzattı. "Bunlarla daha iyi olur." Bir tane alıyorum. "Teşekkür ederim."

"O neden burada Hawthorne?" Gilad homurdanıyor.

"Karnı aç," diye yanıtlıyor.

"Ondan alacağın tek şey bela olacak," diye homurdanıyor Gilad. Haksız da sayılmaz. "Yani ondan panik içinde kaçmalı mıyım?"

Hawthorne soruyor. "Mesela

etrafımızdaki bu askerlerin çoğu? Farklı olduğu için onu tecrit mi edelim?"

"Buna tedbir deniyor," diyor Gilad, doğrudan bana bakarak. "Burada uzun süre kalmayabilir. Bağlanmanın bir anlamı yok. Darılmaca gücenmece yok Roselle. Ben sadece gerçekçiyim."

"Elbette Gilad," diye cevap veriyorum. "Hadi şu garip anlarımızı aradan çıkaralım."

"Evet, Roselle." Edgerton, Hammon'ın yanındaki koltuğundan bana sesleniyor. "Bana saplarını neden tıraş ettiğini söyle ve başka neleri tıraş ediyorsun?" Hawthorne boğulmaya başlar. Hammon Edgerton'a dirsek attı.

"Ne?" diye sorar Hammon'a. "Bilmek isteyen sendin. Ben sadece doğrudan kaynağa gidiyordum. Roselle'le aramızda böyle bir ilişki var. Değil mi Roselle?"

Hawthorne nefesini tutmaya çalışırken sırtını sıvazlıyorum. Yüzü kıpkırmızı, gözlerini siliyor. "Benim geldiğim yerde," diye cevaplıyorum Edgerton'a, "kadınlar bacaklarını, koltuk altlarını ve ... tıraş ederler."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Seni saçlarınla da seveceğiz," diye yanıtlıyor Edgerton, sanki vahşiler tarafından yetiştirildiğim için üzgünmüş gibi. Hammon ona tekrar dirsek atar. "Ne?" diye sorar ona, dehşete düşmüş bir halde. "Yapacağız. Tuhaf şeyler yapsa da o bizim arkadaşımız."

"Teşekkür ederim Edgerton," diye yanıtlıyorum. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

Hammon bana dostça bir gülümseme veriyor. "Kusura bakma. Edge'in hâlâ dağ hassasiyetleri var. Pratik görünmeyen şeyler ona göre değil. Yeni işlenmiş olmanın nasıl bir şey olduğunu unutuyor."

"Benim dünyamdaki pek çok şeyin burada bir anlam ifade etmediğini biliyorum," diye cevap veriyorum. "İşlemden geçeli ne kadar oldu?"

"On bir yaşıyordum," diyor Hammon. Edgerton'a bakıyor, hayranlığı her halinden belli. "Hepimiz aynı Geçiş Günü'nde işleme tabi tutulduk. Hepimiz böyle tanıştık. Temel arkadaşlarınızın çoğunu ilk gününüzde edirsiniz."

"Biz de tam," diye araya giriyor Edgerton, "başka biriyle geçiş yapmamanın senin için ne kadar zor olduğunu söylüyorduk."

Gilad yemeğinden başını kaldırmadan, "Ben öyle demedim," diye araya giriyor. "Tek kişi olmak için güneş ışığını kusacağını söyledi m."

"Gilad ve ben en başından beri çok iyi arkadaşık," diyor Hammon. "Sonra Gilad Hawthorne'u getirdi, ben de Edge'i getirdim."

"Yani hepiniz yıllardır birlikte misiniz?"

"Şanslıydık," diye yanıtlıyor Hawthorne. "Hiçbirimiz transfer edilmedik. Tritiyum 101'e atandık ve o zamandan beri evimiz orası oldu."

"Strato rütbesine hep birlikte ulaştık. Önce Hawthorne yaptı. Şimdi Meso'ya yükseldi," diyor Hammon gururla. "Bahse girerim biz aktif görevimizi bitirene kadar o da rütbe alır. Yakında aramızda bir subayımız olacak."

Hawthorne, "Anlamayabilirim," diyor.

Edgerton gözlerini devirir. Gilad, "Alacaksın. Bunu hak ettin."

Burada gerçek bir sevgi var, Gilad ve Hawthorne arasında bile, belki de özellikle onlar arasında. İçimde soğuk bir öfke kabarıyor. İlk başta ne olduğunu adlandırmak zor, ama sonra bunun kıskançlık olduğunu fark ediyorum - birbirleriyle olan ilişkilerini, yoldaşlıklarını, güvenlerini, saygılarını ve sevgilerini. Ben bunlara hiç sahip olmadım.

Onlardan uzaklaşıyorum. Farklı bir masada tanıdık bir yüz dikkatimi çekiyor. Jakes diğer birkaç mühendisle birlikte oturuyor. Cezaya atıldığımdan beri onu pek düşünmemiştim. Başını sallıyor ve çenesini kapıya doğru çeviriyor. Masasından kalkıp gidiyor. Elimdeki folyo yemek paketini ufalayarak ayağa kalkıyorum. "Lütfen izin verin, yapmam gereken bir şey var. Umarım güzel bir akşam geçirirsiniz."

Onu takip ederek çıkışa doğru acele ediyorum. Jakes koridorun sonunda bir odunun yanında. Ona doğru ilerliyorum. O öz odunu alıyor, ben de onu takip ediyorum. Birkaç güverte geçtik. Savaş birliği taşıyıcıları ve Winger uçaklarının bulunduğu bir hangara giriyor. Çoğu kişi hâlâ yemekte. Bazı metal kasaların yanında duraklıyor ve ben de ona katılıyorum.

"Konuşlandırılmadan önce seni aradım," diyor selam verirken.

Kalın gözlüklerini burnunun üzerine doğru itiyor.

"Gözaltındaydım. Dağlama suçundan tutuklandım."

"Duydum. Daha önce kimse benim için ayağa kalkmamıştı."

"Taciz edilmen benim hatamdı. Sorun çıktığı için üzgünüm ama sonuçlarına her zaman katlanacağım."

"Belki de temkinli olmaktan yoruldum," diye mırıldanıyor. "Belki de biraz tehlikenin zamanı gelmiştir."

"Benim için bir şeyiniz var mı?" diye sordum.

"Ben biliyorum. Arşivlerdeki bazı eski silah tasarımlarının şemalarına bakıyordum." Metal sandığın üzerindeki tarayıcıya dokunarak onu açtı. "İstediğin şey o kadar da uzak bir ihtimal değil. Eski tasarımların çoğu füzyon ortaya çıktığında hurdaya çıkarıldı, ancak bunu oluşturmak için mevcut diyagramları ve parçaları kullanabildim." Sandığın içinde bir füzyon kılıcı muhafazası var ama daha önce gördüklerime hiç benzemiyor. Gümüş kabzası normal bir füzyon kılıcından daha uzun. Sadece bu da değil, bu kalibredeki normal bir kılıçta enerjinin silahtan aktığı tek bir vuruş deliği vardır. Bir fusionblade'in altın gücüyle parladığı kaynak budur. Bu silahın iki vuruş deliği vardır: biri kabzanın tepesinde, diğeri kabzanın tabanında.

Onu kutusundan çıkarıyorum. Ortasındaki kabzayı sıktığımda, içinden ışıkla aşılarmış iki bıçak tutuşuyor. Bir uçta, altın bir füzyon kılıcı; diğeri uçta ise gümüş bir hidroblade. Bu gerçekten çift ağızlı bir kılıç.

Jakes bana yaklaşıyor. "Eğer elini fusionblade'in vuruş noktasına doğru hareket ettirerek boğulursan Roselle, hidroblade sönecektir. Elini hidroblade'e yaklaştırırsan tam tersi olur. Ya da kabzayı ortalayarak tutarsan her ikisine de sahip olabilirsin."

Çoğu zaman kılıcın sadece bir tarafını ya da diğeri tarafını kullanırım çünkü bir asa gibi kullanmadığım sürece ikisini birden yakmak tehlikelidir. Jakes bana her iki tarafı da nasıl kapatacağımı gösteriyor, böylece yanlışlıkla açılmayacak.

"Bu olağanüstü. Başardın, Jakes!"

"O kadar da zor değildi. Hidrojen hücreleri bol miktarda var," diye açıklıyor. Çift bıçağı sallayarak karmaşık manevralar deniyorum. "Laboratuvardaki bazı brülörlerimize güç sağlamak için hidrojen hücreleri kullanıyoruz - yoğunlaştırılmış ağır hidrojen. Size nasıl yapıldığını gösterebilirim."

"Bunu öğrenmek isterim." Her şey hakkında bildiği her şeyi öğrenmek istiyorum. Cahil olmaktan bıktım. Flannigan gibi konsollara girebilmek istiyorum. Hayatımın hikâyesini kendime göre yazmak istiyorum. Dünyayı kısıtlamalar olmadan görmek istiyorum. Onun sahip olduğu gibi özgürlüğü elde etmek için aklımı kullanmak istiyorum.

"Bu hidrojen hücrelerini toplu olarak alıyoruz," diye devam ediyor Jakes. "Değiştirmeniz ve yeniden şarj etmeniz gerekmeden önce yaklaşık bin saat dayanıyorlar." Elinde tutuyor. Arkasında bir şarjör olan gümüş bir mermiye benziyor. "Bunları zırh bölmelerinizden birine koyabilirsiniz, hatta belki

Saçını. Arkalarında klipsleri var." Bir hidrojen hücresini süs iğnesi gibi saçıma takıyor. "Yeniden doldurmak için kabzadaki yuvayı açman yeterli."

"Bir şeyi mi bölüyorsunuz?" Hawthorne arkamızdan soruyor.

Jakes irkilmiş görünüyor. "Sorun yok. Hawthorne bir arkadaş," diyorum ona. "Bu nedir?" Hawthorne yeni silahımı göstererek soruyor. "İhtiyacımız olan bir şey. Hawthorne, kaç tane erdemin var?" "Çok. Neden?"

"Çünkü çirkin bir beni aldirmek için biraz paraya ihtiyacım var, senin de öyle." "Benim çirkin bir benim yok."

Soyunma odasında üzerinde sadece bir havluyla onu bir an gördüğümü hatırlayarak kızardım. "Sende bir ben var Hawthorne ve aldirmazsan seni öldürecek. Bu alet onu çıkaracak. Herkesin benini aldirması gerekecek ve bunu yapacak olan da Jakes."

Çift ağızlı kılıcı Hawthorne'a uzatıyorum. Kılıcı alıp yakından inceliyor. "Bu ... kullanışlı," diyor hayretle.

Yıldız arkadaşşıma döndüm. "Jakes, sana gelip benini aldirmek isteyen birine benini aldirması için gerekli araçları verirsın. Eğer bunu krediyle yapması gerekiyorsa, ona kredi açacaksın. Anladın mı?"

"Kaç tane ben çıkarmayı umuyorsun?" "Bütün bir alayın."

Hawthorne ve ben Jakes ile yeni kılıcın fiyatı konusunda pazarlık ediyoruz. Zaten iki tane yapmış ve ben ikisini de almak niyetindeyim. "Daha fazlasını ne zaman hazırlayabilirsin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Yarı zamanlı olarak daha fazla yardıma ihtiyacım olacak."

"Elinizden geleni yapın. Ayrıca, mevcut füzyonla çalışan tüfekleri hidrojene dönüştürmeyi araştırın. Hidrojen şarjörlerine ihtiyacımız olacak.

Eğer bunu yapmanın bir yolunu bulabilirsen, Clifton Salloway'e bir mesaj gönderebilirim." Hawthorne kolumu kavradı. Jakes'e, "Bize biraz izin verir misin?" diye homurdanıyor. Beni birkaç adım öteye, bir nakliye sandığının yanına sürüklüyor.

Beni sırtım metal kutuya dönük, yüzü bana yakın, gözleri fırtına bulutları kadar karanlık bir şekilde konumlandırıyor. "Neler oluyor?"

"Size söyleyemem, sadece bana güvenmek zorundasınız. Bu yeni silahın haberini yaymalıyız ama bu ince bir sızma olmalı. Askerler bunları yeni oldukları ve rağbet gördükleri için istemeli, başka bir nedeni olmamalı. Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum ama denemek zorundayız."

Hawthorne'un ifadesi yumuşar. "Sadece bir tane kullanırken görülmen gerekiyor Roselle. Hepsi bu kadar. Sen Roselle St. Sismode'sun. Seni küçümsüyor gibi görünebilirler ama yıllarca seni izlediler ve dövüş hareketlerini, tavırlarını, tarzını, seninle ilgili her şeyi kopyaladılar."

"Sen de bir etkileyicisin Hawthorne. Güvenilir olduğun için askerler seni takip ediyor." Pazularını kavıyorum. "Bu gece kılıcını benimle kullan. Benimle pratik yap, görülebileceğimiz bir yerde."

"Sanki bu bir ölüm kalım meselesiymiş gibi davranıyorsun." "Rol yapmıyorum."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Clifton Salloway'le hiçbir nedenle temasa geçmeni istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Ellerimi bırakıyorum. "Neden olmasın? Onunla kişisel bir ilişkiye girmeyeceğim. Sadece ondan çift ağızlı kılıçları seri üretmesini isteyeceğim. Ve belki de füzyon silahının yeni bir hidrojen versiyonunu. Ve hidrojenle çalışan bir füzyon tüfeği. Ve belki de büyük zeplin üreticileriyle bağlantıları olup olmadığına bakarız."

Hawthorne bana deliymişim gibi bakıyor. "Roselle, Clifton Salloway iyilik borçlu olmak isteyeceğin biri değil."

"Hawthorne, onun gibi ilk doğanları anlarım. Şiddetle sıkılıyor. Bir amaç için can atıyor. Ona bu amacı verebilirim."

"Amacı seni yatağa atmak olacak."

"Bunun için daha sonra endişeleneceğim. Şu anda bu silahı sahip olmaya değer tek silah gibi göstermeliyiz."

Hawthorne'un yüzünde hayal kırıklığı ifadesi beliriyor ama başını sallayarak onaylıyor. "Salloway hakkındaki bu konuşmayı şimdilik bir kenara bırakıyoruz."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. Sadece bir adım geri çekiliyor. Yanından geçip, parmaklarını çift bıçağın kılıfına vuran Jakes'e doğru yürüyorum.

Doğruldu. "Bana kimin yardım edebileceği konusunda bazı fikirlerim var. Mevcut füzyon bıçaklarını dönüştürmek daha az maliyetli olacaktır."

Başımınla onaylıyorum. "O halde dönüşüme odaklanıyoruz. Askerlerin füzyon kılıçlarını size getirmeleri gerekecek."

Jakes, "Hemen başlıyorum," diye yanıtlıyor.

"Güzel. Sizi daha sonra bulup ilerlemenizi kontrol edeceğim."

Hawthorne ve ben dönüp öz oduna doğru ilerledik.

Hawthorne, "Sen sıradan bir silah tüccarısın Roselle," diyor. Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Bunu seni korumak için yaptığımı bilmesini istiyorum.

ikinci doğan kılıçlar çünkü annem istemiyor.

"Hayır, Hawthorne. Ben silah tüccarı değilim," diyorum. "Ben bir korsanım."

Bölüm 14

Küçük

Balık

Hawthorne ve ben eğitim minderlerinde karşı karşıya geldik. Kılıç kolunun eğimini düzeltmek istiyorum ama kaçınıyorum. Buraya öğretmeye gelmedim. Yeni silahlarımızı seksi göstermek için buradayım. Yine de gözlerindeki katil bakışları çok çekici. Düzenli olarak dövüşmek zorunda olmadığımız için memnunum. Ona hükmetmemi, onu yere yatırıp güreşmemi, onunla yolumu bulmamı nasıl karşılardı bilmiyorum.

Önce o hareket ediyor, beni takip ediyor. Çift bıçak için doğal bir içgüdü var, onu dengede tutuyor, döndürüyor. Bu beni rahatlattı. Endişeliydim çünkü o bir "Kılıç Ustası" sayılmaz ve ben zaten bir tanesini mahvettim. İlk saldırısı geniş ve keskin bir hamleydi, altın kılıcı havada vınılıyordu. Ben de ona benzer bir hamleyle karşılık veriyorum. Bıçaklar birbirine benzediği için altın enerjileri birbirini itiyor. Birkaç asker izlemek için eğitimlerini bırakıyor. Hawthorne ne yaparsa yapsın cesur ve erkeksi görünmesini sağlamaya çalışıyorum. Bu bana acı veriyor. Egomu dizginlemem gerekiyor.

O hidroblade ile karşılık verdiğinde, ben de aynısını yapıyorum ve bir kez daha birbirlerini itiyorlar. Gümüş enerji bıçaklarımız fantastik bir tıslamayla çarpışıyor. Karşı saldırıda füzyon kılıcını bana doğru çeviriyor. Bu kez kılıcının altın enerjisini silahımın gümüş enerjisiyle karşılıyorum ve Hawthorne'un altın füzyon bıçağı gümüş hidrojen bıçağımı hava gibi kesiyor. Buna hazırım ve dizlerimin üzerine çöküp yuvarlanarak bunu telafi ediyorum. Hidroblade'im tekrar tam uzunluğunu alıyor. Hawthorne'un ayak bileklerini kesebilecek bir hareket gösteriyorum ve son saniyede hidroblade'i indiriyorum. Kalabalık arasında bir konuşma dalgalanıyor. Neredeyse bir saat boyunca sahte dövüş yaptık. Onun agresif, orantısız manevralarını yerinde ve ölümcül göstermek için geriye doğru taklalar atarak iyi bir egzersiz yapıyorum. Etrafımızdaki kalabalık heyecanla sohbet

ediyor. Birkaç erkek

Askerler Hawthorne'a yaklaşıarak onu bu heyecanlı maç için tebrik ederler. Biri omzuna vurarak silahını sorar. Hawthorne silahı ona uzatır ve özelliklerini gösterir.

Akşam olduğunda, gösteri çoktan sonuç vermeye başlamıştı. Henüz Alacakaranlık Ormanı Üssü'ne yanaşmadık bile ve Hawthorne yeni silahı hakkında bir sürü soru aldı. Kimse bana yaklaşmadı. Ama erkekler soyunma odalarındaki ani jilet kıtlığından şikayet etmeye başladılar.

Gece yarısı civarında Alacakaranlık Ormanı Üssü'ndeki bir ağaca yanaşıyoruz. Sarsıcı bir *darbe* beni kapsülümün içinde sarsarak uyandırıyor. Gözlerim karanlığa açılıyor. Rüyalarındaki uğursuz iblisler hız kazanmaya başlamıştı. Üst dudağımda boncuk boncuk terler. Yeni ölmüşlerin mezbaha kokusu hâlâ benimle. Şafak Kapıları'nın saldırısı bir hafta önce bitmişti ama ben kapıyı kapatamıyorum.

Titreyerek uyanık yatıyorum. Hâlâ küçük kapsülüme alışmaya çalışıyorum. Bana yalnızlık sağlıyor, ki bu şu anda arzuladığım bir şey, ama içi boş kabuğunun içindeyken dünya yok oluyor. Kayboluyorum, karanlık uzayda dağılmış bir atomlar topluluğu. Karanlık etrafımı sarıyor ve tam bundan delireceğimi düşündüğüm anda kaderin sarkacı sallanıyor. Parlak beyaz ışık kapsülümü aydınlatıyor. İrkiliyorum ve göz kırpiyorum. Kör oldum.

Kapsülümün kapısı otomatik olarak açılıyor. Başımın yanındaki hoparlörlerden kadınsı bir ses şöyle diyor: "*Tropo askerinin dikkatine, yirmi dokuz dakika içinde Alacakaranlık Üssü'nden ayrılacak aktif bir görev kampanyası için seçildiniz. Daha fazla talimat için Güverte 134, Hangar 12'ye rapor ver.*" Mesaj dakikaları geri sayarak sürekli bir döngü halinde tekrarlanıyor. Battaniyemi bir kenara itip gözlerimi ovuşturuyorum. Eğer beni acımasız tutmak istiyorlarsa, bunu yapmanın yolu bu.

Kapsülümünden aşağıdaki podyuma atlıyorum. Çok az kapı açık. Bu bölümdeki birkaç kadın dışında yalnızım. Hawthorne'un kapsülü kapalı duruyor. Takma ismim titreşiyor ve parlayan kılıca dokunuyorum. Holografik kılıcın üzerinde bir geri sayım saati parlıyor. Zırhımı almak için soyunma odasına gidiyorum.

Eşiği geçtiğim anda, derim tedirginlikle karıncalanıyor. Alacakaranlık Ormanı askerleri içeride. Onlar tehlikeli hayvanların türüdür

Sadece karanlıkta ortaya çıkıyorlar. "Vay, vay, askerler geldi," diyor çenesinde yara izi olan kabadayı bir asker, elinde füzyon tüfeği. Diğer askerler de onunla birlikte, dolaplara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, siyah savaş zırhlarının göğüslüklerine Alacakaranlık Üssü amblemi kazınmış. Amblemin menekşe rengi ağaç dalları sanki içeriden aydınlatılmış gibi yumuşak bir parıltıyla yayılıyor.

Daha fazla kadın asker geliyor, hepsi de çekici. Hammon da onların arasında. Bir asker onu takip ediyor.

"Derinlere düştüm," diye mırıldanıyor yanımda bir asker, gölgesini üzerime düşürecek kadar yakın. "Küçük balık, küçük balık," diye fısıldıyor, "sen nadir bulunan birisin. Adın ne senin?"

Onu görmezden geliyorum, zırhımı topluyorum ve yanından geçmeye çalışıyorum. Arayı kapatıyor, ağzı boynuma yaklaşıyor. "Yüzüp gitme, küçük balık."

"Görev için rapor vermek için yirmi dakikam var."

"Seni havuzuna geri attırabilirim ama önce benim için bir şey yapman gerekecek."

"Seni deşebilirim," diye cevap veriyorum, fusionblade'imın yanmayan kabzasını kasıklarına bastırarak. "Geri. Yukarı."

Gülüyor. Yanımızdaki başka bir asker gülüyor. "O küçük bir balık değil, Carrick.

Kendine bir balina bulmuşsun. O Roselle St. Sismode."

Askerler birbirlerine bakarlar. "Demek öyle," der Carrick. "Senin için planladıkları şeyle bir gün bile dayanamazsın. Teklifimi kabul etmelisin. Bana iyi davranırsan senin yerine başkası gidebilir."

"Ben asla iyi biri değilim." Banyoda üstümü değiştirmek için çıkıyorum.

Döndüğümde Hammon savaş üniformasıyla yanımdaydı. Göğüs zırhındaki amblem benimki gibi gümüş işlemeli bir Ağaçla parlıyor. Kaskı takılı ama vizörü açık. "Protium 445 tarafından askere alındık. Kadrolarımızı incelediler ve sadece en çekici buldukları askerleri seçtiler."

Kaskımı taktım. "Bize ne yaptıracaklar?"

"Henüz bilmiyorum. Bana yakın dur, arkanı kollayacağım."

Başımı salladım. Güverte 134'e doğru ilerliyoruz. Hangar 12'ye girer girmez, huysuz bir asker beni Hammon'ın aksi yönüne doğru itiyor.

"Birlikte kalabilir miyiz?" Hammon beni göstererek ona soruyor. "Bu çok tatlı. Birlikte kalmak istiyorlar Tolman."

Tolman onunla alay eder. "Kusura bakmayın. Taş Ormanlar'dan istek kabul etmiyoruz. Her neyse, Aziz Sismode'un gittiği yere gitmek istemezsin. Güven bana." Tüfeğini kaldırır ve ona doğrultur. Biz farklı hava gemilerine doğru ilerlerken o geri çekiliyor, gözleri bende.

Girdiğim askeri gemi neredeyse tamamen dolu. Benden yirmi ya da daha fazla yaş büyük askerler, kana bulanmış zırhları ve kirli yüzleriyle sıkı koltuklarda yorgun bir şekilde oturuyorlar.

"Bu Aziz Sismode'un ikinci doğumu değil mi?" diyor bir asker, ona yaklaşip oturacak bir yer ararken. "Varlığınla bizi onurlandırmaya geldin, öyle mi?" Ben yanından geçerken ayaklarıma tükürüyor. Diğerleri de onu takip ediyor ve çok geçmeden zırhım balgamla kaplanıyor. Ön tarafta, pilotların yanında bir koltuk buluyorum.

Başka bir asker gelip bana bir kese uzattı. Bir tane alan tek kişi benim. Zırhıma bağladım. Torbanın bir tarafı kırmızı tıbbi drone işaretleriyle, diğer tarafı siyah ölüm drone sinyalleriyle dolu. Bunun dışında neredeyse aynı görünüyorlar.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

Asker bana kaşlarını çatıyor. "Düşman hattı ile bizim hattımız arasında, şu anki savaş alanının hemen doğusunda kaçılıyorsunuz," diye cevap veriyor, "çatışmanın zaten gerçekleştiği yerde. Biz sizin mevzinizin batısındaki siperlere gidiyoruz. Çatışma size doğru kayabilir. Tetikte olun."

Yanımdaki bir asker, "Eğer olursa, ikimizin arasında, ortada sıkışıp kalacaksın," diye kıkırdıyor. "Tam ortada." Havalı tüfek parmaklarıyla beni vuruyor.

Karşımdaki asker söze karışıyor. "Bize kalsa" -başını sallıyor ve birlikteki askerlerin sırasına bakıyor- "savaşıyor olurdunuz, kırık cesetleri arıyor değil, ama artık genç askerlerin savaşması konusunda kurallar var."

"Kılıçlar yumuşadı, olan bu," diyor bir diğeri. Eksik ön dişinin deliğinden tükürüyor. "Benim zamanımda savaş alanında ilk ölen sen olurdun, seni kan emici Aziz Sismode. Şimdi kığımız patladığında bizim için kımızdan geriye kalanları siliyorsun."

"Yaşasın ilerleme," diye mırıldanıyorum.

Yanımdaki asker gülüyor ama sesi daha çok ölüm çingırağına benziyor. "Cesaretin var, hakkını vermeliyim. Eskiden annene benzediğini düşünürdüm ama babana çekmişsin. O ve onun Erdemli Kader arkadaşları her zaman tek satırlık bir cümle hazırlardı."

Bu adamın babamı tanıyıp tanımadığı ya da onu sadece görsel ekranda izleyip izlemediği belli değil. Benim ona benzediğimi düşünmesi sinir bozucu. Babamı neredeyse hiç tanımıyorum. "Kennet, sandalyenizin yerini değiştirmedikten emin olmadığınız sürece yanına oturmayacağınız türden bir insan," diye cevap veriyorum.

"Yine de sen ilk doğanın kesikleriyle içi boşalacak türden biri değilsin, değil mi kızım?"

Çenemi bir çentik kaldırıyorum. "İşin sırrı, hakaretleri çok derinlere inmeden oradan ayrılmak. Geçit törenindeki aptallar, ikinci bir doğanın karnavallarından kaçtığını asla fark etmezler."

Bana bir onay homurtusu veriyor. "Belki de sadece yolu düşen güzel bir ziyaretçi değilsindir. Nasıl yapacağını görmemiz gerekecek."

"Yine de senin için kıcını silmeyeceğim" diye cevap veriyorum, bu da hepsinin kendilerine rağmen gülmelerine neden oluyor.

Hava gemisinin kapısı kapanıyor ve cepheye yolculuk için yerleşiyoruz. Sabahın erken saatleri ve çoğumuz birkaç saatten fazla dinlenemedik. Havalandıktan sonra bazı askerler uyuyor. Etrafımda sallanan kafalardan horultular yükseliyor. Çok gerginim ve hiçbirine gözlerimi kapatacak kadar güvenmiyorum.

Uçuştan birkaç saat sonra kapak açılır. Rüzgar ıslık çalarak içeri giriyor. İlk esintinin soğuğu dişlerimi gıcırdatıyor. Sanki çoktan ölmüş bir tanrının çekici savaş davulu için kalbimi dövüyormuş gibi korku da içimi titretiyor. Sadece bir atlama simülasyonu yaptım.

Kaskımın vizörünü soğuk havaya karşı kapatıyorum. Görsel erişim monitörü yanıyor. Güzel bir kadının yüzü ve çıplak omuzları beliriyor. Elmasların Kaderi'nden geliyor, mükemmel bir şekilde toplanmış saçları ve yakut dudakları olabildiğince askeriyeden uzak. Sesi alçak ve boğucu, sanki eldeki görevden ziyade yaklaşan bir randevu gecesinin planlarını özetliyor gibi.

"Asker," diyor gülümseyerek, "sen bizim ilk müdahale ekibimiz olarak seçildin. Senin görevin yaralı Kılıç askerlerini, kardeşlerini bulmak ve onları sana verilen kırmızı işaretlerle etiketlemek. Engelli bir asker etiketlendiğinde, yaralarına yardımcı olması için bir tıbbi drone çağrılacaktır. İşaretinizi onun üzerine bıraktıktan sonra, tıbbi dronun gelmesini beklemeyin. Yardıma ihtiyacı olan bir sonraki askere geçin.

"İlk müdahale çantanızda siyah işaretler de var. Yaralı ya da aktif olduğunu tespit ettiğiniz düşman savaşçılarının üzerine siyah diskler yerleştirmeniz hayati önem taşımaktadır. Bu işaret, bulunduğunuz yere bir ölüm dronu gönderecektir. Bir düşman etiketlendiğinde, kesenizin kapalı olduğundan ve üzerinizdeki diğer siyah işaretlerin etkinleştirilmediğinden emin olarak yolunuza devam etmek en iyisidir. Birden fazla siyah diskin etkinleştirilmesi durumunda, işaretleri atın ve onlardan hızla uzaklaşın. Siyah işaretlerin kullanılmaması ciddi cezalara neden olacaktır. Unutmayın, düşmanlarınızın üzerine ne kadar çok kara fener yerleştirirseniz, bu korkunç savaşı o kadar çabuk sona erdirebilir ve her birimizin umutsuzca arzuladığı ve hak ettiği barış ve refahın tadını çıkarabiliriz.

"Ölen ve yaralananlardan herhangi bir silah temin edebilmeniz durumunda, bunları toplamanız zorunludur. Otomatik hoverbinler savaş alanlarında dolaşacaktır. Atılan tüm silahları geçerken hoverbinler içine yerleştirin. İyi şanslar asker ve hizmetin için teşekkürler. Çok yaşa Cumhuriyet'in Kaderleri." Görsel ekran kapanır.

Daha önce bana çantamı veren asker koridorda bana doğru yürüyor ve açık kapının yanında duruyor. Yeşil ışık yanıyor. Sıra boyunca yürüyor ve benim dışımdaki her askerin miğferinin tepesine vuruyor. Hava gemisinin önüne geri döndü. Üç parmağını uzatıyor, birini geri çekiyor. İki parmağını. Tek parmak. Zeplindeki tüm askerler ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yalpalayarak ikişer ikişer geceye atlıyorlar.

Çıkışı yöneten asker birkaç saniye bekledikten sonra yanıma geliyor ve miğferimin tepesine vuruyor. Kalbim küt küt atıyor. Dizlerim titriyor. Yerimden kalkıp açık kapıya doğru yürüyorum. Altım tamamen karanlık. Tek ışık yukarıda, yarım ay ve iğne ucu kadar yıldızlar. Asker üç parmağını uzatıyor. Sonra iki. Sonra bir.

Zıplıyorum.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey görmüyorum. Gece görüşüm zeminden gelen ısı izlerini algıladıkça yeşil hatlar oluşuyor. Yer dedektörü giysimdeki yerçekimi ayarlayıcısını çalıştırıyor ve gezegenin erimiş metalik çekirdeğine doğru iten bir mıknatısın itme kuvvetini tetikliyor. Basınç göğsümü acıyla yumrukluyor ve sanki üzerine bir kasa düşmüş gibi hissettiriyor. Tüm gücümle boynumu yukarıda ve göğsümü dışarıda tutmaya çalışıyorum, bu çabadan dolayı homurdanıyor ve nefes nefese kalıyorum. Yere son birkaç düzine metre düşerken güç hafifliyor, ancak darbe hala rüzgarımı kesiyor. Hırıltılı bir şekilde

Başımı topraktan kurtardım. Çarpmanın etkisiyle miğferimin izi kaldı. Etrafta diğer askerleri arıyorum ama kimseyi göremiyorum.

Sessiz ve ben yalnızım, gecenin içinde sıkışıp kalmışım. Eldivenimi geri çekerek takma ismimdeki saati kontrol ediyorum. Neredeyse şafak sökmek üzere. Toprakta sürünerek küçük bir ağaç kümesinin arkasına sığınyorum. Tamamen dolu olduğundan emin olmak için tüfeğimi kontrol ediyorum. Bir ağaç gövdesine yaslanıp tüfeği kucağıma alıyorum ve güneşin doğmasını bekliyorum.

Gün doğarken etrafımdaki toprak kahverengi ve iğrenç. Beyaz sis ve pus bulutları önümdeki savaş alanını örtüyor ve artık bir şeyler duyabiliyorum, silah ateşi ve yangın çıkarıcı cihazların sesi. Çeyrek milden daha az bir mesafede, yoğun sisin arasından gökyüzü aydınlanıyor.

Çorak ağaçlar bu ışıktaki koyu mora dönüyor. Ayağa kalkıp çatışmaya doğru yürüyorum. Eski cephe siperlerinin ve sığınaklarının yakınında cesetler yığılmaya başlıyor. Kan çamurlu araziye ıslatıyor. Savaşın dalgası gecenin bir vakti buraları yıkıp geçmiş. Katliam her yerde. Yüzümü gökyüzüne kaldırıyorum, tüm bunlara bir cevap arıyorum. Vizörümdeki sis tek yanıt.

Yanımda bir inilti duyuyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve çamuru ve yumuşak et parçalarını kazmaya başlıyorum. Zırhımdaki kumları silerken bizden birini gösteren kılıç şeklindeki amblemi görüyorum. İçimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Yüzünü görmek için vizörünü açıyorum. Daha yaşlı, belki otuzlu yaşlarında. Burun deliklerinden birinden kan damlıyor.

"Bana yardım et," diye yalvarıyor, gözleri odaklanmamış.

"İyi olacaksın," diye teminat veriyorum ona, bunun doğru olmasını umarak. Belime takılı keseyi kurcalıyorum. Eldivenlerim çok kalın olduğu için onları çıkarıp belime takıyorum. Hava soğuk. Parmak uçlarım pembeleşiyor. İşaret kesesinden kırmızı bir disk çıkarıp zırhının üzerine yerleştiriyorum. Mıknatıs gibi yapışıyor. Kırmızı bir ışık yanıp sönerek tıbbi bir drone'u işaret ediyor.

Ayağa kalkmaya başladım ama asker elimi tuttu. "Lütfen bana yardım edin."

"Bir med-drone yolda. İyi olacaksın asker." Sesim gergin ve kısık.

"Lütfen," diye yalvarıyor. Elini tutuyorum, tıbbi dron gelene kadar tutuyorum, sonra geri çekiliyorum ki üzerinde çalışabilsin. Mavi lazer ışığı üzerinde yanıp sönerek tüm vücudunu tarıyor. İçinden robotik bir kol çıkıyor.

drone'u indirir ve askerin boynuna beyaz sıvı dolu bir şırınga saplar. Asker inlemeyi keser ve gözlerini kapatır.

Tıbbi drone'dan iki pençe daha çıkar. Biri askerin zırhına bağlanırken, diğeri boynunu ve sırtını sabitliyor. Pençeler birlikte askeri yerden kaldırırken, üçüncü bir kol ortaya çıkıyor ve askerin vücudunun altına bir kumaş parçası yerleştiriyor. Bez parçası şişerek bir hava paletine dönüşür. Pençeler askeri palete indirir ve kayışlarla sabitler. Hava paleti yerden kalkar ve askerle birlikte savaş alanının aksi yönünde havada asılı kalır. Tıbbi dron kollarını geri çekiyor ve sisin içine doğru uçuyor. Cesetleri karıştırarak, nabız kontrolü yaparak, nefes alıp almadıklarını kontrol etmek için vizörleri açarak ilerliyorum. Kimse hayatta değil

-Kılıçlar değil, savaşçı zırhları ve eşsiz miğferleriyle Şafak Kapısı askerleri de değil.

Gün ortasında gökyüzü şafak vakti olduğu kadar griydi ve sis daha az yoğun değildi. Kaskımdaki pipetten bir yudum su alıyorum. Tedarik azalıyor. Beni ne zaman almayı planladıklarından ya da planlayıp planlamadıklarından emin değilim.

Artık savaşa o kadar yakınım ki sesler boğuk gelmiyor. Çevresel görüşümde bir kol hareket ediyor. Göğüs zırhına ağır siyah kapılar kazınmış koyu zırhlı bir asker, göğüs zırhlarında menekşe renkli Ağaç amblemleri olan diğerlerinin arasında yerde yatıyor. Vizörü inik, kara deliklerin yuttuğu girdaplı bir gece göğü. Bunu daha önce de görmüştüm, tıpkı hovercade'im saldırıya uğradığında Şafak Kapıları liderinin taktığı gibi. Neredeyse her gece rüyamda gördüğüm. Aynı adam olamaz. Muhtemelen ikisi de Yıldızların Kaderi'ndendir.

Fusionblade'ine uzanıyor ama bir ceset onu engelliyor. Ona yaklaştığımı görünce ölü ağırlığa karşı mücadele ediyor. Kollarından biri işe yaramıyor. Zırhı omzundan karnına kadar yarılmış.

Artık çok yakınım. Füzyon kılıcını tekrar kavramaya çalışıyor ama kılıca ulaşamıyor. Tekmeyle uzaklaştırıyorum, çırpınmayı bırakıyor ve başı düşüyor, vizörünün altından ağır nefesler geliyor. Elim titriyor. Onu görmek zorundayım.

Fusionblade'imi çekerek yaklaşıyorum. Boynuna yakın tutuyorum. "Vizörünü aç," diye emrediyorum.

"Neden?" diye sorar derin bir sesle. "Yap şunu."

Vizör, yüzünün buruşukluğunu ortaya çıkarmak için geri kayar. Acı içinde gözlerini kısıyor. Uzun bir süre ona bakıyorum. "Neye bakıyorsun sen? Yap şunu! Öldür beni."

Şimdiden!" Elim titriyor ve o da bunu görüyor. Fusionblade'imi söndürüp uyluk zırhındaki silah kaskacına takıyorum. "Ah, seni cesur sanırdım, Küçük Kılıç," diyor. Kesemin fermuarını açıyorum ve siyah bir ölüm uçağı feneri bulmaya çalışıyorum. "Ama sen de diğerleri gibi bir robotsun. Seni kendi adına düşünmemen için programladılar. Emirlerle uyman için. Sana söyleneni yapman için. Eminim neden kendin için düşünemediğini bile bilmiyorsundur. Bu şekilde yetiştirildiniz, onların toplumuna aşılandınız ve bu *onların* toplumu. İlk nefesinizi aldığınız andan beri asla sizin olmadı. Her zaman onlarındı."

Siyah feneri botunun yan tarafına yerleştirdim. Sıyırıp çıkarmaya çalışıyor ama sağlam duruyor. Uğursuz siyah ışık yanıp sönerek en yakındaki ölüm dronlarını çağırıyor. Altımızdaki zemin sarsılıyor, savaşın sesi giderek yükseliyor. Yaralı adam tekrar kılıcına uzanmaya çalışıyor. Acı içinde inliyor ve feneri botundan tekrar sıyırmaya çalışıyor ama parazit bir böceğin azmiyle yapışıyor.

Forge'da bana saldıran o değildi. Olmadığını biliyorum. Muhtemelen orada bile değildi. Ölüm dronunu çağırmanın yanlışlığı bana işkence ediyor. Kendini savunabilmesi için ona vermek üzere füzyon kılıcını almak için hareket ediyorum. Kabzayı kavradığımda, kıvılcımlar derimi delip geçiyor. Erimiş ısı beni yakıyor. Acı içinde çığlık atıyorum ve kılıcı düşürüyorum. Sağ avucumda, onun füzyon kılıcına kazınmış armanın mükemmel hatlarında kırmızı yaralar açılıyor.

"Acıtıyor, değil mi?" diye soruyor. "Senin ben olmadığını biliyor." Ateşli yüzündeki intikam sırtışı, yanmış etimin kokusundan daha keskin. "Bundan kurtulamazsın."

Başımı çeviriyorum ve öğürürken çenemle vizör düğmeme vuruyorum. Kusmuğum sadece yere sıçrayacak kadar geri çekiliyor. İşim bittiğinde birkaç adım yürüyüp oturuyorum ve şişmiş elimi kucağıma alıyorum. Silah kemerimdeki bölmede ilk yardım malzemelerim var. Bir elimle merhem ve temiz bir bandaj bulmak için karıştırıyorum. Merhem temas ettiği anda yanığı soğutuyor ve daha rahat nefes alıyorum. Bandaj paketini dişlerimle yırtarak açıyorum, avucumun etrafına sarıyorum ve bağlıyorum. Sırtımı bir kayaya yaslıyorum ve dümdüz önüme bakıyorum.

Yaralı Gates of Dawn askeri beline uzanıyor. Geriliyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum ama silahını çekmiyor. Onun yerine küçük beyaz bir hap çıkardı. Ağzına götürüp siyanürü yutmak üzereyken ben öne atılıp hapi elinden alıyorum.

İnliyor ve gözlerini kapatıyor.

"En azından savaşmaya gitmen gerekmez mi?" Fusionblade'ini tekmeleyip geri çekiliyorum.

"Kimse cehennemde kalmak için savaşmaz." Fusionblade'ine uzanmıyor. "Dronun beni sorgulayacak, Küçük Kılıç. Bunun için etrafta takılmamayı tercih ederim." Ağzından salya akıyor. "'Etrafta dolaşmak' deyiminin nereden geldiğini biliyor musun?" diye soruyor. Eli yerde siyanür kapsülünü arıyor.

"Hayır." Onu sıkıştıran cesedi çekiyorum.

Fark etmemiş gibi görünüyor. Nefes alış veriş yavaşlıyor. Cildi renk kaybediyor. "Bir kitaptan. 'Bir dost, bir kardeşten daha yakındır,' diye homurdanıyor."

Ölü beden kayarak kurtuluyor ve ben de ilk kez yaralarını görerek gevşek kolunu bırakıyorum. Köprücük kemiği tamamen kesilmişti ama onarılabilirdi. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

"Bu, kardeşiniz gitse bile gerçek bir dostun sonsuza dek kalacağı anlamına gelir."

"Kulağa ilk doğan bir çocuğun söyleyeceği bir şey gibi geliyor," diye cevap veriyorum.

Hezeyan içinde gülüyor. "Öyle, ama ... Sanırım başka bir anlama geliyor. Neden buralarda takılıyorsun?" diye sorar.

Yanına diz çöküp sağlam elimi alnına koyuyorum. Nemli. Titriyor, şoka giriyor. Sis in içinden bir ölüm dronu çıkıyor. Karnından çelik bir halat çıkıyor ve düşmanımın boynuna dolanıp sıkıca çekiyor. Dron onun takma adını taramaya çalışıyor ama sol elinde bulduğu tek şey işlemci çipinin çıkarıldığı yerde bir yara izi.

Ürkütücü makine "*Kaderinizi belirtin*," diyor. Askerin Yıldız Kaderli olduğunu biliyorum - zırhından belli.

Boynundaki baskı hafifler, böylece konuşabilir. Nefes nefese kalıyor ama cevap vermeyi reddediyor. Sol elimle füzyon kılıcımı kınından çıkarıyorum. Ateşlendiği anda, ölüm dronunu ikiye böldüm. İki parça halinde düşüyor.

Askerin yanına diz çöküp çelik halatı çözüyorum. Nefes nefese kaldı. Soğuk parmaklarım ölüm uçağı sinyalini söküyor. Ayağa kalkıp, yanıp sönen siyah sihirdarı havaya fırlatıyorum ve fusionblade'imle ona vurarak etkisiz hale getiriyorum.

"Bunu neden yaptın? bunu yaptın?"

"Bu doğru değil," diye cevap veriyorum. "Çaresizsin."

Bu yaşayacağı anlamına gelmiyor. Keseme uzanıp kırmızı bir fener çıkarıyorum ve siyah olanın olduğu yere, botunun üzerine yerleştiriyorum.

"Ne? Neden?" Yüzü acı içinde buruşuyor.

"Çünkü sana yardım getirmedim öleceksin. Senin bir lakabın yok. Tıbbi dron sizi tanımlayamazsa size yardımcı olmaz."

Ölü Kılıç askerinin elini kesmek için füzyon kılıcımı kullanıyorum, eli alıyorum ve aceleyle Yıldız Kaderli adamının üzerine koyuyorum. Tıbbi dron geliyor ve takma adı tarıyor. Hiçbir şey olmuyor. Boşta bekler. Sonra, otomatik sıhhiyenin karnından parlak bir lazer ışığı patlaması parlar. Gates of Dawn askerinin zırhını kesip açıyor. Tıbbi dron işe koyulurken nefesimi tutuyorum. Bir şırınga çıkıyor ve boynuna saplanıyor. Gözlerini kapatıyor ve yüzündeki acılı ifade hafifliyor. Bilincini kaybediyor. Nefesimi bırakıyorum.

Yer yine sarsılıyor. Bir havan topu mermisi o kadar yakınımda patlıyor ki başımdan aşağı toprak yağıyor. Tıbbi drone işini bitirene kadar kalmalıyım. Kalmazsam, havada asılı duran bir sedyeyle onu Alacakaranlık Ormanı Üssü'ne götürecek bir tıbbi tahliye gemisine gönderilecek ve ölüm dronunun planladığından çok daha kötüsünü yapacak sorgucuların eline teslim edilecek.

Kılıçlı askerler tökezleyerek geri çekiliyor. Vizörümü kapatıyorum ve *yapışmak* için seçtiğim adamın etrafında dolaşıyorum, cesetleri iterek onu koruyorum. Yanına sürünerek kendimi olabildiğince küçültüyorum. Robotik kol derisinin yanık kenarlarını dikiyor. İş bittiğinde yaraları sarıyor. Kalma kararlılığım zayıflamaya başlıyor.

Tıbbi dron Şafak Kapısı askerini kaldırarak şişen bir sedyeye yükler. Onu sedyeye sabitliyor ve uçup gidiyor. Sedyeye havada asılı kalmak için kalkıyor ama ben kılıcımın yan tarafındaki güdüm mekanizmasını yok ediyorum. Hızla sönüyor. Botumun ucuyla askerin elinin yanındaki füzyon bıçağını tekmeliyorum, sonra kalem ışığını çıkarıp sol kalçasına dayıyorum, açıyorum ve gökyüzüne doğru tutuyorum, insanların onu bulmasına yardımcı olacağını umuyorum. Sonra koşuyorum.

Bir patlamanın gürültüsüyle üzerime yanan alevler yağıyor. Yana doğru savruldu. Düştüğümde, birkaç nefes boyunca sersemledim. Ayağa kalkıyorum ve koşmaya devam ediyorum. Korku midemi bulandırıyor ama safrayı yutuyorum. Arkama bakıyorum. Füzyon ateşinin parıltısı siperliğimin yan tarafını yakıyor, sadece yüzeyini sıyrıyor. Başımı geri çevirip devam ediyorum.

İleride, asker gemileri ateş ediyor. En yakın olanı kapısını kapatıp havalanıyor ve beni geride bırakıyor. Kendimi ilerlemeye zorluyorum. Kalçalarım yanıyor

Efor. Omzumun yanından daha fazla füzyon ateşi uçuyor. Bir sonraki askerî gemiye yaklaşıyorum ama ben oraya varamadan kapısı kapanıyor. Tam önümde havalanıyor.

Bu sefer ben ağlıyorum. "*Dur!*" Çığlık atıyorum. "*Lütfen! Dur!*" Gemi yükselip gökyüzünde küçülürken panikleyerek hıçkırıyorum.

Etrafımda, kırık çocuk askerler atılmış halde yatıyor. Birine takılıyorum, neredeyse düşüyordum ama kendimi toparlayıp devam ediyorum. Küçük bir zeplin önümde alçalırken değişen rüzgâr beni ileri doğru çekiyor. Kapı çoktan açık, Kılıç askerleriyle dolu. Füzyon tüfeği ateşi vızıldıyor, zeplin askerleri arkamda toplanan düşman fırtınasına ateş ediyor. Birkaçı zeplinin göbeğinden atlıyor ve yanımdan dışarı fırlıyor. Uzun boylu bir Kılıç askeri kolumdan tutup beni uçağa doğru sürüklüyor. Açık kapısına ulaştığımızda hiçbir rampa uzanmıyor. Uzun boylu asker beni kaldırıp içeri fırlatıyor ve sertçe yere çarpıp yuvarlanıyorum. Diğer Kılıç askerleri birbiri ardına içeri atlıyor.

Uzun boylu olan parmağıyla dairesel bir hareket yapıyor ve patlayan havan mermileri arasında yükseliyoruz. Hava gemisi sallanıyor ve ben savruluyorum. Uzun boylu asker üzerime düşüyor ve beni yere yapıştırıyor. Diğer askerler duvarlara tutunuyor.

Hırıldıyorum ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. Dengelendik ve zeplinin sarsıntısı hafifledi. Uzun boylu asker üzerimden kayıyor. Vizörümü geri çeken harici düğmeye basıyor ve kılıç gölgeli ekran geri geliyor. Uzanarak kaskının yan tarafındaki düğmeye basıyorum. Vizörü düşüyor ve en güzel fırtına bulutu gözleri bana bakıyor. *Hawthorne*.

Bölüm 15

Güzel Bir Suç

Hangara döndüğümde, Hawthorne'un elinin sıcaklığını yanımda hissederek hava gemisinin duvarına yaslanıyorum. Diğer tüm askerler uçağı terk etti. Sadece Hawthorne ve ben kaldık. Parmaklarımız birbirine değiyor. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

"Beni nasıl buldun?"

"Komutan Aslanbek takma adınızı takip etmem için bana yetki verdi." Muhtemelen öldüğümü düşündü. Takma ismim orada uzun süre hareket etmedi. Ama Hawthorne yine de beni bulmak için savaştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Eli benimkini örtmek için hareket ediyor. İrkiliyorum ve kucağıma alıyorum.

"Yaralanmışsın." Hawthorne bakmaya çalışıyor ama dokunmasına izin vermiyorum. "Daha sonra baktırırım," diye cevap veriyorum. Kabzaya kazanmış arma, kabzanın üzerinde ve eğer alayım bunu öğrenirse Şafak Kapısı askeri ve ailesi için ölüm fermanı gibi olacak. Ailesine ait füzyon kılıcını savaşta kullanması son derece aptalcaydı ya da son derece kibirliydi. Onu bir daha görürsem, botumu kıcına *sokacağım*.

Hawthorne'un sesi yumuşak. "Seni gece yarısı alıp savaş alanında bir yere bıraktıklarını öğrendiğimde aklımdan neler geçtiğini biliyor musun Roselle?" Başımı sallıyorum. Yüz ifadesi kasvetli bir hal alıyor. "O zaman buraya kadarmış diye düşündüm. O gitti. Bundan sağ çıkamaz. Annesinden hastalıklı bir intikam almak için onu öldürmenin bir yolunu buldular ve şimdi hayatım normale dönecek." Kaşlarını çatıyor. "Sonra seni savaş alanında hayal etmeye başladım - terk edilmiş. Tek başına." Dişlerini sıkıyor. "Bir acı hissettim, göğsümde inanılmaz bir sızı. Başta nedenini bilmiyordum ama şimdi biliyorum. Eskiden aktif olmak için endişelenirdim.

Çünkü ldrlebiliridim. Ŗimdi orada ölecek olanın sen olmaktan ve sensiz bir hayata geri dönmek zorunda kalmaktan korkuyorum."

"Beni pek tanımıyorsun Hawthorne."

"On yaşımdan beri sana aşığım Roselle. . belki ondan da önce."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Anlamıyorum."

"Kendimi bildim bileli seni izliyorum."

Hayal kırıklığı iimde yükseliyor. "Ben senin izleyerek büyüdüğün kişi değılim Hawthorne. Yani, o bendim ama evden ayrılıp Dönüşüm geçirdiğimden beri artık o değılim. O ben değılim."

"Haklısın. Sen o değılsin. Sen daha iyisin. Kendin için düşünüyorsun ve haklı olduğuna inandığında asla geri adım atmıyorsun. Ve onu gösterdikleri gibi mükemmel değılsin. Kusurların var, ama kusurların seksi. Saf ve bıkkın, zeki ve saf, vahşi ve narinsin. Erkekler senin kırılğan glmsemen karşısında kendilerini paralayacaklar."

"Peki ya sen? Sen de mi kırılacaksın?" Biraz nefes nefese sordum. "Ben zaten kırıldım, Roselle."

Eli yanağıımı okşamak için uzanıyor. Bir anlığına sıcak parmakları ensemdede duruyor, başparmağı tenimi okşuyor. Nefes alma yetimi kaybettim, sanki hava çok ince. Yüzünün yarısı gölgede. Daha yakına eğıliyor.

Hava gemisinin dışında bir şey tıkırdıyor. Hawthorne elini benden çekti. Grnmekten korkarak birbirimizden uzaklaşıyoruz. Başka bir hava gemisi hangara iniyor. Aık kapıdan bakıyoruz. Alacakaranlık askerleri dışarıda bekliyor. Birkaçını tanıyorum, aralarında Carrick de var. Tolman da onunla birlikte.

"Onları tanıyorum Hawthorne," diye fısıldadım. "Beni bu sabah cepheye gönderdiler."

Hawthorne iki parmağıyla önce gözlerini, sonra da hava gemimizin n tarafını işaret ediyor. Başımı sallıyorum ve onu kokpite kadar takip ediyorum. Hava gemimizin dışından gelen sesleri alan bir ses kaynağını açıyor.

"O Aziz Sismode veledi neden hâlâ benim havamı soluyor?" diye bağılıyor öfkeli bir ses.

"şansı yaver gitti. Bu gece onu tekrar alacağız," diye cevap veriyor başka bir ses. "İkinci kez hayatta kalmasına imkan yok."

"Bana l bir ikinci doğanı teslim etmeni istiyorum!" diye bağılıyor ilk ses. "Bunun sorumlusu şafak Kapıları gibi görünmeli. Cesedi bulunduğunuzda bana haber verin. Onu bizzat teslim etmek isterim."

Diğer hava gemisinin kapısı kapanır ve toplanan Alacakaranlık askerleri uzaklaşır. İlk konuşan Hawthorne olur. "Ben icabına bakarım Roselle. Arkadaşlarım var. Birliğimizde bana iyilik borcu olan herkese ulaşacağım."

"O bir komutandı. Bu ondan bile daha yüksekte. Yardım edemezsin, Hawthorne. Bir şeyler düşüneceğim. Bildiğimizden şüphelenmemeliler yoksa daha çabuk harekete geçerler."

"Bu gece sahneye çıkacaklar!"

"O zaman zamanım var."

Kapsülüne geri döndüğümde Clifton Salloway ile konuşmaktan başka seçeneğim olmadığına karar veriyorum. İletişim bilgileri için takma adımı araştırıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, "Inter-Fate Playboy" ya da "Panty-Dropping Smile" altında listelenmemiş. Salloway Mühimmat'a başvurmak zorunda kaldım. Bir tür sekreter bekliyordum ama doğrudan adamın kendisine bağlandım.

"Roselle St. Sismode. Sizi görmek ne büyük bir zevk." Yakışıklılığı holografik formda bile parlıyor.

"Buluşmamız gerek."

"Bu iş için mi yoksa zevk için mi?" Sırıttıyor. "İş için."

"Yazık," diye iç geçiriyor.

"Bir teklifim var. Ne zaman konuşabiliriz?"

"Bu akşama ne dersin? Şu anda Twilight'a doğru gidiyorum. *Teklifinizi* Üsteki özel odamda görüşebiliriz."

"Çok isterdim ama bazı Alacakaranlık Ormanı memurları benimle biraz eğleniyorlar. Bu akşam beni tekrar cepheye göndermeyi planlıyorlar. Birkaç saat içinde dizime kadar çamura ve kana batmış olacağım."

"Bu gece zırhlanmayı dert etme. Ben halledeceğim. Saat 22:00'de sana bir hovercar ve eskort göndereceğim." Ses tonu reddetmeye yer bırakmıyor. Başımı salladım ve kapattım.

İki saatim var.

Kapsülümünden sıyrılıp Hawthorne'un ranzasına doğru ilerliyorum. Kapıyı hafifçe tıklatıyorum. Neredeyse hemen açılıyor. Parmağımı dudaklarıma götürüp merdivenlerden iniyorum. O da beni takip ediyor. Onu dolaba götürüyorum.

boş bir duş kabinine. Kapıyı arkamızdan kilitledim ve ona döndüm.

"Cepheye gönderilmemek için bir yol buldum."

"Nasıl?"

"Bundan hoşlanmayacaksın." Yüzündeki temkinli gülümseme kaybolur. "Clifton Salloway ile temasa geçtim. Onunla buluşacağım."

Hawthorne gözlerini kapar ve arkasını döner. "Ne zaman?"

"Bu gece. Düşündüğünüz gibi değil. Ona bir teklifte bulunacağım - onun için kârlı olacak bir teklif. Bizi savaş alanından uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapmasını sağlayacağım."

"Açıkla."

"Daha sonra. Eskortuyla buluşmak için hazırlanmalıyım. Bana güvenmek zorundasın."

Hawthorne duş kapısına yaslanır. "Planının işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Nasıl olsa bu gece güvende olacağım."

"Onun kim olduğunu anlıyorsun, değil mi?" Hawthorne soruyor. "O bir silah tüccarı. Yasal ya da yasadışı silah satıyor. Onun gibi adamlar kendi kurallarını kendileri koyar. Böyle adamlar karşılıksız iyilik yapmazlar."

"Onu daha meşru göstereceğim. H â l â St. Sismode ismine sahibim. Silahlarla eşanlımlı. Benden almaya çalıştıkları ismi kullanacağım."

Hawthorne beni kollarının arasına aldı. "Keşke seni koruyabilseydim."

"Bugün beni bulmasaydın şu an burada olmazdım." Parmak uçlarım gömleğinin altından kayıyor, kaburgalarını keşfederek gömleği yukarı kaldırıyor. Gömleği başının üzerinden kaldırdığımda, tıpkı kalbim gibi ters dönüyor. Yere düşmesine izin verdim. Hawthorne'un göğsü geniş ve güçlü.

Elleri gömleğimin eteklerine gidiyor, başımın üzerinden sıyrıp askeri sutyenimi ortaya çıkarıyor. Gece mavisini pamuk göğüslerimi örtüyor, açık mavi bir ip sırtımda çapraz bir şekilde kıvrılıyor. Hawthorne etrafıma uzanıyor ve danteli çözüyor. İp sırtımdan kayıyor. Kurdeleyi saklıyor, pijamasının cebine sokuyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Senin kokun var," diye cevap veriyor sert bir sesle. Yüzünü yaklaştırıyor.

Dudaklarımı onun ağzıyla buluşmak için yukarı kaldırıyorum. Öpücüğü dizlerimin bağına çözüyor. Beni kendine yaklaştırıyor ve ön kolunun sırtıma değen sıcaklığı baştan çıkarıcı. Parmak uçları omzuma gidiyor ve mavi kayışı çıkarıyor. Tenimi öpüyor ve ben ürperiyorum. İçimde bir sızı oluşuyor. Benim

Elim sırtına kayıyor, pürüzsüz teninin altındaki kaslarının oynamasını hissediyorum. Göğüslerimin uçları göğsüne sürtünüyor. Bir sıcaklık patlaması beni ıslatıyor.

Hawthorne beni kollarının arasına alıyor ve sırtımı duvara yashıyor. Bacaklarım onun dar beline dolaniyor. Sert uzunluğunu bana karşı hissediyorum. Ağzım tekrar onunkini buluyor. Popomu tutuyor, güçlü parmakları etime giriyor, dili benimkini okşuyor.

"İlk seferinin bir duş kabiniinde olmasını istemiyorum," diyor.

"Nerede olduğunun ne önemi var," diye fısıldıyorum, "seninle olduğu sürece?"

"Seninle seviştiğimde Roselle, bu birkaç dakikadan daha uzun sürecekt ve korunmamız gerekecek. Hamile kalırsan bebeğimizi ve seni de öldürürler. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim."

İkinci kez doğmak hiç bitmeyen bir lanettir. "Onlardan nefret ediyorum," diye tıslıyorum. "Hepsinden nefret ediyorum." Hawthorne beni ayağa kaldırdı. Gümleğimi alıp kendime doğru tutuyorum. Öfkeli gözyaşları tehdit ediyor.

"Şşş. . ." Beni tekrar kucaklıyor. "Ağlama. Onlardan nefret etmenin bir faydası yok. Bunu hissedemezler ve bu seni sadece daha da acılaştırır."

"Bir şeyleri değiştirmemiz gerekiyor."

"Hayatta kalmamız gerek Roselle. Kuralların etrafında çalışabilir ve yine de birlikte olabiliriz. Dur sana göstereyim."

Gümleğimi alıyor ve kapının yanında yere fırlatıyor. Sol elini altında gezdirdiğinde duvardaki tarayıcıdan mavi ışık yanıp sönüyor. Duş başlığı açılıyor. Ilık su ikimizi de ıslatıyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Ona bakıyorum. Su yüzüne akıyor ve çenesinden damlıyor. Gülümsememe karşılık veriyor, gözlerimin içine bakıyor. Elleri yanaklarımı kavıyor. Ağzı tekrar benimkini buluyor ve bugünle ilgili kötü olan her şeyi öpüp yok ediyor.

Ona yaslanıyorum. Hawthorne'un eli ıslak saçlarımı okşuyor. Çelik gibi kasları parmak uçlarımda altında geriliyor. Zarar görmemiş avucum yan tarafını okşadığında biraz gıdıklandığını fark ediyorum. Kıkırdıyor, dudakları benimkilere karşı sırtıyor. Ellerinin omurgamı takip ederek pijama pantolonumun bel bandına kadar indiğini hissediyorum. Eli kumaşın altından -sağlam iç çamaşırımın yanından- çıplak tenime kayıyor. Popomu avuçluyor. Neredeyse kollarında eriyecektim. O vücudumu keşfederken kalbim çılgınca çarpıyor. Sonsuzluk onun enginliğini keşfetmek için yeterince uzun değil, ama saniyeler geçiyor. Parmaklarım ıslak saçlarına dolaniyor. Su kapanıyor. Hawthorne uzanıp takma adını tekrar okutuyor. Tekrar açılıyor.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum.

"Ben senden daha yüksek rütbeliyim. Daha uzun bir duş alıyorum." "Bu hiç adil değil," diyorum nefes nefese.

"Şikayet mi ediyorsun?" diye alay ediyor. "Çünkü ben-"

Parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum. Dili benimkini okşuyor. Pijamalarımı indiriyor, ben de üzerimden çıkarıyorum.

Çıplağım. Onunlayken.

Elimi kemerinin içine, arka tarafının pürüzsüz teninin üzerine kaydırıyorum ve kıyafetleri benimkilerle birlikte yerde birikiyor. İnliyor. "Çok güzelsin Roselle." Yumuşakça söylediği sözler kafamın içini dolduruyor. Şefkatli öpücükler tenime düşüyor. Arzu, bir top mermisinin parçaları gibi içimi parçalıyor. Keskin şarapnel parçaları yıkıcı bir etkiyle her yere yayılıyor. Sıcaklığı neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. "Son derece güzel," diye düzeltiyor Hawthorne.

Bu adama açıklanamaz bir şekilde bağlıyım, sanki kalbimin parçalarına sahipmiş gibi. Aramızdaki yakınlık savaşta ve koşullarda oluştu, tek kullanımlık insanlardan oluşan bir dünyada tutunacak gerçek bir şeye duyulan yakıcı ihtiyaçla mühürlendi. Ve ben onun bedenini, o da benimkini öğrenirken içimde uyandırdığı tutku karmaşasıyla tükenerek ona sarılıyorum.

Su tekrar kesilir. Hawthorne başını sallar. "Bugünlük duş kredim bitti."

Onu bırakmak benim için zor ama yapmalıyım. Kapının yanındaki rafa doğru ilerliyorum. Küçük havlu yığınının bir havlu alıp etrafıma sarıyorum ve sonra bir tane de ona uzatıyorum. "Önce ben gideceğim, sonra sen," diye fısıldıyorum.

"Bekle!"

Geri dönüyorum.

Hawthorne bana doğru bir adım atıyor ve beni tekrar öpüyor. "Sana veda öpücüğü veremedim."

Burada onunla oyalanmak istiyorum ama kendimi duştan çıkmaya zorluyorum. Dolabıma giderken ıslak kıyafetlerimi floemin içine atıyorum. Üniformamı seçip banyo dolabına götürüyor, havlumu alıyor ve giyiyorum. Dolabıma döndüğümde elime soğutucu merhem sürüp kuru bir bandajla tekrar sarıyorum. Dar kapıyı kapatarak üzerinde ayna olan lavaboya doğru yürüyorum. Saçlarımı çekici bir sarmal haline getirip tokalarla sabitliyorum. Biraz renk katmak için yanaklarımı çimdikliyorum ama zaten kızarmışlar ve dudaklarım Hawthorne'u öpmekten şişmiş. Aynada kendimi değerlendirirken, daha önce hiç olmayan bir ışıltıya sahibim.

"Çok güzelsin Roselle," diyor Hawthorne arkamdan. Tekrar kuru pijamalarını giymiş. Tişörtü çıplak bir omzunun üzerine dökülmüş. Diğer omzu duvara yaslanmış. O kadar yakışıklı ki yerde erimemek elde değil.

"Farklı mı görünüyorum?" Yüzüm kızarıırken soruyorum. "Farklı hissediyorum."

"Bana göre öyle, ama başka kimsenin fark edeceğini sanmıyorum," diye yumuşak bir şekilde yanıtlıyor.

"Hiç makyajım yok. İlk doğanlar makyaja alışkındır."

"İhtiyacın yok."

"Önyargılısın. Dokuz yaşımdan beri beni seviyorsun," diye takılıyorum ona. "Sevdim. Seni hâlâ seviyorum."

"Şimdi nasıl güzel hissetmem?" Fısıldıyorum.

Takma adım titreşiyor. Bir mesajım var. Holografik kelimeleri okudum.

Yirmi dakika içinde benimle Tree'nin ana giriş kapısında buluş.

-Clifton

Kaşlarımı çattım.

"Ne oldu?" Hawthorne sorar.

"İlkdoğan Salloway'den bir mesaj. Onunla Ağaç'ın ana girişinde buluşmamı istiyor. Bir refakatçi göndermesi gerekiyordu, kendisi gelmeyecekti. Yakında görüşürüz." Düşüncesizce, ona veda öpücüğü vermek için ona doğru ilerliyorum ama sonra durup etrafıma bakıyorum. Sıranın diğer ucunda askerler dişlerini fırçalıyor. Aşağıya bakıyorum. "Bu zor olacak

-Sana dokunmak değil."

"Biliyorum. İçgüdülerim seni kendime bağlamak ve asla gitmene izin vermemek yönünde."

Gözlerinin içine bakıyorum. "İçgüdülerine bayılıyorum. Ben yokken biraz uyumaya çalış."

"İmkansız. Döndüğünde beni bul."

Soyunma odasından çıkıyorum ve Tritium 101'in ana giriş kapısına gidiyorum. Ana gövdeye giden şube koridorunda bir kontrol noktasından geçmem gerekiyor. Takma adımları taratıyorum. Arkamdan bir ses şöyle diyor: "Küçük balık, küçük balık, biz de tam seni ağımıza düşürmeye geliyorduk. Akıntıya karşı yüzerek bize gelmen çok hoş." Protium 445 askerleri, tüfekleri neredeyse dizlerine kadar sarkan silah kayışlarına asılı bir grup haydut gibi bana doğru geliyor. Ölümcül görünmek yerine aptalca görünüyor. Onları kendi tüfekleriyle vurabilirim.

"Senin için zamanım yok, Carrick. Bir subayla buluşmak için emir aldım."

"Bir sonraki görevimiz için asker bulmamız emredildi ve biz de seni seçtik." Parmağını göğsüme soktu.

"Bana bir daha dokunursan sana yapacaklarımdan hoşlanmayacaksın," diye uyarıyorum onu. Gülüyor ve parmağını göğsüme sokuyor. Tüfeğini alçak askılı kayışından kapıp bir elim namluda, sargılı parmağım tetikte kalbine doğru itiyorum. Kıpırdamıyor. "Bak küçük timsah, seni kuyruğundan yakaladım," diye mırıldanıyorum.

Arkadaşları silahlarını kaldırmak için çabalıyor. Silahın kayışını Carrick'ten çözüyorum ve geri çekilip onlara doğrultuyorum. "Ah, şırıl şırıl akan dereye ne oldu?" Onlara soruyorum.

Kontrol noktasındaki muhafızlardan biri inzibatları çağırıyor, onlar da saniyeler içinde geliyorlar. Tüfeği indiriyorum ve yere yatıp onlara sunuyorum.

Baş memur kontrol noktasındaki muhafızlarla konuşuyor. Ben tek kelime etmedim. Carrick ve arkadaşları muhafızların yerine konuşmaya çalışıyor, asker toplama emirlerini açıklıyorlar. Ben sessiz kalıyorum. Henüz kimse benimle konuşmadı. Benim sıram değil.

Öncü milletvekili bana bakıyor. "Asker toplamak için emir aldıklarını söylüyorlar." Carrick kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. Onu dövmek istiyorum.

"Öyle olduklarına inanıyorum, Patrön."

"Ve onlarla gitmeyi reddediyorsun?" diye sorar. "Ediyorum, Patrön."

"Neden? Sen bir öğrencisin. Emirlerle uyarsın."

"Exo Salloway ile ana avluda buluşmam emredildi. Geç kaldım. On beş dakika önce orada olmam gerekiyordu, Patrön."

"Exo Salloway neden seninle konuşmak istesin ki?"

"Ben bir mühimmat uzmanıyım, Patrön. O bir mühimmat üreticisi."

"Yirmi iki yüzü geçti," diyor kaşlarını şüpheci bir şekilde kaldırarak.

"Bir savaş var, Patrön. Düşmanlarımız dinlenmemiz için durmuyor. Diğer sorularınızı komuta subayıma yöneltmeniz gerekecek."

"Komutanınız kim?"

"Yirmi dakika önce," diyor arkamdaki derin bir ses, "komutanı Exo Salloway." Clifton kontrol noktasının gölgelerinden yaklaşıyor. "Bu öğrenci üzerinde yetki sahibiyim."

"O Trityum 101. Komutan Aslanbek'in yetki alanına giriyor," diye yanıtlıyor askeri inzibat tabletini kontrol ederken.

"Komutan Aslanbek ve ben iyi arkadaşız. Bu öğrencinin refahının benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyor. Bunu istediğiniz kişiyle teyit edebilirsiniz. Bağlantılarınızı kurun. Biz bekleyeceğiz. Bu arada, bu küçük suçluların her birinin isimlerinin bir listesini istiyorum." Eliyle Carrick ve adamlarına doğru bir işaret yapar. Sonra uzun, özel dikim ceketinin iç cebine uzanır ve içinden küçük gümüş bir çanta çıkarır. Açar ve ince kahverengi bir puro çıkarıp yakar. Biraz yanık gül yağı gibi kokuyor.

Birkaç dakika içinde baş milletvekili geri döner. "Özür dileriz, Exo Salloway. Gitmekte özgürsünüz. Tropo da öyle."

"Liste mi?" Diğer askerlere doğru bakar. "Gecikmeden size gönderilecek."

"Teşekkür ederim. İyi akşamlar." Purosunu bırakıp önlerinde yere bırakıyor ve bana kolunu uzatıyor. Kabul etmemek kabalık olurdu, ben de kabul ettim. Birlikte en yakın oduna doğru yürüdük.

Aşağı inerken Clifton, "Nereye gidersen git bir kalabalığı kendine çekiyor gibisin," diyor.

"Görünüşe göre dünyadaki en ilginç kadın benim," diye cevap veriyorum.

"Öylesin," diye kabul ediyor. "Bundan önce senin adına müdahale etmediğim için özür dilerim. Burada neler olup bittiğini fark etmemem büyük bir ihmalkârlıktı. Çok meşguldüm. Beni affedecek misin?"

"Affedilecek bir şey yok. Benim adıma araya girmen için bir sebep yok."

"Oh, ama var, Roselle."

"Anlamıyorum, İlk Doğan Salloway."

"Ben Clifton. Lütfen bana Clifton deyin. Açıklayacağım ama burada değil. Birliğiniz Taş Orman Üssü'ne yapılan saldırıdan haberdar edildi mi? Sanırım siz ayrıldıktan hemen sonraydı."

Ayrılmadan önceydi ama "Hayır" diye cevap verdim.

"Nüfus sayımı yok edildi - gölün altındaki bir patlayıcı her yeri sular altında bıraktı. Tüm tünelleri yok oldu."

Telaşlanmış gibi yapıyorum. "Kimse yaralandı mı?"

"Bazı ajanlar öldürüldü ama çoğu hayatta kaldı. O sırada takma adları değiştiriyorlardı. O zamandan beri epey casus keşfettiler. Yeni takma adları klonlamak imkansız. Casusları ortaya çıkarıyorduk ve

Üçüncü doğanlar ilk doğan gibi davranıyor. Son derece sıkıcı oldu. Ayrıntılarla sizi sıkmak istemem."

"Sıkılmadım," diye cevap veriyorum. "Bir takma adı klonlayabileceğinizi bilmiyordum."

"Artık yapamazsınız. Üsteki takma adların değiştirilmesi sürecini hızlandırdık. Yakında Twilight'ta da bu süreci başlatacaklar. Aramızdaki her bir haini tespit etmemiz an meselesi. Sonra da genel nüfusa geçeceğiz."

"Exos'un gerçekten çalışmadığını sanıyordum." Gülüyor. "Çok tatlısın."

Kendimi sevimli hissetmiyorum. Endişeli hissediyorum. Üçüncü doğanların ağı kesilecek. Dune'u düşünmemeye çalışıyorum. Yeni bir takma ad almanın bir yolunu bulmuş olmalı, yoksa Forge'a yapılan saldırı sırasında yok edildiğinde onu da öldürürlerdi.

Dışarıda rüzgar ısıyor. Clifton gri paltosunu omuzlarıma doluyor ve etkileyici hovercraft'ına doğru yürüyoruz. Şoförü bizim için kapıyı açarken eli sırtımın alt kısmına gidiyor. İçine tırmanıyorum ve yer açarak ilerliyorum. Clifton'ın Taş Orman Üssü'nde oturduğuna çok benzeyen camdan bir ağaca uçuyoruz. Şoför aracı balkonun kenarına yanaştırıyor. Clifton iniyor ve benim için kapıyı tutuyor. Biz çıktıktan sonra, uçak başka bir yere park etmek üzere uzaklaşıyor.

Clifton şaşırtıcı güzellikteki ufuk boyunca uzanan dağları işaret ediyor. "Daha önce Tourmaline Dağları'na gittin mi?" diye soruyor. Üzerimdeki ceketin iç cebine uzanıyor. Bu çok samimi bir hareket. Dudaklarımı oynatsam yanağına değecek. Ama yapmıyorum.

Geri adım atıyor ve çantadan bir puro alıyor. O diğer cebine uzanamadan ben yaralı elimle çakmağını ona uzatıyorum.

"Yaralanmışsın," diyor puroyu yakmadan ağızından çıkarırken.

"Önemli bir şey değil, küçük bir savaş yarası. Yakında icabına baktıracağım."

Purosunu yakıyor. "İşimde son derece kötüyüm," diyor ve bir tutam duman üflüyor.

"Yine, Exos'un hiçbir şey yapmadığını sanıyordum." "O iş değil, diğer işim."

"Silah tüccarı olarak mı?"

"Hayır, beni bundan çok daha fazla ilgilendiren başka bir işim var. Gül Bahçesi Derneği'nin aktif üyelerinden biriyim. Bu çok önemli bir

pozisyon. Bunu sana daha önce anlatmak istedim ama bana özel ders vermek istemedin."

"Duygularını incittim mi?" Alay ediyorum.

"Duygularımdan daha fazlasını incittiniz. Egom ciddi şekilde test edildi." İçten bir gülümseme dudaklarımı büküyor. Ağaçların gölgesine bakarak balkonda yürüyoruz. Hava kışlamın nerede olduğunu bulmaya çalışıyorum.

Clifton omzumun üzerinden işaret ederek, "Hemen şuradasın," diyor, sıcak nefesi yanağımda.

"Bunu nereden biliyorsun?" "Bilmek benim işim."

"Gül bahçıvanı olarak mı çalışıyorsun?" Cevap veriyorum.

"Doğru."

"Baktığın Gül ben miyim?"

"Diyelim ki hayatta kalmanız Gül Bahçesi Derneği'nin çıkarlarına en uygun olanı."

"Neden umursuyorsun ki? Ben varis değilim." "Kardeşini tanıyor musun, Roselle?" "Elbette Gabriel'i tanıyorum!"

"Evet, ama onu *tanıyor* musun? Annenizin pozisyonunu üstlenmek için hayatta kalma ihtimalini ... oldukça düşük kılan bazı şeylerin içinde."

"Ne gibi şeyler?"

"Kötü şeyler. Şu anda daha fazla detay verme yetkim yok." "O zaman en azından *onu* korumanız gerekmez mi?" Elimden bir şey gelmiyor. Gabriel'e yardım et, ve bu beni korkutuyor.

"Annen onu tehlikeden uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyor ama o neyse o."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani ona bir şey olursa, Kılıç seni varisi olarak kabul etmek zorunda kalacak."

"Yani bahislerinizi koruyorsunuz. Halefim çekici değil mi?"

Sorumu hoş bulmuş gibi gülüyor. "Eğer sen ölürsen ve ardından Gabriel de ölürsa, annenin başka bir varisi olması gerekir. Hâlâ yeterince genç ama babanı bu işi yapması için geri getirmek yaşlı adamdan çok şey istemek olur. Ondandır nefret ediyor. İhtiyacımız olan şey bir bebek değil. Bize güçlü bir lider lazım. Kılıçların Kaderi'nin Açıklığı olmaya uygun birine, yani sen öldüğünde sıradaki hamal çocuğuna değil."

"Hamur çocuğu mu?"

"Harkness Ambersol. Bunu beş kere hızlı söylemeyi dene. Bir crella'yı yönetmeye uygun değil."

"Ve sen benim öyle olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hiç kimse Kılıç olmaya senden daha uygun olamaz, annen bile."

"Bu ihanettir."

"Gerçek bu. Başınızı belaya sokabilecek belli bir ahlaki belirsizliğiniz var, ancak doğru danışmanlarla bunun üstesinden gelebilirsiniz."

"Yani Gül Bahçesi Topluluğunuz kendini bana adadı, beni hayatta tutmaya."

"Biz sadece, dediğiniz gibi, bahislerimizi koruyoruz."

"Savaşta olduğumuzu ve benim aktif görevde olduğumu düşünürsek, bu sizin için oldukça karmaşık bir durum."

"Yakın zamana kadar öyleydi. Komutan Aslanbek Gül Bahçesi Derneği'ne katılmaya karar verdi. İkna etmek için fazla bir şey gerekmedi. Sadece Harkness ile tanışması gerekiyordu ve kapıdan çıkarken benden bir iğne aldı."

"İğne mi?" Ben soruyorum.

"Alabilir miyim?" Ceketinin cebini gösteriyor. İçeri uzanabilmesi için kolumu kaldırıyorum. Eski bir kılıcın etrafını saran dikenli sarmaşıklarla gül şeklinde bir iğne çıkarıyor. "Oldukça fazla takipçin var Roselle."

İğneyi alıp yumuşak ışığa tutuyorum. "Gizli cemiyetinizin ortaya çıkacağından endişelenmiyor musunuz?"

"Pek sayılmaz. Aslında bir Gül Bahçesi Derneğimiz var, tamamen yasal. Daha az şanslı ilk doğanlar için bazı güzel peyzajlar yapmaları için Güneş Kaderli işçileri görevlendiriyoruz. Ama gizliden gizliye, cemiyet sadece sizi hayatta tutmakla ilgileniyor. Ve bu da yasadışı değil."

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" Ben soruyorum.

"St. Sismode adının sonsuza dek yok olmasından başka bir şey istemeyen insanlar var. Yardım için bize gelebileceğinizi bilmenizi istiyoruz."

"Burada iyilik olmayacak. Kendi yolumu kendim ödeyeceğim." "Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" diye sorar.

"Sizinle iletişime geçtiğimde size bir teklifim olduğunu söylemiştim. Taş Orman Üssü'ndeki eğitimde ilk kez tüfekte ateş ettiğimde ne yaptığımı biliyor musun?"

"Hayır..." diye yanıtlıyor, merakla.

"Bana tüfeği monte ettirdiler ve bir hedefe ateş ettirdiler."

"On saniye mi?" diye tahmin ediyor.

"Yedi." "Tam

isabet mi?"

"Elbette." Gülümsüyorum. "Parçaların hepsi Burton'dı. Peki neden Salloway'i kullanmıyoruz?"

"En düşük teklifi veren Burton'dı ve Edmund Burton annenizin beğenisini kazanmak için çok çalıştı."

"Bir Salloway silahına sahip olmayı seksi hale getirmeme ne dersin?" "Dinliyorum."

"Ürettiğiniz her yeni silahın tanıtımını yapacağım. Sözcünüz olacağım. Salloway'i herkesin sahip olması gereken bir marka haline getireceğim. Özel sektör pazarının sahibi olacaksın. Ordu üzerinde birlikte çalışacağız, Kılıç hiyerarşisindeki doğru insanları etkileyeceğiz."

"Karşılığında ne istiyorsun?"

"Bunları yapmaya başlamanı istiyorum." Ona çift taraflı silahımı gösteriyorum. "Bunu kim yaptı?" diye soruyor. Silahı aldı ve ateşledi. şaşırtıcı bir lütuf.

"Tasarım için bir arkadaşına ödeme yapmanız gerekecek. Biraz para, ama çoğunlukla ona değer olarak ödeme yapabilirsiniz. Ayrıca füzyon gücü kullanan ama hidrojene geçebilen bir tüfek yapmanı istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü senin bilmediğin bir şey biliyorum. Talep *olacak* ve siz sadece bu talebi karşılamakla kalmayacak, aynı zamanda Burton'ı işinden *edecek* bir konumda olacaksınız."

"Ne biliyorsun ki?"

"Bunu söylemeye yetkim yok. Bana güvenmek zorundasın, Clifton."

Rumuzumu tarıyorum ve hava kışlasına giriyorum. Her yer sessiz; askerlerin çoğu sabah tıbbi kurtarma görevine gidecek. Soyunma odasına gidip pijamalarımı giyiyorum ve Hawthorne'un kapsülüne tırmanıyorum. Kapıya hafifçe vuruyorum. Hemen açıldı.

Bileğimden tutup beni içeri çekti. Burası inanılmaz derecede dar. İkimizin de sığabilmesi için neredeyse onun üstüne yatmam gerekiyor. Kapıyı kapattı.

ayağıyla konsola dokunarak kapıyı açıyor. Secondborn Denemeleri başımızın üstündeki ekranda oynatılıyor. Son yarışmacılara kaldılar - iri yarı bir erkek Kılıç, kurnaz bir dişi Yıldız ve başka bir erkek Kılıç. Hırpalanmış ve yara bere içinde görünüyorlar, neredeyse daha fazla ayakta kalamayacak durumdalar.

"Linus Star'a ne oldu?" Grisholm'un kazanma favorisini hatırlayarak soruyorum.

"Oldukça ilerledi, ancak 'Up You Go' mücadelesinde bir köprüyü havaya uçurmak için yangın çıkarıcı kullanmaya çalıştığında kendini havaya uçurdu. Fünye zamanlayıcısını yanlış değerlendirmiş." Hawthorne'un sesi ben göğsüne yaslanırken göğsünden gürliyor. O kadar hoş bir ses ki sonsuza kadar burada uzanıp onun konuşmasını dinleyebilirim. "Bu gece nasıl geçti?" diye soruyor.

"Beklediğimden daha iyi ve daha kötü."

"Ne demek istiyorsun? Protium 445'i arkanızda bırakmanıza yardım edecek mi?" diye endişeyle soruyor.

"Onlarla ilgilenecektir." Gömleğinin kumaşını göğsünün üzerinden öpüyorum. "Clifton kardeşimi öldürmeyi planlayan gizli bir kulübün üyesi. Onları ifşa etmeden nasıl durduracağımı bilmiyorum ve onlara ihtiyacım var, bu yüzden ikilemimi görebilirsin."

"Bunu sana o mu söyledi?" Hawthorne kuşkuyla sorar.

"Hayır. *Kazara* bir şey olursa beni korumak istediğini söyledi. Gabriel'e olur."

"Onu öldürmeye çalışacaklarını nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum ama bir sonraki mantıklı adım bu. Beni güvence altına al. Beni müttefik yap. Zayıf oyuncuyu saf dışı bırak. Müttefikinizi güçlü bir konuma getirin. Bu iyi bir strateji. Sadece annemi hesaba katmadılar. Gül Bahçesi Cemiyeti'ne dair bir ipucu duyarsa onların içini boşaltır."

"Kardeşin varis bırakmadan ölürse, ilk doğan sen olursun." "Bu asla olmayacak."

"Ama öyle olsaydı, giderdin."

"Teorik olarak Forge'a, Kılıç Sarayı'na dönmem gerekirdi."

Hawthorne elini koluma sürüyor. Bu rahatlatıcı. Ona sarılmanın bu kadar güzel olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sesi kulağımı titretiyor. "Gelecek yıl yirmi yaşında olacağım ve İkinci Doğan Denemeleri'ne katılabilecek kadar büyümüş olacağım. Kazanırsam, ilk doğan statüsüne yükselebilirim."

"Bu hayatımda duyduğum en saçma şey Hawthorne." Dirseğimin üzerinde yükseldim ve ona ters ters baktım. "Bunu bana bir daha asla söyleme. Hatta

düşün!"

"Neden olmasın? Eğer ben kazanırsam, asla gizlice dolaşmak zorunda kalmayız. Birlikte olabiliriz. Seni de yanımda getirebilirim. Evlenebilirim-"

"Her yerdeki ilk doğanların eğlencesi için ölebilirsin!" Tersledim. "Denemeleri bir kişi kazanır. Bir kişi. Bu kadar! Bine yakın katılımcıdan sadece biri... Canlı çıkmak için en ufak bir şansın bile yok!" Yanağımı tekrar göğsüne yaslıyorum. "Gül Bahçesi Derneği konusunda şu anda hiçbir şey yapamam. Clifton'ın yardımına ihtiyacım var. Gabriel'i güvende tutması için anneme güvenmek zorundayım." Başımın üstünü öpüyor. "Hawthorne, sana söylemem gereken bir şey var ama bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum."

"Ne oldu?"

"İyi ya da kötü bir şey yaptım. Hayatına karıştım." "Ne yaptın?" diye sorar.

"Kızmayacağına söz ver."

"Bunun için söz veremem. Bana ne yaptığını söylemen ve en iyisini umman gerekecek."

"Clifton'a bir talep listesi verdim. Birincisi, aktif görevden alınman ve pilot eğitimine yerleştirilmen - tıbbi kurtarma hava gemilerinde uçman. Tehlikeli ama savaş dışı. Kimseyi öldürmek zorunda kalmayacaksın, bunun yerine onları kurtarabilirsin."

Eli hala duruyor. "Bunun benim hedefim olduğunu nereden bildin?"

"Clifton'ın dosyana erişim izni vermesini sağladım. Meso'ya da sen yaptırdın, onlar da sana gelecek hafta söylemeyi planlıyorlar."

"Özel dosyalarımı okudun." Sesi kızgın geliyor.

"Hepsi değil ve bu konuda kızgın olmana izin yok." "Neden?" diye homurdanıyor.

"Çünkü çocukluğundan beri iznim olmadan beni izliyorsun."

"Doğru," diye mırıldanıyor gergin dudaklarının arasından. "Ama tüm alayım hâlâ savaştayken aktif savaş görevinden alınmak yanlış geliyor. Bana güveniyorlar."

"Biliyorum, bu yüzden en yakın arkadaşlarını da çektim."

"Peki iyi kısmı ne?"

"Bu iyi kısmıydı, Hawthorne." İç çekiyor. "Peki kötü kısmı ne?"

"Clifton artık beni nasıl inciteceğini biliyor - seni incitebilir ve bu da beni incitir. Bu bir riskti. Almalı mıydım bilmiyorum. Bir sonraki hamlesini henüz göremiyorum."

"Bana ne yapabileceğinden mi endişeleniyorsun? Sana ulaşacaklarından korkmuyor musun?"

"Kim olduklarını bilmiyorum. Öğrenene kadar savunmasızım. Eğer bana yakın olmak istiyorsan bunu bilmelisin. Az önce hayatını son derece karmaşık ve inanılmaz derecede tehlikeli hale getirdim."

Bölüm 16

Beni Gömdükleri Yer

BİR YIL SONRA

Risk almak giderek DNA'mın bir parçası haline geliyor. Bunu her ikinci doğan Sword'da görüyorum. Bizler adrenalin bağımlılarıyız, yüksekler için yaşıyoruz çünkü düşükler çok düşük. Çok düşük. Çoğumuz bir sonraki doğum gününü görebileceğimizi sanmıyoruz. Savaş zamanında bir kılıcın ortalama yaşam süresi bir yıl altı aydır. Eğer durum buysa, benim sadece birkaç ayım kaldı. Arkadaşlarımdan hepsinin vadesi doldu.

İki aktif görev turunu tamamladım ve üçüncüsü de hızla yaklaşıyor. Savaş kurtarma havacılığı eğitimi aldım, artık her tür hava gemisini uçurabiliyorum. Başlarda işim tehlikeliydi ama normal bir askerin yerde karşılaştıklarıyla kıyaslanamaz bile. Clifton bundan emin oldu. Çoğunlukla, cepheye yakın olmamı gerektirmeyen ikmal seferlerine gönderildim. Aynı şey arkadaşları için söylenemez. Hawthorne, Gilad ve Edgerton sık sık düşman bölgesine geçmelerini gerektiren kurtarma görevlerinde uçuyorlar.

Ancak son turumun sonuna doğru her şey değişti. Görevlerim giderek daha üzücü olmaya başladı. Bu durum Hawthorne'u telaşlandırdı ama Exo Salloway belki de en çok öfkelenen kişi oldu. Durumu çabucak düzeltti, beni görevden aldı ve turumun resmi olarak bitmesinden birkaç hafta önce aktif olmayan statüye geri dönmemi emretti. O zamandan beri, Salloway Munitions Conglomerate'in sözcüsü olarak onun için çalışmaktan başka bir şey yapmadım. Ancak Taş Orman Üssü komuta merkezimizde aldığım son brifingde, tekrar aktif göreve döndüğümde daha fazla savaş görevinde yer alacağım belirtildi. Bu benim bakış açımı değiştirdi. Hawthorne ile olan her şeyi kapsayan ilişkiyi gizlemekte zorlandığım için giderek daha umursamaz oluyorum.

Farklı olan tek şey bu değil. Kabuslar bazen gün içinde de peşimi bırakmıyor. Felç edici bir anksiyete nöbetine yakalandığımda titreyen ellerimi saklamaya çalışıyorum. Hepimiz öyle yaparız. Tüm bunları aklımdan çıkarmamı sağlayan tek şey yasadışı erkek arkadaşım. Onunlayken hiçbir şey bana dokunamaz.

"Sence biliyor mudur?" Hammon'a tekrar soruyorum. "Bu sabah onunla temasa geçtiğimde bir şeyler olduğunu biliyormuş gibi davranıyordu. Sence Gilad ona söylemiş midir?"

"Gilad, Hawthorne'a sürprizinden asla bahsetmez," diye yanıtlıyor Hammon. Anthroscope zeplininin altından başını uzatıyor ve elini uzatıyor. "Hava anahtarı." Hangardaki gürültü rahatsız edici. Hava gemileri inip güç verirken düşündüklerimi zar zor duyabiliyorum. Taş Orman Ağacımız bugün özellikle yoğun çünkü birkaç hava bölüğü aktif görevden dönüyor. Yeni bir rotasyon birkaç gün içinde konuşlanacak.

"Bir sorun mu görüyorsun?" Bağırıyorum. "Sanırım manyetizördeki kaynağı tekrar kontrol etmem gerekiyor."

Başını sallar. "Bu sadece bir flap rotoru. Ayarlayabilirim." Uçağın altına geri kayıyor.

Clifton bana Üs ile depoları, laboratuvarları ve test tesisleri arasında gidip gelmem için şık gövdeli Anthroscope'u ödünç verdi. Mekanik sorunlarıyla kendim ilgilenmeye çalışıyorum çünkü bu bir Üs gemisi değil. Hava gemisi pek askeri sayılmaz. Bir ilk çocuğun spor gemisi fantezisine benziyor. İki koltuklu bir kokpit kontrol odası ve arkada üzerimi değiştirebileceğim küçük bir dairesi var.

Hammon zeplininin altından kayarak çıkıyor ve aleti bana uzatıyor. Aleti onun alet kutusuna yerleştiriyorum. "Tamamdır," diyor. "Bir dahaki sefere ne zaman gidiyorsun?"

"Yeni Salloway füzyon dergisinin reklam kampanyası için iki gün içinde Fate of Diamonds'ta olacağım. Hidrojenle çalışan dergi seçeneği olan. Ona Culprit-44 diyorlar."

"Bu heyecan verici! 'Salloway Mühimmatlarının Yüzü'nün göz kamaştırıcı hayatı hiç bitmiyor," diyor sırtarak.

Çirkin bir yüz ifadesi takındım. "Teknik olarak, Kılıçların Kaderi ile Salloway Mühimmat Holdingi arasında Silah İrtibat Görevlisiyim. Bu da demek oluyor ki, ben de senin gibi Kılıçların Kaderi'nin sahip olduğu ikinci doğuştan bir kılıcı. Ama artık Clifton benim komuta subayım."

"Biliyorum ama Clifton Salloway'in komutanınız olması Komutan Aslanbek'in olmasından çok farklı. Ağaç ya da Orman Üssü'nden ayrılıp silah tasarımları konusunda danışmanlık yapmak ya da Salloway'in önemli *müşterileriyle* akşam yemekleri yemek için Fates'in etrafında uçamıyorum."

"Bu *müşterilerden* bazılarının elleri dolaşıyor," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. "Bazen bir ya da iki parmağımı kırmakla tehdit etmek zorunda kalıyorum."

"Evet, ama seninle ilgileniyor."

"Clifton'la ilişkim biraz karışık. O benim patronum ..." "Ve senin için yanıp tutuşuyor."

"İstedığı her kadına sahip olmaya alışmış ve ben sürekli hayır diyorum." "Avın heyecanı." Bana utangaç bir bakış attı ve muhteşem zeplinin yan tarafını lekeliyor.

"Onun gibi bir şey. Gerçi son zamanlarda çok fazla korumacı davranıyor."

"Nasıl yani?" diye soruyor.

"Son aktif görev turumuzdan döndüğümüzden beri bana kötü bir şey olmasından korkuyor gibi. Güç odaklarıyla çalıştığını biliyorum. Sadece ne planladığını bilmiyorum."

"Sence bir şeyler mi planlıyor?" diye soruyor.

"Her zaman bir şeyler planlıyor Hammon. O bir strateji ustası. Ve beni hava kışlasından çıkarmak istiyor. Bu onun için bir şey gibi. Bu konuda çok tartışıyoruz."

"Nerede yaşamanızı istiyor?" diye soruyor.

"İdeal olarak, onunla birlikte. Ama böyle bir şey söz konusu değil. Ben burada kalıyorum."

"Seni taşırsa Hawthorne'u göremeyeceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Evet." Hawthorne ileri pilot eğitimi için gitti. Onu zaten çok özledim. "Clifton beni taşırsa, onu asla göremeyeceğim."

"Clifton'ı parmağında oynatıyorsun. Eminim istediğini elde etmenin bir yolunu bulacaksın."

"Kimse Clifton'ı parmağında oynatmıyor," diye cevap veriyorum.

Aletlerini kaldırıyor ve ellerini üniformasına siliyor. Ona çöp kutusundan temiz bir bez uzatıyorum. "Artık eldivenlerini hiç çıkarıyor musun?"

Parmakları kesilmiş siyah deri eldivenlerime bakıyorum. Sağ elimdeki yara izimi kapatıyor. Armayı araştırdım ve öğrendim ki

Gates of Dawn askerinin soyadı. Winterstrom. Onun hakkında bulabildiğim tek şey bu. Başka bir şey için iznim yok.

"Salloway'in test tesislerinde silahlarla ilgilenmek zorundayım. Kabzaların çoğu henüz tam olarak kullanıma uygun değil. Eldiven giymezsem metal talaşları ve mahmuzlar bazen beni kesiyor. Bu artık bir alışkanlık." Hammon yaramdan haberdar değil. Bunu herkesten gizliyorum.

Hammon takma adındaki saati kontrol ediyor. "Edge yakında dönecek! Eeep! Sabırsızlanıyorum!"

"Gilad'ın Hawthorne'a sürprizden bahsetmeyeceğinden emin misin?"

Gözlerini deviriyor. "Sürprizi asla mahvetmez. Öte yandan Edge, aptal hayatını kurtarmak için sır saklayamaz." O güzel gamzeleriyle bana gülümsüyor. "Yine de çok fazla endişeleniyorsun. Hawthorne sürpriz partiyi umursamayacaktır. Sadece sen oradaysan umursayacaktır. On gündür ortalarda yok. Ciddi bir Roselle zamanına ihtiyacı olacak."

Antroskop'un kontrol odasına giriyoruz. Ben pilot koltuğuna oturuyorum ve Hammon da yardımcı pilot koltuğuna tırmanıyor. Hammon'ın göstergeleri kontrol edebilmesi için zeplinin motorları ateşleniyor. "Bunu bir test sürüşüne çıkarmalıyız," diyorum kayıtsızca. "Bilirsiniz, emin olmak için."

"Hadi!" diye bağılıyor. Bir kulaklığa uzandı. Ben de benimkini taktım ve kemerlerimizi bağladık. Tree Fort'tan uçağı test hava sahasına götürüp mekanik ayarlarını y a p m a k için izin aldım. Hangardan yavaşça ç ı k ı y o r u z . Protokolü takip ediyorum ve test alanına ulaşana kadar düzenlenmiş hızları aşmıyorum. Sonra motorları çalıştırıyorum ve gemi aerodinamik, iğneye benzer bir şekle giriyor. Hammon'ın kahkaha seslerini dinleyerek spiraller çiziyorum. Hangara geri dönmemiz emredilene kadar birkaç tur atıyoruz. "Bunu çok seviyorum," diyor Hammon dönüş yolculuğumuz sırasında. "Bir saniyeliğine Ağaç'tan çıkıp gökyüzünü görmek. Bazen unutuyorum

dışarıda bir dünya var."

Kalbim sıkışıyor. "Kılıç tamircisi olmaktan nefret mi ediyorsun?" diye soruyorum. Piyade savaşına girmeye zorlanmasın diye ona bu işi ben verdim.

"Hayır, aslında seviyorum. Bu işte iyiyim - her zaman vurulmaktan çok daha iyi. Arama ve kurtarmadan nefret ediyorum. Parçalanmış cesetler kabuslar görmeme neden oluyor ve ancak o zaman uyuyabiliyorum. Eğer bu iş olmasaydı, hala burada olacağımı sanmıyorum. Bir şey beni bir yıl önce harcardı."

Her turdan sonra, yeni Kılıç yüzler Tritiyum 101 kapsüllerine akın ederek ölenlerin yerini alıyor. Hiçbirimiz yeni arkadaşlar edinmeye

alışmıyoruz.

"Herhangi bir şey olabilseydin ne olurdun?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Eskiden su kenarında yaşamayı hayal ederdim - Denizlerin Kaderi'nde doğmak gibi. Bir teknede çalışmak ve bütün gün balık tutmak nasıl olurdu?"

İlk doğan olmayı hayal etmiyor. "Kulağa hoş bir hayat gibi geliyor."

"Edge'i balıkçı olarak çalışırken görebiliyor musun? Benim dağ adamım,"

Bir twang ile diyor.

"Bence senin için her şeyi yapar."

"Yapardı." Gülümsüyor.

"Onu gördüğünde ona ne söyleyeceksin?"

"Hiçbir şey. Sakin bir köşe bulup üzerine atlayacağım, on gün oldu Roselle. On!" İki elini de kaldırıp parmaklarını iki yana açıyor. "Peki ya sen? Sen ve Hawthorne . . . ?"

Yanaklarını renkten renge giriyor. "Hayır."

"Hâlâ senden saklıyor mu? Hakkını vermeliyim, çocukta irade gücü var."

"Çok fazla."

"Hawthorne'a tedbiri unutturun. Hâlâ hayatta olduğunuzu kanıtlamak için bazen risk almanız gerektiğini ona gösterin."

"Haklısın." Antroskop'un gücünü kesip kulaklığını çıkarıyorum. Gemiden iniyoruz.

Yüzümdeki gülümseme buharlaşıyor. Ajan Crow zeplinin önünde duruyor. Elleri arkasında, beni geçerek zeplinin enine doğru yürüyor. Burnuna geldiğinde gözlerini bana çeviriyor. Yüzünün her iki yanındaki köşelerinden en az on tane daha mürekkepli öldürme işareti kıvrılıyor ve şimdi boynunda da çentikler var. İnceler ama bir araya geldiklerinde ciddi anlamda ürkütücü sayıda cesedi temsil ediyorlar. Parmağını Antroskop'a bastırıyor ve zeplinin gövdesi boyunca takip ederek tekrar önümde duruyor. "Roselle Kılıcı."

"Ajan Crow."

"Hiç korku göstermiyorsun, değil mi?" "Senden neden korkayım ki?"

Yanıma eğiliyor ve yüksek sesle kokluyor. "Sende de kokusunu alıyorum. Korkuyorsun."

"Bu keklik üzümü. Sen de bir tane almalısın." Naneli şeker paketimi kaldırıyorum.

Çelik dişleri gıcırıyor ama devam ediyor. "Census'un burada, Taş Orman Üssü'nde saldırıya uğramasının üzerinden bir yıl geçtiğini biliyor muydunuz? Bu bizim bir yılımızı aldı.

Yeraltı tesisimizin alt katını elemek için. Gölden gelen su ve çamurdan oluşan bataklık gibi bir yerdi. Odamı daha yeni ortaya çıkardılar. Uzaktaydım, Platin Orman Üssü'nün altında yaşıyordum. Orayı biliyor musun?"

"Hayır."

"Taşların Kaderi'nde var. Ama şimdi geri döndüm ve size haber vermek istedim."

"Taşların Kaderi'nin sizi çok özleyeceğinden eminim."

"Kaybettiğim bir eşyayı bulduğumu bilmek de sizi memnun edecektir." Siyah paltosunun yan tarafını geriye doğru çekip bana yanındaki kılıfta duran füzyon kılıcımı gösteriyor. Aziz Sismode arması açıkça belli oluyor. Onu restore ettirmiş; görebildiğim kadarıyla dışarıdan bir hasar yok.

Bir parçam hala onu ondan almak için yanıp tutuşuyor ama büyük bir parçam değil. Bir yıl önce kimliğim ona o kadar bağlıydı ki. O zamandan beri değiştiremeyeceğim bazı şeyleri kabullenmeye başladım. Bu da onlardan biri. Belki de artık daha fazlasına sahip olduğum içindir - beni seven arkadaşlarım var. Gerçek bir gülümsemeyi başarabiliyorum.

"Sanırım her zaman nerede olduğumu bileceğim. Tasarladığımız yeni kılıcı gerçekten denemelisin." Çift ağızlı kılıcımı kınından çıkarıp tehditkâr olmayan bir şekilde ateşliyorum. "Önümüzdeki birkaç ay içinde bir üst modelini çıkaracağız. En çok satanlar arasında olmalı. Ve biliyorsunuz, Salloway'ler artık gerçekten en iyi silahlar."

Almak için hiçbir hareket yapmıyor. Belki de denemeden onu ikiye bölebileceğimi biliyordur. "Kasa dairesini ortaya çıkardılar," diyor. "İçindeki bazı eşyalar kayıplara karıştı."

Kılıcımı söndürüp kınına yerleştiriyorum. "Bir kasan mı vardı?" diye sordum. "İninizi sadece masum genç kadınlara işkence etmek için kullandığınızı sanıyordum. Bütün kemerlerini çaldılar mı?"

Arkasına yaslanıp vücut dilimi izliyor. "Hayır, ama genç bir kadına ait ciddi şekilde çürümüş bir ceset bulduk. Onu açıklayamayız. Ama en çok ilgimi çeken taklitçi lakabı oldu. Nedenini bilmek ister misiniz?"

"İyi bir gizemi severim."

"Klonladığı son takma isim Holcomb Sword'a aitti. Onu hatırlıyor musun? Kıvrık bıyıklı . . . Polis memuru. Gözaltı merkezinde görev yapıyordu.

orada olduğunuz gece hücrenizde görev yapmış ve hizmet vermiştiniz. ... patlamanın olduğu gece ..."

"Tanıdık geliyor ama çok uzun zaman oldu. Emin olamadım."

"Eminim Roselle. Seni hapisten çıkaran Holcomb Sword'du. Sabah hücrene geleceğim."

"Sen öyle diyorsan,"

diye cevap verdim.

"Öyle diyorum."

"Sanırım elinizdeki şeye tesadüf deniyor, Ajan Crow."

"Benim işimde tesadüf diye bir şey yoktur. Üzerinde başka klonlanmış takma adlar vardı, ama hala içinde olanın kimliği vardı."

"Başka kimde vardı?" Sanki dedikodu yapıyormuşuz ve tüm detayları öğrenmek istiyormuşum gibi soruyorum. "Birini klonlayabilseydim kim olmak isterdim biliyor musun?" Hammon'a dönüyorum. "Strato Hammon, hani şu sevdiğim şarkıyı söyleyen yakışıklı Diamond'la kaçan ilk çocuk şarkıcı?"

"Sarday?"

Parmaklarımı şıklatıyorum. "Evet! Sarday!" Ajan Crow'a dönüyorum. "Klonlanmış bir Sarday'ı var mıydı?"

"Gerçekten çok zekisin," diye yanıtlıyor. "Seni tamamen kendime aldığımda büyük bir zafer kazanmış olacağım."

"Beni tamamen kendinize saklamak istiyorsanız, bunu komutanım Clifton Salloway ile görüşmeniz gerekecek. Aksi takdirde ..."

"Seni kurtarabileceğini mi düşünüyorsun?" Ajan Crow kulağıma doğru eğiliyor. Kulağımın kabuğuna değen nefesi ılık. "Kurtaramaz." Ellerini arkasına koyup uzaklaşıyor.

"O adamdan nefret ediyorum." Hammon titriyor. "Tüylerimi diken diken ediyor." "O bir psikopat."

"Bütün eğlenceli olanları kendine çekiyorsun Roselle," diye yanıtlıyor. "İşte şimdi bir tane daha geliyor."

Hawthorne az önce yanaşan bir hava gemisinden adım atar. Gilad ve Edgerton da onunla birlikte. Benden Ajan Crow'un geri çekilişine bakıyor. Ajanın gittiği yöne doğru hamle yaptı, peşinden gitmek niyetindeydi. Kolundan tutup onu geri çektim.

"Hawthorne, hayır!"

Bana dönüyor ve bir an için gözlerinde acı ve ıstırap var. Bu Agnes. Hâlâ Crow'un ona yaptıklarının intikamını almak istiyor. "Ne zaman geri döndü? Ne istiyordu?" Hawthorne hırlıyor.

"Döndüğünü bana bildirmek istedi," diye cevap verdim. Hawthorne gözle görülür biçimde sarsıldı. Ona hâlâ takma adları çaldığımı söylemedim. Onu suç ortağım yapmayacağım.

"Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Önce onu öldüreceğim." Bir keresinde bana Crow gibi adamların asla pes etmediğini söylemişti. Şu anda bunu düşündüğünü söyleyebilirim.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Hawthorne'un fırtınalı yüz ifadesine odaklanıyorum. Kalbim biraz eriyor ve endişem keskinliğini kaybediyor. Artık yalnız değilim. Ona sahibim. Hawthorne'un kolunu okşuyorum. "Lütfen eve dönüşünü mahvetmesine izin verme," diye mırıldanıyorum. Bana bakıyor ve omuzları gevşiyor. Rahatlıyor ve öfkesinin bir kısmını kaybediyor. "Uçuşun iyi geçti mi?"

Hawthorne ve Edgerton hep bir ağızdan cevap veriyor. "Hayır."

"Hepiniz için stresinizi biraz olsun azaltacak bir planım var," diye cevap veriyorum. "Hepiniz beni Güverte 227'ye kadar takip ederseniz, size sürprizi göstereceğim."

"Bunun Hawthorne için sürpriz bir parti olduğunu sanıyordum," diye araya giriyor Edgerton.

"Hayır," diye cevap verdim. "*Hepinizi* özledim. Seni bile Gilad. Bu taraftan gelin..." Elimle işaret ettim ve yürümeye başladım. Hawthorne bana yetişiyor, eli elime değiyor. Bu küçük dokunuş vücudumda bir elektrik akımı yaratıyor. Dizlerimin bağı çözüldü.

"Seni özledim," diyor, o kadar yumuşak ki sadece ben duyabiliyorum. "Ne yani, sen yokken buluşma geceleri yok muydu?"

"Hayır. Tanıdığım aceleci bir asker, fazladan kazandığım tüm paraları birliğim için çift ağızlı kılıçlar almaya harcadı."

"Bu talihsizlik," diye cevap verdim. "Sana benimkilerden ödünç verirdim ama hepsini aynı amaç için kullandım."

"Sanırım kendi randevu gecemizi kendimiz ayarlamamız gerekecek." "Senden çok öndeyim."

"Nereye gidiyoruz Roselle?" Edgerton soruyor.

Alt güverteye bir odunla iniyor ve asker denizine adım atıyoruz. Hawthorne elimi tutmak için kalabalığın örtüsünü kullanıyor. Güçlü parmakları benimkilerin arasından geçiyor. Kollarımı ona dolamak istiyorum. "Hemen şuradayız," diye sesleniyorum arkamdan. Takma adımları doğru kaldırıyorum. Çelik bir kapı özel bir atış poligonuna açılıyor. Hammon kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Sessiz, duvarlar ses geçirmez. Herkese göz koruması veriyorum. "Peki ya kulak koruması?" Gilad soruyor.

"İhtiyacın olmayacak." Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. Bana şüpheli bir bakış atıyor. Galerideki her istasyonda bir kara kutu var. "Bu senin sürprizin," diye mırıldanıyorum. "Herkes bir kara kutunun önünde sıraya girsin. Sen de Hammon."

"Neden ben?" diye soruyor çarpık bir gülümsemeyle. "Çünkü bu bir aile partisi."

Siyah kutulardan birinin önünde yerini alıyor. Adamlar da öyle. "Onları açabilirsiniz," diyorum. Hawthorne da diğerleri gibi kendi kutusunun kapağını kaldırıyor. "Bu bir Culprit-44," diye duyuruyorum. "Hem füzyonla çalışan bir şarjör hem de hidrojenle çalışan bir şarjörle donatılmış. Çift tarafına dikkat edin. Kara kutularınızda fazladan iki hidrojen şarjörü bulacaksınız. Bunları füzyon tarafına göre daha sık değiştirmeniz gerekecek."

Her istasyonu birbirinden ayıran yüksek duvarların önünden geçiyorum. "Bunun sizi caydırmasına izin vermeyin," diye devam ediyorum. "Hidrojenle çalışan şarjör çoğu savaş durumunda füzyon muadili kadar etkilidir ve beş kat daha hızlı ateş edebilir. Otomatik harekete sahiptir. Sadece seri olarak değil, sürekli olarak tetikleyebilirsiniz. Hidrojen namlusu aşırı ısınmadığı için silah artan atış hızı ve sıklığında bile isabetliliğini koruyor. Füzyon namlusu daha yavaş bir atış hızı ve sıklığı gerektirir çünkü mermileri daha sıcaktır, bu nedenle otomatik hareketle eğrilir ve hassasiyetini kaybeder. Ve hepimizin bildiği gibi, savaş alanında yanmış bir füzyon namlusunu değiştirmek ölümünüze neden olabilir. Bu nedenle, patlamalarının sıklığını azaltma ihtiyacı. Hidrojenle çalışan namluda böyle bir durumla karşılaşmazsınız."

"Önünüzdeki silahlar prototiptir. Sadece birkaç tanesi mevcut. Önümüzdeki hafta üretime geçeceğiz. Onlara ilk sahip olanların arkadaşlarını olmasını istedim."

Hawthorne, Gilad, Edge ve Hammon göz koruyucularını takıyor.

Hammon'a silahı doldurmanın doğru yolunu gösteriyorum. Edge sahanın aşağısındaki hedefe nişan alıyor. Gilad hidrojen namlusuyla birkaç el ateş ediyor. "Ne kadar sessiz olduğunu fark ettin mi?" diye soruyorum. Sonra ona başparmağımın bir hareketiyle füzyon namlusuna nasıl geçeceğini gösteriyorum.

Hawthorne'a doğru ilerliyorum. Menzilin en uzak noktasındaki Şafak Kapıları silüetini yok etti. "Ne düşünüyorsun?" Ona soruyorum.

"Bunu benim için soyabilir ve nasıl yeniden monte edeceğimi gösterebilir misin?" diye soruyor ve taş levhadan bir tezgâhın üzerine koyuyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum. Bir adım geri çekiliyor. Silahı

kaldırıp şarjörü çıkarıyorum ve sökmeye başlıyorum. Hawthorne biraz daha yaklaştı. Onun

Burnu saçlarıma değiyor ve içine çekiyor. Kolu arkadan belime dolanıyor.

Güçlü dudakları kulağımın altındaki hassas noktayı buluyor ve ısıırıyor. "Seni özledim," diye nefes alıyor. Culprit'in parçalarını tezgâhın üzerine koyuyorum, uzanıp yüzünün yan tarafını kavırıyorum ve öpücüklerine doğru eğiliyorum. Sonra kollarında dönüyorum. Elleri kıvrımlarımla yeniden tanışıyor.

Edgerton'ın sesi iki istasyon aşığıdan bağırıyor. "*Whoo!* Bu bir vektör döndürücünün içinde baş aşığı uçmaktan daha iyi!"

Hawthorne'un dudaklarına karşı kıkırdıyorum. "Vektör döndürücü nedir?" Fısıldıyorum.

"Bilmek istemezsin. Yine de hala onun kusmuğunu taşıyor gibi hissediyorum."

"Ah, seni zavallı şey." Boynunun arkasındaki ellerim nazikçe ağzını benimkine doğru yönlendiriyor.

"Hediyemi beğendim," diye mırıldanıyor. "Teşekkür ederim."

Edgerton duvarın arkasından bakıyor. "Hey," diyor bir şeyler çiğneyerek. "Bu crellalar da bizim için mi?" oktan ısırılmış bir böreği havaya kaldırıyor.

Başımı salladım. "Evet, ve yanlarındaki barda onlarla birlikte içecek-"

Bana diğer elini gösteriyor. "Bu mu?" diye soruyor. İki eli de doluyken bana doğru bir adım atıyor ve ön kollarıyla sarılıyor. "Sen en iyisisin, Roselle." Hammon iki köpüklü şarapla bize katılıyor. Birini bana veriyor. Gilad diğerini Hawthorne'a uzatıyor.

"Kadeh kaldıralım," diyorum bardağımı kaldırarak. Bana tuhaf tuhaf bakıyorlar. "Bu şarap, Roselle," diye fısıldıyor Edgerton.

"Ee ... kadeh kaldırmak demek . . . boş ver. İkinci kez doğan küçük ailemizin şerefine bir yudum içelim."

"Aileye," diye mırıldanıyor Hawthorne, ağzını bana dayamayı tercih ediyormuş gibi görünüyor.

"Aile," diyorum ve bir yudum alıyorum.

Hammon ikisini yudumlarken öksürür. Gözlerini kocaman açarak, sanki kendisine aktif piyade görevi emretmiş gibi Hawthorne'a bakar. "Hawthorne," diye soluk soluğa bağırıyor, sesinde i burkan bir dehşet var. "Takma adın altın rengine dönüştü."

Sol eline odaklanır. Holografik kılıç artık gümüş değil. Hammon'ın gözleri önce bana, sonra yere kayıyor. Gilad, Hawthorne'a sanki yürüyen bir cesede dönüşmüş gibi bakıyor.

İlk konuşan Edgerton oldu. "Hey, tebrikler Hawthorne. Görünüşe göre piyangoyu kazanmışsın. Hepimiz senin adına çok mutluyuz."

Hawthorne kendi kendine, "Bu doğru olamaz," diye mırıldanır. "Flint ölmüş olamaz."

Gözlerim yaşararak arkamı dönüyorum ve Culprit-44'ün parçalarını topluyorum. Silahı yeniden birleştirip kadife kaplı kutuya geri koyuyorum ve kapağını kapatıyorum.

Hawthorne, Hammon'ın üst kollarını kavrar. "Ne zamandır böyle?" Kadın ona bakar, solgunlaşır. "Sen biliyor musun?" Onu biraz sallar.

"Hey, şimdi," diyor Edgerton, Hawthorne'un koluna dokunarak. "Sakin ol."

Her şey olacak-"

"Ne kadar sürecektir?" Hawthorne daha umutsuzca tekrarlar. "Bilmiyorum," diye yanıtlar. "Yeni fark ettim."

Hawthorne döner. "Bunu daha önce fark ettin mi Roselle?" Başımı sallıyorum. Onunla yüzleşmek istemiyorum çünkü gözyaşlarımı görmesini istemiyorum.

Edgerton daha yumuşak bir ton dener. "Hawthorne, bir nefes al. Bu o kadar da kötü bir şey değil."

Hawthorne homurdanıyor. "Burada bir hayatım var! Sevdiğim biri var, beni seven biri! Dışarıda hiçbir şeyim yok!"

"Anlıyorum. Anlıyorum." Edgerton elini Hawthorne'un omzuna koydu. "Ama bu konuda yapılacak bir şey yok. Artık ilk doğan sensin. İlk doğan sen olmalısın."

Hawthorne yanımdaki tezgâha yaslandı. Edgerton'ın eli ondan uzaklaşıyor. "Bunu düzeltebilirim. Bunu düzeltmek zorundayım," diye yüksek sesle mırıldanıyor ama sesi düşünceleri karmakarışıkmiş gibi çıkıyor. Beni kendine çekti. Gözyaşlarım uçuş elbisesinin önünü ıslatıyor. Saçlarımı okşuyor ve başımın tepesine öpücükler yağıdırıyor.

Metal kapıya vurulması bizi ayırıyor. "Askeri Polis," diye bağılıyor derin bir ses kapıdan. "Hawthorne Trugrave'i arıyoruz."

Hawthorne ve ben temkinli olmak için yetiştirildik. Kendimizi her zaman itidalli olmaya, yakalanmamaya, bizi parçalayacak herkesten bir adım önde olmaya eğittik. Ama Edgerton kapıyı açmak için hamle yaparken, artık bunun bir önemi olmadığını biliyorum. Hawthorne ve ben ayrılacağız ve ikimizin de bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Tüm gizli okşamalarımız, yüzümde yazılı olan aşkı kimse fark etmesin diye kendimi başka tarafa bakmaya zorladığım onca zaman - hepsi boşuna. Yine de onu kaybedeceğim.

Milletvekilleri galeriye girerler. Gür kaşlı olan, Hawthorne'un takma adının ekranından parlayan holografik görüntüsüne bakar. Hawthorne'u bulur. "Geçiş yaptın, İlk Doğan Trugrave. Forge'a gitmek üzere yirmi dakika içinde kalkacak bir zeplin ayarladık. Eşyalarınız size gönderilecek. Gitmemiz gerek-"

Hawthorne köşeye sıkışmış bir hayvan gibi, "Hazır değilim," diye homurdanıyor.

Milletvekili dostça davranmaya devam eder. "Elbette hazırsınız. Sadece bizimle gelin.

Geri kalan her şey halledilebilir. Ailenin sana şimdi ihtiyacı var."

"Hazır olmadığımı söyledim!" Hawthorne'un elleri yumruk oldu.

Milletvekilleri birbirlerine "işte gidiyoruz" ifadeleriyle bakıyor. "Her şey yoluna girecek," diyor biri yatıştırıcı bir tonda. "Eve gidiyorsun." Üç milletvekili de vahşi bir hayvan gibi çırpınan Hawthorne'u yakalıyor. Edgerton kolumu tutuyor.

"Roselle!" Hawthorne bağırıyor. "Sadece bekle!" İnzibatlara karşı mücadele eder. Ağzından tükürükler saçılıyor. Boyun kasları gerildikçe geriliyor. "Roselle! Anlamıyorsunuz. Onu korumam gerek. Onu gömmek için bir yol bulacaklar. Onu gömecekleri yer burası! Bunu düzeltmek zorundayım. Bunu düzeltmem gerek!"

"Kimse kimseyi öldürmeyecek," diye homurdanıyor milletvekillerinden biri, onu kapıya doğru sürüklerken.

"Ona zarar vermeyin!" Gözyaşlarımın arasından bağırıyorum. Edgerton beni tuttu. Siyah kutuyu tutuyorum.

Edgerton kulağıma, "Bırak onu alsınlar," diye homurdandı. "Araya girersen daha çok dövüşür ve ona daha kötü zarar verirler." Haklı olduğunu biliyorum ama silahı kutudan çıkarmamak için tüm irademi kullanıyorum. İnzibatlar Hawthorne'u odadan sürüklüyorlar ve neredeyse başladığı gibi bitiyor. Ve sonra gitti.

Kapsülüme döndüğümü hatırlamıyorum ama bir daha oradan ayrılmayı hayal bile edemiyorum. Beni buraya gömebilirler.

Bölüm 17

Parampar

ça

İki haftadır kimse, Gilad bile Hawthorne'dan haber almadı. Umutsuzluğa kapılıyorum. Trityum 101'in yakında faaliyete geçmesi planlanıyor. Eğer onunla temasa geçemezsem, Alacakaranlık Ormanı Üssü'nden dönene kadar onunla konuşamayabilirim - tabii dönersem. Onunla temas kurmaya çalıştım ama yaptığım tüm teklifler reddedildi. Onun tarafından mı yoksa komuta subayım tarafından mı belli değil.

Zar zor uyuyabiliyorum. Ama sonunda Hawthorne'un adresini aldım, hem de hiç beklenmedik bir kaynaktan. Görünüşe göre Emmy, crellalar ve günlük dedikodu ziyaretiyle satın alınabiliyor. Onu kullanmaktan nefret ediyorum ama çaresizim.

Taş Orman Üssü'nden ayrılmayı beklemek zor oldu ama önce Clifton ve bazı alıcılarla özel bir öğle yemeği planladım. Kim olduğunu sormadım, o da söylemedi. Böylesi daha iyi.

En azından Antroskop'u Copper Towne'a götürebiliyorum. Orta büyüklükteki bu şehir Kılıçlar ve Denizler sınırına yakın. Genellikle Clifton ve ben Üs'teki dairesinden birlikte ayrılırız, ancak bu sabah Forge'da bir programı var ve şoförlü hava gemisini almamı istedi, ancak Copper Towne'da buluşmamı kabul edene kadar onu taciz ettim. Clifton'la yemek yiyeceğim, sonra da her şey yolunda giderse Hawthorne'la akşam yemeği yiyeceğim.

Dolabımda bulduğum gül kırmızısı göz alıcı bir elbise ve siyah topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Clifton'ın asistanı "üniformalarımı" temin ediyor ve bunları Stone görevlim aracılığıyla koordine ediyor. Uzun, parmaksız saten eldivenleri dirseklerime kadar çekerek yaramın kapandığını bildiğim için daha rahat nefes alıyorum. Sırada uyluk hizasındaki çoraplar var. Siyah şalım ve debriyajımı alıp hangara doğru yola çıkıyorum.

Kalkış iznini aldıktan sonra Kılıçlar sınırına doğru bir rota çiziyorum ve bu gece Hawthorne'u gördüğümde ona ne söyleyeceğimi hayal ediyorum. Yolculuk birkaç saat sürüyor ama randevumuzdan biraz önce Salloway deposuna varıyorum.

Salloway Mühimmat uydu deposu ve test tesisinin ön bürolarına doğru telaşsızca yürüyorum. Burası mükemmel bir merkez değil, orası Forge'da. Clifton'a göre bu bina "kullanılabilir" ve "güvenli". Ön kapıdan girerken tam vücut taramasından geçiyorum. Geniş lobinin içinde, mavi balina büyüklüğünde bir kılıcın altında sofistike, erkeksi mobilyalar duruyor. Kılıcın sivri ucunun hemen altındaki deri koltuğu seçiyorum.

Masa ünitesinden çok güçlü bir alkollü içecek sipariş ederek, kaplamadaki bir delikten iki mükemmel buz küpü ile kısa, şişman bir bardağın çıkmasını izliyorum. Dudaklarımı bardağın kenarına değdiriyorum, kırmızı rujla işaretliyorum ve nefesime degecek kadar küçük bir yudum alıyorum. Sonra koltuğumda arkama yaslanıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve bekliyorum. On dakika sonra Clifton yaklaşıyor. Gözleriyle bacaklarımı yalayıp yutmasına izin veriyorum. Clifton beni selamlarken, "Buraya girenler, tüm umutlarınızı bir kenara bırakın," diyor.

Kıkırdamamaya çalışıyorum. Patronum uzanıp elimi tutuyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Her iki yanağımı da öpüyor. Dudakları uygun olandan biraz daha uzun süre oyalanıyor. Sonra şakağından yanağına kadar uzanan kalın kırmızı bir yara izi olan vahşi görünümlü bir adamı gösteriyor. "Bu Valdi Kingfisher."

Bana sadece kuşların soyadları ve ilk isimleri veriliyor - bu işin bir özelliği. Başımı salladım. "İlk doğan Yalıçapkını."

"Bu Pedar Albatros," diye devam ediyor Clifton. "İlk doğan Albatros," diye cevap veriyorum, bir kez daha başımı sallayarak.

Koridordan ana silah test odasına gidiyoruz. Clifton yeni prototip Culprit-44'ün özelliklerini gözden geçiriyor. Her birine şarjörsüz birer silah veriyor ve bana doğru işaret ediyor. "Roselle, eğer istersen." İstasyona yaklaşıyorum ve silahı beş saniyenin altında bir sürede monte ederken arkamda toplanıyorlar. Çalıştırıyorum ve yirmi saniyede yirmi hedefe yirmi atış yapıyorum, hepsi de kafadan. Temiz. Çok etkilendiler. Kırmızı boyalı tırnaklarıma rahatça bakıyorum ve silahı tetikliyorum, hedefleri gümüş hidrojen enerjisinden oluşan bir yaylım ateşine tutarak yok ediyorum. *Bu* onları neşeyle kıkırdattı.

Silahı çantasına koyarken Pedar yanıma yaklaşıyor. Bir şey söylemek üzere yakınımaya eğiliyor ve sonra elini popomda hissediyorum. Ben

Onu öldürmenin en iyi yolunu tartışırken Culprit-44'ün güç verme sesi yanımızda duyuldu. Pedar ve ben Clifton'a baktık. Yüzü kaşlarını çatı. "Ona asla dokunma. O satılık değil, sadece silahlar."

Pedar elini bırakır. Valdi onun kafasına bir şaplak atar ve küçük adama zeplinde beklemesi için binadan çıkmasını emreder.

Valdi hem Clifton'a hem de bana "En derin özürlerimi sunarım," dedi. "O bir hayvan. Sizin adınıza onunla daha sonra ilgileneceğim." Başımı sallıyorum ama Clifton öfkeden kuduruyor.

"Öğle yemeği yiyelim mi?" Ben araya giriyorum.

Clifton kolumu tutuyor ve kendi kolunun kıvrımına yerleştiriyor. Sözsüz bir şekilde test odasından çıktık. Çatı katındaki ofis süitinde hafif bir yemek hazırlandı. Lüks beyaz çarşafli bir masanın etrafında oturuyoruz. Masanın üzerinde, sinek kuşu kristalleri olan bir avize altın ışığıyla parıldıyor. Yemek yerken Clifton ve Valdi miktarları ve teslimat tarihlerini tartışırken ben sessizce oturuyorum.

Tatlı geldi, iki dondurma yumurtası ile şekerlemeden bir kuş yuvası. Biraz yiyorum, sonra arkama yaslanıp kahvemi yudumluyorum. Sohbet İkinci Doğan Denemeleri'ne dönüyor. Valdi ve Clifton geçen yılki yarışmacıların, özellikle de Denemeler'in galibi, "Başsız-Arkadaşsız" mücadelesinde bir Yıldız Kaderli kadının başını kesen ve "Güneşin Gölgesi" kazanan her şeyi alır finalinde bir Kılıç Kaderli adamı yakan Nazar adındaki iri yarı Kılıç Kaderli adamın meziyetlerini tartışıyor.

"Özür dilerim," diyor Valdi bana. "Vahşetten bahsederek seni sıkıyor muyuz?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

"Onu takip edebildiniz mi?"

"Oldukça yeteneklisin. Sen bir bahisçisin, Firstborn Kingfisher. Sadece kazanma olasılığını hesaplayarak değil, aynı zamanda kazanma olasılığı en düşük olan kişinin kazanmamasını sağlayarak da para kazanıyorsun."

Kıkırdıyor. "Aynen öyle. Merak ediyorum Roselle. Sence neden her yıl İkinci Doğan Denemelerini bir Kılıç kazanıyor? Bir Yıldız'ın ya da bir Atom'un tüm hünerleriyle bu unvanı kazanma şansının daha yüksek olması gerektiği iddia edilebilir ve pek çok kişi de bunu iddia ediyor."

"Bana bir teorim olup olmadığını mı soruyorsunuz?"

"Evet Roselle, teorin nedir?" Fincanını dudaklarına götürüyor, kenarından beni izliyor.

Fincanımı yere bıraktım. "Ortalama bir ikinci doğan Kılıç askeri on iki yaşına geldiğinde Dönüşüm geçirmiş olur. Gerçi birçoğumuz daha erken, gençken

On yaşındayken. Yürümeye başladığımdan beri, hayatımızın en yetenekli suikastçılarından biri tarafından dövüşmeyi öğrendim. Sen başparmağını emmeyi bıraktığında, seni benimkiyle öldürmenin binlerce yolunu biliyordum." Kırmızı boyalı başparmağımı ona doğru uzatıyorum. Sonra kaşığımı kaldırıyorum ve kuş yuvamı özenle karıştırıyorum. "Bu güç değil, bu yaratıcılık, problem çözme ve eğitim. Diğer Kaderler için ortalama ikinci doğuş Geçiş yaşı on sekizdir. Kimse onlardan bizim korktuğumuz gibi korkmaz, çünkü sadece ikinci doğan Kılıçlar bir Deneme olsun ya da olmasın hayatta kalmak için her gün mücadele etmek zorundadır."

Valdi fincanını masaya bırakıyor ve avucunu Clifton'a uzatıyor. "Elinizde varsa şu gül iğnelerden bir tane istiyorum."

Valdi'ye veda ettikten sonra saate bakıyorum. Düşündüğümünden daha uzun sürdü ve gitmek için sabırsızlanıyorum. Clifton sandalyesine oturmuş, kahvesini karıştırıyor. "Pedar için üzgünüm. Bir daha asla olmayacak, sana söz veriyorum."

"Hiç şaşırmadım."

"Sen değil miydin?" Altın kaşları kurnaz bir kavisle kalkıyor. "Ona Albatros adını vermenin bir sebebi var."

Kıkırdıyor. "Çok anlayışlısın."

"Neden kafasının karıştığını anlayabiliyorum, Clifton. Bugün sadece silah satmıyordunuz, beni ve Gül Bahçesi Derneği'ni de satıyordunuz."

"Amacım için destek topluyordum."

"Bu amaç beni hayatta tutmak mı?"

"Benim asıl endişem bu."

Peçetemi bir kenara bırakıp kalkıyorum. Clifton kaşlarını çatı. "Bu kadar erken mi gidiyorsun? Akşamı Copper Towne'da geçirebileceğimizi düşünmüştüm. Yarın başka bir öğle yemeği planımız var. Böylece gidip gelme zahmetinden kurtulursunuz."

"Kulağa çok hoş geliyor ama yapamam. Sadece günlük giriş kodlarım var. Trityum 101'den onay almadıysanız, ışıklar sönene kadar Üsse dönmüş olmam gerekiyor."

Clifton iç çeker, sinirlenmiştir. "Affet beni, bazen senin ... olmadığını unutuyorum."

"Biriniz mi?" Ben soruyorum.

"Kesinlikle... bizden biri değilsin, onlardan biri de değilsin. Sen tamamen başka bir şeysin." İlk doğanlardan mı yoksa ikinci doğanlardan mı bahsediyor, tam olarak emin değilim. Clifton oturduğu yerden kalktı. "Seni geçireyim."

Koluma giriyor ve lobiye giden asansöre biniyoruz. Kapıda yanağımdan öpüyor. "Yarın görüşürüz. Yarın gece Copper Towne'da kalmayı planla. Seni bir gösteriye götürmek istiyorum."

Antroskop'a yeterince hızlı gidemiyorum. Forge'da bulduğum adrese doğru bir rota çiziyorum. Yolda Hawthorne'a söylemek istediğim her şeyi gözden geçiriyorum. Forge'un tarihi bölgesi Old Towne'a girerken avuçlarım terliyor. Hava gemim Kılıç Sarayı'na yaklaşırken kollarımda tüyler diken diken oluyor. Adresi tanıımıyordum ama burası Kılıç aristokrasisinin konutları arasındaydı.

Adrese bir blok ötede uygun bir hoverpad bulduğumda güneş batmıştı. Bu sokakta devasa eski binalar sıralanıyor. Taşları ve tasarımlarıyla Kılıç Sarayı'nı andıran klasik malikane evleri. Yaşlı ağaçlar yürüyüş boyunca sıralanıyor.

Sokaktaki en büyük mülk olan gri taş bir konutun önünde durduğumda midem bulanıyor. Ev neredeyse tüm bloğu ve arkasındaki bloğu kaplıyor, üzerinde engelsiz bir hava sahası var. Frizin üzerindeki bayrakta özenle işlenmiş bir arma var. *Kimsin sen Hawthorne?*

Caddeden aşağı inip bloğun etrafından dolanıyorum. Arazinin arka tarafını yüksek bir güvenlik duvarı çevreliyor. Duvara tırmanmaya kalkışırsam muhtemelen alarm çalacaktır ve ihtiyacım olan son şey Forge'da bir ilk doğanı takip ederken yakalanmak. Karanlıkta zeplinime geri dönüyorum ve arka taraftaki depodan acil durum çantamı alıyorum; içinde eğitim kıyafetim, aletlerim ve yarım düzine silahım var. Hemen gece mavisi kıyafetimi ve botlarımı giyiyorum. Tüfeğin dürbününü sökerek merceği yanımda getiriyorum ve diğer her şeyi geride bırakıyorum.

Araziye dönüp güvenlik duvarının üstüne çıkana kadar bir ağaca tırmanıyorum. Dürbünümü kaldırıp gözüme yerleştiriyorum. Bir parçam bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyor, aşkımlı evinde takip ediyorum, ama kendimi bundan vazgeçirmeyi çoktan geçtim. Pencerelerden gördüğüm şey kalbimi acıyla sıkıştırıyor. Hawthorne bir akşam yemeği partisi veriyor.

Bir dala yaslanıyorum. Zarif bir yemek takımının pencerelerinden yumuşak ışıklar süzülüyor. Hawthorne zarif bir şekilde dikilmiş siyah bir palto giymiş, gülüyor, yanında sarışın güzel bir kadın oturuyor. Masadan bir kadeh şarap alır ve bir yudum içer. Kadın onun diğer eline dokunuyor. Yüzüm ateşle doluyor. Gözyaşlarımın yükseldiğini hissediyorum ve onları zorla aşağı indiriyorum.

O yaralı değil! Kimse benimle iletişime geçmesini engellemiyor. Beni istediği zaman ziyaret edebilir. İletilerimi kabul edebilir. Yapabilir

istediği her Şeyi yapabilir. O ilk doğan!

Masasındaki genç kadınlarla flört ediyor. Kıskançlık kalbimi yiyip bitiriyor. Arkadaşlarından bazıları tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. Zaten bir önemi de yok. Önemli olan hepsinin ilk doğan olması ve Hawthorne'un da artık onlardan biri olması. Bir parçam onun için mutlu olmam gerektiğini biliyor. Bir parçam mutlu olmaya çalışacak. Diğer parçam ise eğer hayatta kalmayı planlıyorsam hemen gitmeli.

Ağaçtan atlıyorum ve Antroskop'uma kadar fırtına gibi gidiyorum. Zeplinin etrafında dönerek, şehirden çıkarken birkaç güvenlik yasasını iğniyorum. Forge ve Iron arasında bir yerde, ıslak yanaklarımı kolumun tersiyle siliyor ve bir daha asla başka bir ilk doğan için ağlamayacağıma yemin ediyorum.

Bölüm 18

Flannigan'ın

Adamı

Ertesi sabah soyunma odasındaki aynada gözlerimin altına daha fazla kapatıcı sürüyorum.

"Sence bundan biraz kullanabilir miyim?" Hammon soruyor.

Makyaj çubuğunu ona uzatıyorum. Gözlerinin altına sürerek kendi koyu halkalarını kapatıyor. "Sen iyi misin?" diye soruyorum.

"Ben iyiyim. Sanırım dün gece çok kötü bir şey yedim." "Belki de tıbbi bir drone çağırmalısın."

"Şimdi iyi hissediyorum," diye yanıtlıyor. "Dün gecenin nasıl geçtiğini sormaya korkuyorum."

"Gemimi hazırlamama yardım etmek ister misin? Bakım için talepte bulunacağım ve sonra bu konuyu konuşabiliriz."

Kadın parlıyor. "Talep formunu doldur, aletlerimi aldıktan sonra seninle hangarda buluşuruz."

Hangara doğru gidiyorum ve neredeyse zeplinime varmıştım ki Ajan Crow'un zeplinin yanında gizlendiğini görüyorum. Gitmek için döndüm ama beni yakaladı. "Roselle Sword, seninle konuşmam gerek."

"Günaydın, Ajan."

"Günaydın. Yorgun görünüyorsun. Zor bir akşam mı geçirdin?"

Bir şey yüzünden uykunuz kaçıyor olabilir mi?"

"Son zamanlarda birkaç kâbus gördüm ama uyurken hiç görmedim."

"Siz olmanın tehlikeleri, sanırım. Aslında yakın zamanda arkadaşınızı kaybettiğinizi duydum. Milletvekilleri bana Hawthorne Trugrave'in çok mücadele ettiğini söylediler."

"Eminim artık atlatmıştır," diye cevap veriyorum.

"Oldukça. Nasıl olduğunu bilemezsiniz ama ikinci doğuştan ilk doğuşa geçiş aydınlatıcıdır. Yeniden doğmak gibi bir şey."

"Bunu benden daha iyi bilirsin." *Çünkü kendi kız kardeşini öldürdün.*

"Evet ama seni çoktan unuttuğunu da biliyorum. Muhtemelen aklına bile gelmiyorsunuzdur." Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Ajan Crow gülümsüyor. "Bir yıl önce o gün seni benden alan inzibatlarla görüşme şansım oldu. Gözaltı işlemlerinizi Tula'nın yaptığını söylediler."

"Ve?"

"Ve o seni hatırlıyor."

"Bu şaşırtıcı değil. Pek çok insan benimle tanıştığını hatırlıyor. Ne yazık ki bu iki şekilde de işlemiyor."

"Buna inanıyorum. Ünlü sayılırsınız, değil mi?" diyor sahte bir sempati ile.

"Ben sadece ikinci doğanım."

"Şaşırtıcı bulduğum şey," diye devam etti, "Tula'nın, siz gelmeden önce gözaltı işlemine tabi tutulan başka bir genç kadını hatırlıyor gibi görünmesi."

Flannigan'dan bahsettiğini biliyorum. "Bir sürü hücre yapmalarının bir sebebi var. Kötü kızlar her yerde."

"Holcomb Sword'la otuz dakika içinde bir röportajım var" - takma adının zaman ölçerine bakıyor - "otuz dakika. O gece hakkında neler hatırladığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Sana iyi şanslar," diye cevap veriyorum, kendime olan tüm güvenimle.

Ajan Crow gitmek için dönüyor, tam o sırada Hammon elinde alet çantasıyla geliyor. Yüzünde saf bir neşe ifadesi belirir ve hınzır bir gümüş dişli sırıtışla bize doğru dönmeye başlar. Hammon telaşlanıyor.

"Haklısın Roselle. Kötü kızlar her yerde." Hammon'ı tepeden tırnağa tarar. "Hamilesin, ikinci doğan." Hammon'ın yüzündeki tüm renk uçup gider. Bu Ajan Crow'a afrodizyak gibi geliyor ve yaklaşıp parmaklarının tersiyle yanağına dokunuyor. "Mesele şu ki, biz Census'ta kötü kızları hapsedmeyiz. Onları öldürürüz." Bana bir bakış attı. "Kısa süre sonra ikiniz için de döneceğim."

Yürüyerek uzaklaşır, hangarı terk eder. O gittiği anda Hammon panik içinde soluk soluğa kalıyor. Elini uzatıp onu zeplinin yan tarafına dayadı. Boynunun arkasına dokunuyorum. "Derin nefes al, Hammon. Yavaş ve sakin. Bir şeyin yok." Kendi paniğimin yükseldiğini hissediyorum.

"Beni öldürecek Roselle," diye hırıldıyor Hammon.

Öldürecek. Hamile kaldığı için onu öldürecek. Onu en çaresiz ve acı verici şekilde öldürecek ve onu durdurmak için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok. Unless-

"Hammon, hemen harekete geçmeliyiz. Kendini toparlayabilir misin?" "Beni öldürecek, Roselle."

"Ona izin vermeyeceğim. Seni buradan çıkaracağız. Her şey yoluna girecek. Edge'e seninle soyunma odasında buluşmasını söyle. Başka bir şey söyleme, sadece onu oraya götür."

"Şu anda mı?" diye soruyor. "Evet, hemen şimdi."

Hammon titreyen elleriyle Edgerton'a mesajı gönderirken biz de hızlı adımlarla ama belli etmeden dolabıma doğru yürüyoruz. Açıp, takma adımı örtmek için giydiğim siyah eldiveni alıyorum. "Giy şunu." Bizi izleyen biri var mı diye etrafa bakıyorum ama bizim koridorda kimse yok. Bir mandalı açıyorum ve botumun topuğunu kenara kaydırıyorum. İçinde iki kurşun kare var. İkisini de çıkarıp birini Hammon'a veriyorum. "Bunu eldivenin içine, lakabının üzerine koy."

Ayağa kalktım ve iki elimi omuzlarına koydum. "Dolabına git ve hayatta kalmak için ihtiyacın olacağını düşündüğün her şeyi çıkar. Küçük bir çantaya koy. İki dakika içinde buraya getir."

Hammon başını sallar ve gider. İnsanlar geçiyor ama kimse dikkat etmiyor. Füzyon bıçağımı çıkarıyorum ve sıcak kenarını dolabın zeminindeki kaynaklara doğru itiyorum. Lehimlenmiş parçalar bükülüyor. Altını açıyorum. İçinde çalıntı nüfus sayımı rumuzlarıyla dolu bir çanta var. Çantayı çıkarıp bir kenara koydum. Titreyen ellerimle, füzyon bıçağımla tabanı tekrar yerine kaynakladım.

Ter yüzümün kenarlarından aşağı kayıyor ve yanımda birinin olduğunu fark ettiğimde neredeyse çığlık atacaktım. "Sadece benim," diye sızlanıyor Hammon, sesi dehşete düşmüş gibi geliyor. "Edge'in nerede olduğunu bilmiyorum! Cevap vermiyor!"

Dolabımı kapatıyorum ve çantamın askısını omzuma yerleştiriyorum. "Eğer birkaç dakika içinde gelmezse, Hammon, onsuz gitmek zorunda kalacağız."

"Nereye gideceksin?" Alt dudağı titriyor. "Hangara girdiğimizde açıklayacağım."

Soyunma odasının kapısına gidip bir dakika ... sonra iki ... ve sonra üç dakika beklerken kalbim boğazımda. Edgerton bir elinde bir tayın paketi, diğerinde bir bidon suyla içeri giriyor. "Dedim ki

Kahvaltıdan sonra hiçbir şey yemediğinde acıkırsın diye düşünmüştüm" dedi. "Bunu sana bırakmak için sadece bir saniyem var, sonra gitmem gerek-"

Elinden su bidonunu aldım ve suyu bir çöp kutusuna atmadan önce avucuna bir eldiven soktum. "Bunu giy. Soru sorma. Hangara vardığımızda sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım. Kımıldayın!" Edgerton bir asker. Emirlerle uyar. Eldiveni giydiğinde, kurşun kareyi takma adının üstüne itiyorum. Karanlık oluyor. "Beni takip edin."

Hangara ulaştık. Kimse bizi izlemiyor. Hava gemime girerken Hammon ve Edgerton'a el sallıyorum ve kapıyı kapatıyorum.

"*Neler* oluyor?" Edgerton talep ediyor.

"Hamileyim," diye fısıldıyor Hammon. "Ajan Crow biliyor ve beni öldürecek."

Edgerton dilsiz kaldı.

"Gidiyoruz," diyorum ona, "ve gideceğimiz yer hepimizin ölümüne neden olabilir, ama Hammon'ın şu anda sahip olduğu tek şans bu, bu yüzden denemek zorundayız. Ajan Crow senin baba olduğunu bilmiyor, Edge. Bizimle gelmek zorunda değilsin. Sana kalmış ama şimdi gitmeliyiz ve gittiğimizde Hammon'ı bir daha asla göremeyeceksin. Ben üssü terk etmek için izin almaya giderken sen de ne yapmak istediğine karar ver."

"Geliyorum," diyor Edge ben kıpırdayamadan.

"Güzel. Zeminin altında bir bölme var. Orada saklanabilirsin. Tüm kontrol noktalarını geçene kadar burada kal. Güvenli olduğunda gelip seni alacağım." Başını sallar. Hammon kokpit kapısının yanındaki koltuğa geçer ve kemerini bağlar.

Dönüp zeplinin önündeki koltuğuma koşuyorum, ön kontrolleri atlıyorum ve uçuş izni almak için Tree Fort ile temasa geçiyorum. Clifton gece erişim kodlarını ayarladı. Ajan Crow'un gittiğimi fark etmemesini ummak zorundayım. Ağaç Kalesi'nin yanıt vermesini beklerken, hangardaki her hareket bana panik atak geçiriyor.

"Sanırım hasta olacağım," diye inliyor Hammon arkamdan.

"Hasta olabilirsin," diye cevap veriyorum başarabildiğim en sakin sesle. "Yanımdayım Hammon. Seninle ilgileneceğim."

İnliyor. "Hepimizi öldürecekler Roselle. Seni ve Edge'i öldürecek." Kusma sesini duyuyorum.

"Kimse beni öldürmüyor," diye cevap veriyorum. "En iyi halimizi en karanlık saatlerimizde yaşarız. Bu oldukça karanlık, bu yüzden iyi olacağız."

"Biliyordu, Roselle! Sadece bana baktı ve biliyordu!" Hammon Hıç ırıkl "Onun süper gücü gözlemlemek," diye cevap veriyorum. "Bu yüzden ar. çok iyi onun işi. O sadece benim yüzümden buralarda, bunların olması benim suçum. Bir planım var ama nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Neyse ki bir pazarlık kozum var."

"Büyük bir çip olsa iyi olur." "Bu en büyüğü."

Kulaklığım yumuşak bir uğultuyla açıldı. "*Göreve hazırsınız, 00-000016.*"

Havalanmadan ve Yıldızların Kaderi'ne sınır olan Salloway Mühimmat tesisine doğru bir rota belirlemeden önce hangar kapısının açılmasını zorlukla bekliyorum.

Son kontrol noktasını geçtiğimde Hammon'a "Edge'i artık çıkarabilirsin," diyorum.

Kemerini çözdüğünü duydum. Ayağa kalkıyor, yanıma geliyor ve elini omzuma koyuyor. Uzanıp elini kendi elimle kapatıyorum. Bırakıyor ve ambara doğru yürüyor.

Edgerton bir süre sonra bana katılıyor ve yardımcı pilot koltuğuna yerleşiyor. "Hammon arkada yatıyor. O bir enkaz, Roselle."

"Nasılsın, Edge?"

"Nasılım?" Alt dudağını kıvrıyor. "Oldukça kötüyüm. Her şeyi berbat ettim. En iyi arkadaşımı öldürdüm. Onu bulurlarsa ölecek, çünkü onu rahat bırakmadım. Ve başka bir arkadaşımın beni hayatımın büyük bir bölümünde evim olan yerden, içinde nasıl hareket edeceğimi bildiğim tek dünyadan kaçırmasına izin verdim. Şu anda oldukça dağılmış durumda olduğumu söyleyebilirim."

"Evet, ama bunun dışında nasılsın?" diye sordum.

Acımasızca gülüyor. "Sen büyükannemin deyiimiyle yaşlı bir ruhsun Roselle. Seni ilk kez bir moloz yığınının üstünde gördüğümde anlamıştım, sanki altındaki insanlar bir şey ifade ediyormuş gibi eliyordun."

"Bir anlamı vardı."

"Senin için belki, ama bu dünya için değil. Bu dünyanın umurunda değil."

"Birisi bir keresinde hayatımı kurtardı Edge ve bunu yaptığında ne dedi biliyor musun?"

"Ne dedi?"

"Dedi ki, 'Geri dönemezsin. Seni öldürürler. Şu andan itibaren ileri gideceğiz. Asla arkamıza bakmayacağız.'" Bir damla gözyaşı yanağımdan

aşağı yuvarlandı.

"O zaman mı evden ayrıldın?" diye soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum ham bir sesle.

"Ama Hawthorne arkada." Başparmağıyla işaret ediyor.

"Gittiğinden beri ondan haber almadım, Edge. Dediğin gibi, o artık ilk çocuk. O gitti."

"Hala nefes alıyorsan hiçbir şey için geç değildir."

Gözyaşlarımı koluma siliyorum. "O zaman nefes almaya devam etmeliyiz." "Planın nedir?"

"Salloway Mühimmat Test Tesisi'ne asla ulaşamayacağız."

"Değil miyiz?"

Başımı salladım. "Bu hava gemisi arızalanmış gibi göstereceğim ve sonra onu düşman topraklarına indireceğim. Yıldızların Kaderi'ne gidiyoruz."

Yüzü düştü. "Planın bu mu? Diğer tarafa mı geçeceğiz?" "Hammon'ı hayatta tutmak için tek şansımız bu."

"O zaman ne olacak - Şafak Kapıları bizi öldürecek, değil mi?"

"Umarım öyle değildir. Senin işin Hammon'ı korumak olacak, onlara ne söylemen gerekiyorsa söyleyeceksin. Hamile olduğunu ve sığınma talep ettiğini bilmelerini sağla. Sadece söylemeye devam et."

"Peki ya sen?" diye soruyor.

"Bana zarar verecekler, Edge." Sesim çatlıyor. "Bundan kaçış yok. Beni dinleyecek birini bulana kadar canımı yakacaklar - o zaman her şey yoluna girecek. Bende onların istediği bir şey var."

Sınıra yakın yerler tehlikeli. Kulaklığıma birbiri ardına uyarılar geliyor ve Yıldızların sınırına bu kadar yaklaşmışken tehlikelere karşı uyarıyorlar. Hava gemileri Yıldızların Kaderi'ne giriyor, ancak izinleri var ve savaş pilotları tarafından devriye gezilen güvenli rotaları kullanıyorlar. Edgerton kontrolleri ele alıyor ve tespit edilmekten kaçınmak için alçak irtifada nasıl uçacağımı gösteriyor. Bizi en son çatışmaların yaşandığı bölgeye yönlendiriyor. Aşağıdaki zemin şişmiş cesetlerle kaplı ve savaş makineleri tarafından parçalanmış.

Bizi açık bir alana indirdi. "Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor. "Bekleyeceğiz."

Çok geçmeden Şafak Kapısı askerlerinden oluşan bir kalabalık etrafımızı sarıyor. Koltuğumdan kalkarken dizlerimin bağı çözüldü. "Buraya kadar Edge. Önce ben çıkacağım. Sen Hammon'la kal ve onu koruyabildiğin kadar koru."

"Önce ben gitmeliyim," diye karşılık verir.

"Hayır. Kalmalı ve bebeğini korumalısın. Ben ne yaptığımı biliyorum." Bu bir yalan.

Dişlerini sıkıyor ve başını sallıyor. Flannigan'ın çantası omzumda, ellerim havada dışarı çıkıyorum. Silahlı askerler bana çelişkili emirler yağdırıyor. Birkaç metre yürüdüktan sonra duruyorum. "Bir adamla konuşmam gerek, Flannigan Star'ın adamıyla. Ona önemli bir mesajım var."

"Adını hiç duymadım," diye yanıtıyor kaba saba bir asker.

Savaşçı kalabalığı bağırmaya başlar: "Öldürün şu lanet kaltağı!" "Bu Roselle-Kılıç'ın kızı!" "Kafasını koparın!" Üzerime çamur fırlatılıyor, yüzüme ve göğsüme çarpıyor. Silmeye çalışmıyorum.

"Flannigan'ın adamıyla konuşmam gerek," diye ısrar ediyorum. "Onun için bir şeyim var."

Önümdeki adam hırlıyor ve toprağa tükürüyor. "Senin için bir şeyim var!" Etli yumruğunu bana doğru savurdu, bir sol kroşe.

Onu atlatıp tekrar deniyorum. "Flannigan Star bir kadın, bir korsan. Onu soracak olan adamla konuşmam gerek. Ondan bir mesajım var. *Önemli* bir mesaj!"

Çirkin bir asker aparkat atıyor. Geri sıçırıyorum, başka birinin yumruğuyla çarpışıyorum. Beni yana doğru savurdu. Kulağım çınlıyor. Etrafımdaki kalabalık alkışlıyor ve gülüyor. İçgüdüsel olarak fusionblade'ime uzanmak istiyorum ama yapamıyorum. Ben kaçamadan biri beni öldürecek, sonra da Hammon ve Edgerton'ı öldürecekler. Dayak yemeye katlanmak zorundayım.

Yumruklar her açıdan üzerime yağıyor. Sendeliyorum, kusuyorum, hırıltılı nefes alıyorum ve iki büklüm oluyorum. Böbreklerime aldığım darbeler dayanılmazdı. Yere düştüğümü hatırlamıyorum ama göğüs kafesime giren bir botun keskin kenarı lekeler görmeme neden oluyor ve sonra hiçbir şey.

Başım sertleşti. Kırmızı ışık dışında bir şey göremiyorum. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama göz kapaklarım hareket etmiyor. "Hey, sen. Uyan!" Biri yanağıma tokat atıyor.

"Tanrı aşkına, ona bir daha vurma!" diye kükrüyor bir adam. "Ona vuran bir sonraki kişi ölür! Anladınız mı? Eğer o ölürse, siz aptal, pis hayvanların her birini katledeceğim!"

"Sayıklamıyordun Reykin," diyor başka bir ses. "Roselle St. Sismode senin sefil hayatını gerçekten kurtardı. Eline bir bak!"

"Onu görebiliyorum!" diye bağırır ilk adam.

Tekrar öğürüyorum, vücudum kuru kabarmalarla sarsılıyor. Omzumun arkasındaki bir kol ve dizlerimin arkasındaki başka bir kol beni kaldırıyor. İnliyorum. Başım sert bir göğse çarpıyor. "Acıdığını biliyorum," diyor alçak bir ses. "Bir daha sana yaklaşımlarına izin vermeyeceğim. Çantasını al Danny ve ona götür. Triyajda benimle olduğunu söyle."

Kan, sidik ve kusmuk gibi kokuyorum ama daha çok sidik. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama sümüksü bir şey gözlerimi kapatıyor. Çekip çıkarmaya çalışıyorum ama biri elimi kavıyor ve nazıkçe kendi elinin içinde tutuyor. "Onlara dokunma. Sülükler kendiliğinden düşecektir." Bir erkek sesi.

"Ortaçağ . . . işkence . . ." Sesim benimki gibi çıkmıyor.

"Sülükler şişliği indirecek ve böylece gözlerini açabileceksin. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Yıldızlar . . ." Törpüledim. "Şafak."

"Doğru, bir Şafak Kapısı üssü. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Flannigan'ın ... adamı ..."

"Hayır. Ben Flannigan'ın adamı değilim." Çaresizlik içinde homurdanıyorum. "Ona ihtiyacım var."

Başparmağının avucumdaki yara izini takip ettiğini hissediyorum.

"Ben bir dostum... ve bir dost, kara kalpli bir meleğe bile kardeşten daha yakın durur."

Dudaklarımı yaladım.

"Sen." "Ben."

"Acıyor ..."

"Biliyorum. Artık uyuyabilirsin." Koluma keskin bir şey battı.

Sarsılarak uyandım, yarım bir hıçkırıkla inledim. Güzel bir odada bir yataktayım ama sanki korların üzerinde yatıyormuşum gibi hissediyorum. Daha önce de acı çekmiştim ama hiç böyle olmamıştı. Her yerim ağrıyor. Göz kapaklarım kalın ve ağır. Başım zonkluyor. *Odaklan*, diyorum

kendime.

Maun kaplamalar duvarları kaplıyor. Kar beyazı perdeler büyük pencereleri örtüyor. Üstümde dekoratif pervazlı yüksek bir tavan ve parlak avizeler görüyorum. *Belki de ölüm böyle bir şeydir.*

Elim battaniyelerin üzerinde geziniyor. Yatak takımları erkeksi ama bunun için daha az muhteşem değil, Kılıç Sarayı'ndakiler gibi yumuşak çarşaflar. Başımı dolgun yastığın üzerinde çevirdiğimde boyun kaslarım isyan ediyor. İrkiliyorum ve inliyorum.

Adamın gözleri akuamarin renginde ve koyu renk saçları yanlara yakın tıraş edilmiş ama üst kısımları Gabriel'in moda tarzı gibi daha uzun. Yirmi dört ya da yirmi beş yaşlarında görünüyor, onu savaş alanında son gördüğümünden bir yaş daha yaşlı. "Winterstrom."

"Adımı biliyorsun," diye cevap veriyor bazen rüyalarımda duyduğum o derin sesiyle. Sağ avucumu ona doğru kaldırıyorum, böylece avucuma işlenmiş armayı görebiliyor. "Neden çıkarttırmadın?" diye soruyor.

Elimi bırakıyorum, çünkü elimi tutmak çok acıtıyor. "Nasıl yaralandığımı doktora anlatmam gerekirdi. Bu tür yaraları rapor etmeleri gerekir. Onlar da benim yaptığım gibi armayı araştırırlardı ve sonra Nüfus Sayımı ajanları seni bulmak için buraya gönderilirdi." Kendime baktım. Temizdim. Biri beni yıkamış. Umarım o değildir.

"Yani beni yine korudun. Neden?"

"Sizi kendim bulmak ve ailenizin fusionblade'ini savaşa getirmenin ne kadar aptalca bir hareket olduğunu söylemek istedim."

"Gerçekten mi?" Öne eğilmiş, kollarını dizlerine dayamış. Omzu onu rahatsız ediyor gibi görünmüyor. Sağ köprücük kemiği şık elbise gömleğinin altında düz duruyor.

"Hayır," diye yanıtlıyorum. "Pek sayılmaz. Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim." Başıma dokunuyorum. Bir bandajla sarılmıştı, onu çözmeye başladım.

Winterstrom yanımdaki yatağa oturdu. Elim tutmaya çalışıyor. "Ne yapıyorsun sen? Beyin sarsıntısı geçiriyorsun." Şakağımdaki bandaj kanlı. Yarayı inceliyorum. Çok derin.

"Beni düzeltmeyi bırakmanı istiyorum! Askerlerinizin bana verdiği her bir çürük ve eziğe ihtiyacım var. Kaderimin yaralarımı görmesi gerekiyor ki beni hainlikle suçlamasınlar."

"Geri dönmeyi mi planlıyorsun? Kendini açıklamak zorunda kalacaksın." "Arkadaşlarım - birlikte geldiğim arkadaşlarım - onlar da burada mı?"

"Evet."

"Yaralandılar mı?"

"Erkek öyle. Dişiye dokunulmadı."

"Durumu ne kadar kötü?" Ben soruyorum.

"Senden daha iyi," diyor acımasızca. "Onlar güvende." Rahatlayarak nefes veriyorum.

"Flannigan'ın adamı mı?"

"O da burada. Sizinle konuşmak için bekliyor."

"Onunla hemen görüşmem gerekiyor. Fazla zamanım yok." Büyük yatağın uzak tarafına doğru ilerliyorum. Her hareket bir mücadele. Küçük bir acıyla dirseğimi düzelttiğimde sağ koluma takılı metal aparat biraz kayıyor. İğnesini çekip çıkarıyorum ve yatağın kenarına doğru ilerliyorum.

Winterstrom ayağa kalkar. "Hareket edecek durumda değilsin. Halsizsiniz. İki gündür sakinleştiriciyle uyutuluyorsun."

"İki gün!" Korkudan zor nefes alıyorum. Ayağa kalkıyorum ve hemen pişman oluyorum. Başıma gelen şaşırtıcı bir kan hücumu beni neredeyse yere düşürüyordu. İki elimle kendimi tutuyorum ve Winterstrom yatağa dönmeme yardım ediyor. Üzerimdeki tek şeyin büyük boy bir gömlek olduğunu fark ediyorum ve kokusundan -yumuşak limon otu kokusu- ona ait olduğunu anlıyorum. "Nasıl oldu da beni hâlâ bulamadılar?"

"Hava sahamıza girdiğinizden beri sinyallerinizi karıştırıyoruz - buna takma adınız da dahil. Burada olduğunuzu kimse bilmiyor. Neden geldiniz?" diye soruyor. "Arkadaşlarınız gibi sığınma mı arıyorsunuz?"

"Flannigan'ın adamıyla bir anlaşma yapmalıyım. Çantam sende mi?"

"Ona verdim."

"İçinde ne olduğunu gördün mü?"

"Son teknoloji ürünü takma ad çipleri, hem de binlercesi. Moncalate. Profil programcısı. Bir servet değerinde."

"Flannigan bunun için öldü. Hayatına değdi mi?" "Bilmiyorum. Ona sormanız gerekecek."

"Adı neydi?"

Winterstrom'un arkasından derin bir ses bana cevap veriyor. "Tanıştırıldık. Benim adım Daltrey Leon." Odaya giriyor ve kapıyı kapatıyor. Onu gecenin bir yarısı Clarity'lerle yapılan sorgulamada hologram olarak hatırlıyorum. Gerçekte hayalet gibi değildi. Uzun boylu, uzun siyah saçları tepesinde toplanmış. Dolgun sakalı titizlikle bakımlı ve kumlu gözleri Dune'unakilere esrarengiz bir benzerlik taşıyor.

"Bu senin gerçek adın mı?" diye sordum. "Kardeşlerinin farklı isimleri var. Ayak uydurmak çok zor."

"Demek tanıştığımız o gece beni tanıdın. Sık sık merak ederdim. Normalde kullandığım renkli gözlüğü takmayarak şansımı denedim. Annen genelde çok dikkatlidir ama sanırım o gece aklında sadece sen vardın."

"Sizden başka var mı?" Bıkkınlıkla sordum. "Üç kişi biliyorum; sen, Walther ve Dune."

"Bu soruya cevap vermemeyi tercih ederim."

"Neden? Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun. Dezavantajlıyım."

Daltrey'nin gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Bu buluşmayı ayarladığın için teşekkür ederim Reykin. Roselle ile yalnız konuşmak istiyorum."

"Kalacağım," diye yanıtlıyor Reykin Winterstrom. "Bu bir aile meselesi Reykin."

"Ailenin bir üyesi olduğunu bilmiyordum, Daltrey." "O benim kardeşimin kızı."

"Kan yoluyla mı?" Reykin soruyor.

"Hayır, ama kandan daha güçlü bağlar vardır. Ona gerçek babasının kim olduğunu sorun. Sana Kennet Abjorn'u söyleyeceğinden şüpheliyim."

"Benim korumam altında," diyor Reykin.

"Şu anda ikiniz de ciddi misiniz?" diye sordum. "Bir talep listem var ve sonra Kılıçların Kaderi'ne dönmeme izin vereceksiniz. Ben gittikten sonra söyleyeceklerimi duymaya kimin daha çok hakkı olduğunu tartışabilirsiniz."

"Sanırım sayıklıyor, Daltrey," diyor Reykin, alnıma dokunmak için uzanarak. Elini savuşturacaktım ama tenimde serin ve rahatlatıcı bir etki yarattı. "İyileşmesi için biraz daha zaman geçtikten sonra geri gelmelisin."

Daltrey, "Hayır, o böyle biri," diye karşılık verir. Başka bir sandalye alır ve yatağın yanına getirir. "Ona düşünmesi öğretili."

-Strateji geliştirmek için. Eğitiminin yüksek standartlarına uygun bir performans sergiliyor ve söyleyecekleri beni çok ilgilendiriyor." Reykin'in eli kayıyor ama yanımdan ayrılmıyor. Etrafımda dolaşıyor. Bu biraz sevimli.

"Flannigan'ın çantası sende mi?" Daltrey'e sordum. "Bende. Bana teslim ettiğin için teşekkür ederim."

"Sana bir mesajı varmış."

"Duymak isterim."

"Ona neredeyse kusursuz olduğunu söyle" dedi. Sonra da sana onu her

gün özlediğini söylememi istedi."

Dudaklarına hüzünlü bir gülümseme değiyor. "Bana nasıl öldüğünü anlat."

Tanışmamızı ve ardından Nüfus Sayımı'na girişimizi ayrıntılı olarak anlatıyorum. "Takma adlar bir yıldır bendeydi. Onlarla ne yapacağımı, kiminle irtibata geçeceğimi bilmiyordum."

"Şimdiye kadar hiçbir şeye ihtiyacın yoktu," diye yanıtlıyor Daltrey. Bu beni kendine hizmet eden bir ışıktaki resmeden sert bir değerlendirme.

"Çok ihtiyacım oldu, Daltrey," diye karşı çıkıyorum öfkeyle. "Sadece kendi başıma hayatta kalmak zorundaydım."

Daltrey beni inceliyor. "Şimdiye kadar, ama pazarlık edecek çok az şeyin var, Roselle - Flannigan'la birlikte Census'tan çaldığınız her şey elimde. Benden hiçbir şey saklamadın. Güç konumunu kaybettin."

"Öyle mi?" Sakince soruyorum. "Bu ilginç, çünkü bu odadaki tüm güç bendeymiş gibi hissediyorum. Çanta sende olabilir ama sahte profillerini yüklemenin bir yolu olmadan hiçbir işe yaramaz. Eğer Cumhuriyet'in ağlarına asla giremezlerse, o zaman elinizde gerçekten ne var? Taranmayan bir sürü hologram."

"Biz Yıldızlarız, ağlara sızmak bizim işimiz."

"*Eskiden* yaptığınız şey buydu. Casus ağınız yok edildi. Bunu kabul edin. Sahadaki ajanlarınız taklitçi lakaplarıyla dışarı çıkamadılar ve hepsi öldürüldü. Hâlâ hayatta olanlar yer altına inmek zorunda kaldı. Her şeyinizi kaybediyorsunuz."

Hiç sinirlenmedi. "Sen ve hidrojenle çalışan alternatiflerin bizi de geri bıraktınız Roselle. Modası geçmiş silah yöntemlerini seksi hale getirdiniz. Bu çatışmayı kazanmak için en iyi umudumuz senin tarafından engelleniyor."

"Ben ikinci doğan Kılıçların hayatlarını kurtarmakla ilgileniyorum. Şafak Kapısı askerlerinizin tek yaptığı ikinci doğanları öldürmek. Savaşınız tamamen anlamsız. Hiçbir şeyi değiştirmiyorsunuz. İsyan etmek istiyorsan, ilk doğanlara karşı isyan et. Bunun yerine, siz bizi sürüler halinde öldürürken onların hayatlarına devam etmelerine izin veriyorsunuz. İstedğin zaman çekip gitmeyi seçebilirsin. İkinci doğan Kılıç askerlerinin sizinle savaşmaktan ya da ölmekten başka seçeneği yok. Ya siz bizi öldürürsünüz ya da onlar bizi öldürür. Kılıçlar için sıfır seçenek var."

"İkinci Doğan Kılıçların seçenekleri var," diye yanıtlıyor Daltrey. "Silahlarınızı bırakabilir ve ilk doğanlara karşı ayaklanabilirsiniz. Dilediğiniz zaman bize katılabilirsiniz."

"Çizginizi geçip kafamıza vurulmasını sağlayabiliriz, demek istiyorsun." Şakağımdaki yaraya dokunuyorum.

"Kaderinizin ikinci doğanlarının onlara yol gösterecek bir lidere ihtiyacı var," diye yanıtlıyor.

"Takma isim sorunuzda size yardımcı olabilirim, sonra da beni rahat bırakabilirsiniz. Kimin gerçekten üçüncü doğan ya da casus olduğunu asla söyleyemem."

"Talepte bulunacak gücün yok, Roselle." "Bakış açınızı anlayamıyorum."

"Arkadaşların elimde. Ya dediğimi yaparsın ya da onları öldürürüm, sonra da seni öldürürüm."

"Sanırım buna karşılıklı garantili imha deniyor, Daltrey. Ben olmazsam, sen de olmazsın. Kılıçların Kaderi'nde ya da Cumhuriyet'in herhangi bir Kaderi'nde faaliyet göstermek için en iyi şansın benim. Eğer beni geri vermezsen, bir silah tüccarı beni aramaya gelecek. Şu anda hiçbir defterde kayıtlı olmayan silahlar üretiyor. O silahların çoğu buraya geliyor. Sözcüsü geri dönmezse bundan nefret eder. Bu onu çok kızdırabilir."

Daltrey bana içten bir gülümseme veriyor. "Dune çok gurur duyacak. Talepleriniz nedir?"

"Arkadaşlarımdan her biri yeni bir lakap ve ilk doğanlar olarak yeni hayatlar ediniyor - sürekli savaş tehdidi olmadan yaşayabilecekleri denize yakın bir yer. Onları sahip olduğunuz her şeyle koruyacaksınız. Ben de onlara yaşamaları için para sağlayacağım. Kaderime geri döndüğümde transfer için gerekli düzenlemeleri yaparız."

"Paran var mı?" diye soruyor. Hiç şaşırmış görünmüyor.

"İç savaş sırasında bir silah tüccarının sözcülüğünü yapıyorum. Para bulmak zor değil."

"Kaderini burada koşulların kurbanı olduğuna nasıl ikna edeceksin? Suçlu görünüyorsun -arkadaşlarıyla buraya uçup düşman topraklarına iniyorsun."

"Kolay olmayacak. Beni kişisel kum torbası olarak görmek isteyen bir Sayım ajanını masum olduğuma ikna edemeyebilirim. Ölmesi gerekebilir."

"Bu sizin için bir sorun olabilir. Belki de seçeneklerinizi yeniden düşünmeli ve bizimle kalmalısınız."

"Bu senin için kötü olur. Geri dönmeme ihtiyacın var. Tartışmamızı kazanmama izin veriyorsun - kontrol edilmediğimi düşünmemi istiyorsun, ama aslında tam olarak yapmamı istediğin şeyi yapıyorum. Tüm bunlar, bu savaş, boşuna bir egzersiz."

Bakışları keskinleşiyor ve daha dik oturup açıklamamı bekliyor. "Tüm bunlar bana bir ders oldu, böylece beni Kılıç yaptığında Böylece gerçek güce, bana verdiğin güce sahip olduğumda bir şeyleri değiştirebilirim."

Gülümsemesini bastırmaya çalışıyor ama gözlerinden okunuyor. Bunu anlamamdan etkilendi. "Geçiş yapmış bir ikinci doğan olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsin Roselle. Hayatın boyunca sevdiğin tek kişi bir üçüncü doğan. İşlem görmeden önce takma adın devre dışı bırakıldı. Census'un kanunsuzluğuna maruz kaldınız, sizi durmak bilmeyen zalimliğine maruz bırakan bir ajan tarafından avlandınız. Kimsenin kazanmadığı bir savaşa karıştın - yaralı askerleri katletmen beklenen bir savaşa." Bana dönmeden önce Reykin'e bakıyor. "Dünyamızda işlerin ne kadar kötü olduğunu sana göstermek için pek çok insan öldü ve bir şeyleri değiştirebilecek konumda olan tek kişi sensin."

Sadece tahmin ediyordum ama gerçekten doğru. "Eğer Kılıç olursam, Fabian Bowie ve oğlu Grisholm sürekli düşmanlarım olacak. İkisinden birinin tek bir sözüyle gücüm bir anda yok olur."

"Karizmanız ve aklınız onlarınkinden çok daha üstün. Onlar saf hak sahibi, ama sen halkının kalbini kazanacaksın. Sana güveniyorum Roselle. Doğduğundan beri beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadın. Sen Kılıçların Tacı'sın."

"Sadece bir şey var, kardeşimi seviyorum."

"Bunun için üzgünüm."

"Bu senin gözünde hiçbir şeyi değiştirmiyor, değil mi?" "Hayır.

Değiştirmiyor."

"Hava gemime geri dönmem gerekiyor. Bu gece ayrılmak istiyorum."

"Bunun en iyi seçenek olduğunu sanmıyorum. Hava gemisini burada bırakacaksın. Kayıtları kontrol edemeyecekler ve arıza bahaneniz ortaya çıkmayacak. Sizi bir deniz taşıtıyla Swords'a geri götüreceğiz. Reykin ayarlamaları yapabilir. Ayrıca endüstriyel kontrol sistemlerine girmemizi sağlayacak kendi kendini kopyalayan kötü amaçlı yazılımı da sağlayacak. Sadece onu teslim etmenin bir yolunu bulman gerekecek. Sen ve Reykin'in birbirinize karşı atayabileceğim herkesten daha derin bir yakınlığınız olduğu için, bağlantınız o olacak. Doğal bir bağlantı kurmak en iyisi ve o görüldüğünden daha zeki. Yara iziniz dışında, nadiren hata yapar. Ve birçoğundan biraz daha acımasızdır, bunun da bir faydası var. Onu kendim eğittim.

Dune'u da eğittim, yani iyi eşleştiniz." Daltrey oturduğu yerden kalktı. "Bana ihtiyacınız olursa, Reykin aracılığıyla bana bir mesaj iletin." Genç adama bir bakış atar. "Kılıçlar'a dönmeden önce yara izinin giderildiğinden emin ol."

"Halledilecek," diye kabul eder Reykin, sonra ayağa kalkar ve Daltrey'e doğru yürür.

Kapı.

"Hawthorne . . . Hawthorne Trugrave," diye sesleniyorum arkalarından. "O hiç

bunun bir parçası mısın?"

Daltrey arkasına bakar. "Hayır," diye yanıtlıyor. "O hiçbir zaman bizden biri olmadı." "Bizi ayırmak için kardeşi Flint'i mi öldürdün?"

"Hayır, biz ikinci doğan kılıcı sevdik. O sizi mutlu etti. Sanırım onun kardeşini öldüren diğer müttefikinizdi - silah tüccarınız."

Ve işte oldu. Clifton'dan Hawthorne'u piyadeden çıkarmasını istediğimden beri korktuğum şey. Clifton'a beni nasıl inciteceğini gösterdim.

"Şafak Kapıları değişimle ilgileniyor Roselle," diye devam ediyor Daltrey. "Diğer müttefikleriniz -Gül Bahçesi Topluluğu- statükoya, ilk doğan hiyerarşisinin korunmasına bağlılar. Bizi karıştırmayın. Biz sadece sizin refahınız söz konusu olduğunda örtüşüyoruz."

Kapı Daltrey'in arkasından kapanıyor. Tavana bakıyorum. Başım zonkluyor. Rahat bir pozisyon bulamıyorum. Her şey acıyor. "Biri kardeşini öldürse ne yapardın Reykin?"

Reykin sessiz. Pencereye doğru yürür. Güneş ışığında ayakta dururken yontulmuş bir tanrıyı andırıyor. "Fusionblade'imi savaş meydanına götürürdüm ve kesilene kadar bulabildiğim kadar düşmanımı öldürürdüm ve sonra küçük bir Kılıç askeri tarafından kurtarılırdım." Cebinden bir şey çıkardı. Bu benim kalem ışığım. Onu inceliyor. "Bunu geri verirdim ama ona oldukça bağlandım."

"Kardeşine ne oldu?"

"Bir Nüfus Sayımı ajanı Radix'i öldürdü. Sadece on yaşındaydı." "Üçüncü doğumu muydu?"

Reykin esprisiz bir kahkaha atıyor. "Beşinci doğumluydu ama bunu bilmiyorlardı. Onu üçüncü doğan sanıyorlardı. Annemi de öldürdüler ve cesedini kasabamızın sokaklarında sürüklediler."

"Özür dilerim." Sol eline baktım. Yeni bir altın kayan yıldız lakabı var. "Sen ilk doğansın."

"Evet. Hâlâ üç küçük kardeşim var. En küçük ikisi saklanıyor. İkisinin

de getirdiğin yeni lakaplardan birini almasını sağlayacağım."

"İkinci doğan kardeşin nerede?"

"Geçiş yaptığından bu yana geçen iki yıl içinde onu bulamadım."

"Adı ne?"

"Ransom Winterstrom. Babamın sıra dışı bir mizah anlayışı vardı. Sizi onunla tanıştıırırdım ama geçen yıl annemi savunurken öldü."

Reykin'in geçen yıl onu bulduğum o gri günde neden savaş alanında olduğu artık bir sır değil. "Özür dilerim. Ransom'ı tanımıyorum ama sizin için araştırma yapacağım."

"Belki de burada olanları bilmemesi daha iyi olur. Ona her zaman iyi bir ağabey olamadım. Belki beni görmek istemezdi."

"Onu sevir
musun?" "Evet."

"O zaman seni görmek isteyecektir. Güven bana, neden bahsettiğimi biliyorum."

Yüzünü bana döndü. Onda beni çeken bir şey var. Belki de onda gördüğüm aynılıktır. O da benim gibi eğitilmişti - onun akıl hocası benimkini eğitmişti. Kendini tutuşundaki yoğunluğu ve kontrolü tanıyorum. Bana sadece kameralar önünde büyüyen bir kız gibi değil, beni görüyormuş gibi bakıyor. "Kardeşini korumak için geri dönüyorsun," diyor Reykin yumuşak bir sesle. "Senin yerinde olsaydım ben de öyle yapardım. Şunu bil ki Roselle, aramızda asla yalan olmasın. Bana emir verilirse ya da verildiğinde Gabriel'i öldüreceğim. Boğazını kesmekte tereddüt etmeyeceğim ve beni durdurmak için söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey olmayacak."

Bölüm 19

Ciddi Bir Şapka

Bana kıyafet getirmeye gelen kız bana bir göz atıyor ve yatağın üzerine bir yığın kumaş koyuyor. "Ben Mags," diyor komplocu bir göz kırpmayla. "İlk doğan Winterstrom için çalışıyorum. Giyecek bir şeye ihtiyacın olduğunu söyledi." Son derece kadınsı kıyafetlerden oluşan yığını karıştırıyorum ve sinirlenerek inliyorum. "Ne? Beğenmedin mi?" Mags bana şımarık bir ilk çocukmuşum gibi bakarak soruyor.

"Her şey çok güzel, ama ..." Kıyafetini inceliyorum, siyah pantolon ve sade beyaz bir bluzdan oluşan kullanışlı bir takım. Etrafımdaki herkesle uyum sağlayacaktır. Yaklaşık benim ölçülerimde, sadece biraz daha uzun. Bununla çalışabilirim. "Seni takas edebilir miyim?" diye sordum. "Söz veriyorum bunun için başın belaya girmeyecek."

"Burada başımın belaya girmesinden asla endişe etmem. İlk doğan Winterstrom ailem gibi. İstedğim zaman kendi ailemi görmeme izin veriyor ve onlar da bazen buraya kalmaya geliyorlar."

Reykin'in personeli tarafından sevilmesi beni rahatsız ediyor. Yaşamasına izin verdiğim acımasız bir katil ve şu anda ailem için güvenilir bir tehdit. Bu ironi neredeyse kaldırabileceğimden daha fazla. "Gelmiş geçmiş en iyi ilk çocuk gibi görünüyor," diye cevap veriyorum, samimiyetsizliğimin ortaya çıkmasını engellemeye çalışarak. "Senin adına sevindim."

Bluzunun düğmelerini açmaya başladı. "Onun için ne yaptığını biliyorum." Kendi ellerim Reykin'in büyük boy gömleğinin düğmelerinde duraksıyor. "Savaşa katılmak için gittiğinde kötü bir durumdaydı. İlk başta geri döndüğünde daha iyi olmadığını düşündük. Geceleri senin için çılgılık atardı, sana 'Küçük Kılıç' ya da 'kara kalpli melek' diye seslenirdi. Ailesi ve Radix ile yaşadıklarından sonra hepimiz aklını kaçırdığından korkuyorduk."

"Sana benden, nasıl tanıştığımızdan bahsetti mi?"

"Evet, ama aklını kaybettiğini düşünmemizin nedenlerinden biri de buydu. Roselle St. Sismode'un hayatını kurtardığını söyledi."

"Onu kurtardım mı bilmiyorum. Sadece onu öldürmedim, ki bu aynı şey değil."

Taş Kaderli kız bluzunu çıkarıp bana uzattı. Yenisini giydi. "Onu kurtardın. Tıbbi bir dron çağırdın ve onda parçalanmış olan şeyleri onardı - ve sadece kılıç yaralarından bahsetmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bence onun insanlığa olan inancını onardın. Radix'i öldürdükleri gün inancını kaybetmişti." Botlarımı buluyor ve giymeme yardım ediyor. Onunla birlikte, içinde büyüdüğüm saraydan daha modern olan devasa evin içinde yavaşça yürüyorum. Büyüklüğü güzelliğini azaltıyor. Beni hava kışlasındaki soyunma odamız büyüklüğünde bir mutfağın arka kapısına götürüyor. Dolapta bir pelerin buldu ve bana verdi. Dışarı çıktıktan sonra, ana evin arkasındaki küçük bir kulübeye giden taş patikayı takip ediyoruz.

"Tak, tak," diyor ve ön kapıyı iterek açıyor.

"Buradayız," diye sesleniyor Hammon yan odadan. Mags'i takip ediyorum ve Hammon'ı Edgerton'ın başını kucağına almış bir kanepede otururken buluyorum. Bana benziyor, sanki bir grup asker tarafından dövülmüş gibi.

"Roselle!" Hammon'ın nefesi kesildi. Gerçekten kötü görünüyor olmalıyım. "Muhtemelen olduğundan daha kötü görünüyor," diye ısrar ediyorum.

Edgerton oturur. "Hayır, değil."

Onlara doğru topallayarak gidiyorum. "Haklısın, öyle değil," diye kabul ediyorum. Kanepede bana yer açıyorlar ve ben de aralarına yerleşiyorum. Hammon bana sarılmak için hamle yapıyor ama elimi kaldırarak onu durduruyorum. "Lütfen bana dokunma. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Hayatımın dayağını yedim Roselle," diyor Edgerton. "Uçurumdan düşmüş gibi görünüyorsun."

"Yere düştükten sonrasını pek hatırlamıyorum."

"Doğrusunu söylemek gerekirse ben de bilmiyorum," diye yanıtlıyor Edgerton. Sülükleri o da almış olmalı, çünkü gözleri diğer yerlerine göre daha az şişmiş.

"Sana ne olduğunu bilmek istemezsin," diyor Hammon sessizce. "Bizi kurtaran senin elindi Roselle -yara izin. O olmasaydı seni ve Edge'i kesin öldürürlerdi. O adam -Winterstrom- o

Hepimizi kurtardı. Neden bize ondan hiç bahsetmedin? O yarayı bütün bir yıl boyunca bir eldivenin altında sakladın."

"Sana söyledi mi?" Ben sordum.

Edgerton, "Mags söyledi," diye yanıtlıyor.

"Seni dahil etmek istemedim. Bunu sadece Hawthorne biliyordu. Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

"Görünüşe göre hâlâ beş adım gerinizdeyiz," diyor Edgerton. "Reykin az önce buradaydı. Hammon ve bana bizim için yaptığınız anlaşmadan bahsetti."

"Sana borcumuzu asla ödeyemeyiz Roselle," diye ekliyor Hammon. "Bebek kız olursa adını Roselle koyabilirsiniz," diye takılıyorum.

Edgerton, "Bunu söylemeye gerek yok," diye yanıtlıyor. "Yani geri mi dönüyorsun?"

"Yapmak zorundayım. Dediğin gibi, Edge. Hâlâ nefes alıyorum, yani hâlâ bir şans var, değil mi? Elimden geldiğince çabuk sana haber vereceğim. Umarım bir gün, güvenli olduğunda, hep birlikte olabiliriz."

Vedalaştık. Mags beni ana eve doğru götürüyor ve ben bayılmamak için bahçe kapısında duraklıyorum. "Yataktan çıkmamalısın," diye azarlıyor Mags beni.

"Zamanım tükendi, Mags. Şimdi gitmeliyim yoksa sonsuza dek kalmak zorunda kalabilirim."

"O kadar kötü olur muydu?" diye soruyor.

Burada, Star-Fated malikânesinin güzel arazisi arasında savaş uzak görünüyor. Camdan bir çardak küçük, sakın bir gölü çevreliyor. Bakımlı atlar padok çitleri boyunca koşuyor. Reykin'in ailesinin neden sahte bir güvenlik duygusuna kapıldığını anlayabiliyorum. İnsan burada kendini dokunulmaz hissedebilir.

"Söylediklerimi unut, Mags. Sonsuza kadar diye bir şey yok. Sadece şimdi var."

Dengemi kaybediyorum. Arkamdaki biri düşüşümü engelliyor. "Yatağına geri dönüyorsun," diye emrediyor Reykin. Beni kollarının arasına aldı. Kaburgalarım yaptığı baskıyla irkiliyorum. Beni daha önce bulunduğum odaya geri götürüyor ve battaniyenin üzerine yatırıyor. Mags elinde soğuk kompresle geliyor. Reykin ondan alıyor ve alnıma koyuyor. Gözlerim kapalıyken mırıldanıyorum: "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Siyanür tabletlerinden bir tane daha bulamazsan bu gece yine gideceğim. Onlardan birini alacak kadar kötü hissediyorum. Her iki durumda da burada kalmayacağım."

Mags alaycı bir şekilde homurdanır. "Burada siyanürümüz yok. Bunun

aklı." Ona bakıyorum. Başparmağıyla bana doğru bir işaret yapıyor.

Sanki böyle bir şeyi hiç duymamış gibi başını sallayarak odadan çıkıyor.

"Kolay yolu seçmeme izin vermedin," diyor Reykin. "Geri döneceğim iyilik."

"Şu anda sadece zalimlik yapıyorsun."

Reykin, "Bu öğleden sonra Bronze City'ye hareket edecek çok düşük bütçeli bir kargo deniz taşıtında sizin için yer ayırttım," diyor. İçimin rahatlamasını engelleyemiyorum. Reykin fark etti. "Seni burada rehin tutacağımı mı sandın Roselle?" Ceketinin cebinden bir lazer aleti ve ten rengime uyan küçük bir şişe çıkarıyor.

"Ne yapacağını bilmek zor Reykin," diye cevap veriyorum. "Biraz öngörülemez birisin. Bakışlarının sertliği yüzünden. Önceleri beni koruyacağını düşünmüştüm ama sonra bana kardeşimin ölmüş sayılacağına dair söz verdin - yani ikilemimi görebilirsin. Senin gibi insanların bir uyarı etiketiyle gelmesi gerektiğine inanıyorum."

"Niyetim sana zarar vermek değil. Niyetim bir daha kimsenin sana zarar vermemesini sağlamak." Sağ elime uzanıyor ve onu nazıkçe avucunun içine alıyor. Parmakları fusionblade'in orada bıraktığı tepenin üzerinde geziniyor.

"Neden kardeşimi öldürmeden beni koruyamıyorsun?"

"Seninle tanıştığım gün aldığım yaraların iyileşmesi için aynı yatakta yatarken ne düşündüm biliyor musun?" diye soruyor. Avucuma ten rengini sürmekte neredeyse isteksiz görünüyor, sanki yara izimi korumamı istiyormuş gibi. "Neden oradaydı diye düşünüp durdum - mükemmel dudakları olan o kız? Roselle St. Sismode, Kılıç'ın ikinci çocuğu. Neden onu korumasınlar ki?" Avucuma sürdüğü cilt jeli serin. "Onun ölmesini kim istiyor?"

"Neden biri benim ölmemi istesin ki?"

"Aklıma en az iki neden geliyor Roselle. Birincisi, eğer Kılıç olursan sahip olacağın güçle ne yapacağın korkusu."

"Diğer sebep ne?"

"Sen öldüğüne göre Gabriel'i öldürmek için çok az sebep var. Eğer varis bırakmadan ölürse ve sen zaten ölmüş olursan, kardeşinin alternatifi Harkness adında bir adam olur ve inan bana Kılıç olarak felaket olur. Artık Gül Bahçesi Cemiyeti'nin var olduğunu bildiğime göre, ikinci nedene yöneliyorum. Seni öldürmek, gül şeklindeki iğneleri ve gizli el sıkışmalarıyla bütün bir ilk doğanlar topluluğunu ortadan kaldırmaktan daha kolay olurdu. Eğer ölürsen, kulüplerinin amacı tartışmalı hale gelir. Sen ölürsen, onlar da güçlerini kaybederler."

"Kimden şüpheleniyorsun?" Fısıldıyorum. Boğazım düğümleniyor. Benim kendi fikirlerim var ama onunkileri de duymak istiyorum.

"Uzun bir liste ama en üsttekiler Gabriel, Amiral Dresden, Grisholm Wenn-Bowie, Fabian Bowie ve Othala St. Sismode."

"Amiral Dresden annemin onayı olmadan hiçbir şey yapmaz."

"Biliyorum. Seni cepheye gönderme emri Othala'dan gelmiş olmalı. Ondan kaynaklanıp kaynaklanmadığı tek soru. Her iki durumda da bunu bilmesi gerekirdi."

"Yani annem kesinlikle ölmemi istiyor."

"Bu seni şaşırttı mı?" Lazeri yatağın başucundaki masanın üzerine koyuyor. "Ölümün iki amaca hizmet edecek: Gabriel'i korumak ve seni Şafak Kapıları'na karşı savaşta bir şehit yapmak."

İhanetin acısı yakıyor. "Hayal kırıklığına uğramış olmalısın," diye mırıldanıyorum, sesimde bir aksama var.

Reykin yaklaşıyor. "Hayal kırıklığına uğramadım." Saçlarıma dokunuyor, okşuyor. "Othala sana ulaşmakta zorlanıyor olabilir ama dediğin gibi, silah tüccarın çok güçlü bir adam. İkinci doğan Kılıç askerleri arasında annenden bile daha fazla bağlantısı var, çünkü bilgi için para ödemeye zahmet etmiyor. Sadakat bekliyor. O daha pratik ve bunu destekleyecek kaynaklara sahip. Silah tüccarınız mükemmel bir müttefik ama aynı zamanda ileride ona karşı gelerseniz çok ciddi bir düşman."

"Yani ikinci doğanlar için bir şeyleri değiştirmeye karar verirsem, bu değişikliklere direneceğini mi söylüyorsunuz?"

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum, Roselle."

"Benim için bir soruya cevap ver Reykin. Şafak Kapıları ile Gül Bahçesi Topluluğu arasındaki fark nedir? Anladığım kadarıyla ikiniz de benim Kılıç olmamı istiyorsunuz."

"Ah, burada dünya kadar fark var. Şafak Kapıları değişim istiyor. Biz Kaderlerin yok olmasını istiyoruz. Uygun gördüğümüz gibi yaşamak, çalışmak ve sevmek istiyoruz. Kendinize hiç neden asker olmak zorunda olduğunuzu sordunuz mu? Bunu kendiniz için seçer miydiniz yoksa bunu yapma özgürlüğü verilseydi başka bir şey mi olurdu? Ve neden ilk doğanları desteklemek zorunda bırakılıyorsunuz? Bu sizin kaderiniz değil, onların açgözlülüğü."

"Ama *sen* ilk doğansın."

"Öyleyim ama bunu kafama takmamam için yetiştirildim," diye yanıtlıyor.

"Yani beni bir gün Kaderlerin yok olmasına neden olabilecek biri olarak mı görüyorsunuz?"

"Evet, senin liderliğinde Fates Cumhuriyeti'ni yıkma ve yeni bir hükümet sistemi kurma şansımız olacak."

"Peki ya Gül Bahçesi Derneği?" Ben soruyorum.

"Her şeyin aynı kalmasını istiyorlar - Kader'e dayalı bir sistem ve zorlu bir hükümdar - sadece başkalarını inandırdıklarının ötesinde bir güç arzuları olduğundan şüpheleniyorum."

"Başka ne gibi istekleriniz var?"

Bakışları delici. "Görünüşte, Kaderler üzerinde baskın bir askeri hakimiyet kurmaktan bahsediyorlar. Gabriel'i zayıf görüyorlar ve öyle de. Sen daha yetkin bir komutan olurdun."

Başını elimin üzerine eğiyor ve avucumun üzerinde çalışmaya devam ederek yara izini yenileyici hücrelerle dolduruyor. "En çok ne istiyorsun Reykin?" Fısıldıyorum.

Gözlerinde intikamcı bir parıltı belirir. "Bu çok basit Roselle. Census'un tamamen yok edilmesini istiyorum."

Sonunda, ikimizin de hemfikir olabileceği bir şey.

Avucumdaki işini bitiriyor ve sonra saatini kontrol ediyor. "Eğer bu gece Stars'tan ayrılmakta ısrar ediyorsan, şimdi gitmemiz gerekecek." Yüzümü kompresle siliyorum ve yorgun bir şekilde kenara koyuyorum. Reykin yataktan kalkıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Brixon'daki rıhtımda bir gemiyle buluşman gerekiyor."

"Tanınacak mıyım?"

"Pek kendin gibi görünmüyorsun Roselle." Kendimi henüz aynada görmedim ve şimdi de görmeye niyetim yok. Dolaba gidiyor ve iki düz şapkayla çıkıyor. Siyah olanı bana uzatıyor ve kömür grisi olanı takıyor. Metalden yapılmış ve sadece birkaç milimetre kalınlığında parlak altın bir yıldız tutuyor. "Bu benim yarattığım bir kötü amaçlı yazılım programıyla yüklü bir cihaz. Teknolojilerine sızacak ve erişim sağlamamıza izin verecek." Yıldızı şapkamın kenarındaki küçük bir bölmeyle yerleştiriyor. "Programı güvenli ağlardan birine yüklemeniz gerekiyor. Bildiğimiz sadece üç yer var. Bir tanesi Taş Orman Sayım Üssü'nde, yüzlerce ajan tarafından korunuyor ve sen onları havaya uçurmaya yardım ettiğinden beri son derece tetikteler."

Başımı sallıyorum ve bunun bedelini bıçak gibi bir acıyla ödüyorum. "Census'a geri dönebileceğimi sanmıyorum. Dostça ilişkilerimiz yok. Diğer iki erişim noktası nerede?"

"Biri Fabian Bowie'nin Purity'deki sarayında." Yaltaklanıyorum. "Peki ya diğeri?"

"Kılıç Sarayı."

Neden bunu yapabileceğimi düşündüm bilmiyorum.

Reykin aklımı okuyor. "Her seferinde bir şey. Sen bu yerlerden birine gir, biz de bir sonraki adımımızı birlikte belirleyelim."

"Nasıl? Sen burada olacaksın, ben de Swords'ta olacağım."

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim." Şapkayı takıp saçlarımı içine sokuyorum ve siperliği yüzümün üzerinden aşağıya doğru çekiyorum. "Tam bir Brixon Yıldızı gibi görünüyorsun," diyor Reykin.

Şapka bana Flannigan'ı hatırlatıyor. "Bu ciddi bir şapka."

Belli ki onaylıyor. Bana bir çift eldiven verdi. Soldakini taktığımda içinde kurşun olduğunu fark ediyorum. Reykin, "Böylece seni arıyor olabilecek insansız hava araçlarına ping atmazsın," diye öneriyor.

Diğerini taktığımda, avucumda hâlâ küçük, soluk bir yıldızın görüldüğünü fark ediyorum. "Bu *yapıştı* mı?"

"Yıldızlar bazen böyledir."

Onun iyi tasarlanmış hovercar'ını meşe ağaçlarıyla kaplı bir yoldan götürüyoruz. Biz geçerken yaprakları serçeler gibi dağılıyor. Başımı yumuşak koltuğa yaslıyorum ve uçuş moduna geçip motorlar ısıldarken siyah parmaklıklı çitlerden uçan kargaları korkuttuğunda kıkırdıyorum. Atlar da protesto için koşuyor, yeleleri el sallıyor. Reykin'e bakıyorum. O da bana bakıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Güldüğünü hiç duymamıştım."

Başka tarafa bakıyorum ve daha dik oturuyorum. "Oraya varmamız ne kadar sürer?" "Çok değil."

"Bana programınızın nasıl çalışacağını açıklayın."

Bölüm 20

Kılıç Şeklinde Kalp

Kurşunlu sol eldivenimi çıkardığımda yaklaşık bir saattir denizdeydim. Bundan yarım saat sonra, çok pahalı bir hava gemisi iskele tarafımıza yanaştı. Bu bir Verringer. Virtue'dan başka bir Verringer'a sahip olduğunu bildiğim tek kişi Clifton Salloway, onun da beş tane var. Bu tamamen siyah, siyah kaportalı ve kamuflaj özellikli. Uzun bacaklı devasa bir böcek gibi suya iniyor. Etkileyici bir mühimmat dizisi, bindiğim hantal kargo gemisine doğru ilerliyor.

Verringer'den geniş, siyah bir iskele çıkıntı yaparak gövdemizin korkuluklarına tutunuyor. Lüks hava gemisinden ağır silahlı korumalar çıkıyor. Deniz aracımın kaptanı sakalını kaşıyor, tüm bu olup bitenlerden ne anlam çıkaracağından emin değil. Clifton'ın kişisel koruması Crucius ona yaklaşıyor ve bir anda parlayan para birimi her türlü itirazı bastırıyor.

Mags'in eski püskü pelerini üzerime sarılmış halde güvertede duruyorum. Soğuk rüzgârı engellemiyor ama kendi başıma edinebileceğim bir şeye benziyor. Şapkamı çıkardım, pelerininin cebine soktum ve saçlarım gevşek bir şekilde etrafıma düşüyor, tutamları yüzüme doğru savruluyor. Clifton Verringer'dan iniyor ve paslı güverteye çıkıyor. Uzun paltosunun yakasını boynuna doğru çekerken yüzünde rahatlamış bir ifade var ama yaklaştıkça bu ifade öfkeli bir kaş çatmaya dönüşüyor. Önümde durup elini uzatıp nazikçe çenemi kavırıyor ve siyah gözlerime daha iyi bakabilmek için yüzümü çeviriyor.

"Bunu kim yaptı?" diye soruyor.

"Sınırın çok da ötesinde olmayan Stars'ta başım belaya girdi. Antroskopunuzu terk etmek zorunda kaldım. Üzgünüm. O hava gemisini gerçekten çok sevmiştim. Sana geri ödeyebilirim."

"Hava gemisi umurumda değil. Yaran bundan daha mı kötü?"

"Muhtemel bir beyin sarsıntısı ve birkaç kırık kaburga var."

"O uçağı tek başına kullanmana izin vermem doğru bir karar değildi. Korumaların olmasının zamanı çoktan geçti. Kendi kendinin koruması olma konusundaki mazeretlerini daha fazla dinlemeyeceğim. Savunmasızsın. Kolayca öldürülebilirdin." Korkunç manipölasyonlarına rağmen Clifton'ın bana karşı gerçek hisler beslediğine inanıyorum. Belki de beni bir eşyadan fazlası olarak görüyor, belki de onun arkadaşayım.

"Gel, seni bu soğuktan kurtaralım," diyor kolunu omuzlarıma dolayarak. İskeleyi geçip onun seyyar dairesine giriyoruz. Beni rahat bir koltuğa götürüyor, pelerinimi alıyor ve oturmam için beni zorluyor, başka bir koltuktan yumuşak bir battaniye alıp kucağıma seriyor. İçine sokuluyorum.

"Bana çok kızgın olmamana sevindim," diyorum. "Sanırım birliğime kendimi açıklamak için yardımına ihtiyacım olacak."

"Sana kızgınım."

"Ama *çok* kızgın değil," diye kandırıyorum.

"Sorun her zaman sana kızgın *kalmak* oldu Roselle ve Kılıç birimin için endişelenmene gerek yok. Onlar bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Komutan Aslanbek'e hava geminiz kaybolduğundan beri benimle birlikte olduğunuzu söyledim. Tesisimizde silah ve ürün stratejisi üzerine işbirliği yaptığınızı düşünüyorlar. Yine de bir Sayım ajanını savuşturmakta zorlandım. Seni ve senin alayından iki Kılıç askerini (Hammon Kılıcı ve Edgerton Kılıcı) barındırdığıma inanıyor. Onları tanıyor musun?"

"Onlar benim en yakın arkadaşlarım. Yaklaşık bir yıl önce onlara yardım etmiştin, hatırladın mı?"

"Hayal meyal. Ayrıntıları hatırlamıyorum."

Kucağımdaki battaniyeyi çekiştiriyorum. "Seni bu işe bulaştırmayacağım. Bu gerçekten senin ilgileneceğin bir şey değil."

Koltuğunda geriye yaslanıyor, gözleri üzerimde geziniyor. "Yüzünü dövdürmeye değer mi?"

"Sadece birazcık," diye cevap veriyorum alaycı bir gülümsemeyle. "Şu anda ne kadar kötü hissedeceğimi bilseydim, onlara yardım etmeyi yeniden düşünebilirdim." Clifton'la her şey minimize edilmelidir. Sadakati anlıyor ama sadece bir yere kadar. Avantajlı görmediği her türlü bağı kesmemi bekliyor. Eğer zamanımı ya da kişiliğimi ihlal ederlerse ya da beni

gitmeleri gerekiyor. Bu çileyi o çizginin çok ağır bir şekilde aşılması olarak değerlendirecektir. "Onları bir daha asla görmeyeceğim, bu yüzden konu tartışmalı," diye ekliyorum.

"O zaman bu konuyu bir daha konuşmayacağız."

"Nüfus sayımı ajanı sorun yaratabilir." Ajan Crow bu işin peşini asla bırakmayacak. Elinden gelse Hammon ve Edgerton'ı yok edene kadar avlayacak.

"Onunla ilgilenilecek. Hava geminiz rotasından saptı ve bugün düşman hatlarının gerisine düştü. Şafak Kapısı askerleri size saldırdı, ancak bazı yaralarla kaçmayı başardınız. Benimle temasa geçtiniz çünkü ben sizin komutanınızım. Yardımaınıza geldim. Ekibime bir açıklama yaptıracağım ve her türlü soruyu sizin adınıza yanıtlayacağım."

"Teşekkür ederim."

"Yüzünüzü düzeltmek için basın sizi görene kadar beklememiz gerekecek. Ne de olsa bu da mazeretin bir parçası. O zaman özel doktorumun sizinle bizzat ilgilenmesini sağlayacağım."

"Bana karşı çok iyisin."

"Ben tam olarak ihtiyacın olan şeyim Roselle." Elimi kaldırıp arkasından öpüyor ve aramızdaki kolçağın üzerinde tutuyor. "Senin için endişelendim. Tek parça halinde olmana sevindim."

"Beni bulmaya geldiğiniz için minnettarım. Beni Taş Orman Üssü'ne geri mi götürüyorsun?"

"Hayır. Hava kışlanız aktif hale geldi. Şu anda Twilight'ta konuşlanmış durumdalar."

"Yani beni Twilight'a mı götürüyorsun?" Daha kötü hissedebileceğimi düşünmemiştim ama savaş korkum boğazımdaki safrayı artırdı.

"Sizi Trityum 101'e geri göndermek için bir neden yok. Son birkaç gün içinde oradaki görevlerini kalıcı olarak sonlandırdım. Artık bana daha yakın bir yerde kalacaksın. Bu gece taşınacaksın."

"Benim için zaten bir yeriniz var mı?"

"Bir süredir bende." Hawthorne'un kardeşini öldürmeye karar verdiğinden beri var mı diye merak ediyorum ve sonra Hawthorne'dan bana mesaj gelmediğinden emin olup olmadığını merak ediyorum. "Ofisime dönelim, sonra seni eve bırakırım."

Clifton sözüne sadık kalarak mazeretimi ayarladı. Sadece cebindeki Diamond muhabirleriyle bağlantı kuruyor. Salloway Munitions Conglomerate'in genel merkezinin çatı katındaki iniş pistine vardığımızda, basın çoktan drone kameralarını stratejik olarak konumlandırmıştı. Beni Clifton'ın yardımıyla inerken, Mags'in eski püskü pelerinine bürünmüş halde yakalıyorlar.

Biriken muhabirler aynı anda yüzlerce soruyla beni pusuya düşürüyor. Clifton yüzümü siper ederek beni gökyüzündeki imparatorluğunun özel girişine götürüyor. "Roselle zor bir gün geçirdi," diye sesleniyor onlara. "Tüm sorularınız zamanı gelince yanıtlanacak."

Genel merkezin en üst katı Clifton'ın kişisel alanıdır. Daha önce onun gözlerden uzak odasına gitmemiştim. Silahlar konusunda danışmanlık yaptığımda, genellikle bir üretim tesisinde, bir laboratuvarı ya da sahada olurum. Kalın güvenlik camlarının ardındaki prototip silahları inceleyerek etrafta dolaşıyorum. Clifton kişisel Atom-ateşli doktoruyla irtibata geçerek tahmini varış zamanını öğrenmek istiyor. İşi bittiğinde bana "Sana bir içki getireyim mi Roselle?" diye soruyor.

"Su, lütfen."

Görsel ekranı açar. Yorumcular sadece birkaç dakika önce aldıkları otuz saniyelik "Roselle" görüntülerini anlatmaya başlamışlardı bile. Fusionmag reklam kampanyam ve çift ağızlı kılıcımızın en yeni versiyonu için yaptığım kampanya, eski haberlerle birlikte görüntülere eklenmiş. Başarısız Geçiş Günümde Fate of Swords'a karşı gerçekleştirdiğim saldırı da bunlar arasında.

Bunu tekrar yaşamak istemediğim için balkona bakan pencereye doğru yürüyorum. Kılıç şeklindeki Miras Binası'na bakıyor. Clifton'ın ofisinin pencereleri dışarıya yansıtıldığı için kimse beni göremiyor. Manzaraya bakıyorum. Bulduğum şey çok anlamlı. Clifton her gün bu pencerelerden Miras Binasının tepesine bakıyor. Miras Konseyi, birkaç kat altındaki küre şeklindeki çatı katının tek sakini.

Tam pencereden dönmek üzereydim ki Miras Binası'nın kılıç şeklindeki kapılarından biri aşağıda açıldı. Exo üniforması giymiş, kumral saçlı, uzun boylu bir adam çıkıyor. Çatı katının çimenli balkonuna doğru birkaç adım atıyor ve bizimkini bulana kadar etrafındaki binaları tarıyor. Yüzü yukarı doğru eğiliyor. *Hawthorne*.

Elimi cama bastırıyorum. Sonra Gabriel parmaklıkta Hawthorne'a katılıyor. Onları birlikte görmenin şokuyla kan beynime sıçırıyor. Yere yığılırken elim camdan aşağı kayıyor.

Bölüm 21

Beyaz Gül

Steril bir yatakta uyandım. Tıbbi izleme makineleri yanıp sönüyor ve bip sesi çıkarıyor. Bir hastane odasının duvarları şekilleniyor. Karşımda, gerçek boyutlu bir görsel ekranda Salloway Munitions Conglomerate'in genel merkezinin dışında çekilmiş bir haber filmi oynatılıyor; bir hoverstretcher üzerinde nakledildiğim drone görüntüleri. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sesi kısmanın bir yolunu bulmak için etrafıma bakındım ve gözlerim yatağımın yanındaki sandalyede oturan, sarı saçları geriye taranmış, siyah ceketli bir adama takıldı. İzlediği şey onu perçinlemişti.

"Ajan Crow," diye homurdandım. Yatağımın başucundaki korkulukta bir düğme bulup ona basıyorum. Yatağım yavaşça yukarı kalkıyor.

"Roselle." Sanki en sevdiği kelimeymiş gibi adımı söylüyor. "Uyandırdım mı seni?" Sesi öyle kısıyor ki kalbimin çarpıntısından zar zor duyuluyor. "Sana kahraman diyorlar" -bileğinin bir hareketiyle görsel duvarı işaret ediyor- "zeplinin rotasından sapıp isyancıların bölgesine düştüğünde Şafak Kapıları askerlerini püskürttüğün için. Hayatta kalmayı başarmış olman inanılmaz."

"O kadar da şaşırtıcı değil," diye cevap veriyorum. "Kafama darbe aldım."

"Evet, ciddi bir beyin sarsıntısı. Birileri dalga geçmiyormuş." Bana çelik dişli bir sırıtış attı.

"Birinden çok bir çeteydi."

"Nasıl kaçtın?" diye soruyor, daha da yaklaşarak.

"Bu biraz bulanık. Hatırlayamıyorum, kafa yaralanmaları zor oluyor."

"Edgerton ve Hammon'ı kendi başlarının çaresine bakmaları için geride mi bıraktınız?

kendileri mi?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diye cevap veriyorum.

"Yanınızda götürdüğünüz arkadaşlarınız. Onları Yıldızların Kaderi'nde mi bıraktın?" Sanki bir komployu çözüyormuş gibi parmaklarını döndürüyor.

"Yalnızdım."

"Daha iyi düşün Roselle," diye homurdanıyor. "Yalnız değildin. Hamile arkadaşını ve sevgilisini hava geminde sakladın ve onları Kılıçların Kaderi'nden kaçırdın."

"Eğer gittiye, biri onu kaçırmış demektir, Nüfus Sayımı ajanı gibi. Kanunsuzluğunuz dillere destan. Herhangi bir sebepten dolayı herkesi ortadan kaldıracabileceğini sanıyorsun. Aslına bakarsan, gitmeden önce onu seninle konuşurken gördüm. Sizinle konuştuktan sonra kaç ikinci doğanın kaybolduğunu öğrenmek ilginç o l u r d u , Ajan Crow."

Yüzü kararıyor. "Clifton Salloway ile birlikte olduğun için artık güçlü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım onunla ya da onsuz ne kadar güçlü olabileceğimden korkuyorsun."

"Onları aramaktan asla vazgeçmeyeceğim, Roselle. Sana söz veriyorum onları bulacağım ve bulduğumda senin için geri döneceğim."

Ağrıyan şakaklarımı ovuyorum. "Ruhunuzu aramaktan vazgeçiyorum Ajan Crow. Onu aramaktan yoruldum. Bana öyle geliyor ki sizde ruh yok."

Kıkırdıyor ve kapıya doğru yürüyor. "Doktorlar yüzünüzde olağanüstü bir iş çıkarmışlar. Şimdi daha da güzel olabilirsin. Üzerinde çalışmak için sıranın bana gelmesini bekleyemem." Odadan çıkıyor ve ben onun ayrılık sözleri karşısında hissettiğim dehşetin getirdiği kusma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

Odanın diğer tarafındaki küçük dolaba doğru ilerliyorum. İçeride Mags'in çirkin pelerinini buluyorum. Reykin'in bana verdiği şapka hâlâ cebinde duruyor. Şapkayı çekip çıkarıyorum ve kenarındaki ince, altın, yıldız şeklindeki aleti buluyorum. Yıldızı banyoya götürüp lavabonun üzerine bırakıyorum.

Altın yıldızı saçlarımdan yaptığım yuvanın içine saklıyor, dolapta bulduğum bir lastikle topuz yapıyorum. Sonra ilk kez yüzümü değerlendiriyorum. Başımı farklı açılarla eğip yeni incelmış, düzleşmiş burnuma ve pürüzsüz tenime bakıyorum. Eskisinden biraz daha farklı görünüyorum - bir şekilde daha sofistike. Bana ne yaptıklarından emin değilim ama itiraz etmeyeceğim. Artık fazla acı çekmiyorum. Baş ağrısı ve biraz tutukluk dışında her zamanki gibiyim.

"Roselle!"

Kapının arkasından baktığımda Emmitt'in Clara Diamond'ın yanında durduğunu görüyorum. Elini göğsüne koyuyor, çenesini indiriyor ve nefesinin altında Clara'ya şöyle diyor: "Burası korkunç bir yer. Herhangi bir drone kamerası içeri girmeden önce onu buradan çıkarmalıyız. Bu ışıktaki korkunç görünecek."

"Emmitt?" Banyodan çıktım.

"Roselle! Sevgili kızım! Seni görmek çok güzel!" Beni iki yanağımdan da öpüyor. "Burnun mükemmel! Hep çok büyük olduğunu düşünürdüm. Bunu hep söylemedim mi, Clara?"

Clara başını sallar. "Bunu çok söyledi."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Neden buradasın?"

Ellerini gevşek yumruklar halinde önünde birleştiriyor. "Kimse sana söylemedi mi?"

"Bana ne söyledin?"

"Düşman hatlarının gerisinden zaferle dönüşünüzü kutlamak için bu hafta sonu Kılıç Sarayı'nın *onur* konuğu olacaksınız." Beklenti dolu bir havayla bana bakıyor.

"Oh," diye cevap verdim. "Kulağa eğlenceli geliyor." Saçımın topuzuna dokunuyorum, yıldız noktalarından hiçbirinin dışarı çıkmadığından emin oluyorum. Eve dönmek konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum.

"Eğlenceli olacak! Yanında lezzetli adamın Clifton Salloway'i de getirmelisin. Madalyanı alırken seni görmek isteyecektir. Belki madalyayı onun için takabilirsin, bilirsin, törenden sonra, ikiniz-"

"Ne madalyası?"

"Kaderleri savunmak için yaptıklarınızdan dolayı annenizin size takdim edeceği cesaret madalyası."

"Madalya istemiyorum."

Emmitt Clara'ya bakar. "Madalya istemiyor. Onu canlı canlı yiyemez misin? O kadar sevimli ki. Tabii ki madalya istiyorsun Roselle. Herkes madalya ister. Ben de madalya istiyorum ve bir tane de ben almalıyım," diye ekliyor yeni iyileşmiş kaburgalarımın dirsek atarak, "annenle uğraşmak zorunda kaldığım için."

"Ama ben bir kahraman değildim. Hava gemim arızalandı."

"Hiçbir şey için endişelenme. Senin için topluluğu planlıyorum. Nerede kalıyorsun? Ve lütfen bana bir Ağaç Üssü'nde olduğunu söyleme," diyor burnunu kırıştırarak, "çünkü oraya gerçekten gidemem ve-" Clifton paltosunu koluna asmış, yakışıklı ve bakımlı bir şekilde odaya giriyor. "Neden yataktan çıktın?" diye sorar kaşlarını çatarak.

Çürük önlüğümün içinde bana bakıyordu.

"Bu hafta sonu Roselle'in kutlama yemeği için gönderdiğimiz davetiyeyi aldın mı?" Emmitt soruyor. Clifton'ı adeta içine çekiyor.

"Yaptım," diye cevaplıyor Clifton. Yavaşça koluna giriyor ve beni yatağıma geri götürüyor. "Asistanıma bugün cevap vermesini söyleyeceğim. Roselle ve ben katılmaktan onur duyuyoruz." Beni battaniyeyle örtüyor.

Emmitt neredeyse memnuniyetten havalara uçacaktı. "Tüm ayarlamaları yapabilmem için sadece adresine ihtiyacım var."

"Yeni bir daireye taşınıyor. Sana adresi gönderirim." Clifton parmağıyla Emmitt'e işaret ederek onu koridora yönlendirir.

Clara yatağa yaklaşır. Omzunun üzerinden Emmitt ve Clifton'a bakar. Lavanta rengi paltosunun altından, elinde tuttuğu beyaz bir gülü çıkarıyor. "Bu senin için, bir arkadaşından," diye fısıldıyor ve bana uzatıyor. "Mesajlarını benim aracılığımla ona iletebilirsin. Emmitt bilmiyor."

Ne demek istediğini sormadan geri çekiliyor ve koridordaki iki adamın yanına gidiyor. Gülü burnuma götürüp içime çekiyorum. Emmitt kafasını koridordan içeri uzattı. "Clara sana gül mü getirdi? Çok düşüncelisin, yarısını benden kabul et. Elbiseni hazırlamaya başlamak için gidiyorum," diyor. "Daha sonra sana birkaç maket gönderirim." Sırıttırıyor ve Clara'yı da alarak koşarak uzaklaşıyor.

Clifton tek başına geri geldi. "Sevgilim," diyor, dudaklarını yanağıma değdirerek, "beni çok endişelendirdin. Birkaç saat boyunca seni kaybedebileceğimi düşündüm." Yorgun görünüyordu. Yatakta yanıma oturuyor ve elimi tutuyor. "Kafatasında çatlak vardı Roselle. Burnundan girip onarmak zorunda kaldılar. Seni bulduğumda ne kadar acı çektiğini neden önemsemedin?"

"Bana kızmanı istemedim," diye cevap veriyorum.

"Sana sadece bir daha benden böyle bir şey saklarsan kızarım," diyor içtenlikle. "Seni kaybetseydim ne yapardım bilmiyorum."

"Burnumun çok büyük olduğunu düşünüp düzeltmek zorunda kalmadığını bilmek içimi rahatlatmış," diye takılıyorum. Bu Clifton'la nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Soğuk ve kendini beğenmiş davranmıyor.

Hiç çekinmeden kıs kıs gülüyor. "Onlara küçültmelerini söylemedim, eğer kastettiğin buysa. Kendini nasıl hissediyorsun? Doktor bana iyileşmenizin garanti olduğunu söyledi. Herhangi bir komplikasyon öngörmüyorlar."

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Dikkatim pencereye kayıyor. Hastanenin karşısındaki binanın yan tarafında benim hareketli bir resmim var. Bu bir Salloway reklamı. İçinde, dar siyah deri bir kıyafet giymişim ve sahte bir savaş sahnesinde koreografisi yapılmış bir kılıç manevrası yapıyorum. Etrafımda temsili toplar patlıyor. Jakes'in tasarladığı Çift Bıçaklı X16 ile savaşıyorum. Kaşlarımı çatıyorum.

Ona baktığımda Clifton bana model gülümsemesini gösteriyor. Başını reklama doğru eğiyor. "X16 en çok satanlar listesinde, Roselle. Burton şu anda hayattan nefret ediyor."

Clifton günün geri kalanında benimle kalıyor, bize yemek sipariş ediyor ve hastane personeline patronluk taslıyor. Bana basının hakkımızda yazdığı bazı çılgınca şeyleri okuyor. Bazıları beni kahkahalarla güldürüyor, örneğin "yaratıcı ilham perisi Roselle St. Sismode'a olan sonsuz aşkı, son teknoloji silahlarla etkilemek için umutsuzca çabaladığı kadın" hakkındaki bir hikaye gibi.

"Nasıl oluyor da onlar gibi değilsin?" diye sordum. "Kim gibi? İlk doğanlar gibi mi?"

"Evet. Yani, *çok* kibirlisin ama aynı zamanda çalışkansın."

"Çalışkanım çünkü küçük kardeşim kalp rahatsızlığından öldü. O yedi yaşındayken. Ben dokuz yaşındaydım. Geçiş gününe kadar yaşayamadı." "Özür dilerim."

"Olma," diyor usulca. "Beni ben yapan şey bu. Annem Aston'ın yerini alacak başka bir çocuk sahibi olamadı - üçüncü bir doğum için ona onay vermediler. Bunun politik olduğundan şüpheleniyoruz. Aristokrasideki yerimizi kaybettik. Kendi yolumuzu kazanmak zorundaydık. Eski rütbeli bir subay olmak düşündüğünüz kadar kazandırmıyor. Neyse ki ben hayatını nasıl kazanacağını bilen bir aileden geliyorum, bu konuda çok başarılıyız. Bu da bizi, isimlerinden başka hiçbir sebep olmaksızın büyük miktarlarda para alan mevcut aristokrasi için istenmeyen biri haline getiriyor. Yine de, eğer destekleyecek bir para varsa, benim için iyilik yapmakta hızlı davranıyorlar. Bu sayede unvanımı geri alabildim, ailemin evini geri aldım ve bir kez daha aristokrasinin bir parçası oldum. Fates Cumhuriyeti bugünlerde giderek daha az para ödüyor. Bu savaş onların kaynaklarını tüketiyor."

"Ve seninkini inşa ediyorum," diye cevap veriyorum.

"Bizim," diye düzeltti beni. "Senin için gizli bir hesapta para ayırdığımı unutma. Hepsini sizin açgözlü aristokratlarınıza teslim etmiyorum."

Aile. Bu hafta sonu Kılıç Sarayı'ndaki akşam yemeğiniz benden kazandığınız parayla kutlanacak."

Annem, babam ve ağabeyim ikinci doğan olarak kazancımın çoğunu alma hakkına sahip. Geri kalanının Fabian Bowie ve Grisholm gibi insanları desteklemek için Kader Cumhuriyeti'ne gitmesi gerekiyor. Bu tamamen yozlaşmış bir sistem. Sadece hava kışlasında bir kapsül ve günde üç öğün yemek hakkım var ve bu bile komutanımın kaprislerine bağlı.

"Para hakkında konuşmayalım. Beni huysuzlaştırıyor," diye cevap veriyorum.

"Ne hakkında konuşmak istersin?" Parmak eklemlerini kolumun üzerinde hafifçe gezdiriyor. Enfes hissiyle ürperiyorum.

"Uyandığımda Ajan Crow buradaydı."

Clifton kötü görünmeye çalışır ama tehditkâr görünmek için fazla güzeldir. "Güvenlik personelimi öldüreceğim!" diyor öfkeyle. "Bütün bu yeri korumaları gerekiyordu! Sana ne söyledi?"

Ona konuşmamızı kelimesi kelimesine anlattım.

Clifton ayağa kalkarak, "Bu işi bu gece halletmem gerekiyor," diye homurdanır. "Ajan Crow için endişelenme. Seni bir daha tehdit etmeyecek." Uzanarak parmaklarıyla yanağımı okşadı. "Lütfen biraz dinlen. Seni yakında eve götürebilmek istiyorum. Yarın sabah görüşürüz. Birlikte kahvaltı edebiliriz."

"Tamam." Başımı salladım.

O gittiğinde, gerçekten ne kadar yorgun olduğumu fark ediyorum. Battaniyeye sarınarak beyaz gülü burnuma götürüp kokluyorum. İç yapraklardan birinin üzerinde küçük siyah bir iz var. Onu koparıyorum, ters çeviriyorum ve bir mesaj keşfediyorum:

Umarım başın daha iyi olur.

-R.W.

Reykin Winterstrom. Clara'nın Şafak Kapıları'yla bağlantısı var! Yataktan fırlayıp aceleyle banyoya gidiyor ve beyaz gül yaprağını sifona çekiyorum. Yatağıma dönüp gülü inceliyorum ama başka mesaj yok.

Hafif bir esinti saçlarımı karıştırıyor. Gözlerimi hastane odamın karanlığında açıyorum. Koridora bakan pencereler, içeriye çok az ışık girecek şekilde kapatılmıştı. Bunu yaptığımı hatırlamıyorum. Dirseğimi kaldırdığımda odanın diğer tarafındaki pencerenin açık olduğunu fark ediyorum. Karşımdaki bina, reklam kampanyasındaki patlamalardan yayılan ışık dışında çoğunlukla karanlık. Duvarlarımı turuncu, sarı ve kırmızıya boyuyor, her şeyin, hatta benim bile üzerimde dans ediyor. Yatağımın ayakucunda karanlık bir silüet hareket ediyor; son derece yapılı bir adam bana doğru bakıyor. Yüzünü gizlemek için siyah örme bir maske ile tamamen siyah bir tulum giymiş olsa bile, dış hatları açıkça belli oluyor.

"Hawthorne," diye fısıldıyorum. Hızla hareket ederek açık pencereye gidiyor. "Hawthorne! Bekle!" Bana dönüp bakıyor. Sessiz. "Gitme!" Yalvarıyorum. "Sana ihtiyacım var."

Arkasını dönüp pencereden dışarı atlıyor. Ben yataktan kalkıp pencerenin kenarına gelene kadar o yere yaklaşmış oluyor. Saçlarım etrafımda dolaşüyor. Dışarıya doğru eğilip onu daha iyi görebilmek için topuzumdan tutam tutam dökülüyor. Kaldırıma yaklaştığında yerçekimine dayanıklı tulumu onu yavaşlatıyor. Ayaklarının üzerine düşüyor ve birkaç dakika içinde gözden kayboluyor. Açık pencerede ne kadar durduğumu bilmiyorum ama nihayet hareket ettiğimde güneş yeni doğuyor ve binaların arasından parlıyor.

Bölüm 22

Gül Renkli Taç

Clifton kuşluk vakti geldi ve serbest bırakılmamı ayarladı. Emmitt elinde Strato rütbeli bir üniformanın son derece stilize edilmiş bir versiyonuyla çıkageldi ki bu üniformayı çok az gerçek asker giyebilirdi. Yıldız şeklindeki cihazı botumun baldırına sakladım. Clifton Emmitt'e bir adres verdi. "Yarın öğleden sonra bizimle burada buluş. Roselle'in madalya töreni için hazırlanmasına yardım edebilir ve Kılıç Sarayı'na kadar bize eşlik edebilirsin."

Emmitt hayatının en lezzetli lokmasını tatmış gibi görünüyor. "Öğlene kadar orada olacağım!" diye bağıyor. "Her şey hazır olacak! Bana güvenin!" Hastaneden gazeteciler, drone kameralar ve Hayranlarıma. İnsanlar beni görmek için dışarıda sıraya girmiş, lobinin görece güvenli ortamından çıktığım anda adımı haykırıyorlar. Clifton'ın siyah kurşun şeklindeki Recovener'ı, üretimdeki en gülünç fiyatlı uçak, yer seviyesinde park edilmiş durumda. Güvenlik ekibi hazır, insan kalabalığını bizden uzaklaştırıyor.

Uçağın içine girdiğimizde, uçuş moduna geçiyor ve denize doğru yön değiştiriyor. "İşte." Clifton sahildeki diğer binaların arasından sıyrılan muhteşem bir binayı işaret ediyor. Kumların arasından gümüş kabzalı bir kılıç yükseliyor, Miras Binası'na benziyor ama bu kılıç kabzası üzerinde gökyüzüne dönük duruyor. Kılıcın kendisi eski bir bıçağı andırıyor, kalın ve ağır, metal ve camdan oluşan çelik gibi bir parlaklığa sahip. Gül renkli bir taç, kılıcın tepesine yakın bir yerde halka oluşturuyor. Bu benim lakabımın fiziksel temsili. Clifton Recovener'ı taç şeklindeki çatı katının yanındaki hava gemisi pistine indirmeden önce birkaç kez etrafında dönüyoruz.

"Burası," dedi, "senin dairen." Bir an öylece bakakaldım, nutkum tutulmuştu. "Gel, sana etrafı göstereyim." El ele yürüyüp

bir çatı bahçesi. "Bunun planları siz doğduktan birkaç yıl sonra yapıldı, ancak yaklaşık beş yıl öncesine kadar inşa edilmedi."

"Bunu başka kim biliyor?"

"Şimdiye kadar çok fazla kişi bilmiyordu ama dün bu adresi annenizin asistanına verdim. Eminim Gabriel, Amiral Dresden, Erdemlerin Berraklığı ve oğlu -Birinci Komutan- da artık bunu biliyorlardır. Zaten hepsi takma adınızı takip edebiliyor, bu yüzden gizlilik günü kazanmayacak."

"Ne yapacaklar?" Ben soruyorum.

"Benim teorilerim var. Eğer hoşuna gitmiyorsa Othala'nın suçlayacağı tek kişi kendisi. Geçişinizde hiçbir rol almadı. Hayatın ikinci doğan komutanların ellerine bırakıldı. Muhtemelen onların seni çabucak öldürmenin bir yolunu bulacaklarını ve böylece vicdanı rahat bir şekilde çekip gidebileceğini düşündü. Belki de senin de kardeşi gibi Kılıç'tan intikam almak için öldürüleceğini düşünmüştür. Gerçi Bazzle'ın büyükbabanın emriyle öldürüldüğüne inanıyorum, böylece ilk çocuğu olan annen korunmuş olacaktı."

"İkinci Doğan Bazzle Topluluğu yok muydu?"

"Kimse onun için gözyaşı dökmedi, zavallı yaratık. Ama halk senin gibi Bazzle'ı izleyerek büyümedi. Othala ailesinin mirasını yönetirken bunu tahmin edememişti. Ve sen de yatıp ölecek türden biri değilsin. Muhtemelen Dune'un senin geleceğin üzerindeki etkisini hiç fark etmedi."

"Bana hayatta kalmam için gerekli araçları verdiğini söyledi."

"Onun sayesinde bir günlük aktif görevden zar zor kurtuldun. Onun öngöremeyeceği şey, ona ve Clarity Bowie'ye biraz para kazandırmak bir yana, kendine tamamen onurlu bir askeri iş yaratacağındı. Othala Gabriel'i korumak için senden kurtulmak isteyebilir ama Clarity Bowie senin tüm olasılıklarına daha yeni ısınıyor. Birinci Komutan tarafından da fark edilmemiş değilsin."

"Grisholm?" Homurdanıyorum ve gül renkli pencerelere sırtımı dönüyorum. "Beni itici buluyor."

"Keşke durum böyle olsaydı, Roselle." Clifton takma adına dokunuyor ve bana Grisholm'un Secondborn Ön Yargılama etkinliğindeki holografik görüntüsünü gösteriyor. Sergi alanındaki özel locasında son derece rahat görünüyor.

"Kılıcını fark ettin mi Roselle?"

Yedi saniyelik bir döngüde oynayan küçük holograma bakıyorum. "Bu bir X16. Bunun bir anlamı yok. Muhtemelen çift bıçaklı tasarımı seviyordur."

"Tasarımın yüzü sizsiniz. Sen kullandığın için hepsi satın alıyor."

"Senin ona verdiğin değerden çok daha fazlasını biliyor, Clifton."

Birlikte havuzun etrafında yürüyüp kısa bir merdivenden verandaya çıkıyoruz. Cam kapılar kayarak açılıyor ve 360 derecelik manzaraya sahip açık bir kat planı ortaya çıkıyor. Barlı şık bir oturma alanı Forge'un silüetine bakıyor. Kalın pencerelerin önünde dururken Salloway Mühimmat karargâhını ve diğer kılıcın kabzasını seçebiliyorum-Gabriel ve Miras Konseyi'nin kalesi. Beni buraya koymak bir savaş ilanı ya da en azından onun yayına sıkılmış bir kurşun gibi geliyor. Gabriel bunu zımni bir tehdit olarak görebilirdi.

Döner merdiveni bir üst kata çıkarıyoruz. Abartılı bir ana yatak odası kılıcın ucunu oluşturuyor. Gümüş renkli pencereler, taşlarla çevrili kılıç şeklinde işlenmiş kristalleriyle muhteşem bir avizenin asılı olduğu başımın üstündeki çatıya hançer gibi saplanıyor.

"Benim odam mı?" Elimi son derece büyük bir yatağın parlak beyaz battaniyeleri üzerinde gezdirerek soruyorum.

Başını sallıyor. "Senin odan. Etrafınızda çok sayıda güvenlik personeli olacak. Çatı katının altındaki dairelerde kalacaklar, böylece mahremiyetiniz olacak. Senin için kıyafetler hazırlattım. Gardıropları ve dolapları orada bulacaksın." Boş bir alanı işaret ediyor.

"Nereye?" diye soruyorum. Gülüyor ve kapının yanındaki holografik konsolun havasına dokunuyor. Gardıroplar yerden yükseliyor ve akla gelebilecek her güzel kumaştan giysi sıralarını ortaya çıkarıyor.

Bir gardırobun yanına yaklaşıp Othala'nın kıskanacağı kıyafetler bulduğumda nefes nefese "Oh," diyorum. Elimi tatlı kumaşların üzerinde gezdirmeye dürtüsüne karşı koyamıyorum. "Bunlar nefes kesici."

"Sizi paçavralar içinde görmekten bıktım ve bir Salloway sözcüsü olarak konumunuzu yansıtacak kıyafetlere ihtiyacınız var."

"Yani bunların hepsi
benim için mi?"

"Hepsi senin için
Roselle."

"Nerede kalacaksın?" Omzumun üzerinden soruyorum, sesimdeki şüphe notunu korumaya çalışıyorum.

"Salloway merkezindeki dairemde olacağım." Ofis binasının bulunduğu yönü işaret ediyor. "Şu anda en üst düzeyde uygunluk izlenimini korumamız şart. Kimseye davranışlarınızı sorgulaması için bir neden veremeyiz."

"Teşekkür ederim, Clifton."

"Bir şey değil." Takma adının zaman ölçerine bakıyor. "Yerleşmene izin vereceğim. Bir saat içinde önemli bir toplantım var."

"Gidiyor musun?" Gülümsemem duraksıyor.

Bana bakıyor. "Birinin yatağının başında olabilmek için bu özel müşteriyi birkaç kez yeniden planladım." Hayal kırıklığım yüzümden okunuyor olmalı ki Clifton kıkırdıyor. "Yarın size Kılıç Sarayı'na kadar eşlik etmek için döneceğim."

"Söz mü?" Sesimin bu kadar somurtkan çıkmasına şaşırdım. "Söz veriyorum."

Clifton gidiyor ve ben konsolla oynuyorum. Cam duvarlar, çay fincanı şeklindeki küveti yataktan gizlemek için yerden yükseliyor. Başka bir seçenek de banyonun cam duvarını buzluyor. Yatak odasındaki duvarları istediğim kat planına göre yapılandırabiliyorum. Yerden bir şömine yükseliyor. Dış pencereden bir havalandırma deliği açılıyor.

Odayı kendi zevkime göre yeniden düzenledikten sonra kalçalarımın oturan, kılıç şeklinde metal tokaları olan küçük kırmızı bir mayo giyiyorum. Hava bugün burada, Yıldızların Kaderi'nde hafta başında olduğundan çok daha sıcak. Kıyafetlerimi dolaba asıyorum ve Reykin'in bana verdiği yıldız şeklindeki kötü amaçlı yazılım cihazını ayakkabı raflarından birine yerleştirdiğim botumun içine saklıyorum. Günü havuz kenarında geçiriyorum.

Akşam olduğunda, huzursuz hissediyorum. Yalnız olmak artık doğal gelmiyor. Pijamalarımın terası çıkıyorum. Parmaklıklara gidip okyanusa bakıyorum, denizin kokusunu içime çekiyorum. Burası çok sessiz. Kılıç Sarayı'ndan beri böyle bir yalnızlık görmemiştim. Midem ağrımaya başlıyor, ellerim titriyor. Düşüncesizce, ince cam korkuluğun üzerine tırmanıyorum, kenarında sallanıyorum. Aşağıdaki kıyıya düşmek biraz zaman alacaktı. Tek bir yanlış adım ve bir daha asla yalnız kalma konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.

Küpeştede ip üzerinde yürür gibi yürüyorum. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor ve bana yeniden yaşadığımı hissettiriyor. Ellerim titremeyi bırakıyor. Kaşlarım birbirine yaklaşıyor. Bende bir sorun var; bunu biliyorum. Bu normal değil. Nefes almak için bunu yapmam gerekmemeli. Korkuluktan inip kollarımı kendime sarıyorum.

Daha sonra, yatakta, avizeye bakıyorum. Yıldızlar cam tavandan parlıyor.

Şafak sökmeden bir süre önce boğazıma takılan bir çığlıkla uyanıyorum. Yıldızlar'da yediğim dayanın kabus gibi bir versiyonu beni nefes nefese bıraktı. I

alnıma dokunuyorum ve terden kayganlaştığını görüyorum. Rüyamdaki vahşeti hatırlayarak gözlerimi kapatıyorum. Öfkeli bir kalabalık etrafımda toplanmış, beni takip ediyordu ama bana en sert şekilde vurmak için öne çıkan kişi Hawthorne'du.

Emmitt ve Clara bu akşamki madalya törenine hazırlanmama yardım etmek için geliyorlar. Clara saçımı şekillendiriyor, yüksek tutuyor ve altın yıldız iğnelerle süslüyor. Göz kapaklarıma koyu, dumanlı bir göz farı sürüyor ve yanaklarıma hafifçe altın sim serpiyor. Bu akşam ne yapacağımı bilip bilmediğini merak ediyorum. İşini bitirdiğinde özür dileyip gidiyor.

Emmitt gece kıyafetinden esinlenilmiş bir elbise giymeme yardım ediyor. Cüretkâr bir şekilde düşük bir yakası ve küçük bir trenle akan bacakları saran bir etek ucu var. Kalın bilek askılı siyah ince topuklu ayakkabılar takımı tamamlıyor. Aynada kendimi değerlendirirken, cüretkâr bir meydan okuma havası yayıyorum.

"Madalyamı nereye takacaklar?" Emmitt'e sordum.

"Bu elbiseyle olmaz!" diye bağıyor. "Sadece avucunuzu uzatın ve size vermelerine izin verin."

Onunla tartışmamam gerektiğini biliyorum. Bana küçük altın bir debriyaj verdi.

"Bence bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel elbise," diyorum ona. "Daha iyi olabilirdi." Gıdıklıyor ve kumaşı tekrar düzeltiyor. "Hayır, olamazdı. Bu mükemmel. Sen bir dahisin."

"En iyi kısmını görmek ister misin?" diye soruyor nazlı nazlı. "Daha iyisi var mı?"

"Yan taraftaki bu dikişi açabilirsin, böylece daha sonra etkinlikte dans edebilirsin." Bana zekice gizlenmiş fermuarı gösteriyor.

"Bu harika, Emmitt." Düşüncesizce elini buldum ve sıktım. "Sanırım ben hazırım. Artık gidelim mi?"

Elimi tuttuğumda kaşlarını çattı. Hemen bırakıyorum. "Evet, zamanı geldi." Burnunun ucuyla bana bakıyor.

Odadan çıkarken tereddüt ediyorum. "Rujumu unuttum. Getireyim, aşağıda buluşuruz." Tek başıma aceleyle içeri giriyorum ve dolaba gidiyorum. Botumun içindeki ince metal kötü amaçlı yazılım cihazını bulup ayağımın tabanı ile ayakkabımın tabanı arasına sakladıktan sonra kapıdan çıkarken rujumu alıyorum.

Clifton beni merdivenlerin dibinde karşılıyor, üzerinde siyah bir Exo üniforması var. Bir omzunu örten bir pelerin, diğeri omzuna bağılı örgülü bir iple yerinde tutuluyor. Onda, çapkın bir görünüm var. Elimi tutuyor ve arkasından öpüyor. "Senin güzelliğini anlatacak kelime yok Roselle."

"Göz kamaştırıcı bir elbise," diye itiraf ediyorum. "Emmitt kendini aşmış. Tek sorun X16'mı giymemin mümkün olmaması. Uyluk kını bu elbiseye uymuyor."

Kurnazca gülümsüyor. "İhtiyacımız olan tek silah sensin."

Bölüm 23 İkinci

Doğan Hain

Şimdi, zeplinde Clifton'ın yanında otururken paniklemeğe başlıyorum. Reykin'den kötü amaçlı yazılımla ilgili başka bir talimat almadım. Zaman bana karşı işliyor. Terli avuçlarım yıldız boncuklu el çantamı kavırıyor. Havalanırken yan pencereden karanlık denize bakıyorum.

Kılıç Sarayı'na yaklaştıkça, kendimi daha büyük bir aptal olarak görüyorum. *Bir yıldan fazladır eve gitmedim ve daha ön kapıdan içeri giremeden casusluktan yakalanacağım.*

"Ne düşünüyorsun?" Clifton soruyor.

"Maginotlar. Onları özlüyorum," diye cevap veriyorum, gerçek düşüncelerimi gizlemeye çalışarak. "Kılıç Sarayı'nda dolaşan vahşi kurt köpeklerini mi kastediyorsun? gerekçesiyle mi? Şu maginotlar?" Telaşlandı.

"Evet, onlar benim tatlı bebeklerim," diye cevap veriyorum yumuşak bir gülümsemeyle.

"Onlar boğazını parçalayacak cyborglar," diye dalga geçiyor ama biraz da endişeli görünüyor.

"Belki *senin* boğazın, ama benimki asla." Sırıtiyorum.

Demir çitin yanındaki güvenlik barikatına yanaşıyoruz. Elllerinde asalar olan Iono muhafızları rumuzlarımızı tarıyor. El sallayarak geçiyoruz ve Clifton bizi Savaşçı Çeşmesi'nin etrafına çekiyor. Pırıl pırıl balo elbiseleri giymiş kadınlar, üniformalı ve gece kıyafeti giymiş kadın ve erkeklerden oluşan bir grup eşliğinde süzülerek geçiyorlar. Aziz Sismode Sarayı'nın Büyük Fuayesi'ne doğru ilerliyorlar.

Recovener'dan çıkma sırası bize geldiğinde, Clifton'ın yanıma gelmesini bekliyorum. Onun uzattığı eli tutuyorum. Parıldayan resepsiyona doğru kol kola yürüyoruz. Düzinelerce insan burada. Bazıları aile armamızın üzerinde duruyor. Bu sembolü en son gördüğümde bana doğrultulmuş tüfekler vardı. Bir yıl önceydi ama utanç ve korkuyu hâlâ canlı bir şekilde hissediyorum. Neredeyse

Annemi merdivenin tepesindeki balkonda, korkuluklardan sarkmış, askerlerine beni vurmaları için bağırırken gördüm.

Gülümsüyormuş gibi yaparak, güvenlik kontrol noktasının önünde sıraya girdiğimizde sohbetin içine çekilmeme izin veriyorum. Yanında çok daha genç bir arkadaşı olan yaşlı bir beyefendi benimle ilgileniyor. Clifton bizi tanıştırıyor. "Ah, evet," diyor adam kırılmış sakalını sıvazlayarak. "Atomların seni aceleyle ameliyata aldığı haberlerini izledik, canım. Ağır bir dayak yedin, değil mi?" Sesi pek sempatik gelmiyor.

"Dayakla ilgili bir şey var, İlk Doğan Houser," diye komplocu bir şekilde cevap veriyorum, "eğer bir tane yemen gerekiyorsa, en iyisi şiddetli bir tane yemen. Bu şekilde hatırlamazsın."

Kıkırdıyor. "Bunu unutmamalıyım, Roselle."

"Hatırla," diye cevap veriyorum zoraki bir gülümsemeyle.

Clifton dudaklarını kulağımın kabuğuna bastırıyor. "Bu işte ustasın Roselle." Nefesi tenime ılık ılık değişiyor.

"Roselle!" Gabriel'in sesi kubbeli odada yankılanıyor. Kalabalığı yarıp geçerken etrafımızdaki sesler kesiliyor. Resmi gece kıyafetleri giymiş, Clifton'inkine tıpatıp benzeyen gece mavisi bir pelerin takmıştı. Bana ulaştığında, onda doğru olmayan bir şeyler olduğu açıktı. Ateşli bir görüntüsü var. Kollarını bana doluyor ve sıkı bir sarılmayla beni ayağa kaldırıyor. "Senin için çok endişelendim. Nasıl hissediyorsun?"

Eğildi ve beni ayağa kaldırdı. "Ben iyiyim, Gabriel. Sen nasılsın?" Sallanmasını önlemek için kollarını desteklemek zorunda kalıyorum.

"Neden tüm sıradan insanlarla aynı hizadasın?"

Utancımı belli etmemeye çalışıyorum. "Çünkü ben sıradan bir insanım," diye yanıtlıyorum onu sakinleştirmeye çalışarak. "Burada bizimle ne işin var?"

"Siz sıradan insanlar değilsiniz, siz benim kız kardeşimsiniz Roselle!" Konuşması kesik kesik, yüzü solgun ve çizik çizik, dudaklarında mavimsi bir renk var.

"Ben senin kız kardeşimim," diye kabul ediyorum. "Bu da arkadaşım, İlkdoğan Salloway." Clifton'a doğru işaret ediyorum.

Gabriel biraz hıçkırır, yüzü kararır. "Onun kim olduğunu biliyorum," diye ters ters bakıyor. "Onun burada ne işi var?"

"Gabriel!" Hawthorne öne çıkıyor, elini Gabriel'in omzuna koyuyor ve onu geri çekiyor. Sevmekten asla vazgeçmediğim adama bakarken apışıp kalıyorum. "Bırak onları. Kaderin varisi sensin, o değil. Salloway ona sahip olsa bile asla Kader Kılıcı olamayacak." Hawthorne'un

Kelimeler öyle bir küçümseme taşıyor ki kendi ağzımdaki acıyı tadabiliyorum. Onu sevdiğim onca saatin ağırlığı altında eziliyorum. Hawthorne'dan uzaklaşıp Clifton'ın gözlerine bakıyorum. Bana bakıyor, her şeyi görüyor ama hiçbir şey söylemiyor. "İçeri girmeye hazırım," diyorum ona.

Beni Hawthorne'dan ve kardeşimden uzaklaştırıyor. Uyuşmuş durumdayım. Bir Iono muhafızı üzerimden asasını geçirip çantamda silah araması yaptığında bile korkmuyorum. Sonra kontrol noktasından geçiyoruz, bekleyen büyükelçilerin arasından geçiyoruz, tanıdık yüzlerle el sıkışıyoruz. "Evinize hoş geldiniz." "Sizi tekrar gördüğüme sevindim." Ben sadece "Teşekkür ederim" diyorum ve yoluma devam ediyorum.

Çizgide ilerledikçe, bu dünya daha plastik görünüyor. Sahte bir dünyada gerçek bir kadın gibi hissediyorum. Burada kimse gerçekten yaşamıyor. Sadece varlar, küçümsedikleri ve hor gördükleri diğer insanların sırtından parazitler gibi hayatta kalıyorlar. Hiçbirini özlemiyorum, beni yamyamlaştırmak isteyen bu baskıcı rejimi. İçimde bir şeyler yanıyor. İçimdeki bir şey öfkeleniyor.

Sonra anneme yaklaştım. Kenarları altın desenli beyaz askılı elbisesi içinde bir hayal gibiydi. Altın bir defne kestane rengi saçlarını çevreliyor. Narin bileklerinde büyük bilezikler var. Sırada beni gördüğünde ışıltılı gülümsemesi hemen kayboluyor.

"Evine hoş geldin Roselle," diyerek yanaklarımı öpüyor.

Babam onun yanında. Yüzüm kızardı. Dışarıdan bakıldığında, hatırladığım yakışıklı adam gibi görünüyor.

Birbirimize hitap edemeden annem dikkatimi istedi. "Roselle!" Onu görmezden gelmeme çok şaşırdı. "Beni ... ile tanıştırmayacak mısın?" Çenesi Clifton'ın yönünü işaret ediyor. "Ona ne diyeyim?"

"Özür dilerim," diye yumuşuyorum, bu maskaralıktan nefret ediyorum. "Sanırım birbirinizi zaten tanıyorsunuz. Size İlk Doğan Salloway'i takdim edeyim. Clifton, bu Kılıç, annem Othala St. Sismode."

Clifton resmi bir saygı duruşuyla başını eğiyor. "Sizi tekrar görmek bir onur."

"İlk doğan Salloway, duyduğuma göre bahçeyle ilgileniyormuşsun." Anne zar zor gülümsüyor.

"Bu benim için büyük bir tutku haline geldi," diye içtenlikle yanıtlıyor. "Özellikle de güller. Onlara karşı bir zaafım var."

Annem bana hançer gibi bakıyor. "Peki o senin için ne ifade ediyor Roselle?"

"O benim bahçıvanım." Onun yanında babama doğru bir adım atıyorum. Hastanede geçirdiğim zamanı düşünerek yakışıklı yüzüne bakıyorum. Yanımda bir Salloway vardı, ondan önce de bir Winterstrom. Bir tane bile Aziz Sismode ya da Abjorn beni görmeye gelmedi.

Babam bana bir yabancıymışım gibi bakıyor ve öyleyim. "Demek seni öldürmelerine izin vermedin, ha Roselle? Aferin sana," diyor hatırladığım aynı kendini beğenmiş küçümseme ve mahvolmuş mizahla.

"Teşekkür ederim, Kennet." Uzanıp hak etmediği Exo üniformasının yakasını düzeltiyorum. "Yine de seni öldürmelerine izin verdiğin için üzgünüm. Üzerinde büyüyen otları görmekten nefret ediyorum." Elimi göğsüne koyuyorum. Kalbini okşuyorum. Sonra Clifton dirseğimi tutuyor ve sessizce uzaklaşıyoruz.

Podyumun yanındaki ön masalardan birinde bize sandalyeler gösterildi. Clifton benim için sandalyemi çekerken el çantamı yere bırakıyorum.

"Burada nasıl hayatta kaldığından emin değilim Roselle." "Dune," diye cevap veriyorum.

"O şimdi nerede?"

"Erdemlerin Açıklıkla Yazgısı."

"Tehlikeden kaçamıyor gibi görünüyor." Yanından geçerken havada asılı duran tepsiden iki kadeh fokurdayan içecek alıyor. Birini bana uzatarak kadehini benimkiyle tokuşturuyor. "Tehlikeye."

"Tehlikeye," diye cevap veriyorum.

Diğer konuklar masamıza geliyor ve onları içtenlikle karşılıyoruz. İkisi Alacakaranlık Ormanı Üssü'nden ikinci doğan Kılıç askerleri. İkisi de neredeyse bir yıl önce Üs'te kazılan tünellerde takma isimli casusları keşfettikleri için madalya alıyorlar. Midem bulanıyor.

Hawthorne neredeyse tam arkamda, bana güzel bir çiçeği anımsatan yumuşak çiçekli tül elbisesi olan uzun boylu, çekici bir esmerin yanında oturuyor. Koltuğumda doğruluyorum. Gabriel karşımadaki sandalyeye doğru adım atıyor ve kıpkırmızı ipek elbiseli zarif bir genç kadın için sandalyeyi çekiyor. Marielle Cosova. Önde gelen bir Sword ailesinin ilk çocuğu. Hiç tanıştırılmamıştık. Ben ikinci doğanım. Kimse bir şey anlamadı. "Neden ikinci doğanlarla oturuyoruz?" diye soruyor tiksintiyle. Sandalyesini solundaki ikinci doğan Twilight'lardan uzaklaştırıyor.

Gabriel onun yanındaki koltuğa oturur. "Çünkü kız kardeşimi görmek istiyorum," diye cevap veriyor, kolunu yanındaki boş koltuğa dayayarak sandalyesine uzanıyor. Gözlerinin altında koyu halkalar gölgeleniyor. Bir görevli onu oturtmaya çalışıyor

Ama Gabriel homurdanıyor. "Oturacak başka bir yer bul."

Marielle çantasından altın bir kutu çıkarır ve açar. İnce kırmızı bir puro seçip parmaklarının arasında tutarak bekler. Gabriel onun yerine yakmak için hareket etmiyor. Beni izliyor. Clifton masanın diğer ucuna uzanır ve çakmağını ateşler. Marielle ucunu aleve yerleştirip puroyu çekiyor. Sandalyesinde arkasına yaslanırken kiraz kokulu duman havaya karışıyor. Sarı saçlarından bir parçayla oynar ve onu inceler. "Clifton Salloway," diyor. "Uzun zaman oldu."

"Seni tekrar görmek güzel Mari," diye yanıtıyor. "Ne kadar zaman oldu?"

"Dokuz yaşımdaydım."

"Hatırlıyorum. Kardeşin ölmüştü. Adı neydi Astra?" "Aston."

Purosunu kül ediyor. "O her zaman çok komikti!" diye flört ediyor, ama bu duygusuz ve soğuk hissettiriyor. Clifton masanın altından elimi tutuyor. Marielle ilgisiz, belli ki odadaki en çekici kadın olmaya alışmış. "Babam o olaydan sonra seni görmeme izin vermedi - unvanını kaybettiğinde."

"Baban seni koruyordu." Yemeğimiz geldi. Önüme bir tabak kondu.

"Artık özlenecek daha çok şey var." Ona bir yaz kızı gülümsemesi veriyor. "İlk çocuğunun boşa gitmesine asla izin vermemelisin, Clifton." Gözleri bana takılıyor.

"Beni neyin uçurduğu hakkında hiçbir fikrin yok, Marielle," diye yanıtıyor. Ondan bana doğru bakıyor.

"Seni neyin uçurduğuyla ilgileniyorum Salloway," diyor Gabriel. Tabağındaki yemeği itip kakıyor. Keşke biraz yeseydi. Bu onu daha iyi hissettirebilir.

Clifton gözlerini indiriyor, bifeğini kesiyor. "Vizyoner yüksekler, Gabriel. Yoktan bir şey yaratmak. Sessiz duyguları ya da düşünceleri anlamayan parlak beyinlerle işbirliği yapmak."

"Gül bahçeleri için öngörülü planlar gibi mi?" Gabriel içi boş bir sesle soruyor ton.

"Aynen öyle. Tanıdığım bir mezarlığa bir tane dikmek istiyorum. Bu olacak ölülerin kemiklerini örtmek. Erdemlerin Kaderi'ndeki bazı yatırımcılara planlarımı gösteriyordum. İlgileri mutlak."

Gabriel yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle, "Onu hiç tanımıyorsun," diyor. "Peki sen tanıyor musun, Gabriel?" Clifton sorar.

Kardeşim yemeğiyle oynuyor. "Biliyorum ki çantasına bakarsan içine saklanmış yarım bir biftek bulacaksın - tatlı bebekleri için ikramlar."

Anne kürsüye çıkar. "Bu gece hepinizi burada ağırlamaktan büyük memnuniyet duyuyorum. Bu benim için çok özel bir gece. Kaderimize ve tüm Kaderlere doğuştan gelen ikinci hakları olarak hizmet eden cesur kadın ve erkekleri onurlandırmak için buradayız."

Bu akşamla ilgili her şey birden mantıklı gelmeye başladı. Annem bunu - madalya törenimi - Gabriel'i bana karşı harekete geçmesi için motive etmek için ayarladı. Bu onun ölüm fermanım için baskı yapma şekli. Clifton bunu biliyor. Gabriel'e müttefiksiz olmadığımı bildirmek için kendi tehdidini savuruyor. Ve Gabriel benim tarafımdan ihanete uğramış hissediyor.

"Düşman hatlarının gerisinde göstermiş olduğu cesareten ötürü," diyor Othala, "ikinci doğan Roselle Sword'a Cesaret Madalyası vermekten memnuniyet duyuyorum."

Bir alkış tufanıyla yerimden kalktım ve el çantamı aldım. Gabriel'e yaklaştığımda keskin bıçağımı kaldırıyorum. Hareket etmiyor ya da herhangi bir duygu göstermiyor, sadece Clifton'a bakıyor. Bıçağı bifteğine saplayıp onu şişlediğimde hiç irkilmiyor. Debriyajımı açıyorum ve bifteği içine itiyorum, daha sonra maginotlar için bir ikram, ancak şimdi amacımı gösteriyor. Debriyajı kapatıp bıçağı masanın üzerine koyuyorum ve podyuma doğru yürüyorum.

Annem madalyayı kaldırıyor, Emmitt'in elbisesine iğnelemek niyetiyle. Onun yerine elimi uzattım. Avucumun içine yerleştirdi. "Birkaç kelime söylemek ister misin Roselle?"

Başımı sallıyorum ve önümdeki ilk doğanlar denizine bakıyorum. "Bunu, cesaretleriyle her gün hepinizi koruyan, her yerdeki ikinci doğan Kılıçlar adına kabul ediyorum." Yerime dönmek yerine balo salonunun arka tarafındaki kapıya doğru yürüyorum ve taş verandaya çıkıyorum. Iono muhafızları bu kalenin tüm girişlerinde nöbet tutuyor ama beni görmezden geliyorlar çünkü ben kaçıyorum, içeri girmiyorum. Taş merdivenlerden evin arka tarafındaki araziye iniyorum. Bakımlı çimenlere bakan ışıklar, görkemli budama labirentini ve diğer dönemlerden askerlerin bronz heykellerini gösteriyor. Eskiden onların arasında kaybolmayı severdim.

Yüksek topuklu ayakkabılarım çakılların üzerinde çıtırdıyor. Koi göletinin üzerindeki taş köprüye doğru yürüyorum ve madalyayı suya atıyorum. Su sıçramasının sesi kayboluyor. Yürümeye devam ediyorum. Kulübelerin taş döşeli çatıları görünüyor. Kurt köpekleri beni kokumdan

tanıyor ve tatlı bebeklerim

Etrafımı sarıyorlar, yanardöner sarı gözleri her hareketimi takip ediyor. Havayı kokluyor ve ödöl beklentisiyle mızızlanıyorlar. Aralarında en cesur olanın bana gelmesini bekliyorum. El çantamı açıp Gabriel'in bifteğini çıkarıyorum ve parçalarını koparıp sürüye atıyorum.

En sevdiğim maginot bana yaklaşıyor. "Seni özledim Tavşan," diye fısıldıyorum. Dev kurt köpeği hırçın görünümlü ağzıyla beni dürtüyor. "Nasılmış benim iyi oğlum?" Dört ayağının üzerinde duran Tavşan'la göz hizasındayız. Boynunun kalın tüylerini kaşıyorum. O da yüzümü yalıyor. Parmaklarım metal tasmaşının altına kayıyor ve oradaki kolu hissediyorum. Pim sürgüden kurtuluyor ve Tavşan otomatik olarak oturup hareketsiz kalıyor.

Sürgüyü iterek açıyorum. Tavşan'ın boynundan bir bağlantı noktası çıkıyor. Ayakkabımdan Reykin'in bana verdiği cihazı çıkarıyorum. Tavşan'ın portuna yerleştirilen yıldız şeklindeki metal, parlayan bir güneş gibi dönüyor. Sayborg cihazın programını kabul ederken Tavşan'ın kasları seğiriyor. Altın yıldız yavaşlıyor ve duruyor.

"İşe yararlığını asla aşma tatlı bebeğim," diye fısıldıyorum, "ve sürüye asla güvenme." Ona sarılıyorum. Sabah Tavşan kulübeye geri çağrıldığında Kılıç Sarayı'nın ana sistemlerine bağlanacak. Bakıcıları onun güvenlik kayıtlarını yükleyecek. Bunu yaptıklarında Reykin'in programının veriler arasında olacağını fark etmeyecekler. Kötü amaçlı yazılımdaki rootkit sürücülerini onu gizleyecek. "Hepsini yakacağız, Tavşan. Sen . . . ve ben."

Bölüm 24

El ve Kalp

Clifton'a katılmak üzere balo salonuna doğru geri dönerken, taş köprü'nün tepe noktasında duraklıyorum. Altımdaki koi göleti milyarlarca başka dünyanın yıldızlarını yansıtıyor. Elimdeki ince, yıldız şeklindeki aletin kollarını bükerek teker teker koparıyorum ve suya bırakıyorum. Eşmerkezli daireler karanlık havuzda dışa doğru dalgalanıyor. İçerideki orkestradan yumuşak bir müzik bana doğru süzülüyor. Tüm parçalar kaybolduğunda derin bir nefes veriyorum ve alnımı köprü'nün serin taş korkuluklarına dayıyorum.

Ayak sesleri beni doğrulmaya zorluyor. Köprü'nün kenarında bir adam durdu. Ona doğru döndüm. Bu Hawthorne. Yüzü gölgede kalmış ama onu nerede görsem tanırım. Bana yavaşça, kasıtlı olarak yaklaşıyor. Bir adım geri çekiliyorum. Silahım yok. Köprü'nün diğer tarafına doğru adım atıyorum, o da yolumu kesmek için hamle yapıyor.

"Burada olamazsın." Sesim titriyor, zayıf çıkıyor. Bana doğru birkaç adım daha atıyor. "Maginotlar seni parçalayacak."

"O acımasız sayborglardan korkmuyorsun," diye mırıldanıyor, "ama benden korkuyorsun, öyle mi?"

"Bana hiç zarar vermediler."

Aşağı bakıyor, yaralı görünüyor. "Gitmek zorundasın. Hemen. Sadece git."

"-Balo salonuna dönme." Sol elimi avucunun içine alıyor. Üniformasının cebinden küçük bir aerosol cihazı çıkarıyor ve lakabımın üzerindeki deriye püskürtüyor. Holografik kılıç gözden kayboluyor. "Üsse geri dönme," diye homurdanıyor. "Şehirde kal. Clifton seni Üs'te Forge'da olduğu gibi koruyamaz."

"Az önce takma adıma ne yaptın?"

"CR-40 ile kapladım. Bu bir polimer. Sinyalinizi birkaç saatliğine bloke edecek - buradan uzaklaşmanız için yeterli bir süre."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Gabriel şu anda aklını kaçırmış durumda. Senin için öldürme emri verdi.

Suikastçılar gönderiliyor."

"Ben ona karşı değilim. O bunu biliyor! Bu o değil. O böyle biri değil, Hawthorne!"

"O artık böyle, Roselle. Bu gece seni öldürmeyi başaramazsam, başkaları da olacak. Uyanık ol ve her zaman Salloway korumalarıyla birlikte kal."

"Ne zamandır kardeşim için çalışıyorsun?" Yıldızların Kaderi'nden döndüğüm gün Hawthorne'u Gabriel'le birlikte gördükten sonra, kalbimde doğru olduğunu bildiğim şeye inanmak istemedim.

"Tanıştığımız günden beri. Onun tarafından seni aramam için gönderildim - saldırıdan kurtulup kurtulmadığını görmek için."

"Yani Gabriel beni Ajan Crow'dan kurtardı, yoksa o sen miydin?"

Hawthorne kaşlarını çatar. "Her zaman bendim Roselle. Sadece ben. Ailen senin ölmen fikrine her zaman sıcak baktı. Onları endişelendiren senin yaşaman." Omzunun üzerinden bakıyor, sonra bana dönüyor. Bir açıklama yapmadan gitmeyeceğimi anlayınca yumuşuyor. "Kardeşim Miras Konseyi'nde Gabriel'in sağ koluydu. Flint'i tanıyor muydun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "On bir yaşıma girdikten sonra Gabriel'den uzak tutuldum. Yıllar boyunca bazen Saray'da konsey üyelerini görüyordum ama onlarla konuşmama asla izin verilmiyordu. Onların gözünde önemsizdim."

Hawthorne başını sallar, yüz ifadesi asıktır. O da artık çitin diğer tarafında -onlardan biri- ama ikinci doğmuş olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor. "Flint saldırı günü Gabriel'in adına benimle temasa geçti. Seni ne zaman bulduğumu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "şokta olduğumu sanıyordun."

"Bize bilinen son konumunu verdiler. Senin yerini tespit ettiğimde kulaklıkla konuştuğum kişi Flint'ti. Geçiş yaptığımdan beri benimle konuşmamıştı ve birdenbire hayatta olup olmadığını görmek için seni bulmamı istedi."

"Öldüğümünden mi korktular?"

"Onlar sadece senin şafak Kapıları tarafından ele geçirilmenden endişe ediyorlardı," diye yanıtlıyor. "Kontrollerinden çıkmadan korkuyorlardı. Hayatta olduğunuzu öğrendiklerinde, Geçişiniz için Üsse vardığınızdan emin olmam emredildi."

Daha fazlasını bilmek istediğimi sanmıyorum. Boğazım ağrıyor ama sormak zorundayım. "Yani beni Transition'a bırakır bırakmaz hepimizle işinin biteceğini mi düşündün?"

"Evet, ama o şekilde olmadı, değil mi? Gabriel seni benim hava kışlama yerleştirdi. Seni soyunma odasında bulduğum sabahtan beri Flint ve Gabriel'e durum güncellemeleri vermem gerekiyordu. Onlara seninle gerçekte ne konuştuğumuzu hiç söylemedim. Onlara yanlış raporlar verdim. Seni on yaşımdan beri sevdiğimi söylediğimde, bu gerçektir. Birlikte paylaştığımız her şey gerçektir."

Neye inanacağımı bilmiyorum. "Neden bana söylemedin?"

"Sana her şeyi anlatmak için çok uğraştım ama senin bilmemen söylediğim her yalanı daha inandırıcı kılıyordu. Ve seninle tanıştığımдан beri kabuslar görüyorsun. Yalanlarımın seni hayatta tuttuğunu bilmek sana ne yapardı? Sana yalan söylemeye devam ederdim, onlara yalan söyledim, seni rahat bırakmaları için her şeyi yapardım. Ama Flint öldürüldü ... ve şimdi gerçeği biliyorum."

"Ne gerçeği?"

"Gabriel aklını kaçırıyor. Paranoyaklaştı, özellikle de Gül Bahçesi Derneği'ni öğrendiğinden beri - siz sormadan söyleyeyim, hayır, onlara ben söylemedim. Othala öğrendi ve Gabriel'e bildirdi. Senin için tehlike artık mutlak. Gabriel annenin tarafını tuttu. Senin ölmeni istiyor, Roselle."

Hissettiğim ihanet hem Hawthorne'a hem de kardeşime olan sevgimle savaş halinde. Hawthorne'un bana söylediği her şeyi anlıyorum. Hatta daha sonra, ezici kargaşa ve perişanlık azaldığında bunu kabul edebilirim. Gabriel'in güvenini kazanarak Hawthorne beni güvende tuttu. Gabriel'in ona güvendiğini biliyorum, Büyük Fuaye'de gözlerinden okunuyordu. Ve şimdi Clifton Gabriel'i uçurumun kenarına itti. "Kardeşim için nesen sen, artık onun ikinci doğan casusu değil misin?"

Hawthorne bu terimi duyunca irkildi. "Miras Konseyi'nde kardeşinizin üsteğmeni olarak Flint'in yerini aldım."

"Gabriel'in sağ kolu musun?" Sönük kaldım. Bu hafife alınacak bir pozisyon değil. Beni öldürmek Hawthorne'un sadakatini kanıtlayacaktı ama o bunun yerine beni uyarıyor.

"Beni sağ kolu *yaptı*. Ama sen Roselle, her zaman benim kalbim olacaksın." Sesindeki acıyan şefkati inkar edemem.

"Hawthorne, Gabriel'e zarar verme," diye yalvarıyorum, ön kolunu tutarak. "O hasta. Annesi onu hasta etti."

"Kendini hasta etti, Roselle!" Hawthorne'un çenesi sıkılır. "Aldığı kimyasallar aklını çürütmüş. Paranoyak ve kuruntulu. Bir an senin onu öldürmek istediğine inanıyor, sonra da onu anlayan ve seven tek kişinin sen olduğunu söyleyip duruyor. Neredeyse hiç mantıklı değil ve anneniz artık bunu saklayamıyor. Ya senin ya da onun hayatı söz konusu. Başka seçeneğim yok. Her zaman sen oldun. O ölmek zorunda."

"Bırak onunla *konuşayım* Hawthorne," diye yalvarıyorum. "Beni dinleyecektir! Onu ikna edebilirim, o sadece korkuyor!" Hawthorne'u itmeye çalışıyorum ama kollarımı tutuyor.

"Onunla konuşamazsın, Roselle. Ona bir daha yaklaşırsan seni öldürür. Kardeşin mantıksızlığın da ötesinde. Rush'ı alıyor."

Gözlerim parlayan ayın ışığında onun yüzünü arıyor.

"Dünyanı ters yüz eden, seni bir tanrı olduğuna inandıran bir ilaç. Onu delirtiyor. İkinci Doğuş Denemeleri bitene kadar saklanmak zorundasın."

"Neden? Sonra ne olacak?" Talep ediyorum. "Güven bana. Şimdi gitmelisin!"

Hawthorne'un ses tonundaki çaresizlik hayatta kalma içgüdülerimi harekete geçiriyor. Onunla tanıştığımdan beri bana yalan söylemesine rağmen bir parçam hâlâ ona güveniyor. "Ben giderim," diye fısıldıyorum. Hawthorne beni kendisine doğru çekiyor. Elimi göğsüne koyuyorum, sert ve amansız bir kas kütlesi. Elleri kabaca saçlarımı yumrukluyor. Kanım kulaklarımda uğulduyor ve dizlerim korku ve arzuyla zayıflıyor.

"Sen benim için her şeysin Roselle," diye fısıldıyor. Ağır ağır nefes alıyor, kendini tutmak için savaşıyor. Burnu boynumun yüzeyini sıyrıyor. Ağzı benimkini buluyor. Beni sertçe, talepkârca öpüyor. "Seni her zaman sevdim

-Yemin ederim," diyor. "Asla durmadım. Sana zarar vermelerine asla izin vermeyeceğim." "Seni çok özledim Hawth-"
Öpücükleri beni susturuyor.

Elleri göğüslerimin yanlarını, kalçalarımı örten ince kumaşın üzerinde geziniyor. Teninin tenime değmesini, kaslarının sertliğini arzuluyorum. "Yakında birlikte olacağız," diye söz veriyor, "ama şimdi gitmelisin, biri bizi bulmadan önce."

Tutuşu gevşiyor. Kendimi güçsüz hissediyorum ama ilerideki hareket uyanıklığı tetikliyor. İono muhafızları dallanıp budaklanıyor, bize doğru geliyorlar. Hawthorne da onları görüyor. Beni arkamdan yakaladı ve köprüden aşağıya çekti.

tepenin yamacında. Taş köprünün altındaki karanlık tünelde, suyun kenarındaki küçük bir dudakta saklanıyoruz. Yukarıdaki patikadan seslerini duyuyorum.

"Silahınız var mı?" Sesi kısık.

Başımı sallıyorum. Korkudan ve nemli gece havasından titriyorum. Hawthorne Exo üniformasındaki siyah pelerini çıkarıyor ve omuzlarıma örtüyor. Aerosol kutusuyla kendi lakabını püskürtüyor. Karanlık oluyor.

Korkunç bir çığlık havayı deler.

"Muhafızlar nereye gitti?" Sesim titriyor.

Birkaç santim ileri gidip taşın kenarından bakıyor. "Kulübeye girdiler."

Kaşlarımı çattım. "Hangi köpek kulübesi? Doğu mu batı mı?" "Batı."

Daha önce beslediğim maginot sürüsü çığlığa bir dizi ulumayla cevap veriyor. "Gitmek zorundayız! Hemen! Maginotları av için programlıyorlar." Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp elbisemin fermuarını açıyorum. Ayakkabılarımı ve debriyajımı suya atıyorum. Hawthorne'un eli benimkini sardı. Dönerek köprünün altından ilerliyoruz, tünelin diğer tarafına çıkana kadar taş duvara sarılıyoruz. Buradaki gölet, ormanın içine doğru kıvrılan küçük bir nehre dökülüyor. Tünelin öbür ucundan, kurt uluması ile gök gürültüsü arasında bir şey olan, kulağa doğal gelmeyen bir uluma daha yankılanıyor. Koşuyoruz.

Yaklaşık yarım mil sonra, Saray arazisinin çevre duvarının yakınındaki ağaçlık bir alanın içinde yuvarlak bir taş yapıya geliyoruz. Nehir devam ediyor, ama Hawthorne ve ben önünde eğimli basamakları olan uzun, siyah demir bir kapıya yöneliyoruz. Gri taş sütunlar yapının etrafını sarıyor ve kubbeli çatıyı ayakta tutuyor. Sadece iki kat yüksekliğinde ve içinde dört oda var. Burası bir meditasyon binası; eskiden, tıpkı bir zamanlar onu kullanan insanlar gibi ya yok olmuş ya da ölmüş bir tanrıya adak sunmak için kullanılıyordu. Çocukken buraya kameralardan kaçmak için gelirdim. Burası benim gizli yerimdi.

Binanın kapıları her zaman kilitli değildir. Onlara ulaştığımda nefes nefese, ağır bir bronz levhayı iterek açıyorum. Paslı menteşeleri vınlıyor. Tek ışık, tavandaki yuvarlak çatı pencerelerini ve ana kattaki dar vitray pencereleri delen küçük parçacıklardan geliyor. Yoğun ve eski bir tütsü kokusu var. Kapıları kilitliyor ve kalın metal sürgülerini takıyoruz. Soğuk bronzla yaslanıp nefesimi tutmaya çalışıyorum. Hawthorne füzyon kılıcını kınından çıkarıp ateşliyor.

görebiliyoruz. Duvarlarda savaşçı tanrıların heykelleri sıralanıyor. Mermer zemin kir ve yapraklarla kirlenmiş ama bunun dışında mükemmel durumda.

Ağır bir şey kapılara çarpıyor, onları eğiyor ve beni ileri doğru itiyor. Kan donduran bir başka çılgılık havayı yarıyor. "Bu taraftan," diye fısıldıyorum. Yanı başımızdaki vitray paramparça oluyor. Renkli parçalar yere yağıyor. Bir maginotun korkunç ağzı dar pencereden içeri girmeye çalışıyor. Çenesinden salyalar akıyor ama içeri giremiyor. Bu Rabbit değil; daha yeni bir model olmalı çünkü gözlerindeki gümüş işaretleri tanıyamıyorum.

Devasa maginot dışarıda adım atıyor ve kendini tekrar kapıya doğru fırlatıyor. Çarpma sesi kubbeli binada yankılanır. Hawthorne pencereye sabitlenir. Çenesi gerilir. "Buradan çıkmanın başka bir yolu var mı?"

Onu mermer zemin boyunca ve defne tacı takan, başka pek bir şey takmayan güzel bir erkek tanrının bronz heykelinin arkasına götürüyorum. Duvardaki bir çentiğe uzanıyorum. Gri bir taş parçası kayarak açılıyor ve ortaya sığ bir merdiven çıkıyor. Hawthorne'un fusionblade'i yolu aydınlatıyor, biz aşağı inerken duvar arkamızdan kapanıyor.

"Bu işin sonu nereye varacak?" Hawthorne soruyor.

"Tam olarak emin değilim," diye cevap veriyorum. "Hiçbir zaman diğer uçtaki kapıyı açacak kadar güçlü olamadım, ama bu koridorun yeterince uzun olduğunu biliyorum, bu yüzden Saray duvarının ötesinde olmalı." Koridorda birlikte yürüyoruz. Ben önden gidiyorum. "İlerideki tünelin batı tarafında kalmalısın. Takılıp düşmek istemeyeceğin bir güvenlik duvarı var."

Bir hayvan mezarlığına geldik. Parçalanmış kemirgen kemikleri ve küflenmiş kürk yığınları yere dökülüyor. Küçük bir çakıl taşı alıyorum ve tünelin sol tarafına doğru fırlatıyorum. Patlıyor. Hawthorne bir tane daha alıp sağa doğru fırlatıyor. Yerde sekiyor. "Hadi." Diğer tarafa geçtiğimizde, "İleride başka sürpriz var mı?" diye soruyor.

"Sanmıyorum, ama dediğim gibi, dışarıya hiç ulaşamadım."

"Bu ne kadar uzağa gidiyor?" diye soruyor. "Bir mil kadar."

"Ve bunu tek başına mı yaptın?"

"Çoğu şeyi yalnız yaparım, Hawthorne." "Kimseye ihtiyacın yok, değil mi?"

"Bu doğru değil. Güvenebileceğim birine ihtiyacım var."

"Seni seviyorum," diyor usulca, "ve beni öldürse bile güvenini tekrar kazanacağım."

"Bunun seni öldürmesine izin verme," diye cevap veriyorum. "Sen gidersen başarabileceğimi sanmıyorum."

Yürümeye devam ediyoruz, yukarı doğru dönen bir rampaya geliyoruz. Küçük dikdörtgen bir odaya çıkıyor. Taştaki ağır bir çizgiyi işaret ediyorum. Duvarlar ve zemin, tekrar eden bir elmas deseninde küçük metal kılıçlarla gömülü.

Hawthorne bana fusionblade'ini uzatıyor ve kapıyı itiyor. Kımıldamıyor. "Bir kolu olmalı," diye mırıldanıyor. Duvardaki bir kılıcı itiyor. İçeride doğru hareket ediyor. Hiçbir şey olmuyor. Bırakır ve kılıç tekrar dışarı çıkar. Başka bir tanesine basıyor. İçeri kayıyor ve geri çıkıyor. Ulaşabildiği hepsine basıyor. Hiçbir şey kapıyı hareket ettirmiyor. Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor.

Kapı aralığından serin bir hava giriyor. Aradan bakarken yüzümde buğu hissediyorum ve akan suyun belirgin sesini duyuyorum. Yukarı bakıyorum. Çok uzağı göremiyorum ama duvarların üzerimizde içeride doğru kıvrıldığını söyleyebilirim. "Bu şekil bir dikilitaş," diyorum. "Sarayın batısında, bu da bizi parka, yani Westbane Heath'e götürüyor. Bu Tyburn Çeşmesi mi?"

"Sanırım haklısın."

"Tyburn, Dune'un bana öğrettiği ilk derslerden biriydi." "Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

Hawthorne'a Exo pelerinin veriyorum ve küçük odanın ortasına doğru ilerliyorum. "Sence batı ne tarafta?"

Bir cep pusulası çıkarıyor. *Tipik bir asker.* Kapalı kapının yanındaki duvarı işaret ediyor. "Burası batı."

Hawthorne'un füzyon kılıcı hâlâ elimdeyken açıklıyorum: "Tyburn, Batı Rüzgârı Savaşçısı olarak bilinen bir yarı tanrıdır. Batı Rüzgârı'na saygı göstermek için yüzünüzü batıya dönerek savaşçı pozu alırsınız." Sağ elimi önüme uzatıyorum, sol kolumu arkaya atıyorum, sağ bacağımı önümde dik açıyla büküyorum ve sağ ayağımı batıya doğru uzatıyorum. Sol bacağım arkamda uzanıyor, ayak parmaklarım güneyi gösteriyor. Bu pozu bir süre koruyorum. Sonra sağ elimdeki kılıcı uzatarak yukarı doğru kaldırıyorum. Sağ ayağımın parmak uçları üzerinde yükseliyor, sol ayağımı arkamda yukarı kaldırıyor ve ayağımın tabanı başımın arkasına değene kadar sol elimin avuç içinde tutuyorum. Birkaç nefes tutuyorum ve sonra dönerek

ve dönen bir kasırğa gibi daireler çizerek dönüyorum. Durduğumda, bir kez daha savaşı pozundayım, yüzüm batıya dönük.

Hawthorne sağ elimin çizgisini takip ederek duvardaki bronz kılıca ulaşıyor. Ona basıyor. Kılıç yerine kilitleniyor. Dönerek sol kolumun çizgisini takip ediyor ve işaret ettiği kılıca basıyor. O da yerine kilitleniyor. Kapı hareket etmiyor.

"Ayaklarımın yanındakileri dene." Ayak parmaklarımı oynatıyorum. Yerdeki sağ ayağımın önündeki kılıca doğru ilerliyor. Bastırınca kilitleniyor. Sol ayağım sonuncuyu işaret ediyor. Ona dokunuyor ve aniden tüm bina gürlemeye başlıyor. Tavandan taş bir kapı düşüyor ve Saray'a dönüş yolumuzu kesiyor. Kuzey duvarındaki kapı korkunç bir ses çıkarıyor ve yuvarlanarak açılıyor. Önünden su akıyor ve sonuna kadar açılır açılmaz tekrar kapanmaya başlıyor. Birlikte çırpınarak ilerliyoruz, su duvarından atlıyoruz ve derin bir havuza iniyoruz. Hawthorne'un kılıcını kavrayışım gevşiyor ve kılıç sönüyor ama batmadan önce onu yakalamayı başarıyorum. Öksürerek ve çırpınarak yukarı çıktım.

Hawthorne yanımda. Bana sarıldı. "Sen bir dahisin. Bunu biliyor muydun?"

Ona sarılıyorum, göğüslerim göğsüne bastırıyor. Dudaklarım onunkilere doğru hareket ediyor. Onu, lakabı altın rengine dönüştüğünden beri öpmeyi arzuladığım gibi öpüyorum. Ayağa kalkıyor ve beni sudan çıkarıyor, fıskiye'nin içinden geçerken bacaklarım onun belini sarıyor. Alçak duvara ulaştığında beni duvarın üzerine koyuyor ve yanıma oturuyor. Kılıcını ona geri veriyorum ve o da kınına koyuyor.

Çeşme alttan aydınlatılmıştır. Ortadaki taş dikilitaş gece gökyüzünü işaret ediyor. Vahşi gözlü bronz at heykelleri toynaklarını havaya kaldırıyor. Kılıç kullanan vahşi askerler ve korkunç pozlar veren vahşi yarı tanrı heykelleri, dikilitaşın etrafını saran çok seviyeli su özelliğini süslüyor. Tyburn en büyük, en erkeksi heykeldir ve hırçın kılıcıyla su yarı-tanrısı Hyperion'a saldırmaktadır. Hyperion'un böğründeki yaradan akan su, Batı Rüzgârı'nın insanlara su vermesi masalının bir canlandırmasıdır.

Geldiğimiz kapı anıtın kuzey tarafında. Bir heykel elinde bir gülle onu işaret ediyor, genç ve çıplak bir kadın -Tyburn'ün sevgilisi Roselyn. Şeytani bir sırıtişla bakıyor. Güzel alnında kalın bir gül tacı sarkıyor. Zorlukla nefes alarak fısıldıyorum, "Sanırım gizli sığınağım bir Tyburn tapınağı."

"Bence ona tapmaya başlamalıyız." Hawthorne şiddetle titrediğimi görüyor. "Gitmeliyiz," diye ısrar ediyor.

Parktan çıkmak için bir yol arayarak koşmaya başladık. Saat gece yarısını geçmiş olmalı ve park bomboş. Çimlerin üzerinde kalıyoruz ve ışıklı yollardan kaçınıyoruz.

"Hangi yöne gideceğimi bilmiyorum. Westerbane Heath'e hiç gitmedim. Sadece resimlerden biliyorum," diye homurdanıyor Hawthorne, hangi yöne gitmemiz gerektiğine karar vermeye çalışarak etrafına bakınırken. "Ailem beni Kaderimize teslim etmeden önce eğitmek için çok az para harcadı." Bundan utanmış gibi görünüyor. İkinci doğuştan ilk doğuşa geçmeye çalışırken zor birkaç ay geçirmiş olmalı. Onların görgü kurallarını ve kurallarını anlamadığı için karşılaştığı alayları ancak hayal edebilirim. Kelebeklerin arasında kendini sopalı bir barbar gibi hissediyor olmalı.

"Senin eğitimin onların eğitiminden daha iyi," diyorum ona. "Bir balığı nasıl yakalayacağını, bağırsaklarını nasıl temizleyeceğini ve nasıl pişireceğini biliyorsun. Bir savaş uçağına nasıl pilotluk yapılacağını ve motorunun nasıl onarılacağını biliyorsun. Kendini nasıl savunacağını ve bir arkadaşına yardım etmenin nasıl bir his olduğunu biliyorsun." Şehir ışıkları ileride parlıyor. Hızımızı artırıyoruz.

"Exo eğitimi beni dönüştürmeye yardımcı oldu," diye devam ediyor. "Bu askerlik, bana mantıklı gelen bir şey. Özel operasyonlara yönelik. Amiral Dresden'in ilgisini çekecek şekilde, ikinci doğuştan çekirdek eğitime sahip olduğum için eşsiz bir konumdayım."

"Amiral Dresden vicdansız bir katildir, Hawthorne. Eğer seninle ilgileniyorsa, bu en iyi ihtimalle alçakça bir şeydir."

"Benimle kesinlikle ilgileniyor."

"O annemin sağ kolu. Onun söz konusu olduğu yerlerde son derece dikkatli olun."

Ferforje bir kemere geliyoruz. Oradan geçince, bir şehir caddesinin kaldırımındayız. Hawthorne bir hovertaxi çağırıyor. İçine doluşuyoruz ve otomatik sürücü "*Lütfen takma adınızı taratın*" diyor. Hawthorne'un yüz hatları hayal kırıklığıyla doluyor. Tam atlamak üzereyken bir gölge sokak lambasının ışığını söndürüyor. Bir maginot kalın kafasıyla arabaya çarpıyor. Kapı kırılıyor, camlar üzerimize saçılıyor. Çarpmanın etkisiyle hovertaxi kaldırımdan caddenin ortasına savruldu.

Otomatik sürücü "*Lütfen takma adınızı taratın*" diye sesleniyor. Gümüş işaretli siyah canavar arabanın etrafında dönüyor. Sarı gözleri beni takip ediyor. Açık ağzından tükürük damlıyor. Hawthorne beni aracın diğer tarafından çekip çıkarıyor. Fusionblade'ini sallayarak beni arkasından çekiyor.

Maginot hovercarın tavanına s        . Hawthorne ona doğru hamle yapar ama cyborg hamleyi ustalıkla savu  t  r  r. Kal  alar  n  n üzerinde durur. O saldıramadan, hızla gelen bir hovercar devre dışı bırakılmış hovertaxi'ye çarpar. Enkazdan kıvılcımlar ve dumanlar yükselir. Maginot   atıdan fırlar ve hovertaxi bir ateş topunun içinde patlar.

Kurtumsu yaratık yuvarlanıyor. Sol böğründeki k  rk kesiliyor ve metal iskeleti ortaya çıkıyor. Ayağa kalkarken orantısız bir kulak seğiriyor, vücudunu sallıyor, sistemlerini yeniden başlatıyor.

Yaşlı bir adam tarafından sürülen hantal bir     p aracı ara sokakta ilerliyor. Hovertruck'ın yolcu kabinine koşuyoruz. Kapıyı çekerek a  an Hawthorne içeri tırmanıyor. Elindeki fusionblade, temizlik işçisini kabini boşaltmaya ikna etmek için yeterli bir teşvik. Dışarı atlar. Hawthorne sürücü koltuğuna geçmeden önce aşağı uzanıp beni kaldırıyor.

"Bu şeyi nasıl kullanaca  n  n   biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Hayır." Korkunç bir g  c  rdama sesi çıkararak d    lileri   entikliyor. "Sen mi?"

"Hayır!" Panikliyorum çünkü o genellikle her şeyi nasıl yapaca  n  n   bilir. Bir kolu kaydırıyor ve ileri doğru yalpal  yoruz. Hovertruck caddenin kenarına park etmiş araçlara çarpıyor. Kıvılcımlar u  u  yor. Hawthorne kolları düzeltiyor ve bizi tekrar kanalın ortasına yönlendiriyor. "Bu şey kambur bir balınay   sürmek gibi," diye yakınıyor. "Maginot'u görebiliyor musun?"

Cam  m   açıyorum. Kabinin içinde soğuk hava esiyor. Kafamı dışarı uzatıp arkam  zda   alanı araştırıyorum. İlk başta tamamen karanlıktı, ama gözlerim alıştıkça karanlık bir kurt şeklini alıyor ve gittikçe yaklaşıyor. "Kılıcını bana ver"-Hawthorne bana fusionblade'i fırlatıyor

-"ve sadece hareket etmeye devam et." Kendimi yukarı kaldırarak açık pencerenin kenarına oturuyorum. Kabinin yan tarafındaki tırabzan   tutarak tavana tırmanıyorum. Ayaklarımı destekliyorum ve füzyon bıçağını ateşliyorum. Ay   ı  n  nda altın gibi parlı  yor.

Sarı g  zly   maginot sadece birkaç adım geride. Birkaç adım yanımızda ilerliyor, sonra yukarı doğru s    r  yor, neredeyse çatıya ulaşıyor. Kanala geri düşüyor ve adımlarını kesmeden devam ediyor.

Kabinden     p toplayıcının tepesine kadar olan küçük boşluktan atlıyorum. Topu  u  m   kamburun metaline vurduğumda i  i boş bir   ınlama duyuyorum. Hawthorne'un kılıcını kullanarak metal tavanı kesiyorum, diğer uca koşarken kesiyorum. Dik bir çizgi çizerek dik açılı bir dönüş yapıyorum. Yan tarafa ulaştığımda duraklıyorum. Aşağıda ko  an yaratık

yanımızdaki park halindeki bir hovercar'ın üstüne çıkıyor ve yanımıza gelene kadar kanal boyunca sıralanmış diğer araçların üzerinden geçiyor.

Bir dik açılı dönüş daha yapıyorum ve çatıyı kesmeye devam ediyorum. Metal turuncu renkte parlıyor, eriyip gidiyor. Ön tarafa doğru geri koşuyorum, tüyler ürpertici bir uluma arkamdaki havayı titretiyor.

Maginot bagaj kapağının yanındaki tavana indiğinde aniden tüm araç sarsılıyor. Sallanıyoruz ve dengemi korumanın zorluğuyla kalçalarım yanıyor ama Hawthorne bizi kanalda tutuyor. Cyborg'un tepesindeki tüyler diken diken oldu. Ağzının kenarlarındaki tüyler kalkarak keskin dişlerini ortaya çıkarıyor. Devasa ön ayağı bana doğru adım atıyor. Çelik gibi pençeleri kamburun yüzeyini kavlıyor. Hawthorne'un kılıcını terli ellerimde tutuyorum, yanan bıçak ayaklarıma doğru eğilmiş. Bekliyorum. Bir nefes. İki nefes.

Maginot başını eğiyor ve bana doğru koşuyor. Fusionblade'i çatıya yerleştiriyorum ve ambar boyunca tırmıklayarak son dikişi oluşturun. Önce dikdörtgenin arka kısmı düşüyor. Cyborg geriye doğru kayıyor, jilet gibi keskin pençeleri metali kazıyor, tutunmaya çalışıyor. Sonra tavanın geri kalanı yol verir. Canavar düşer ve balinanın karnında kaybolur.

Kamburun içinden öfkeli bir bağırış gelir ve öfkeli maginot yan tarafa çarpar. Hovertruck savruluyor. Hawthorne'un kılıcını düşürerek yüzüstü yere kapaklandım. Kayarak uzaklaştı. Kılıca uzandım ama hovertruck'ın yan tarafına doğru bir başka dehşet verici sarsıntı beni kenara doğru fırlattı. Düşmeden hemen önce durdum. Kılıç bana doğru kayıyor. Uzanıp onu yakaladım.

Etek ucumdan bir parça koparıp kumaşı füzyon bıçağına doğru tutuyorum. Kumaş tutuşuyor. Onu çöp ambarına bırakıyorum. Duman yükseliyor ve yanan çöpün kokusu neredeyse dayanılmaz. Delikten korkunç bir feryat yankılanıyor. Dönerek kamyonun kabinine geri sığıyorum. Çatıya uzanarak kendimi yan tarafa doğru sallıyorum ve pencereden içeri giriyorum.

"Dur!" Koltuğa yaslanarak emrediyorum.

Hawthorne motoru ters çevirir. Şasi yere çarpıyor ve bir kıvılcım yağmurunun ortasında kayarak duruyor. Tam konuşmak üzereydim ki kabin tekrar yan yattı. Çöp haznesinin içinde, maginot gövdenin duvarlarına çarpıyor. Yan aynadan, içten dışa doğru yayılan devasa göçükler görüyorum. Hawthorne ile aramdaki "Sıkıştırma" etiketli mavi kolu çekiyorum. Hidrolik sistemi tetikliyor. Çöp sıkıştırıcı

sıkıştırıyor. Çatıdaki delikten dumanlar çıkıyor. Çerçeve gümbürdüyor ve sallanıyor ve korkunç bir uluma kısa kesiliyor, geriye sadece çatırdayan metal sesi kalıyor. Mavi kol tekrar dinlenme pozisyonuna geçer ve gece sessizleşir.

Uzaktan siren sesleri yükseliyor. "Koşabilir misin?" Hawthorne bana soruyor. Başımı sallıyorum. Kanalin gölgeli tarafına geçip en yakın binaların arasına dalarak gecenin içinde kayboluyoruz.

Bölüm 25

Bir Gül Bahçıvanı

Hawthorne beni oldukça pahalı görünen Fairweather'ın yanında durmam için yönlendiriyor. O lüks hava gemisine girerken ben nefesimi tutmaya çalışıyorum. İçeri girdikten sonra motoru elle çalıştırması uzun sürmüyor.

Hoverpad'den kalkıp denize doğru uçuyoruz. İkimiz de maginot hakkında tek kelime etmiyoruz. İkimizin de hâlâ hayatta olması yeterli. Hawthorne elimi buluyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Evimden yaklaşık bir mil uzakta, beni eve götürdüğünü fark ediyorum.

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun Hawthorne? Daha yeni taşındım." "Seni takip ediyorum Roselle." Özür dilemeden konuşuyor.

"Yine de bunca zaman benimle hiç iletişime geçmedin."

Dudakları acımasız bir çizgi oluşturuyor. "Yapamazdım. Bilirlerdi ve bunun için seni öldürürlerdi."

"Artık bir önemi yok. Nasıl olsa beni öldürmeyi planlıyorlar." "Ve ben onları durdurmayı planlıyorum."

Daireme yaklaşıyoruz, bir tur atıyoruz. Teras Salloway korumalarıyla dolu. Hawthorne iniş yapmak yerine, binadan bir blok ötedeki kanala uçuyor. Bizi denize bakacak şekilde yere indirip motoru rölantiye aldı. "Seni ve Salloway'i takip ediyordum. Burayı bir süredir biliyordum. Bu binayı gördüğümde takma adınızı tanımam bir saniye bile sürmedi. Şeklini ikinci doğmuş bir silah gibi göstermeye çalışabilirler ama tepedeki tacın sen olduğunu biliyorum. Vücudunun her kıvrımını biliyorum. Her kıvrımını. Aldığın her şekli. Burası senin için inşa edildi."

"Benim için planları var." Titriyorum ve kollarımı ovuyorum. "Hammon ve Edgerton'dan haberin var mı?"

"Ajan Crow onları aramak için bana geldi. Kaybolmalarıyla bir ilgin olduğunu biliyorum. Onları Swords'tan nasıl çıkardığınızdan emin değilim. Ama bunun bedelini ödediğini biliyorum. Böyle bir dayak, birinin seni öldürmek istediği anlamına gelir. Ne oldu? Neredeler?"

"Kendi güvenliğiniz için size söyleyemem," diye cevap verdim.

"Bana güvenmiyorsun." Sesi incinmiş gibi ama şaşırmamış.

"Haklısın," diye kabul ediyorum, "ama benim yüzümden tehlikeye girmeni de istemiyorum."

"Bunu kabul edebilirim. Yıldız askerleri sana benim gördüğüm dayaktan daha kötü zarar verdi mi?" diye soruyor sıkılmış dişlerinin arasından, gri gözleri kasvetli.

"Ne sorduğunuzu biliyorum. Bana tecavüz etmediler." *Reykin izin vermezdi*, diye düşünüyorum kendi kendime. Beni ağlarken görmesini istemiyorum, o yüzden kapımı açıp dışarı çıkıyorum ve sahile doğru yürüyorum. Hawthorne bana yetişiyor ve elimi tutuyor. Kumların arasında dolaşırken, "Korkuyordum, korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Öyle bir korku ki, bunu tekrar yapmak zorunda kalsam yapamayacağımı düşünmeme neden oluyor. Onların ölmesine izin verebilirim ve bu da kendimi" -sesim çatlıyor- "kızgın ve suçlu hissetmeme neden oluyor. Bu gece uyumaya korkuyorum. Rüyamda yine her şeyin ortasında olduğumu ve hiçbir çıkış yolu olmadığını görmekten korkuyorum.

...

Kolları beni sarıyor, göğsüne doğru çekiyor. Duygularımı kontrol altına alana kadar zor nefes alıyorum. Yine de bir gözümün kenarından bir damla yaş kaçıyor. Homurdanıyorum ve titreyen bir elimle siliyorum. "Hammon hamile," diye mırıldanıyorum. "Amca olacaksın."

Hawthorne usulca küfreder. "Edge'i öldüreceğim! Ne kadar düşüncesiz!" "İnanın bana, yediği dayaktan sonra bunu memnuniyetle karşılardı."

"O iyi mi?" Hawthorne soruyor. "Bebek ve Hammon iyi mi?"

"Dediğim gibi, onları yapabildiğim kadar iyiler."

Sular yükseliyor. Ayak parmaklarımız ıslak kuma ve dalgalara batana kadar fazla yolumuz yok. İlk kez gerçekten deniz suyuna dokunuyorum. Dalgaların sesi melodik.

"Dairenize çıkabilmeniz için CR-40'ı elinizden temizlememiz gerekiyor." Hawthorne bir avuç dolusu ıslak kum alıyor ve hafifçe takma isminin üzerine sürüyor. Parlayan gümüş kılıç canlanıyor ve parlaklığıyla yüzümüzü aydınlatıyor. Uzanıp kıyı şeridinden bir avuç ıslak kum alıyorum ve Hawthorne'un tenine sürüyorum. Onun holografik kılıcı benimkinin yanında altın gibi parlıyor. Ellerimizi sörfte birlikte yıkıyoruz. "İkisi de

gümüſken daha basitti," diyor Hawthorne.

"Sen benimken," diye ekliyorum usulca. *O hiç benim oldu mu?*

"Hâlâ seninim." Eğiliyor ve beni öpüyor. Dayanılmaz derecede hassas, inanmaya korktuğum vaatlerle dolu.

"Seni yukarı çıkaracağım. Güvende olduğundan emin olacağım - Gabriel'in adamlarından hiçbirinin seni beklemediğinden. Sonra gideceğim."

Daireme doğru yürümeye başladığında elini geri çekiyorum. Geri dönüp bana bakıyor. "Diğer maginotlar benimle birlikte Kılıç Sarayı'ndan kaçışını izledi. Sabaha kadar, kayıtları Saray'ın ana sistemlerine yüklendiğinde, kardeşim ona ihanet ettiğini öğrenecek."

"Muhtemelen zaten biliyordur."

"Gabriel seni alenen ihanetle suçlayamaz. Beni öldürmeni emretmesi sessiz kalması gereken bir şey ama ne onu ne de annemi hafife alma. Benimle kalmalısın. Seni koruyacağım."

"Benimle ilişkilendirilemezsin Roselle. Ben ilk doğana dönüştürüldüğümde hiçbir ilişkimiz olmamış gibi bir görüntü vermeliyiz."

"Neden?"

"Çünkü gelecekte seni güvende tutmanın tek yolu bu." "Çünkü hala kardeşimi öldürmeye niyetlisin?"

"Seni hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya niyetliyim."

"Hawthorne, senin için bu bir strateji. Benim içinse, bu kardeşimin hayatı. O ilk doğan olmayı benim ikinci doğan olmayı istediğimden daha fazla istemedi. O da en az benim kadar bu işte bir piyon."

"Piyon olabilir ama senin sahip olmadığın seçeneklere sahip. Senin sahip olmadığın güce sahip."

Binama vardığımızda, takma adımı tarıyorum. Birlikte giriyoruz. İyi tasarlanmış lobide bir Salloway güvenlik birimi harekete geçiyor. Silahlar dağıtılıyor - henüz ordunun bile kullanamadığı türden. Clifton en iyi silahları kendine saklıyor.

Hawthorne ve ben görüldüğümüz anda kargaşa durdu. Çıplak ayaklarım beyaz mermer zemin üzerinde koyu, kumlu lekeler bırakıyor. Az önce bir savaştan çıkmış gibi görünmüyormuşum gibi davranıyorum ve rahatça soruyorum, "Affedersiniz ama çatı katına nereden çıkabilirim?"

Bakışlarının manik yoğunluğu eğlenceli ama gülümseyemiyorum.

"Asansörünüz şurada," diyor gümüş tondaki Kılıç, kompleksin ortasındaki asansörü işaret ederek. Camdan yapılmış ve açan bir gülün yapraklarını andırıyor.

"Teşekkür ederim. Lütfen devam edin," diye mırıldanıyorum Hawthorne'un koluna girerek. Sessizlik zonkluyor. Asansöre giriyoruz ve cam kapılar kayarak kapanıyor. Binanın kabuğundan çıkıp bıçağın içine adım atıyoruz. Panoramik bir manzara açılıyor: bir yanda deniz manzarası, diğer yanda şehir manzarası.

"Tarikatınız hiçbir masraftan kaçınmamış," diye mırıldanıyor Hawthorne.

Kapılar açıldığında, taç şeklindeki dairenin görkemli fuayesine çıkıyoruz. Büyük avizeler odayı aydınlatıyor. En az on Salloway güvenlik görevlisi beni bekliyor. Clifton kendisini koruyan askerler için devlete para ödüyor ve askerlere de gizlice para ödeyerek içlerinden birinin başka biri tarafından satın alınıp kendisine ihanet etme ihtimalini azaltıyor.

Clifton'ın koruması bana yaklaşıyor. Onun burada olması şaşırtıcı çünkü genelde Clifton'ı toplum içinde koruyan kişi o olurdu. "Roselle," diyor Crucius, "yaralandın mı?"

"Sadece üşüdüm ve ıslandım. Arkadaşım da öyle. Ona kuru giysiler bulabilir misin?" Clifton'ın güvenlik ekibinden bir şeyler istemek gibi bir alışkanlığım yok ama yeni hayatıma alışmam gerekecek.

Crucius beni yine şaşırtarak, "İhtiyacın olan her şey," diye cevap veriyor. "Clifton'a burada olduğumu söyleyebilir misin?"

"O biliyor. Şimdi karargâhtan ayrılıyor. Yanında birini getireceğini bilmelisin."

"Kim?"

"Erdem."

"Clarity Bowie?" Birdenbire, keşke hâlâ Tyburn Çeşmesi'nin içinde saklanıyor olsaydım diyorum.

Üniformalı askerlerden oluşan bir ekip çatıda devriye geziyor. Bunlar Clifton'ın güvenliği değil, Erdemlerin Berraklığı'nı koruyan Iono askerleri. Bir Verringer çatının yakınında geziniyor, yan tarafında Erdemlerin Kaderinin Berraklığı'nın hale şeklindeki arması var. Hawthorne'a bakıyorum. Gergin.

Verringer binanın yanındaki korkuluklara demir atarak deniz manzarasını engeller. Raylı bir iskele rampası çatıdaki terasa uzanır ve Clifton açık kapıdan çıkar, onu Fabian Bowie takip eder. Birlikte havuz kenarındaki girişe doğru yürürler.

Bir Iono askeri kapıyı açmadan önce paniklemek için sadece bir iki dakikam var. Clarity Bowie ve Clifton merdivenlerden çıkıp daireye giriyorlar. Kıpırdanmamaya çalışıyorum. Clarity Bowie beni Sayım suçlusunu kıyafetlerimle daha kötü görünürken görmüştü. En azından bu sefer kirli de olsa bir elbise giyiyorum.

"Roselle." Clifton adımı rahatlama ve endişe karışımı bir duyguyla söylüyor. "Sana zarar verdiler mi?"

"Kimse bana zarar vermedi. Kılıç Sarayı'ndan ayrıldım çünkü Hawthorne bana ailemin bu akşam benim için ne planladığını söyledi. Buraya dönmeme o yardım etti."

"İlk doğan Trugrave," diyor Clifton dudağını bükerek, Hawthorne'un gerçekten dost mu düşman mı olduğundan emin değil. "Askerimizi bize geri getirdiğiniz için teşekkür ederim. O benim organizasyonum ve savaş çabalarımız için çok şey ifade ediyor. Size borçluyum."

Clarity Bowie bana şahsen daha da güçlü göründü. Cumhuriyetin Kaderleri'nin lideri olduğunu gösteren şık bir üniforma ve Exo üniformasına çok benzeyen beyaz bir pelerin giymişti. "Clarity Bowie," diyorum derin bir baş sallama ve ardından bir gülümsemeyle. "Size oturmanızı teklif ederdim ama gençliğimden beri ayakta durmayı tercih ettiğinizi hatırlıyorum."

"Ben de seni hatırlıyorum. Oğlumun kafasına saatle vurmıştın."

"Ayakları üzerinde daha hızlı olmalıydı."

Dudaklarının arasından geçen çapkın gülümseme beni rahatlatıyor. "Grisholm senin gibi birini kullanabilir," diyor, "çizgiyi aştığında kafasına vurmaya istekli birini. Bence diğer herkes ona karşı çıkmaya korkuyor. Bir gün Clarity olacak ve güçlü bir Kılıçlar Clarity'sine ihtiyacı olacak."

"Gabriel'in bu konuda ona yardımcı olabileceğinden eminim."

"Benimle yürü." Clarity Bowie elini uzattı. İlerledim ve elini tuttum. Kolumu kendi kolunun içine sokuyor ve dışarıdaki çatıya doğru yürüyoruz. Merdivenlerden iniyoruz ve silahlı korumalarla çevrili havuzun yanından geçiyoruz.

Kulak misafiri olmadığımızda devam etti. "Sana bakıyorum Roselle ve bu geceki mücadeleni ayaklarındaki kesiklerde, yüzündeki çiziklerde, elbisendeki yırtıklarda, gülümsemendeki yorgunlukta görüyorum. Ama yine de etrafındaki her şeye ve herkese karşı katı bir hakimiyetin var. Bir krizi günlük bir olaymış gibi ele alıyorsunuz."

"Bağışlayın ama benim dünyamda kriz her gün yaşanan bir olaydır." "Bunu senin için değiştirmeye niyetliyim."

"Bunu nasıl yapılabiliyorsun?" diye sordum.

"Sana korumamı sunarak. Seni Kılıçların Kaderi'nden uzaklaştırarak ve bir süreliğine evimde sana yer vererek."

"Burada bir pozisyonum var. Ben silah danışmanıyım-"

"Evet ve Clifton senden vazgeçmeme konusunda kararlı. Hala onunla çalışmana izin verilecek. Danışmanlığına ihtiyaç duyduğunda gelip seni evimde ziyaret edecek."

Verringer'a giden rampaya yaklaşıyoruz. Omzumun üzerinden çatı katıma bakıyorum. Ne Clifton ne de Hawthorne bizi takip etti, ama ikisi de camdan bizi izliyor. "Bu gece seninle geliyorum, değil mi?"

"Aslına bakarsanız şu anda," diye itiraf ediyor ve beni rampaya götürüyor.

"Veda edebilir miyim?"

"İkisini de yakında görebilirsin. Secondborn Duruşmalarının Açılış Kutlamalarına davet edilecekler-özel partimize, Roselle. Ne de olsa etkinlikteki ünlü onur konuğumuz sen olacaksın." Verringer'a giriyoruz. Arkamızdaki kapı kapanıyor. Clarity Bowie bana pencere kenarında bir koltuk öneriyor. "Bu yorucu geceden sonra dinlenebilirsin. Kısa süre içinde Virtues'da olacağız. Odanız sizi bekliyor ve orada sizi karşılamak için çok heyecanlı biri var."

Pencereden Clifton ve Hawthorne'un asık suratlarına bakıyorum. Verringer usulca mırıldanıyor ve havaya yükseliyor. "Beni kim bekliyor?" Dalgınca soruyorum.

"Akıl hocan. Dune."

Ona bakakaldım. Sonra yakasındaki parlak iğneyi fark ediyorum. "Bahçıvan mısın, Clarity Bowie?" İğneyi işaret ediyorum.

"Çiçeğin güzelliği ve eşsiz özü çok ilgimi çekmeye başladı."

"Güllerin keskin dikenleri vardır," diye cevap veriyorum. "Onlara güveniyorum."

Sözlük

Hava barakaları. Taş Orman gibi Üslerdeki askeri Ağaçlara yanaşan böbrek şeklindeki yatakhane hava gemileri. Askerleri taşır ve onları barındırırlar.

Hava bilar dosu. Çok seviyeli bir bilar do masasında hava çubuğu ile oynanan bir oyun
-Bilar do ve hava hokeyi arası bir şey.

Hava sopası. Topu hareket ettirmek için basınçlı hava kullanan bir isteka çubuğu.

Anthroscope. Pahalı bir spor modeli zeplin.

Aspen Gölü. Taş Orman Üssü içinde yer alan su kütlesi.

atom parçalayıcı. Yoluna çıkan her şeyin atomlarını patlatan görünmez bir güvenlik güç alanı.

Brixon. Yıldızların Kaderi'nde bir liman kasabası.

Bronz Şehir. Kılıçların Kaderi'nde bir liman şehri. Vahallin Denizi üzerinde yer alır.

Burton Silah İmalatı. Sword-Fated Edmund Burton'a ait bir Sword-Fated silah üretim şirketi.

Nüfus Sayımı. Görevleri izinsiz üçüncü doğanları ve onlara yardım edenleri avlamak ve öldürmek olan ajanlardan oluşan bir hükümet kolu. Üniformaları beyaz askeri elbise gömlek, siyah pantolon, siyah botlar ve uzun, özel dikim deri cekettir. Üsleri yeraltındadır.

Taş Ormanı Üssü ve Alacakaranlık Ormanı Üssü gibi Üslerdeki Kılıçlı Askeri Ağaçlar.

Chet. Gerginliği azaltmak ve rahatlamak için kullanılan, bağımlılık yapmayan bir madde. Beyaz bir pul gibi görünür.

Açıklık. Bir Fate'in lideri tarafından sahip

olunan unvan. **CO.** Komutan subay için bir

kısaltma. **soğutucu.** Gözaltı merkezi için

kullanılan argo bir terim.

Copper Towne. Kılıçların Kaderi'nde orta büyüklükte bir şehir. Burada bir Salloway Mühimmat deposu bulunmaktadır. Ayrıca Denizlerin Kaderi sınırına da yakındır.

Sayaç. Nüfus sayımı ajanı için kullanılan argo bir terim.

CR-40. Deriye püskürtüldüğünde implante edilmiş bir monikerin sinyalini geçici olarak bloke eden bir aerosol cihazında dağıtılan topikal bir polimer. Deriden temizlenebilir ya da birkaç saat içinde aşınarak etkisiz hale gelir.

Crella. Bir tür çörek.

Culprit-44. Fusionmag olarak da adlandırılan bir tabanca. Hidrojenle çalışan seçeneği olan füzyonla çalışan silah benzeri bir silahtır.

Ölüm dronu. Siyah metalik dış kasaya sahip otomatik bir robot. Yarasa şeklindedir ve öncelikle savaş alanında yakalanan düşman askerlerini sorgulamak ve infaz etmek için kullanılır. Drone, tiz bir ses yayan ve bir drone'un konuma yanıt vermesini sağlayan siyah yanıp sönen bir "ölüm drone'u işaretçisi" tarafından çağrılır. Drone bir düşmanı sorguladıktan sonra, askeri öldürmeye ya da daha fazla sorgulama için bir muhafaza hava gemisine geri götürmeye karar verir.

Ölüm uçağı işaretçisi. Başparmak tırnağı büyüklüğünde siyah, disk şeklinde bir cihaz. Işıkla yanıp söner ve bir ölüm dronunu çağıran tiz bir frekans yayar. Cihaz yakalanan bir düşman askerinin üzerine yerleştirilerek sorgulanması ve/veya öldürülmesi hedeflenir.

drone kamera. Çok sayıda lense sahip küresel şekilli otomatik yüzen bir kamera. Bazıları otomatiktir ve belirli bir hedefi takip etmek için programlanabilirken, diğerleri uzaktan çalıştırılır.

Çift Bıçaklı X16. Yıldız Kaderli ikinci doğan Jakes Trotter ve Kılıç Kaderli ikinci doğan Roselle St. Sismode tarafından tasarlanan çift taraflı kılıcın (fusionblade/hydroblade) Salloway Munitions marka adı. Roselle St. Sismode tarafından şirkete satılmıştır.

evac (veya evac'ed). Tahliye etmek (veya tahliye edilmek).

Exo. İlk doğan Kılıç ordusunda bir rütbe. Tüm ikinci doğan rütbelerinden daha yüksektir. Sadece Amiral ve Clarities daha yüksektir. Siyah üniformalar. Clifton Salloway bir Exo.

Fairweather. Pahalı, son teknoloji bir hava gemisi.

Kader Kılıcı. Kılıç'ın eşine verilen bir unvan (Kılıçların Kaderinin Netliği). Kennet Abjorn, Othala Aziz Sismode'un kocası olduğu için Kader Kılıcı olarak kabul edilir.

Kader. Kader krallığı, bir krallık gibi.

Cumhuriyetin Kaderleri. Fates Cumhuriyeti olarak da bilinir. Cumhuriyetin Kaderleri toplumu dokuz Kader ya da "kaderler "den oluşur. Kast sisteminde en yüksekten en düşüğe doğru Kaderler Erdemler, Kılıçlar, Yıldızlar, Atomlar, Güneşler, Elmaslar, Aylar, Denizler ve Taşlardır. Cumhuriyet'in lideri Erdemlerin Berraklığı'dır.

Üsteğmen. Kılıçlar Miras Konseyi'nde İlk Doğan Kılıç'ın (Kılıç'ın varisi) "sağ kolu" olarak kabul edilen bir pozisyon.

İlk Doğan Komutan. Fazilet'in ilk doğan oğluna veya kızına verilen bir unvan. Grisholm Wenn-Bowie İlk Doğan Komutan'dır.

İlk Doğan Kılıç. Kılıç'ın ilk doğan oğluna veya kızına verilen bir unvan. Gabriel İlk Doğan Kılıç'tır.

Orman Üssü Ağacı. Sword-Fated personeli tarafından kullanılan ağaç şeklinde bir askeri bina.

Forge. Fate of Swords'un başkenti.

FSP (Fusion Snuff Pulse). EMP (elektromanyetik darbe) gibi davranan, füzyon enerjisi yaratan atomların kaynaşmasını bozan kısa bir enerji darbesi veren bir cihaz. Cihaz, tetik düğmesi olan gümüş metalik dış kabuğa sahip avuç içi büyüklüğünde bir küredir.

Fusionblade. Füzyon enerjisiyle çalışan lazer benzeri bir kılıç. Kılıç, beklenen ağırlığı olmayan bir geniş kılıcı andırır. Füzyon hücreleri kılıcın kabzasında bulunur ve devreye girdiğinde bir enerji akışı yaratır. Kabza metal bir alaşımdan yapılır ve genellikle bir aile arması veya başka bir ayırt edici işaretle kişiselleştirilir. Aziz Sismode ailesi füzyon kılıcının yaratıcısıdır. Yüzyıllar önce silahlardaki hünerleri sayesinde iktidara gelmişlerdir. Onlar Kılıçların Kaderi'nin mirasçılarıdır.

Fusionmag. Deriyi yakacak kadar sıcak "mermiler" halinde enerji ateşleyen silah benzeri bir silah.

Süzülme modu. Vicolt gibi eski hovercars tarafından kullanılan bir tahrik modu. Bir aracı itmek için manyetik çekim kullanır.

Altın Çember. Taş Orman Üssü'nün duvarlarının hemen dışındaki alan, Geçiş Günü'nde ikinci doğanların işlendiği yerdir.

Gravitizer. Bir savaş tulumundaki yerçekimsiz ortam mekanizması. Gezegenin erimiş çekirdeğinden gelen manyetik itmeyi kullanarak

Bir askerin zeplinden atladıktan sonra inişini sağlar. Asker yere bir metre kadar yaklaştığında devreden çıkar ve güvenli bir şekilde iniş yapmasını sağlar.

baş vaka. Akli dengesi yerinde olmayan biri.

Öz odun. Bir Orman Taban Ağacı içindeki dikey bir tüp aracılığıyla yolcuları yukarı veya aşağı taşıyan yürüyen merdiven benzeri bir makine.

Helyum emiciler. *Moronlar* anlamına gelen aşağılayıcı bir terim.

Miras Konseyi. Kılıç aristokrasisinin ilk doğan üyelerinden oluşan bir komite. Konseyin lideri Kılıç'ın ilk doğan varisidir. İlk doğan varislerin, ebeveynlerinin Kılıç aristokrasisinin liderleri olarak rollerini üstlenene kadar iktidar pozisyonlarını elinde tuttukları bir tür küçük konseydir.

hover. Hovercar için kısaltılmış bir terim.

hoverbin. Eşyaları bir yerden başka bir yere taşıyan programlanabilir bir drone.

Hovercar. Yerin üzerinde asılı duran ve çeşitli araçlarla tahrik edilen tekerleksiz bir araç.

Hoverstretcher. Yerin üzerinde yüzen otomatik, kendinden tahrikli bir sedye. Yaralı insanları bir yerden başka bir yere taşır.

Hovertaxi. Kiralık otomatik bir hovercar.

hovertruck. Yerin üzerinde asılı duran ve çeşitli araçlarla tahrik edilen tekerleksiz büyük bir araç.

Kambur. Balina karnına benzeyen bir toplama ünitesine sahip havada asılı duran bir çöp kamyonu.

Hidroblade. Hidrojenle çalışan kılıç benzeri bir silah.

Hyperion. Su tanrısı olarak bilinen bir yarı tanrı.

Iono. İlk doğan Kılıç ordusunda bir rütbe. Askerler, başta dokuz Kaderden Clarity'ler olmak üzere Kaderlerin başlarını korumakla görevlidir. Gri üniformalı. Dune bir Iono askeridir.

Demir. Kılıçların Kaderi'nde Taş Orman Üssü'nün bulunduğu bir şehir.

öldürme çeteleleri. Bu siyah çizgi dövmeler Census ajanlarının gözlerinin köşesinden saç çizgisine kadar uzanır ve her ajanın biriktirdiği üçüncü doğuştan öldürme sayısını gösterir. Bu işaretler ajanların boyunlarında da çentikli olarak bulunabilir.

Killian Manastırı. Kılıçların Kaderi'nin liderlerinin gömülü olduğu bir manastır ve mezarlar koleksiyonu. Roselle'in büyükbabası orada gömülü.

Lenity. Erdemlerin Kaderi'nde bir şehir. En zengin taşra mülklerine ev sahipliği yapar. Purity'nin "kardeş şehri" olarak kabul edilir.

Mag. Mühimmat fişekleri için bir tutucu.

Maginot. Kurt köpeğine benzeyen köpek benzeri bir cyborg. Kılıç Sarayı'nın arazisinde devriye gezerek nöbetçi görevi görürler.

Manyetizör. Anthroscope zeplininde bir özellik.

Tıbbi drone. Gümüş renkli metal bir dış muhafazası olan otomatik bir robot. Silindir şeklindedir. Savaşta yaralanan askerlerin röntgenini çekmek için mavi ışıklı bir lazer tarayıcı kullanır ve ölen askerin vücudunun üzerinde gezinir. Robotun alt tarafından çıkan mekanik kolları var. Mekanik kollar ilaç verebilir ve triyaj yapabilir. Drone, tiz bir ses çıkaran ve drone'un yanıt vermesini sağlayan kırmızı yanıp sönen bir "tıbbi drone işaretçisi" veya "med-drone işaretçisi" tarafından çağrılır. Drone triyaj yaptıktan sonra

bir asker, bir güdüm mekanizması içeren bir hoverstretcher şişirir. Bir kurtarma zeplinine nakledilmek üzere askeri hoverstretcher'a yerleştirir.

tıbbi drone işaretçisi (veya med-drone işaretçisi). Başparmak tırnağı büyüklüğünde kırmızı, disk şeklinde bir cihaz. Işıkla yanıp söner ve tıbbi drone çağıran tiz bir frekans yayar. Cihaz, bir tıbbi drone tarafından tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyan yaralı askerlerin üzerine yerleştirilir.

Meso. Orduda ikinci doğan Kılıç askeri rütbesi. Bir Tropo'nun iki seviye üstü ve bir Thermo'nun bir seviye altıdır. Kraliyet mavisi üniformaları vardır. (Tropo, Strato, Meso, Thermo.)

Moncalate. Bir lakabı cerrahi olarak etin altına yerleştirmek için kullanılan bir alet.

lakap. Her insan doğduğunda sınıfını/kastını belirten bir sembol implantı alır. Bu, holografik bir çipi kapsayan bir markadır. Çip, kişinin kimliği ve rütbe, aile üyeleri, bölge, statü ve benzeri gibi diğer hayati bilgilerle yüklüdür. Holografik çipler, güvenlik personeli tarafından yönetilen kontrol noktalarında etkinleştirilebilir. Bunlar bölgelere giren ve çıkan kişileri izlemek, ikinci doğanları işlemek, ilk doğan statüsünü belirtmek ve daha fazlası için kullanılır.

Yaşlı çocuk. İlk doğan için kullanılan argo bir terim.

Yaşlı adam. İlk doğan için kullanılan argo bir terim.

Eski Şehir. Kılıçların Kaderi'ndeki Forge şehrinde bulunan tarihi bölge.

oosay. Kılıçlar tarafından kullanılan bir motivasyon çığlığı.

Patrøn. Bir saygı terimi, *efendim* gibi.

Floem. Bir Orman Taban Ağacı içinde basınçlı hava yoluyla kargo öğelerini yukarı veya aşağı taşıyan bir boru hattı veya tüp.

Platin Orman Üssü. Hava kışlası gemilerinin yanaştığı ağaç benzeri yapılardan oluşan askeri bir Kılıç Kaderli Üs. Taşların Kaderi'nde yer alır.

Protium 445. Bir Alacakaranlık Ormanı Üssü hava kışlası gemisi ve piyade askerleri birliği. Zırhları lavanta renkli bir amblemle kabartılmıştır.

Safılık. Erdemlerin başkenti.

Recovener. Hem hovercar hem de zeplin özelliklerine sahip bir hava aracı. Mermi şeklinde tasarlanan bu hava aracı, üretimdeki en pahalı küçük hava gemisidir.

reg. Alay için bir kısaltma.

Gül Bahçesi Derneği. Roselle St. Sismode'un korunması ve refahına adanmış gizli bir kulüp. Onun Kılıç (Kılıçların Kaderinin Netliği) olduğunu görmekte çıkarları vardır. En etkili üyelere biri, Salloway Munitions Conglomerate'in sahibi bir silah tüccarı olan Clifton Salloway'dir (ilk doğan Kılıç aristokrasisi). Üyelere Gül Bahçıvanları denir.

Gül Bahçıvanı. Gül Bahçesi Derneği üyesi.

Roselyn. Tyburn'ün saçlarına gül takmasıyla tanınan sevgilisi. Heykeli Westerbane Heath'de bulunan Tyburn Çeşmesi'nin bir parçasıdır. Kılıç Sarayı'nın arazisinde bulunan Tyburn Tapınağı'na giden gizli geçide açılan gizli kapıyı işaret eder.

Rush. Paranoya ve büyüklük sanrılarına neden olan, yüksek derecede bağımlılık yapan bir uyuşturucu.

Salloway Munitions Conglomerate. Clifton Salloway'e ait bir Kılıçların Kaderi silah üreticisi. Genel merkezi Kılıçların Kaderi'ndeki başkent Forge'dadır.

Diri odun. Bir Orman Taban Ağacı içinde emme yoluyla yukarı veya aşağı seviyelerde sıvı (su, yakıt veya atık gibi) taşıyan bir boru hattı veya tüp.

Sovenagh. Doksanıncı senfonisi olan *The Rape of Reason* başlıklı oda müziğini yaratan bir kadın besteci.

Stinger. Keskin burunlu güvenlik dronları takma adları kataloglar ve pingler. Yetkisiz personel ve hizmet seviyesi erişimleri için yanlış alanlarda bulunan askerleri tararlar.

Taş Orman Üssü. Hava kışlası gemilerinin yanaştığı ağaç benzeri yapılardan oluşan askeri bir Kılıç Kaderi Üssü. Kılıçların Kaderi'ndeki Demir şehrinde, Erdemin Kaderi ile Atomların Kaderi'nin sınırına yakın bir yerde bulunur.

Strato. Orduda ikinci doğan Kılıç askeri rütbesi. Bir Tropo'nun bir seviye üstü ve bir Meso'nun bir seviye altıdır. Gece mavisi uniformalar. Hawthorne'un Roselle ile tanıştığındaki rütbesidir. (Tropo, Strato, Meso, Thermo.)

Vuruş portu. Kabzanın ucunda bulunan bu kısım, bir fusionblade veya hydroblade'in altın enerjisiyle parladığı erişim noktası veya kaynağıdır.

summoner. İşaretçinin bir diğer adı.

Temperance. Fazilet Kaderi'nde küçük bir mezra.

Thermo. Orduda ikinci doğan Kılıç askeri rütbesi. En yüksek rütbe. Bir Tropo'nun üç seviye üstüdür. Gök mavisi uniformalar. (Tropo, Strato, Meso, Thermo.)

Turmalin Dağları. Alacakaranlık Ormanı Üssü'nü çevreleyen bir dağ silsilesi.

Geçiş Günü. Her yıl sonbaharın başlarında gerçekleşen ve on sekiz yaşındaki ikinci doğanların bir işleme merkezine rapor vermesi gereken bir gün

Cumhuriyetin Kaderleri tarafından hükümet hizmetine aşılacak üzere kurulan üs. Kılıçla Kaderlenmiş ikinci doğanlar, her Orman Üssünün hemen dışındaki en yakın "Altın Çember "e işlem için rapor verirler. Birçok nedenden ötürü, aileler Kılıçla Kaderlenmiş ikinci doğanlarını bu Üslere çok erken, on yaş gibi küçük yaşlarda getirmektedir. Ebeveynler genellikle ikinci çocuklarının toplumlarında güç ve mevki kazanmak için ilk çocuklarına zarar vereceğinden korkarlar. Birçok ebeveyn, daha sonra vazgeçeceklerini bildikleri için ikinci çocuklarına bağlanmak istemez.

Ağaç Kalesi. Bir Orman Üssünde bulunan ve hava gemilerine kalkış ve iniş izni veren kule. Askeri Üslerde hava trafik kontrolü.

Ağaç. Sword-Fated personeli tarafından kullanılan ağaç şeklindeki askeri bina. İlk doğan subaylar ve yüksek rütbeli ikinci doğan subaylar cam Ağaçlardaki apartmanlarda veya hava barakalarında ikamet ederken, ast askerler beton ve çelik Ağaçlardaki apartmanlarda veya hava barakalarında ikamet eder.

Tritium 101. Roselle'in kılıç alayı/hava barakaları. T-101 olarak da bilinir.

Asker gemisi. Askerleri savaş bölgelerine veya diğer askeri görevlere taşıyan büyük bir hava gemisi.

Tropo. Orduda ikinci doğan Kılıç askeri rütbesi. En düşük rütbe. Bej ve kahverengi üniformalar. Roselle'in Geçiş Günü'ndeki rütbesi. (Tropo, Strato, Meso, Thermo.)

Dönek. Muhbir; özellikle, başka bir ikinci doğanın güvenine ihanet eden veya başka bir ikinci doğanın bir kuralı veya yasayı ihlal ettiğini bildiren ikinci doğan.

Alacakaranlık Ormanı Üssü. Hava kışlası gemilerinin yanaştığı ağaç benzeri yapılardan oluşan askeri bir Kılıç Kaderi Üssü. Kılıçların Kaderi'nde, Yıldızların Kaderi ile Denizlerin Kaderi'nin sınırına yakın bir yerde bulunur. Turmalin Dağları ile çevrilidir.

Tyburn Çeşmesi. Westerbane Heath'te bulunan ve Batı Rüzgârı yarı tanrısı Tyburn'ün su yarı tanrısı Hyperion'u yenmesini tasvir eden bir çeşme.

Çeşme, Kılıç Sarayı'nın arazisindeki Tyburn Tapınağı'na giden gizli bir geçit içermektedir. Çeşmenin bir parçası olan Roselyn heykeli gizli kapıya giden yolu işaret etmektedir.

Tyburn. Batı Rüzgarı Savaşçısı olarak bilinen bir yarı tanrı. Su yarı tanrısı Hyperion'u yenerek halkına su verdi.

Tyburn Tapınağı. Kılıçların Kaderi'ndeki Kılıç Sarayı'nın arazisinde bulunan kubbeli taş bina.

Güverte altı. Taş Kaderli işçileri barındıran bir hava gemisinde katlar arasındaki alt kat. Sadece Taş Kaderli işçiler tarafından kullanılan geçitlere sahiptir.

Vahallin Denizi. Kılıçların Kaderi, Yıldızların Kaderi ve Denizlerin Kaderi ile sınırı olan deniz.

Vektör döndürücü. Pilotlar üzerindeki yerçekimi kuvvetlerini simüle eden bir santrifüj cihazı.

Verringer. Karaya, suya ve havaya yanaşma özelliğine sahip çok pahalı bir hava gemisi.

Vicolt. Kılıç Sarayı'nın aristokrasisinin tören alaylarında kullandığı krom ve camdan yapılmış eski bir hovercar.

sanal erişim. Bireyin hayatını sürekli olarak belgeleyen drone kameraları aracılığıyla bir bireye gerçek zamanlı olarak 3 boyutlu görsel erişim.

görsel ekran. Düz veya holografik olabilen, bir binanın kenarı kadar büyük veya bir küçük resim kadar küçük televizyon benzeri bir görüntüleme aygıtı.

Westerbane Heath. Kılıçların Kaderi Forge'un başkentindeki Kılıç Sarayı'nın batı tarafındaki halka açık park. Park, savaşçı tanrı Tyburn'ün eski bir anıtı olan Tyburn Çeşmesi'ni içerir.

Wingers. Gelişmiş savaş uçakları.

Teşekkür

Jason Kirk, Temmuz 2015'te Amazon'daki o güneşli gün tüm bunların kıvılcımı oldu. Bilgelik ve ilham dolu sözleriniz için teşekkür ederim.

Sonsuza dek minnettarım.

Dünyanın en iyi menajeri Tamar Rydzinski'ye teşekkür ederim. Sizin rehberliğiniz olmasaydı, *Secondborn* mümkün olmazdı.

47North ve Amazon çalışanlarına, hepinizle çalışmak büyük bir onur. Hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim.

Tom, Max ve Jack, siz benim kalbimsiniz. "Seni en çok ben seviyorum, oh, en çok, inan buna."

Anne, yazılarımı her zaman herkesten önce okuduğun ve bana güçlü görüşlerini ilettiğin için teşekkür ederim. Dürüstlük sevgidir.

Facebook'un Dört Atlısı'na, kimse beni sizin gibi anlayamaz hanımlar. Sen olmasan ben nerede olurum?

Amber McClelland, son tarihler yaklaştığında her zaman yaslanılacak (ya da ağlanacak?) bir omuz olduğun için teşekkür ederim. Hayatı çok iyi anlıyorsun. Arkadaşlığın için minnettarım.

Baba, huzur içinde ol.

Verdiğin nimetler için sana şükürler olsun Tanrım.

Yazar Hakkında

Fotoğraf © 2016 Perrywinkle Photography'den Lauren Perry

Amy A. Bartol, The Premonition Series, The Cricket Series ve "The Divided" adlı kısa öykünün ödüllü ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. Kocas ve iki oğluyla birlikte Michigan'da yaşamaktadır. Amy ve çalışmaları hakkında daha fazla bilgi için www.amyabartol.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.